COLECȚIA

Iubiri de poveste

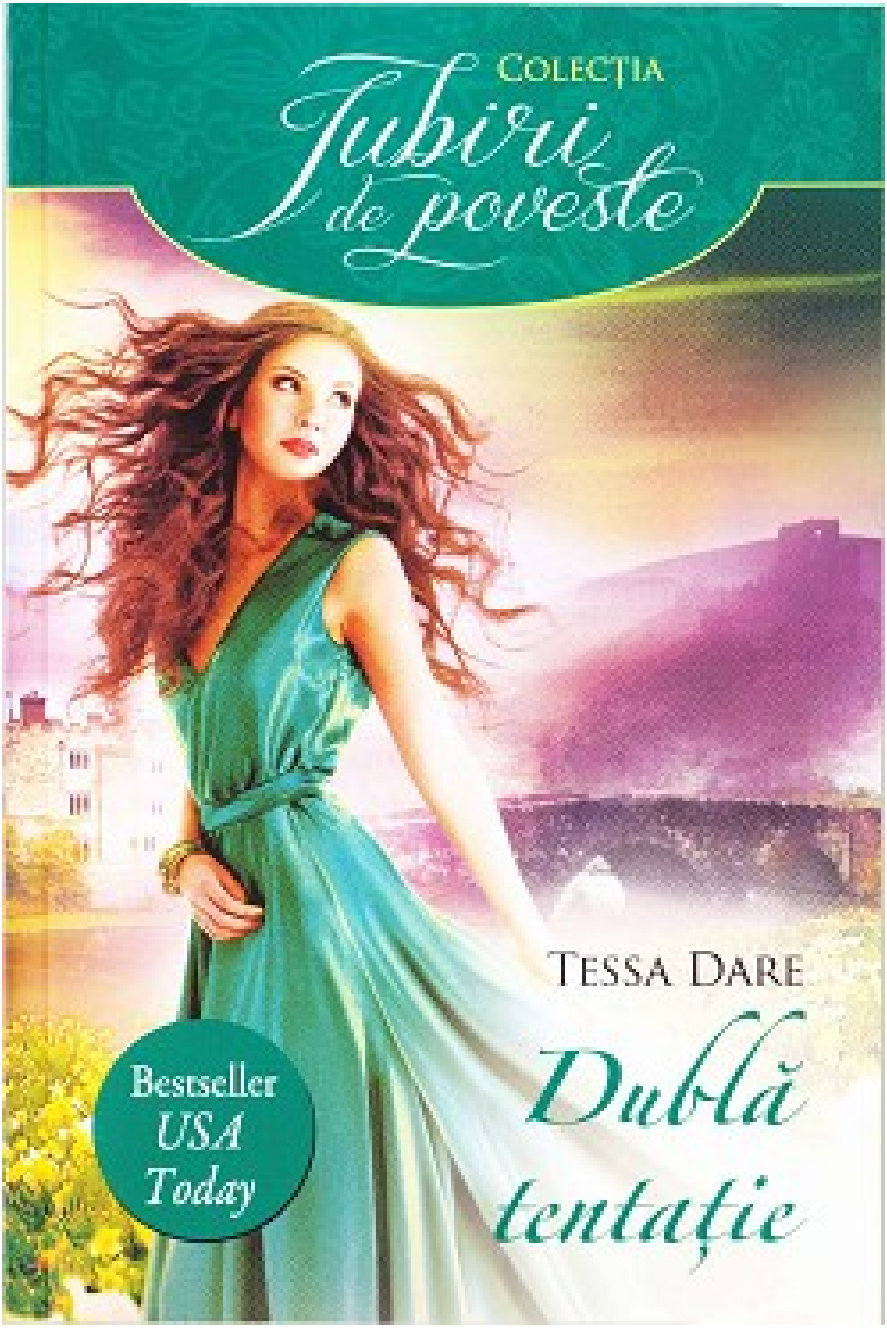

TESSA DARE

Dublă tentație

Bestseller USA Today

TESSA DARE
DUBLĂ TENTAŢIE

***Twice tempted by a rogue* by Tessa Dare**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Ştefania Dragoman
Corectori: Emilia Achim, Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DARE, TESSA
Dublă tentaţie / Tessa Dare.
Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Bianca Paulevici

Pentru Amy, Courtney şi Leigh

Mulţumesc pentru un weekend grozav la munte şi pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi dat în scrierea acestei cărţi

Capitolul 1

Rhys St. Maur, proaspătul Lord Ashworth, era un om zdrobit.

La propriu.

Înainte să împlinească douăzeci de ani, îşi fracturase deja braţul stâng de două ori – o dată într-o încăierare pe când era elev la Eton şi apoi, din nou, în timpul unui antrenament de armată. Coaste fisurate… le pierduse şirul. Pumnii primiţi în faţă prin fumul din cârciumi îi rupseseră cartilajul nasului de câteva ori, conferindu-i un profil neregulat, care nu era deloc îmbunătăţit de nenumăratele cicatrici. Încă de când avea în jur de treizeci de ani, degetul mic de la mâna lui dreaptă refuza pur şi simplu să se mai îndoaie. Şi când era vreme umedă, cum era cazul acum, genunchiul stâng îi pulsa dureros, amintindu-i de perioada în care mărşăluise prin Pirinei şi scăpase cu bine din bătălia de la Nivelles, pentru ca în dimineaţa următoare, înainte de răsăritul zorilor, când plecase din tabără ca să se uşureze, să se trezească cu săpăliga unui fermier basc în genunchi.

Genunchiul stâng al lui Rhys parcă îi luase foc în seara aceasta, trosnind dureros pe când îşi târşâia picioarele prin inima de piatră a Devonshire-ului, mânându-şi calul în josul drumului întunecos. Umezeala din aer şovăia între ceaţă şi ploaie, făcând noaptea densă. Vedea doar la câţiva metri în faţa lui, motiv pentru care hotărâse să descalece şi să îşi mâne calul pe jos. Ţinând cont de vizibilitatea redusă şi de terenul presărat cu pietre şi mlaştini în care cizmele s-ar fi afundat, riscul să se rănească fatal era prea mare.

Pentru cal, bineînţeles. Rhys nu era câtuşi de puţin îngrijorat pentru el însuşi. De fapt, dacă ar fi crezut cât de puţin că mlaştina aceasta uitată de Dumnezeu ar fi avut vreo şansă să-i ia viaţa, ar fi încălecat vioi pe calul lui şi-ar

fi galopat cu viteză prin întuneric.

Dar n-ar fi mers. Nu mergea niciodată. Ar sfârşi doar cu un cal şchiop sau mort, poate cu o altă coastă ruptă, şi hărţuit de acelaşi blestem care îl bântuise încă din copilărie: un noroc nedorit, nemeritat şi cu desăvârşire irosit pe el.

Indiferent ce necaz se abătea asupra lui, indiferent când, Rhys St. Maur era blestemat să îi supravieţuiască.

Geamătul jos al vântului îi cânta pe şira spinării ca pe o coardă de scripcă. În spatele lui, calul se înţepeni. Rhys şuieră, să liniştească animalul, după care îşi continuă drumul, ridicându-şi gulerul din pricina ceţii.

Da, chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun râu…

Umblase prin această vale vreme îndelungată. Pătrunsese atât de adânc în umbra morţii, încât îşi simţise picioarele transformându-se în praf şi respiraţia arzându-i caustic plămânii, ca pucioasa. Era ca o stafie ambulantă. Se întorsese de la război la un titlu de baron proaspăt moştenit, şi acum singura lui datorie era să bântuie aristocraţia engleză.

Să stea ca un ciudat pe la colţuri la petrecerile lor, să le îngrozească pe domnişoarele lor delicate şi să îi facă pe domni să se frece stângaci la tâmple, în timp ce încercau să nu se holbeze la cicatricea diformă care îi mutila tâmpla.

Rhys luă o curbă abruptă, şi un peisaj oarecum cunoscut se ivi din întuneric. Dacă citise bine reperele, aceasta trebuia să fie. Sătucul Buckleigh-in-the-Moor. De la distanţa asta, arăta ca o constelaţie de împunsături de ac de culoare chihlimbarie pe pânza întunecată a nopţii.

Calul, simţind miros de fân şi de siguranţă, mări pasul. În scurt timp, grămada de clădiri din piatră şi argilă amestecată cu paie se contură tot mai bine. Probabil că nu era chiar atât de târziu pe cât i se părea lui. Destul de multe căsuţe aveau încă lumină la ferestre, ca nişte ochi

galbeni holbându-se de sub acoperişurile de paie ca nişte pălării.

Se opri în mijlocul drumului. Ştergându-şi ochii de umezeală, îşi miji privirea în direcţia hanului vechi. Fusese plecat aproape paisprezece ani, dar văzu acelaşi semn scârţâind pe lanţurile lui, deasupra uşii. Pe el scria, cu litere aurii retuşate, Three Hounds[1]. Dedesubtul cuvintelor era o pictură cu trei câini veşnic la pândă. Se auzi un hohot de râs aspru care zgudui una dintre ferestrele fără obloane ale hanului. Se părea că bătrânului Maddox încă îi mergeau bine treburile.

Chiar dacă armăsarul lui dădea nerăbdător din picior, Rhys rămase locului în faţa hanului. În cele din urmă, se uită la cer. Satul era acoperit de o ceaţă ca de vată, aceasta ascunzând piscurile denivelate care se înălţau pe panta abruptă din apropierea lui. În lipsa umbrei lor ameninţătoare, satul Buckleigh-in-the-Moor – acest loc urât pe care îl conducea de atâta amar de vreme – i se părea aproape… pitoresc. Fermecător. Primitor.

Rhys aproape că izbucni în râs din pricina acestui gând prostesc.

Nu avea să fie niciodată bine-venit în locul acesta.

Nici nu terminase bine gândul, că uşa hanului se deschise larg, azvârlind un val de lumină şi căldură în curte. Hohotele aspre de râs pe care le auzise mai devreme se înteţiră acum, pline de entuziasm, întrerupte de sunetul de sticlă spartă.

— Ticălos nemernic ce eşti!

Aşa da! Mai degrabă la o astfel de primire se aşteptase. Dar, cu excepţia cazului în care vechile superstiţii erau adevărate şi vreo vrăjitoare îi prezisese sosirea, Rhys ştia că acele cuvinte nu aveau cum să îi fie menite lui. Probabil că nimeni nu putea să îl recunoască; avea doar şaptesprezece ani când fusese ultima dată acolo.

---

1 Cei trei ogari

Atras de curiozitate şi de mirosurile de bere şi de turbă arsă, se apropie de uşa deschisă şi se opri chiar lângă ea.

Cârciuma era ticsită şi, în mare, aşa cum şi-o amintea Rhys. Îndeajuns de mare cât să adăpostească un bar mic, vreo şase mese, diverse scaune şi taburete înalte neasortate, şi – în cazul acesta – iadul dezlănţuit.

— Aşa! Trosneşte-l bine!

Două gorile fără gât stăteau faţă în faţă în centrul încăperii, scuipând şi dându-şi târcoale una alteia, în timp ce spectatorii dădeau la o parte mese şi scaune. Cel mai înalt dintre cele două brute încercă o lovitură stângace în gol. Nimeri fără să vrea în braţele unui spectator luat prin surprindere*. Bărbatul se înfurie şi-l îmbrânci la rândul lui. În câteva secunde, toţi din încăpere se pocneau orbeşte.

Rhys rămase neobservat în umbra uşii, foindu-se. Setea de sânge îi răsună ca un ecou şoptit în ureche. În tinereţea lui, se arunca în mijlocul încăierării, dornic să iasă din ea folosindu-şi ghearele şi pumnii. Doar ca să îşi simtă inima bătându-i nebuneşte, sau bucata de sticlă spartă crestându-i carnea şi gustul picant al sângelui în gură. Senzaţia aceea stranie, trecătoare, că trăieşti.

Dar nu mai era tânăr. Mulţumită războiului, se săturase şi de lupte, şi de durere. Şi renunţase de mult la ideea de-a mai simţi că trăieşte.

După câteva minute, înghiontirile de pe margine se potoliră. Cei doi bădărani erau din nou faţă în faţă, gâfâind şi vizibil doritori să continue încăierarea. Râdeau pe înfundate în timp ce îşi dădeau târcoale unul altuia, de parcă ar fi fost distracţia lor obişnuită de sâmbătă seara. Probabil că aşa şi era. Doar viaţa dură din mlaştină nu avea de oferit prea multe distracţii în afară de băut şi de încăierare.

Rhys îi privi mai bine pe cei doi şi se întrebă dacă nu cumva erau fraţi. Sau poate verişori. Cel înalt avea trăsături

stâlcite, iar cel scund avea un nas încovoiat, ca un cioc. Dar aveau ochii de aceeaşi nuanţă ştearsă de albastru şi expresii identice de prostie voită.

Cel scund apucă un taburet jos şi începu să-şi provoace adversarul cu el, ca şi când ar fi ademenit un taur. „Taurul” îl atacă. Dădu o lovitură sălbatică peste taburet, dar rată cu câţiva centimetri. Pentru a-şi atinge ţinta, „Taurul” apucă un suport de lumânare din alamă de pe poliţă şi îl flutură prin aer, absorbind toate sunetele din încăpere.

Fâşş.

„Cioc” îşi azvârli taburetul într-o parte, iar acesta se zdrobi de vatră, frângându-se în bucăţi. Întrucât îi distrăsese momentan atenţia „Taurului”, „Cioc” plonjă spre o masă încă pusă. Vase pe jumătate goale şi coji de pâine erau presărate pe o faţă de masă albă.

Rhys se încruntă. De când începuse bătrânul Maddox să îşi bată capul cu feţe de masă?

Nu se mai gândi însă la asta când îl văzu pe „Cioc” mânuind un cuţit.

— Te-nvăţ eu minte să mai ridici o bâtă la mine, pui de lele ce eşti! mârâi el.

Toţi cei din încăpere înlemniră. Rhys nu se mai sprijini de tocul uşii şi se gândi dacă nu cumva ar trebui totuşi să intervină. Când erau implicate o bâtă de alamă şi un cuţit, probabil că avea să se lase cu răni grave sau chiar şi mai rău. Oricât de sătul era de bătăi, era şi mai sătul de văzut oameni murind.

Dar se opri înainte să apuce să facă ceva, când auzi mai multe zgomote.

Poc. O sticlă spartă.

Clinc, clinc, clinc. Bucăţi de sticlă căzând pe pardoseală.

Buf. „Cioc” se prăbuşi pe masă, inconştient, cu dâre de vin scurgându-i-se pe după urechi.

— Harold Symmonds, o să plăteşti pentru vinul ăla, spuse o femeie zveltă, brunetă, care stătea aplecată peste trupul inconştient al lui „Cioc”, ţinând în mână ce mai rămăsese dintr-o sticlă verde. Şi pentru faţa de masă, mocofanule, adăugă ea. Clătină din cap şi ţâţâi, apoi spuse: Sângele şi vinul roşu nu vor ieşi niciodată din pânza albă.

— Iar în ceea ce te priveşte pe tine, Laurence…

Spunând asta se răsuci spre celălalt bărbat, ameninţându-l cu sticla spartă ascuţită. Chiar dacă era de două ori cât ospătăriţa şi, în plus, bărbat, Laurence îşi ridică mâinile, în semn de predare.

De fapt, toţi bărbaţii din încăpere înlemniseră. De parcă s-ar fi temut cu toţii de disciplina dură pe care ospătăriţa aceea micuţă ar fi împărţit-o cu ţârâita. Interesant. Lui Rhys, care fusese mai mulţi ani la rând comandant în cadrul armatei, felul în care toţi bărbaţii luaseră poziţie de drepţi în faţa femeii îi spunea multe.

Ospătăriţa îl ameninţă pe Laurence cu sticla, iar bărbatul se dădu tot mai în spate, până se ciocni de perete.

— Chiar stăpânul tău l-a adus, să ştii.

— Ăsta? zise bărbatul, holbându-se la sfeşnicul pe care îl ţinea strâns în pumn. E al lui Gideon?

— Nu, e al hanului. Smulse sfeşnicul de alamă din mâna brutei uluite şi îşi îndoi braţul, ridicându-l la nivelul ochilor. Dar Gideon l-a livrat. L-a adus împreună cu perechea lui tocmai din Plymouth, abia săptămâna trecută. A fost un set foarte scump, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai atinge toate antichităţile cu mâinile tale soioase.

Sfeşnicul ăla cântărea, probabil, mai bine de şase kilograme, dar femeia îl ridică fără pic de efort pe poliţă, cu o mână, şi îl împinse la locul lui.

— Aşa, îşi spuse ea singură, aparent mulţumită de aranjamentul simetric. Se dădu în spate şi aruncă restul sticlei crestate în foc, în vatră ridicându-se o flacără alimentată de vin.

Flama roşiatică îi lumină faţa, aşa că Rhys reuşi să o vadă bine pentru prima dată.

Sfinte Sisoe! Era frumoasă.

Şi tânără.

Şi… şi frumoasă.

Rhys nu se pricepuse niciodată prea bine la vorbe. Nu ar fi putut descrie cu exactitate ce anume făcea ca înfăţişarea femeii să fie atât de izbitoare. Ştia doar că se îndrăgostise lulea.

Avea pielea albă şi părul închis la culoare, ieşindu-i dintr-o coadă groasă. Era zveltă şi totuşi feminină. Avea ochii mari şi alungiţi, dar, pentru a-şi da seama de culoarea lor, ar fi trebuit sa stea mult mai aproape de ea.

Îşi dorea să stea mult mai aproape de ea.

Mai ales acum că nu mai era înarmată.

Femeia micuţă era evident furioasă. Îşi puse mâinile în şolduri şi îi dojeni pe cei prezenţi.

— Acelaşi lucru, de nenumărate ori, spuse ea pe un ton tăios, deşi vocea îi era profundă şi caldă. În caz că nu v-aţi dat seama, hanul e tot ce-avem în Buckleigh-in-the-Moor. Încerc să îi fac o reputaţie, să fac din el un loc respectabil pentru călători. Ia spuneţi-mi, cum să fac hanul ăsta un loc de calitate, dacă nişte idioţi ca voi îmi distrug sala de mese la fiecare două săptămâni?

Se uită mânioasă la toţi cei din încăpere, privindu-i pe toţi cei vinovaţi, pe rând. Ajunse la Rhys, şi şovăi pentru prima dată. Flutură din gene. Fu singurul semn că fusese luată prin surprindere, în rest, rămase nemişcată ca granitul în timp ce spuse:

— Şi toate astea în faţa unui musafir.

Rhys simţi cum toţi cei din încăpere îşi întoarseră privirile spre el. Dar nu reuşea nici în ruptul capului să îşi ia ochii de la chelneriţă. Hristoase, ce femeie!

Din pricina drumului şi a umezelii, trupul îi protestase toată seara. Nu credea că vreo parte a trupului i se mai

putea întări… dar era clar că se înşelase. Pantalonii de călărie i se întinseră în zona vintrei. Se întărise aproape la fel de tare ca sfeşnicul acela din alamă. Nu mai avusese o reacţie atât de puternică faţă de o femeie din tinereţile lui zburdalnice. Poate nici atunci. Inima începu să-i bată nebuneşte. Sângele începu să-i curgă năvalnic prin vene, ducând ordine fiecărui mădular din trupul lui. Îşi simţi tot corpul încordându-i-se, adunându-şi puterile, pregătindu-se pentru un scop. Un scop foarte precis şi foarte plăcut.

La naiba! Simţea că *trăieşte.*

Ospătăriţa continuă să îl privească în ochi şi spuse calm:

— Acum faceţi ordine pe-aici.

Rhys amuţi. Nu şi-o amintea pe femeie – şi cu siguranţă nu ar fi putut să o uite –, dar oare ea îl recunoscuse cumva pe el? Oare îi atrăgea atenţia pentru neglijenţa lui crasă în calitate de lord? Ar fi fost o acuzaţie destul de corectă. În caz că trebuia îndreptat ceva în Buckleigh-in-the-Moor, el trebuia să fie responsabil pentru asta.

Dar când bărbaţii din faţa lui se puseră în mişcare, târşâind scaunele şi mesele pe podeaua din ardezie ca să aşeze mobilierul la locul lui, Rhys îşi dădu seama că femeia nu i se adresase. Aproape că era dezamăgit. I-ar fi plăcut să pună el lucrurile în ordine pentru ea. Începând cu părul ei brunet răvăşit.

Femeia îşi dădu, nerăbdătoare, o şuviţă după ureche.

— Bine aţi venit la hanul Three Hounds, zise ea. Intraţi sau nu?

O, intra. Cu siguranţă intra.

Rhys înaintă şi închise uşa în urma lui.

Înainte să îi mulţumească pentru primire, ospătăriţa îşi întoarse privirea de la el.

— Nu acolo, Skinner. În partea stângă a vetrei.

Skinner se supuse numaidecât. Deşi era un voinic

care măsura peste 1,80 în înălţime.

— Am un cal afară, spuse Rhys după ce ospătăriţa îşi întoarse din nou privirea spre el.

Ea încuviinţă şi îl chemă pe un tânăr subţirel de la bar.

— Darryl, ocupă-te de calul domnului. Apoi îl întrebă pe Rhys: Domnule, doriţi un whisky?

— Doar bere.

— Am nişte tocăniţă de iepure şi plăcintă cu miel.

Stomacul îi chiorăi.

— Mi-ar plăcea ambele.

— Atunci luaţi loc.

Rhys se duse la o masă, se aşeză pe un scaun care i se păru cel mai solid şi primi o cană cu bere de la ea.

Sorbi din berea rece, uitându-se la ospătăriţă şi la ceata ei de pugilişti reformaţi ce curăţau încăperea de resturi. Nu-i de mirare că afacerile mergeau bine. Din câte îşi amintea Rhys, bătrânul Maddox nu avusese niciodată ospătăriţe atât de frumoase sau de aprige.

Se tot uita pe furiş la el, în timp ce mătura cioburile de sticlă de pe pardoseală şi rula faţa de masă pătată. Avea o privire blândă care îl intriga.

Cu siguranţă se înşela. Poate că se uita la altcineva. Rhys se prefăcu a se întinde şi se uită încet roată prin încăpere.

Nu. Nu mai era nimeni.

Ce ciudat!

Totul la femeie – înfăţişarea, vocea, reacţiile pe care le stârnea – îi arăta puterea. Dar ochii ei spuneau altceva. Îi vorbeau despre speranţe, temeri şi vulnerabilitate, iar Rhys nu avea nici cea mai vagă idee de ce femeia i-ar fi dezvăluit toate acestea unui străin, cu atât mai puţin lui. Ştia însă un lucru: nu avusese parte de ani întregi de atât de mult contact uman direct pe cât regăsea în privirile acelea pe care i le tot arunca femeia.

Îl emoţiona. Din partea cealaltă a încăperii, chiar dacă avea mâinile ocupate cu totul altceva, îl emoţiona. O simţea în adâncul fiinţei lui.

Rhys sorbi din bere şi se gândi la cât de stranie era soarta. Credea neclintit în destin. Nu putea explica altfel faptul că inima încă îi bătea. În cei unsprezece ani petrecuţi în cadrul infanteriei uşoare, în fiecare bătălie se avântase cu capul înainte în nenorocita de încăierare, dornic să-şi afle moartea. Dar fusese dezamăgit crunt de fiecare dată când soarta îl cruţase din nou. Pur şi simplu nu reuşea să moară. Dar poate că, în sfârşit, blestematul lui de noroc avea să-i trimită o binefacere adevărată.

O privi pe ospătăriţă aplecându-se să mătură bucăţi de lemn dintr-un colţ şi îi observă arcuirea blândă a gâtului, şuviţele desprinse care îi atârnau peste ceafă. Şi-ar fi putut petrece vreun minut înfăşurându-şi cu plăcere şuviţa aceea pe după deget, numărând de câte ori şi-ar fi putut-o învârti în jurul degetului. De vreo cinci sau şase, se gândi el.

Când femeia îşi îndreptă spatele şi privirile li se întâlniră din nou, îşi ridică berea într-un salut tacit. Ea zâmbi timid, după care îşi întoarse privirea. Ciudat, pentru că nu i se păruse a fi timidă.

Vrând parcă să-i confirme părerea, femeia strigă din partea cealaltă a încăperii:

— Laurence, pune-l pe Harry înapoi în colţ, acolo unde-i e locul. Sângerează pe dalele mele şi tocmai le-am frecat ieri.

— Înţeles, Meredith.

„Meredith.” Numele acela îi stârni un şir de amintiri, dar dispărură înainte ca Rhys să le priceapă clar.

Laurence îşi trecu un braţ pe sub grămada gemândă care se numea Harry Symmonds şi îl împinse cu umărul ca să se ridice pe picioare.

— Nu mă lua cu „Meredith”. Îi alungă cu mătura spre un separeu. Cât timp aveţi de gând să vă purtaţi ca nişte

băieţi, să-mi spuneţi doamna Maddox.

Berea i se acri, parcă, pe limbă. „Doamna Maddox?”

Ah, la naiba. Femeia aceasta tânără, puternică şi frumoasă era căsătorită cu bătrânul Maddox? Până la urmă, nu era ospătăriţă, ci chiar hangiţa. S-a zis cu binefacerea din partea sorţii. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nu avea cum să aibă parte în viaţă de ceva atât de frumos.

O porţie de tocăniţă şi o felie de plăcintă cu miel apărură pe masă, în faţa lui. Rhys începu numaidecât să se înfrupte din ele, holbându-se intenţionat la mâncare, şi nu la femeia încântătoare care îl servise. Nu îşi făcea de lucru cu femei căsătorite, indiferent de privirile pe care i le aruncau acestea. Ca să nu mai pomenim că, dacă era căsătorită cu Maddox şi îi făcea ochi dulci lui Rhys, femeia nu numai că era uşuratică, dar şi prostănacă şi aproape chioară.

Era mai flămând decât îşi imaginase el, aşa că dovedi ambele farfurii în doar câteva minute. Mereu mâncase rapid, eficient, mai ales în armată. În ultimul an, de când moştenise titlul Ashworth, luase parte la cine elegante în Londra şi îşi ridicase ochii din farfuria lui, numai ca să observe că era privit intens, manierele lui la masă fiind urmărite cu atenţie şi groază. Era doar una dintre trăsăturile pe care le dobândise şi care le făcea pe doamnele engleze să îşi apuce flaconul cu săruri de amoniac.

Dădu pe gât restul berii şi se duse cu cana goală la bar, ca să i-o umple din nou. Doamna Maddox dispăruse momentan, iar în spatele tejghelei se afla un tânăr cu strungăreaţă. Rhys îl recunoscu drept tânărul pe care îl însărcinase femeia să-i ducă bidiviul în grajd. Cum zicea că îl cheamă? Dylan? Dermott?

— Darryl Tewkes, la dispoziţia dumneavoastră, domnule! Să vă mai dau o bere?

Tânărul luă cana de la Rhys şi, în acest timp, colţul

ochiului stâng i se încreţi. Rhys nu îşi dădea seama dacă îi făcuse cu ochiul, sau era un fel de tic nervos. Tânărul închise din nou ochiul, iar el speră că era totuşi a doua variantă. Individul ăsta, Darryl Tewkes, arăta destul de caraghios. Nas ascuţit, urechi ţuguiate. Ca spiriduşii în care locuitorii bătrâni din mlaştină încă mai credeau.

— Aveţi un cal frumos, domnule, continuă Darryl, înmânându-i o cană cu bere proaspătă. L-am dus în grajd şi m-am ocupat de el. I-am dat şaua jos şi l-am adăpat. O să mă duc în câteva minute să îl şi perii şi să-i dau fân.

Rhys încuviinţă din cap şi îşi ridică băutura.

— Cum se numeşte, domnule? Calul.

Rhys se şterse la gură cu manşeta.

— Nu are nume, răspunse el. Nu le mai punea nume.

— Domnul va sta mult prin zonă? întrebă Darryl.

— O singură noapte.

La început, Rhys nu fusese sigur cât avea să stea. Dar acum ştia: nu putea îndura mai mult de o noapte în locul acela. În dimineaţa următoare avea să urce panta şi să se uite îndelung şi încet la ceea ce venise să vadă. După care urma să plece. Cu siguranţă că putea angaja vreun supraveghetor sau vreun administrator local care să se îngrijească de orice probleme s-ar fi ivit. La urma urmei, aşa procedau gentlemenii avuţi, nu? Rhys nu avea nici cea mai vagă idee unde urma să se ducă după aceea. Bănuia că oriunde avea să îl poarte soarta.

— O noapte? întrebă Darryl, iar ochiul îi zvâcni a nerăbdare. Domnule, trebuie să staţi mai mult de o noapte. O singură noapte nu e nici pe departe îndeajuns ca să vedeţi atracţiile locale.

Rhys se încruntă. Atracţii? Existau atracţii locale?

Tânărul ridică din sprânceană.

— Ofer tururi călătorilor, spuse acesta, luminându-se la faţă. Două ore sau jumătate de zi. Cel mai rentabil pentru buzunarul dumneavoastră este excursia mea de o zi,

„Mlaştina mistică”, care include comentarii de la ghid şi un prânz în stil picnic.

Rhys chicoti când îşi imagină călători dichisiţi stând la picnic în umbra Bell Torului. Spera că se protejau de corbi. Îşi drese vocea şi întrebă:

— Ce fel de atracţii?

— Păi, să vedeţi, este o călătorie mistică prin timp. Făcu un gest măreţ, amplu, cu mâna. Voi începe prin a vă arăta vechile mormane de pietre funerare şi fierăriile abandonate, vechi de sute de ani.

Rhys cunoştea foarte bine acele locuri. Aduceau uimitor de mult a grămezi de pietre obişnuite.

— Mai sunt şi crucile vechi ale călugărilor. Şi, bineînţeles, Bell Tor. Într-o zi senină, puteţi vedea…

— Şi mai multe stânci? mormăi Rhys, deloc impresionat.

— O, dar asta nu e nimic. Încă nu v-am spus cea mai bună parte a turului. Ruinele bântuite ale conacului Nethermoor.

Acum îi captase atenţia.

— Ruine bântuite, zici…

Darryl se rezemă în coate pe tejghea şi se aplecă în faţă, ca şi cum nu ar fi îndrăznit să vorbească cu voce tare.

— Da. Conacul Nethermoor. Casa blestemată a lui Ashworth. Generaţii întregi de oameni răi au crescut în casa aceea. Până într-o vară, cu paisprezece ani în urmă, când a ars din temelii într-un incendiu îngrozitor. Acolo se încheie turul, chiar spre amurg. Uneori, dacă asculţi cu atenţie, se aude pârâitul flăcărilor sau simţi mirosul de pucioasă. Oamenii spun că incendiul acela a fost judecata lui Dumnezeu. După noaptea aceea, nu s-a mai auzit niciodată de acea familie.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Rhys, surprins. Trebuia să recunoască faptul că tânărul Darryl ştia cum să spună poveşti. Păi, ai zis că sunt bântuite.

— Ah, da. Păi, fantoma bătrânului Lord Ashworth nu a fost văzută. Nu s-a mai întors vreodată în Devonshire. A murit anul trecut, undeva prin Irlanda, mi se pare. Lady Ashworth a murit cu câţiva ani înainte de incendiu. Unii oameni – cei care au darul – i-au văzut stafia plutind deasupra ruinelor casei. De parcă încă s-ar plimba pe coridorul de la etaj. Dar cel mai des oamenii îl văd pe fiul lor.

Rhys se înecă cu o gură de bere.

— Pe fiul lor?

— Aşa-i. Era un tânăr sălbatic, care mereu dădea de belele. Când călărea, ca un nesăbuit, întorcea mlaştina cu susul în jos. Oamenii spun că era un pui de drac.

— Şi a murit în incendiu?

— Nu chiar. Aproape că a pierit, ba chiar ar fi trebuit să moară, din câte spun oamenii. Dar, cu toate că a supravieţuit, e ca şi cum ar fi lăsat o urmă fantomatică asupra conacului Nethermoor. Oamenii îi mai văd stafia rătăcind pe acolo, mai ales în nopţile de vară calde. Ba chiar l-au văzut galopând prin mlaştină pe un cal fantomatic, cu flăcări la copite.

Rhys îl privi mut pe tânăr, neştiind dacă să se simtă amuzat, uluit, jignit sau… oarecum îngrijorat.

Oricât de bizară ar fi fost povestea lui Darryl, anumite părţi păreau oarecum adevărate. În toţi aceşti ani în care se simţise doar pe jumătate viu, să fi fost oare pentru că îşi lăsase în urmă vreo stafie a lui însuşi ca adolescent? Clătină din cap, încercând să alunge o idee atât de prostească. Probabil, ceaţa din Dartmoor i se strecura prin urechi şi îl zăpăcea.

— Deci, zise Darryl aplecându-se spre el şi invitându-l din sprâncene. Turul locului. Sunteţi îndeajuns de bărbat pentru el? Îndrăzniţi să riscaţi să daţi de Rhys St. Maur, fantoma vie din Bell Tor?’

Lui Rhys îi venea să zâmbească. Poate că totuşi avea

să fie amuzant. Înainte să se hotărască ce să-i răspundă tânărului, mai apăru cineva lângă Darryl, dincolo de tejghea.

Meredith.

„Doamna Maddox”, se corectă el în gând.

— Darryl, spuse aceasta, plesnindu-l pe tânăr peste ceafă, idiotule. Dânsul *e* Rhys St. Maur. Lordul Ashworth acum. Vorbeşti chiar cu „fantoma ta vie”, în carne şi oase.

Darryl păli şi mai tare şi se holbă la Rhys, mişcându-şi maxilarul, dar fără să scoată vreun sunet. Măcar ochiul nu îi mai zvâcnea.

Tânărul înghiţi în sec în timp ce Rhys îşi propti braţul pe bar şi se aplecă în faţă. Feţele lor erau acum la doar câţiva centimetri distanţă. Şi apoi, când fu sigur că Darryl era foarte atent la el, şopti cu voce groasă:

— Bu-hu-hu.

Capitolul 2

— Eu… Sunteţi… se bâlbâi Darryl. Adică, vreau să spun că nu…

— Mă ocup eu de dânsul, Darryl, spuse Meredith pe un ton hotărât şi îl alungă pe grăjdarul zăpăcit de la bar. Întoarce-te la grajduri.

Rhys se holba la ea. Ca să nu se holbeze la rândul ei, Meredith îşi întoarse numaidecât privirea, aranjând demonstrativ nişte sticle. Până acum, reuşise să îl privească doar pe furiş, dar s-ar fi holbat la el toată noaptea, dacă ar fi putut, explorându-i fiecare contur şi fiecare umbră. Inventariind toate felurile în care se schimbase şi toate modurile în care rămăsese la fel.

Primul lucru pe care îl observase fu părul lui. Sau, mai bine zis, lipsa acestuia. Acum îl purta tuns scurt, ceea ce o

indusese în eroare preţ de o clipă, când îl văzuse în uşă. În toate amintirile ei, Rhys avea cârlionţi bruneţi lungi, prinşi la spate cu un şnur de piele. Sau lăsaţi să-i cadă în şuviţe ştrengăreşti pe frunte.

Pe atunci încerca, uneori, să îşi ascundă faţa – vreo vânătaie nouă de sub ochi sau buza recent spartă.

S-ar părea că renunţase la a-şi mai ascunde rănile. Faţa lui arăta ca o hartă de cicatrici pe care nu le recunoştea, dar binecuvânta rănile acelea vindecate. Erau un semn că de data asta nu mai visa. Că cel care stătea în faţa ei, pe un scaun, cu un cot proptit în tejghea, era într-adevăr Rhys St. Maur. Enorm şi sfidător, şi robust şi – Sfinte Sisoe – chiar acolo, în faţa ei. În carne şi oase. După paisprezece ani.

— Te cunosc, spuse el tărăgănat. Dar pe un ton care aducea mai degrabă a întrebare.

— Da? încercând cu disperare să-şi mascheze uimirea, Meredith se întinse după cana lui goală.

El strânse mai tare de mâner. Degetele îi erau mari, mai aspre. Puternice.

Ea îşi ridică rapid privirea spre el, iar el o prinse din nou în vraja ochilor lui minunaţi. În toţi anii în care locuise pe moşia Nethermoor, Rhys St. Maur nu o privise niciodată aşa. De fapt, nu o privise mai deloc. Acum vedea că avea ochi sălbatici şi frumoşi, la fel ca întreaga lui persoană, de altfel. Un căprui profund, dens, brăzdat de nuanţe chihlimbarii. Precum cel mai bun coniac sau…

— Rachiu, şopti ea fără să vrea.

El îşi ridică sprânceana. O cicatrice groasă o împărţea în două.

— Doreşti rachiu? Îşi drese vocea, apoi adăugă: Este destul de rece în noaptea asta. Un bărbat are nevoie de mai mult decât bere ca să se încălzească.

— Într-adevăr? întrebă el, iar buzele i se răsuciră într-un fel senzual.

Ea înjură în gând, dându-şi seama de implicaţiile jucăuşe ale spuselor ei. O făcuse neintenţionat. Nu că i s-ar fi părut câtuşi de puţin respingătoare ideea de… a-l încălzi pe Rhys St. Maur. Ba dimpotrivă, fanteziile ei în acest sens îi încălziseră ani în şir apa în timp ce se îmbăia.

— Adică… voiam să zic…

— Ştiu. Mulţumesc, doamnă Maddox. Dar nu consum băuturi spirtoase.

Ei bine, poate că el nu avea nevoie de o băutură, dar Meredith avea. Se întinse după o sticlă de sub tejghea – rezerva ei privată – şi îşi turnă o cantitate generoasă.

— Te cunosc, spuse el. De data aceasta nu pe un ton întrebător. Avea o voce mai profundă decât îşi amintea ea, care o atingea în diverse locuri pe dinăuntru. Nu îmi amintesc de tine, dar te cunosc.

Ea înclină încet paharul de gin, luând o gură din el ca să-şi facă curaj înainte să-i răspundă.

— Meredith Lane, spuse ea în cele din urmă, menţionând numele ei dinainte de căsătorie. Probabil că nu îţi aminteşti, dar tatăl meu…

— Se ocupa de grajdurile noastre. Bineînţeles că îmi amintesc, îşi înălţă capul şi miji ochii. Eşti fiica lui George Lane? Nu se poate. Ultima dată când am văzut-o pe fetiţă, era toată numai pistrui şi oase.

Obrajii i se înfierbântară. Deci îşi amintea de ea. Nu chiar în felul în care şi-ar fi dorit ea să fie ţinută minte, dar măcar era ceva.

— Merry Lane, spuse el, pe un ton dulceag. Chicoti jos, gutural. Nu pot să cred. Eşti micuţa Merry Lane.

Deveni roşie ca para focului. Fusese singurul fel în care o băgase în seamă pe când era doar o fetiţă, numind-o cu porecla ei prostească. Dacă se întâlneau prin grajduri, o spunea pe un ton ironic, dând-o nerăbdător la o parte.

„Fugi acasă, Merry Lane.”

— Nu mai sunt Merry Lane, spuse ea pe un ton

intenţionat voios, ştergând tejgheaua cu o cârpă. În asta constă frumuseţea de-a fi plecat din zonă timp de paisprezece ani, milord. Lucrurile se schimbă în absenţa dumitale.

— Într-adevăr, doamnă Maddox. Într-adevăr. El deveni dintr-odată serios şi îşi drese vocea. Tatăl dumitale… mai trăieşte?

— E sus chiar acum. Are grijă de grajdurile hanului, cu ajutorul lui Darryl. Deşi rareori adăpostim şi altceva în afară de ponei cărăuşi sau calul vreunui călător întâmplător.

— Mi-ar plăcea să îl văd.

— Va trebui să aştepţi. Probabil că doarme acum, dar în fine. Ai putea… Se opri. Presupun că intenţionezi să petreci noaptea aici. E singurul han pe o distanţă de kilometri întregi.

„Te rog, rămâi”, imploră o voce prostuţă în mintea ei. „Te rog nu pleca din nou; nu încă.”

— Da, rămân peste noapte.

— Doar o noapte?

Nu că ar fi contat. Indiferent că avea să stea o singură noapte sau zece, cu siguranţă urma să plece din nou, la un moment dat. Nu avea de ce să rămână acolo. Pământurile pe care le moştenise erau în mare parte terenuri mlăştinoase fără valoare. Conacul Nethermoor în sine era doar o grămadă de ruine arse şi aşa trebuia să rămână.

— Doar o noapte. Îi zâmbi scurt, discret. Bineînţeles, asta în caz că ai o odaie disponibilă pentru o fantomă vie.

— Nu-l băga în seamă pe Darryl Tewkes, spuse ea rapid. Înfloreşte povestea asta de ani întregi. Le-o spune tuturor călătorilor care trec pe-aici, încercând să-i ademenească să rămână în zonă o noapte în plus. Cum bine ştii, asta înseamnă mai mulţi bani pentru han şi pentru buzunarul lui. Ba chiar i-a convins pe unii dintre ţăranii de pe traseul turistic să facă suvenire pe care să le vândă. Cruci din piatră în miniatură şi altele de felul acesta.

— Ce spirit întreprinzător. Un angajat silitor, o soţie tânără capabilă... S-ar părea că bătrânul Maddox o duce destul de bine.

— Omul e mort de şase ani. Depinde de punctul dumitale de vedere dacă asta înseamnă că o duce bine sau nu.

Maxilarul i se încleştă.

— Eşti văduvă.

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Mânui cu stângăcie paharul pe care îl ştergea. La naiba! Era văduvă, hangiţă şi împlinea treizeci de ani peste două veri. Cum de reuşea să o facă să se simtă din nou ca o copilă ciudată? Adică, au trecut ani de-atunci. Sunt văduvă de mai mult timp decât am fost căsătorită. Şi mi-a lăsat hanul, aşa că ne descurcăm destul de bine.

— Noi? Ai copii?

Simţi un junghi de durere cunoscut, care trecu într-o clipită. Ea clătină din cap.

— Nu. Doar eu şi tata. Şi Darryl, de când i-a murit mătuşa. Şi toţi sătenii, de fapt. A trebuit să găsim o soluţie, nu-i aşa? Angajatorul local principal ne-a părăsit cu paisprezece ani în urmă.

Rhys se holbă la berea lui preţ de o clipă. După care o ridică şi bău tăcut.

Arăta de parcă ar fi fost pedepsit, iar ea se căi pentru amărăciunea din tonul ei. Dar trebuia să afle adevărul: nu le fusese uşor. Răposatul Lord Ashworth fusese un nemernic în toată regula, dar măcar le plătise din când în când simbrii şi le dăduse câte ceva de lucru negustorilor locali. După ce conacul Nethermoor a ars din temelie şi familia a părăsit regiunea, satul a fost lăsat de izbelişte. Agricultura nu se prea putea practica, întrucât se aflau în mijlocul stâncos al mlaştinii. Buckleigh-in-the-Moor pierduse

o întreagă generaţie deoarece tinerii plecaseră, rând pe rând, din târg. Noua închisoare de război de la Princetown le oferise de lucru pentru o vreme. Alţii au mers şi mai departe, la Exeter sau Plymouth. Cei câţiva care rămăseseră în sat se bizuiau pe salariile pe care le putea oferi hanul Three Hounds – cum era cazul lui Darryl – sau îşi câştigau traiul din afaceri dubioase.

Că tot veni vorba de afaceri dubioase… De parcă l-ar fi invocat cu puterea gândului, Gideon Myles intră pe uşă cu paşi apăsaţi.

Bărbaţii adunaţi acolo îl salutară cu ovaţii straşnice, la care Gideon îşi atinse uşor şi galant pălăria cu borul jos. Aşa cum făcea întotdeauna, se opri preţ de o clipă şi îşi savură notorietatea, strângând viguros mâinile întinse ale câtorva bărbaţi. Mult prea devreme însă, o căută cu privirea-i pătrunzătoare. Meredith ştia că nu trebuia să aştepte până o aborda el.

— Mă întorc într-o clipită, îi spuse ea lui Rhys, ieşind grăbită din spatele barului.

Rhys era doar în trecere, rămânea doar peste noapte. El şi Gideon Myles nu aveau nimic de împărţit unul cu celălalt, dar dacă se întâlneau, cu siguranţă că nu ar fi ieşit nimic bun din asta.

Gideon o întâmpină cu un zâmbet de şţrengar. Era tânăr – cel puţin cu trei ani mai mic decât ea –, dar fusese mereu un arogant. De asemenea, era mult prea arătos pentru binele lui.

— Măi, măi, spuse el. Ce nerăbdătoare eşti să mă vezi! Şi ai şi de ce: săptămâna asta ţi-am adus un butoiaş de Madeira.

— Bine, bine, spuse ea distrasă, aruncând o privire spre Rhys. Putem ieşi să vorbim despre asta în curte?

— În curte? Tocmai ce-am intrat. E rece ca-n găoaza unei vrăjitoare afară şi aproape la fel de umed. Ridică din sprânceană şi îşi coborî vocea, adăugând pe un ton şoptit,

sugestiv: Asta, dacă nu cumva voiai mai multă intimitate, caz în care aş sugera o altă locaţie…

Ea oftă frustrată. Nu era momentul pentru flirturi. Îl trase la o parte şi-i spuse:

— Nu poţi să descarci căruţa în seara asta.

— Ce vrei să spui? Ştiu, ceaţa-i cam densă, dar până termină oamenii de încărcat poneii, sunt sigur că vremea…

— Nu, nu. Nu trebuie să încarci nici poneii. Vorbesc serios, Gideon. Nu se poate în noaptea asta. Poţi trage căruţa în grajd şi-o acoperim cu pături şi alte cele. Darryl va dormi pe ea, ca s-o păzească.

Gideon scoase un sunet batjocoritor.

— Nu aş avea încredere în Darryl Tewkes nici măcar să-mi păzească băutura cât m-aş duce afară să mă uşurez. Deveni dintr-odată serios şi adăugă: E un profit important în noaptea asta, Meredith. Deja am doi oameni acolo, înarmaţi cu pistoale şi alice. E prea riscant dacă nu transportăm imediat bunurile.

Şi mai rău. Doi bărbaţi cu pistoale? Ezită, aruncând o privire spre bar.

— Ca de obicei, spuse el, te vei alege mai mult decât cu Madeira. Ştii că plătesc frumos pentru că mi se permite să mă folosesc de poneii tatălui tău.

— Ştiu, ştiu. Dar nu înţelegi.

— Înţeleg că te tot uiţi la individul acela de la bar. Ce tip mare şi urât, nu-i aşa? De unde a mai apărut şi ăsta? Adăugă pe un ton mai întunecat: Te-a înspăimântat?

— Nu, nu. E doar un călător. Sub inspiraţia momentului, adăugă: Sau aşa zice el. Dacă mă întrebi pe mine, e trimis de magistratul din Lydford. Mai bine să nu-i dăm motive să intre la bănuială, aşa-i? Aşteaptă până dimineaţă, după ce pleacă.

— Ştii că nu pot să transport marfa pe timp de zi. Iar pe magistratul din Lydford îl am la degetul mic de mai bine de un an. Gideon îşi dădu jos haina şi i-o aruncă unui

servitor. Poate că mă voi prezenta. Trece-i băuturile în contul meu, bine?

Meredith încercă să protesteze, dar Gideon străbătuse deja jumătate din încăpere.

— Sunt Gideon Myles, spuse el, aruncându-şi pălăria pe tejghea, lângă cotul lui Rhys.

Rhys îşi ridică privirea din cana cu bere.

— Ar trebui să cunosc acest nume?

— Îndrăznesc să spun că da. Dar, pe de altă parte, modestia nu s-a numărat niciodată printre virtuţile mele.

Oftând reticent, Rhys se propti cu ambele mâini în muchia barului şi se ridică în picioare. Meredith văzu o scânteie de ezitare pe chipul lui Gideon. Gideon era destul de solid, dar numai umbra lui Rhys îl făcea să pară un pitic.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Rhys, aşezându-şi braţele peste pieptul lui masiv. Vrei să îmi arăţi peştera ta fermecată şi să-mi vinzi o sticlă cu praf de zâne.

Acum Gideon părea confuz.

— Nu ştiu ce naiba insinuezi, spuse el tărăgănat, dar ştiu că îmi vine să te pocnesc pentru asta.

Nu mai era nicio speranţă. Meredith fu nevoită să intervină:

— Îmi cer iertare pentru întrerupere, îi spuse ea lui Rhys. Domnul Myles este… transportatorul nostru local de produse. Îl ignoră pe Gideon, care afişă o mină jignită. Avea să înţeleagă curând motivul pentru care spusese un neadevăr. Gideon, acesta este Rhys St. Maur. Noul Lord Ashworth.

În încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Toate conversaţiile se opriră la mijloc. Numele de Ashworth avu acelaşi efect ca sunetul sfeşnicului de alamă care sfârtecase văzduhul mai înainte. Era un sunet periculos. O ameninţare.

— Ashworth, repetă Gideon, holbându-se la Rhys cu o privire răzbunătoare.

Rhys rămase nepăsător şi spuse pe un ton neutru:

— Da. Cred că am stabilit deja cum ne numim, domnule Myles.

Odaia răsună de mârâituri. Şi de râcâit de scaune pe podeaua de ardezie.

— Ce cauţi aici? întrebă Gideon.

— Orice vreau. Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală.

Meredith ştia că trebuia să pună capăt scenei, şi încă repede. Tocmai ce terminase de făcut curat după prima încăierare. Şi acum Gideon avea doi oameni afară, înarmaţi cu pistoale, şi o căruţă plină de bunuri de contrabandă pentru care fără îndoială că ar fi ucis, dacă era nevoie să le protejeze.

— Rămâne aici doar o noapte, spuse ea astfel încât să fie auzită de toţi cei din încăpere. Şi tocmai mă pregăteam să îl conduc în odaia sa. Domnule Myles, afacerile noastre vor aştepta până mâine-dimineaţă.

„Poftim”, îi spuse ea lui Gideon din priviri. „Acum înţelegi de ce nu poţi descărca în noaptea asta căruţa?”

Înţelegea. Dar nu era prea fericit din pricina asta. Apoi zise bosumflat:

— Darryl îl poate conduce la etaj.

— E hanul meu. Iar acesta e oaspetele meu. Se întoarse spre Rhys. Eşti amabil să mă urmezi, milord?

Nu aşteptă ca el să răspundă, ci se răsuci şi se îndreptă spre scările dosnice sperând ca el să o urmeze. El o urmă. Scândurile vechi şi îndoite gemură sub greutatea lui, iar scara i se păru dintr-odată prea îngustă.

— Îmi pare rău că ţi-am creat probleme, spuse el.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea, încetinind. Dar, dacă nu te superi că întreb, *de ce* eşti aici?

Îl auzi oftând.

— Sincer, doamnă Maddox? Şi eu mă întreb acelaşi lucru.

În regulă.

— Odaia dumitale este chiar aici, spuse ea, conducându-l în capătul coridorului. Se dădu la o parte, ţinându-i uşa deschisă ca să intre.

El făcu câţiva paşi până ajunse în mijlocul încăperii şi se roti încet, evaluând condiţiile de găzduire. Meredith îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce părere avea oare despre camera lui. Tocmai terminase de redecorat camera săptămâna aceea. Era prima misiune din campania ei de a transforma hanul Three Hounds într-un stabiliment de calitate. Un han adevărat, unde călători avuţi să *plănuiască* să îşi întrerupă călătoriile, nu doar să se oprească cu reticenţă dacă li se rupe vreo roată la căruţă.

Meredith oftă şi se duse să facă focul. Chiar nu ştia ce făcea. Chiar în după-amiaza aceea, stătuse în centrul încăperii, simţindu-se foarte mândră de noile draperii creţe şi de cuvertura tighelită. Îşi spusese că vaza chinezească albastră de pe poliţa de deasupra căminului adăuga o notă de eleganţă.

Acum, că se uita la dormitor prin prisma lui Rhys, observă grinzile la vedere, pereţii pătaţi, mirosul înecăcios al focului de turbă care venea dinspre vatră… Totul părea descurajant de sărăcăcios şi de mohorât. Putea doar să îşi imagineze cum i se păreau toate acestea unui gentleman cu titlu nobiliar. Şi oricum, pe cine încerca să păcălească?

— Darryl îţi va aduce bagajele. Să-i spun să îţi fie valet?

— Nu, zise Rhys repede.

Lui Meredith i se păru că îl vede înfiorându-se.

— Nu este necesar, adăugă el.

— Lavoarul e în colţ. „Te rog să nu ciobeşti porţelanul nou.”

El încuviinţă.

— Dimineaţa se serveşte micul dejun la parter. Şi dacă ai nevoie de ceva între timp, trebuie doar să ceri.

— Mulţumesc. Îşi ridică privirea spre tavan. Odaia

aceasta este destul de…

— Expusă curentului, termină ea fraza în locul lui. Ştiu. Îmi pare rău! Îl voi trimite pe Darryl peste noapte să mai pună turbă pe foc, şi ai o pătură în plus în cufăr. Doar că atunci s-ar putea să te încălzeşti prea tare, caz în care poţi deschide fereastra. Se îngrozi când îşi dădu seama că trăncănea întruna ca o smintită, dar se părea că nu reuşea să se oprească. Ştiu că este o odaie sărăcăcioasă, în comparaţie cu cele cu care eşti obişnuit, dar sper sincer că o vei considera adecvată pentru…

El se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

Şi, brusc, ea rămase fără cuvinte.

— Adecvată? zise el şi clătină din cap. În armată, m-am obişnuit să dorm mai degrabă pe pământ tare. Odăile din Londra în care am stat erau plictisitoare şi reci. Se uită roată prin cameră. Te pot asigura că este cea mai elegantă odaie de dormit pe care am văzut-o în ultimii ani. Un adevărat lux. Voi dormi foarte bine la noapte.

Cuvintele lui îi făcură inima să-i prindă aripi. La naiba! Nu putea să înceapă să tânjească după el. De fapt, *începuse* să tânjească după el pe când era fetiţă, dar nu îşi permitea să reia obiceiul. Pleca în dimineaţa următoare.

— De fapt, spuse el pe un ton vesel, ducându-se la fereastră şi uitându-se afară, sunt atât de mulţumit de odaia aceasta, că aş putea să te sărut pentru ea.

O, Doamne! Asta nu ar fi ajutat-o deloc să nu mai tânjească.

El îşi ridică brusc capul, de parcă era surprins că spusese aşa ceva. Bineînţeles că era. Era o idee ridicolă. Ultima dată când o văzuse, era o schiloadă cu pistrui.

Confirmând absurditatea ideii, el zise:

— Ce ciudat!

Meredith încercă să râdă, dar nu reuşi. Se apropia prea tare de ea. Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce el traversă scândurile vechi din stejar, care scârţâiau sub

cizmele lui mari. Scânduri pe care le curăţase cu nisip, în patru labe, cu doar câteva zile în urmă. Încă o dureau umerii de la asta.

Ochii lui căprui-închis îi căutară pe ai ei, şi el se opri.

— Cred că aş vrea tare mult să te sărut. Îi prinse o şuviţă de păr rebelă de pe umăr, răsucind-o încet între degete. Ce spui, Merry Lane? Vrei să îmi urezi un bun venit acasă cum se cuvine?

Ar fi putut să spună o glumă sau să plece de acolo. Ştia foarte bine cum să scape de avansurile unui bărbat. Jos, în tavernă, o făcea tot timpul. Pentru fiecare dintre puţinii bărbaţi pe care îi acceptase în patul ei de la moartea soţului ei, refuzase alte zeci. Dar îşi petrecuse adolescenţa visând ca *acest* bărbat s-o privească strălucindu-i ochii de dorinţă ca acum, să-i spună exact cuvintele pe care i le spunea acum.

„Cred că aş vrea tare mult să te sărut.”

Era pur şi simplu copleşitor. Agitată, îi trânti:

— Mai ai nevoie şi de altceva, milord?

Când îi auzi tonul aspru, el se dădu numaidecât înapoi.

— Nu. Se răsuci, dar ea apucă să vadă o scânteiere de durere în ochii lui. El îşi trecu o palmă prin părul scurt, închis la culoare, apoi adăugă: Nu, îmi cer iertare. Am… greşit. Nu se va mai întâmpla.

Meredith rămase locului preţ de o clipă, privindu-l cum se întoarce la fereastră.

Fără să o privească, îi spuse:

— Mai bine ai pleca, nu-i aşa?

Aşa că Meredith ieşi din odaie şi închise uşa în urma ei. După care pocni usciorul uşii şi mârâi încet.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Nu mai fusese atât de frustrată de sine însăşi în toată viaţa ei. Tocmai lăsase să-i scape oportunitatea – singura şansă pe care avea să o aibă vreodată – de a-l săruta, şi probabil de-a ajunge în patul

bărbatului pe care îl dorise încă de când abia înţelegea ce însemna să doreşti pe cineva. Ba mai mult, îi lăsase o impresie greşită prin refuzul ei. Acum el credea că ea îl considera neatrăgător şi de nesărutat, când nu era câtuşi de puţin adevărat.

Gideon era în continuare jos, la bar. Trebuia să se ocupe ca încărcătura lui de bunuri să fie depozitată în siguranţă în grajd. Ca să nu mai pomenim că trebuia să termine de servit clienţii fără să mai piardă din mobilier pe parcurs.

Dar Rhys urma să plece mâine. Nu avea să mai aibă vreodată această oportunitate. Lucra din greu pentru locul acela. În fiecare zi, toată ziua. Nu merita oare o noapte pentru ea?

Bătu ferm la uşă.

Când el o deschise, ea vorbi repede, înainte să îşi piardă curajul.

— Ai putea, zise ea. Ai putea să mă săruţi. Nu m-ar deranja.

— Nu te-ar deranja?

— Nu.

Îi cuprinse bărbia în mână şi îi înălţă faţa spre a lui. Abia atunci îşi dădu şi ea seama că îi vorbise cu atâta neînfricare nasturelui de la haina lui.

Rhys îşi trecu cu tandreţe degetul mare peste obrazul ei, iar Meredith închise ochii. El repetă mişcarea, trecându-şi degetul mare de la pomete spre maxilar. Doar atingerea lui blândă îi făcu trupul întreg să-i freamăte.

Nemaisuportând sentimentul de anticipaţie nici măcar o clipă, deschise ochii.

El nu o sărută.

— Mulţumesc pentru asta. O atinse cu vârful degetului pe colţul gurii, apoi îi dădu drumul. Noapte bună, doamnă Maddox.

El închisese deja uşa, înainte ca ea să apuce să îi

ureze la fel.

Capitolul 3

De-ar putea arde şi piatra.

În lumina subţire şi cenuşie a zorilor, Rhys stătea în faţa rămăşiţelor eviscerate ale conacului Nethermoor. Întrucât lipsise o perioadă atât de lungă de timp, nu ştiuse la ce să se aştepte. Îşi imaginase că locul avea să fie ca o cicatrice pe chipul mlaştinii, o grămadă de cenuşă şi var încă fumegânde. Dar speranţele acelea nu se împliniseră. Căci, spre deosebire de grinzile de susţinere, podelele şi pasajele, zidurile exterioare ale conacului Nethermoor fuseseră construite din piatră. Şi, fir-ar să fie, piatra nu ardea.

O mare parte din zidăria cândva măreaţă a casei dispăruse în negura din Dartmoor, fără îndoială luată pentru a fi folosită la construcţii noi. Dar ici-colo rămăsese câte un morman ordonat de pietre – colţul unei camere, un cadru de uşă cu boltă ducând de nicăieri spre nicăieri. Paisprezece ierni necruţătoare curăţaseră de cenuşă pietrele rămase, părând acum tocite şi permanente, la fel ca numeroasele piscuri de granit care se înălţau dintre brazdele nesfârşite de grozamă din mlaştină.

Timpul şi ploaia ar fi putut să fie cât mai neîndurătoare secole la rând. Un incendiu ar fi putut mistui bărăganul din jur. Dar conacul Nethermoor nu avea să dispară niciodată în întregime, deoarece era făcut din piatră, iar pietrele rămâneau pentru totdeauna.

Rhys se întoarse şi se duse spre locul în care se aflaseră cândva grajdurile. Acolo unde începuse incendiul. Nu mai rămăsese mare lucru din ele, cu excepţia unei borduri joase de pietre care contura fundaţia. Locul fusese

năpădit de muşchi şi de rogoz. Lovi cu piciorul o bucată de metal înnegrită de pe pământ. Un belciug de aramă vechi de la căpăstru, poate. Sau poate o zăbală. Simţi un fior ca de gheaţă pe gât.

În spatele lui, armăsarul necheză neliniştit. Nici calului său nu îi plăcea locul acela, aşa cum nici lui nu îi plăcea. Poate că ar fi trebuit să dea mai multă crezare poveştilor lui Darryl. Poate că mirosul de carne de cal pârjolită încă se simţea în adierea vântului. Oare îşi ciulea urechile pentru că surprinsese ecourile slabe ale nechezatului cailor?

Rhys se cutremură. În anii care trecuseră de când plecase din Nethermoor, auzise ţipetele de moarte a nenumărate creaturi, umane şi neumane. Dar niciunul dintre ele nu era la fel de sinistru sau înfiorător precum sunetele pe care i le întipărise acest loc în minte – şfichiuitul tăios, ritmic al unui bici care sărută pielea animalelor, şuieratul flăcărilor alimentate de vânt şi urletele panicate ale cailor prinşi în capcană.

Darryl Tewkes avea dreptate. Rhys *ar fi trebuit* să moară împreună cu fiarele acelea cu paisprezece ani în urmă. De atunci, curtase moartea în fiecare zi din viaţa lui. Dar era echivalentul uman al unui blestemat de bolovan. Enorm, dur, indestructibil. Trecuse cu bine prin bătăile zilnice din tinereţea lui, prin nenumăratele încăierări din curtea şcolii şi din taverne şi prin pustiirile din bătălii. Era mai voinic, mai rău şi cu multe cicatrici drept mărturie a durerilor îndurate, dar era încă aici.

Era încă aici. Stătea în faţa acestei grămezi blestemate de pietre şi de suferinţă pe care o moştenise.

De-ar arde şi piatra.

Simţi un gust amar. Îşi întoarse capul, cu intenţia de a scuipa, dar se trezi îndoit de spate şi îngreţoşat. Fir-ar să fie! În unsprezece ani de infanterie nu vomitase niciodată în lupte.

„Ridică-te”, îi spuse vocea din interiorul lui. Vocea

aceea rece, poruncitoare, pe care nu reuşise niciodată să o reducă la tăcere, nici măcar cu o sută de tunuri răsunându-i în urechi. „Ridică-te.” Indiferent ce îl punea la pământ – pumn, glonţ, baionetă –, cumva, reuşea întotdeauna să se ridice, clătinându-se, gata să îndure şi mai mult. „Ridică-te. În picioare. Ridică-te, gunoi netrebnic ce eşti.”

Rhys se ridică.

Se întoarse încet.

Şi plecă, fără să privească în urma lui.

Îl ispitea gândul să plece direct spre Lydford, lăsând Buckleigh-in-the-Moor în urma lui, fără să îşi ia măcar rămas-bun. Dar trebuia să se întoarcă. În primul rând, pentru că îşi lăsase bagajele la han. Calul lui nu mâncase încă, şi nici el, de altfel.

Dar mai ales, trebuia să o vadă din nou pe Meredith.

Îi datora scuze pentru propunerea grosolană din noaptea trecută. Doar pentru că fusese singura din sat care îl întâmpinase cu amabilitate nu însemna că ar fi fost şi dornică să se bage în patul lui. Nu îşi dădea seama ce-i trecuse prin cap de sugerase aşa ceva. Fusese atât de obosit şi de confuz, şi puţin ameţit de privirile acelea molatice, sfioase. Voise doar să se apropie de ea şi să rămână acolo pentru o vreme, şi să afle dacă părul ei mirosea la fel de încântător pe cât arăta. Şi după aceea să doarmă. Să doarmă şi să uite, în loc să petreacă noaptea foindu-se şi înjurând grinzile.

Evident, ea îl refuzase. Aşa cum şi trebuia să facă. Dar fusese îndeajuns de generoasă încât să-i bată la uşă şi să-i ofere un fel de iertare, dar nu fusese îndeajuns de îndrăzneaţă ca să îl privească în ochi când o făcuse. Cu toate acestea, nu se putuse stăpâni să n-o atingă măcar.

Dumnezeule, se umpluse de bucurie când îi simţise pielea. Proaspătă şi netedă, precum partea inferioară a unei frunze.

Se privise azi-dimineaţă scurt în oglinda lavoarului şi

îşi dăduse seama că era un smintit. Era o epavă de om, un măscărici hidos. Ce şi-ar fi putut dori o femeie ca ea de la un bărbat ca el? Poate doar bani. Nu că ar fi fost genul de femeie care să accepte monede pentru favorurile pe care le oferea, dar nu voia nici ca ea să creadă că el era genul care plătea pentru ele. Nu se mai folosea de femei în astfel de scopuri.

Era clar: trebuia să îşi ceară iertare. Nu că s-ar fi priceput el în mod deosebit la a-şi repara greşelile, dar avea să facă tot ce-i stătea în putinţă. Urma să îi ureze politicos bună dimineaţa, să îi mulţumească pentru ospitalitate şi să-i plătească întreit ce-i datora. După care să plece din sat şi să nu o mai deranjeze vreodată.

Calul înainta pe cărarea îngustă, bătătorită. Nu era calea directă spre sat, dar era cea mai sigură, lucru dovedit de marcajele de piatră în formă de cruce plasate acolo de călugări, cu secole în urmă. Cei care rătăceau de la cărarea sigură riscau să se afunde până la talie într-o baltă cu turbă şi mocirlă. În copilărie, Rhys ştia povârnişurile acelea mai bine decât să socotească, dar acum nu avea suficientă încredere în memoria lui, încât să rişte să îşi înnămolească armăsarul.

În toiul dimineţii coborî în valea mică ce adăpostea satul Buckleigh-in-the-Moor. Lumina soarelui alunga ceaţa în adâncituri şi unghere întunecoase. Ţinând cont de sălbăticia terenului înconjurător, locul acesta chiar era privilegiat. Un pârâu iute sculptase acest defileu în decursul a milenii întregi şi, în afară de sursa de apă aflată la îndemână, valea oferea şi o oarecare protecţie împotriva vânturilor brutale care suflau dinspre Dartmoor. Ba în sat mai găseai chiar şi câteva zeci de copaci, care creşteau rezonabil de drepţi – un lucru neobişnuit în mlaştinile bătute de vânturi.

Totuşi, când ajunse la drumul principal şi intră în satul propriu-zis, Rhys observă un lucru pe care nu avusese cum

să îl vadă noaptea trecută. Satul se schimbase foarte puţin.

De fapt, se schimbase prea puţin. Nu existau clădiri noi. Multe case erau neglijate şi necesitau reparaţii. Aşa cum îi spusese şi Meredith, satul nu prosperase în absenţa familiei Ashworth. Simţi împunsătura unui ghimpe de vină.

Se întoarse spre han. Ca la majoritatea clădirilor din oraş, fundaţia era din piatră, dar zidurile erau dintr-un amestec întărit de argilă şi paie.

Acoperişul din şindrile de ardezie era mai temeinic ca acoperişurile obişnuite din paie. Acoperit cu un strat lucios de lapte de var şi obloane pictate cu verde, hanul era de departe structura cel mai bine întreţinută şi cea mai mare. Chiar şi la această oră timpurie, curtea fremăta de activitate. Rhys pricepu clar că hanul nu era doar centrul fizic al satului, ci şi centrul lui social şi comercial. Iar micuţa Merry Lane se ocupa acum de toate acestea. Incredibil.

Când ajunse în curte, descălecă şi îşi duse calul înspre grajduri. O siluetă gârbovită îi ieşi grăbită în întâmpinare, înaintând şontâc-şontâc, sprijinindu-se într-o cârjă de lemn.

— Lord Ashworth! Sfinte Sisoe, sunteţi chiar dumneavoastră. Merry mi-a spus că v-aţi întors, dar mai că nu am crezut-o. Bătrânul se sprijini în cârjă şi îşi înclină pălăria, dând la iveală un smoc de păr cărunt.

— Domnule Lane, zise Rhys, tăindu-i-se brusc respiraţia. Mă… mă bucur să vă văd.

Doar că nu era aşa. Era insuportabil să îl vadă pe George Lane aşa cum arăta acum – gârbovit, îmbătrânit, schilodit şi cu cicatrici. Rhys şi-l amintea ca înainte: un bărbat în floarea vârstei, un călăreţ iscusit, cu o fire calmă şi o mână fermă. Grajdurile de la Nethermoor fuseseră refugiul lui Rhys în tinereţea lui, iar Lane fusese mereu îngăduitor cu el. În noaptea aceea, când izbucnise incendiul în grajduri, George Lane fusese cel care îl scosese pe Rhys, care era aproape inconştient, din flăcări. După ce Rhys fusese în siguranţă, grăjdarul încercase vitejeşte să salveze

şi caii. Reuşise să îi scoată pe câţiva dintre ei, dar eşuase în cazul celor mai mulţi. În timpul ultimei încercări de a-i salva, o grindă în flăcări îi căzuse pe picior.

Rhys fusese trimis la nişte rude din Yorkshire imediat după incendiu, iar în anii următori, nici măcar nu scrisese ca să întrebe cum se simţea vechiul lui prieten. Probabil pentru că bănuise, pe bună dreptate, care avea să fie starea prietenului lui: schilodit pe viaţă.

Ghimpele acela micuţ de vină începea să dea rapid cârcei şi lujeri, făcându-i măruntaiele să i se încolăcească, sugrumându-le.

— Duc eu calul înăuntru. Bătrânul zâmbi şi se sprijini cu o mână în cârjă, iar cu cealaltă se întinse după frâie. Dumneavoastră intraţi şi luaţi micul dejun.

Rhys îi înmână reticent frâiele. Ar fi vrut ca Lane să îl lase pe el să se ocupe de dat şaua jos de pe cal şi de ţesălat, dar nu avea de gând să insiste. Cunoscuse mulţi soldaţi schilodiţi în lupte şi învăţase să nu se îndoiască de abilităţile lor.

În plus, probabil că George Lane nu era chiar atât de stânjenit de rănile lui, deoarece, din câte îşi dădu seama Rhys în timp ce îl urmă pe bătrân spre uşa grajdului, acesta ţinea grajdul la fel de imaculat precum o făcea înainte.

— Nu aveţi de ce să intraţi, îi spuse Lane, întinzând mâna ca să îl ţină la distanţă. Ştiţi că mă voi ocupa eu de el.

— Ştiu, spuse Rhys, întrebându-se de ce bărbatul părea să nu îl vrea în grajdurile lui.

Ei bine, s-ar putea să fi avut de-a face cu faptul că ultimele grajduri de care avusese grijă arseseră din temelie. De fapt, dacă se gândea mai bine, în locul lui George Lane, nici el nu ar fi avut încredere în el însuşi.

Se propti în umăr pe stâlpul uşii late şi rosti spre întunericul dinăuntru.

— E un grajd mare. Fiica dumitale îmi spune că ţii mai

mult ponei de povară.

— Aşa e, îi răspunse Lane. Am început să-i cresc acum vreo zece ani, din câţiva ponei sălbatici pe care i-am adus din mlaştină. Sunt bine dresaţi acum şi rezistenţi. Îi închiriem celor care au nevoie de ei: fermierilor locali şi altora ca ei.

Rhys clătină din cap. Bărbatul îşi irosea îndemânarea.

— Mă mir că nu ţii cai de poştă.

Pentru a grăbi deplasările, diligenţele private şi publice schimbau frecvent caii. Dacă hanul ar fi oferit cai de poştalion de închiriat şi la schimb, hanul şi-ar fi putut dezvolta afacerile.

— Mi-ar plăcea, răspunse bărbatul, dar nu am animale de prăsită potrivite. E greu de strâns atâţia bani, mai ales într-un sat unde lumea îşi plăteşte datoriile mai degrabă în ouă, decât în şilingi.

— Îmi închipui. Rhys tresări când ceva îl împunse în spatele genunchiului. Se răsuci şi văzu doi ogari cu urechi lungi lângă cizmele lui. Duceţi-vă, le spuse el, prefăcându-se că ar vrea să îi lovească. Nu am resturi de mâncare pentru voi.

Deşi, în mod ciudat, ar fi putut să jure că simţea miros de pâine proaspăt coaptă.

— Sunt doar prietenoşi, spuse o voce feminină. Pe mine mă vor.

Meredith apăru în faţa lui, ţinând în braţe un coş împletit.

Pe sub bucata de muselină cu imprimeu se zărea o grămăjoară de chifle. Lui Rhys i se făcu brusc foame şi îşi simţi stomacul agitat.

La naiba! Întregul trup îi era agitat şi înfometat.

— Încă eşti aici, spuse ea. Am crezut că poate ai plecat.

— Am plecat. Şi apoi m-am întors.

— Nu ştiu de unde vine numele hanului, spuse ea,

uitându-se la câinii care îi muşcau ciucurele de la cizmă. Maddox a avut tot timpul doar doi ogari. Când era beat, le spunea călătorilor care făceau pe deştepţii că al treilea ogar era în plăcintă. Îl privi scurt, după care trecu pe lângă el şi intră în grajduri. Tată, ţi-am spus să îl laşi pe Darryl să se ocupe de treburile astea. Ar trebui să nu îţi forţezi inima.

— Perii cel mai frumos armăsar din Devonshire. E o plăcere, nu o sforţare. Şi Darryl s-a dus după apă.

Rhys o auzi oftând. Fruntea lui Meredith se încreţi a îngrijorare.

— Tată, nu poţi…

Rhys îşi puse o mână pe umărul ei şi o trase de lângă uşă.

— Nu face asta, spuse el încet. Nu-i spune unui bărbat ce nu poate să facă. Se va îndârji şi mai tare să îţi demonstreze că te înşeli.

Pe chipul ei se oglindeau diferite sentimente. Pe frunte i se citea supărarea că intervenise, iar obrajii i se îmbujorau a stânjeneală. Dar colţurile buzelor îi zvâcneau, de parcă stătea să plângă, iar ochii…

Ochii îi erau pur şi simplu frumoşi. Uitându-se la ei, Rhys nu mai putu gândi nimic în continuare. Dacă nu i-ar fi despărţit un munte de pâine, ar fi îmbrăţişat-o pe loc.

Auzi, să o îmbrăţişeze. Ce mai idee! De unde îi veneau astfel de gânduri? Meredith Maddox era o femeie frumoasă, şi era clar că el tânjea după trupul ei mai mult decât după o noapte de somn. Orice bărbat care mai avea puls ar fi simţit la fel ca el. Dar nu era vorba doar de poftă. Nu mai dorise niciodată atât de mult doar să îmbrăţişeze o femeie şi să o ţină strâns. Noaptea trecută voise să o sărute şi nu se omorâse niciodată cu sărutatul. Era un gest prea plin de romantism şi inocenţă şi de toate celelalte lucruri care nu aveau nimic de-a face cu el. Experienţele lui trecute cu femeile semănaseră uimitor de mult cu luptele lui – impulsive, animalice şi niciodată prea satisfăcătoare.

De la Meredith îşi dorea altceva. Femeia aceasta puternică şi independentă trezise în el un impuls tandru. Era responsabil de starea vieţii ei. De starea întregului sat, de fapt. Era vina lui că de-abia se făcuse dimineaţă, iar ea lucra deja din greu de câteva ore. Era vina lui că ziua trebuia să aibă grijă de un tată invalid, iar noaptea trebuia să facă pe gardianul cu o ceată de beţivi nesupuşi. Fiecare pas şontâc al tatălui ei, fiecare bătătură mică de pe mâna ei, fiecare pată de sânge de pe faţa ei de masă albă şi drăgălaşă… toate acestea erau din vina lui.

— Anul trecut, a venit un doctor pe aici, spuse ea încet, uitându-se la pâine fără s-o vadă. L-a examinat pe tata în schimbul cazării şi mesei pe gratis. Ne-a spus că are inima slabă. Dacă nu o ia mai uşor…

Rhys o strânse delicat de umăr.

— Îl ştiu pe tatăl tău de aproape la fel de mult timp ca tine, Merry. Are îngrijitul cailor în sânge. *E* viaţa lui. Ar prefera să moară, decât să o ia mai uşor.

— Ştiu. Ştiu, dar… Ea îşi înălţă privirea spre el şi ridică dintr-un umăr, de parcă el avea să o înţeleagă şi dacă nu spunea nimic.

Iar el o înţelese. Brusc, Rhys înţelese *totul.* Motivul pentru care supravieţuise în ultimii paisprezece ani şi se întorsese în sfârşit în acest sat. Motivul pentru care nu putea pleca acum. Modul în care îşi putea răscumpăra viaţa pe care o irosise.

Totul avea sens, cu desăvârşire, neîndoielnic.

— Nu e duminică? spuse el.

— Ba da, răspunse ea uimită.

El se uită prin curte.

— De ce nu sunt oamenii la biserică? Unde e preotul?

— Nu mai avem preot. A plecat cu doisprezece ani în urmă, când tatăl dumitale nu l-a mai plătit. Vine un ajutor de preot o dată pe lună, din Lydford, ca să ţină slujbe.

El înjură încet. Asta îngreuna puţin lucrurile.

Ea îi zâmbi răutăcios.

— Ce e? Simţi nevoia să-ţi mărturiseşti păcatele?

— Ba pe naiba! Mi-ar lua ani buni. Şi nu căuta iertare în mod deosebit. Voia doar să îndrepte lucrurile. Nu e nevoie de spovedanie, nu-i aşa?

— Pentru ce anume?

— Pentru căsătorie.

O chiflă îi căzu din coş, iar ogarii începură să se bată pe ea, la picioarele lor.

Când vorbi, vocea lui Meredith era ciudat de tensionată.

— Eşti logodit?

— Nu încă. Dar voi fi, curând.

Înainte de micul dejun, spera el. Dumnezeule, ce foame îi era! Dacă îi mai cădea vreo chiflă din coş, nu avea să ajungă la ogari.

— Şi intenţionezi să te căsătoreşti chiar *aici?* În Buckleigh-in-the-Moor?

— Ştiu că biserica din sat nu e grandioasă, dar e în regulă. Nu ar avea sens să mergem altundeva, nu-i aşa? Tatălui dumitale i-ar fi greu să călătorească.

Ea îl privi de-a dreptul năucită.

— Vrei să te căsătoreşti aici. În acest sat izolat. Doar pentru ca tatăl meu să poată participa la nuntă.

— Păi, m-am gândit că ai vrea să fie prezent.

— Milord, de ce crezi că mi-ar păsa dacă tatăl meu participă la nunta dumitale sau nu?

Colţurile gurii lui Rhys zvâcniră a amuzament. Fir-ar! Bănuia că zâmbea larg, iar el nu zâmbea larg. Niciodată. Dar aştepta cu nerăbdare să afle cum era să zâmbeşti larg.

În ochii ei se citi că îşi dăduse seama de ceva.

— O, nu, spuse ea.

„O, nu?”

Chiar că o, nu. Nu era reacţia pe care şi-o dorea. Ar fi fost totul mult mai uşor dacă ar fi acceptat că aşa era

corect. Inevitabil.

Dar ea nu se uita la el, ci undeva după umărul lui stâng.

— Uite şi comitetul dumitale de primire.

El se întoarse. Cele două gorile care se încăieraseră noaptea trecută – Taurul şi Ciocul pentru el, întrucât nu îşi amintea numele lor reale – înconjuraţi de o duzină de bărbaţi. Rhys îi recunoscu pe câţiva dintre ei, pe care îi văzuse ieri la han, dar erau şi chipuri noi.

Absolut toţi aveau torţe la ei.

— Ashworth, spuse Taurul, am venit să te scoatem din sat. Pentru totdeauna.

În interiorul grajdurilor, Rhys auzea poneii devenind tot mai neliniştiţi şi mai agitaţi. Şi el era agitat. Nu suporta să vadă flăcări deschise atât de aproape de un grajd. În schimb, ceata de proşti care ţineau torţele… îi trezeau doar sentimente de batjocură.

— Harold şi Laurence Symmonds, ce naiba faceţi cu torţele alea? întrebă Meredith. Suntem în toiul zilei, idioţilor!

— Du-te înăuntru, cu tatăl tău, îi şopti Rhys lui Meredith. Asigură-te că e în siguranţă. Mă ocup eu de asta.

Ea dispăru în grajduri.

Rhys se îndreptă spre centrul curţii.

— Prea bine. Mi-aţi atras atenţia. Acum spuneţi ce aveţi de spus.

Harold Symmonds scuipă în noroi.

— Familia Ashworth a fost ca o osândă asupra satului. Un incendiu a ars conacul Nethermoor din temelii cu paisprezece ani în urmă şi i-a alungat pe ai tăi din mlaştină pentru totdeauna. Mai bine ai fi stat departe şi tu. Acum am venit cu torţe ca să îţi arătăm că focul te va alunga din nou din mlaştină.

— Ah, spuse Rhys, scărpinându-se pe gât. Şi totuşi, s-ar părea că nu mă clintesc din loc.

Se auzi o împuşcătură.

Rhys se răsuci, încercând să îşi dea seama de unde venise. Nu trebui să se străduiască prea tare. Gideon Myles stătea în uşa grajdurilor, cu pistolul fumegând în mână.

— Idioţi cu cărbuni în loc de creiere! Am o căruţă plină de – se uită la Rhys – mărfuri în grajdul ăsta şi-o să vă găuresc pe toţi înainte să apucaţi să-i daţi foc.

Gloata se simţi stânjenită.

— A fost ideea lui, zise Laurence şi arătă cu degetul mare spre tovarăşul lui.

— Ba nu, javră mincinoasă ce eşti!

Iar începeau.

Laurence făcu un gest amplu cu torţa lui, făcându-i pe oameni să sară în spate, ca să nu fie pârjoliţi. Cei doi stăteau faţă în faţă şi îşi dădeau târcoale unul altuia în centrul curţii. Ceata lor de însoţitori, care evident veniseră ca să se amuze, păreau destul de fericiţi să urmărească o altă încăierare în loc de o linşare.

De data asta, Rhys nu avea de gând să stea deoparte şi să se uite. Se băgă între cei doi bărbaţi şi-i prinse pe amândoi de partea din faţă a cămăşilor. Făcu o grimasă când fumul soios al torţelor îi asaltă nările. Trebuia doar să îşi flexeze braţele şi i-ar fi putut da cap în cap şi să pună capăt întregii scene. Dar nu putea să tot rezolve fiecare problemă prin violenţă. Nu voia să mai trăiască mânios.

— Bine, spuse el, slăbindu-şi strânsoarea. Ajunge!

— Foc! Foc! se auzi un ţipăt panicat în spatele lui.

Înainte ca Rhys să îşi dea seama de unde venea, simţi un val de apă rece ca gheaţa pe cap, care îl udă până la piele. Preţ de o clipă, înlemni locului, şocat. O dâră de apă rece i se scurse pe spate, iar el se înfioră.

— Îmi pare rău, auzi el o voce sfioasă în spatele lui. Rhys îl recunoscu pe Darryl Tewkes.

Se întoarse şi îl văzu pe tânăr, cu tot cu ochiul lui care îi zvâcnea.

— Îmi pare foarte rău, se bâlbâi acesta din nou. Am vrut să nimeresc torţele.

Rhys oftă morocănos şi se scutură, împroşcând totul în jur cu picături de apă. Luă torţele sfârâitoare de la cei doi bărbaţi, le întoarse cu susul în jos şi le înfipse în noroi.

— Ascultaţi-mă bine, cu toţii. Împuşcătura atrăsese spectatori gură-cască, aşa că întregul sat îl asculta acum. La naiba! Nu-i plăcea deloc să ţină discursuri. Încercă să vorbească pe un ton calm. Puteţi veni cu torţe şi puşti, şi – îşi dădu ochii peste cap şi îşi flutură mâneca udă spre Darryl – cu vedrele de apă rece, şi orice altceva vreţi voi. Nu mă puteţi intimida. Foc, împuşcături, înec… am trecut prin toate şi le-am supravieţuit. Se uită la Harold şi Laurence. Credeţi că ştiţi să vă bateţi? Am luptat unsprezece ani alături de Regimentul 52, cel mai decorat din armata britanică. Infanteria uşoară, prima linie de atac în orice bătălie. Am luptat în Portugalia, Spania, Franţa, Belgia. Numai la Waterloo am spintecat eu singur şapte membri ai Gărzii Imperiale a lui Napoleon. Şi ăştia au fost doar cei pe care i-am ucis de aproape.

Se întoarse calm spre Gideon Myles.

— Vrei să te joci cu arme de foc? Mă pricep şi la asta. Carabină, muschetă, pistol… alege-o pe care vrei. O pot curăţa, asambla şi încărca pe oricare dintre ele în mai puţin de un minut. Nu irosesc pulberea şi am o ţintă precisă.

Şi, dacă tot îl asculta întregul sat, continuă:

— De asemenea, ar trebui să ştiţi cu toţii că nici prostia nu mă poate distruge. Doi ţărani portughezi m-au găsit pe un câmp, sângerând, împuşcat în umăr într-o ambuscadă. M-au târât în coteţul lor pentru găini şi m-au ţinut acolo aproape o săptămână, şi mă mai împungeau din când în când cu un vătrai, printre stinghii, să vadă dacă nu am murit cumva. Se întoarse spre Darryl şi adăugă: Tu de colo, cel cu găleata. Ştii cum se zice „apă” în portugheză?

Darryl clătină din cap.

— Nici eu nu ştiam, fir-ar să fie! Şi totuşi, iată-mă aici! Sunt indestructibil, la naiba! Ca să nu mai pomenim că sunt Rhys

St. Maur, fantoma voastră legendară, şi să fiţi al dracului de siguri că nu mă puteţi speria, ca să plec de pe nenorocita mea de moşie.

Tăcere.

Rhys spusese tot ce voise să spună. Se părea că nimeni nu ştia ce să facă în continuare. Harold, Laurence, Gideon Myles, Darryl… stăteau pur şi simplu şi se holbau la Rhys, apoi unul la altul. O ceată de proşti nenorociţi.

O chiflă ricoşă din fruntea lui Harold Symmonds, scoţându-i pe toţi din transă.

— Duceţi-vă acasă, le spuse Meredith, care îşi făcuse brusc apariţia lângă el, ţinând în continuare coşul cu pâine cu ambele mâini. Vocea ei răsună în toată curtea. Duceţi-vă acasă, cu toţii.

Pe rând, sătenii se întoarseră şi plecară. Myles dispăru din nou în grajduri, probabil ca să vegheze din nou asupra căruţei lui preţioase. Rhys se gândi că bărbatul era deosebit de protector faţă de o încărcătură de mărfuri.

Expiră încet, simţind cum muşchii i se relaxau.

— Eşti bine? întrebă Meredith, măsurându-l din cap până în picioare. Îmi pare rău pentru scena de mai devreme.

Rhys îşi stoarse apa din partea din faţă a cămăşii, dându-se mai în spate, ca să nu-i ude pâinea.

— Să nu-ţi pară. Nu a fost vina ta. Şi aveam nevoie de o baie.

Îşi ridică privirea spre ea şi o văzu înlemnită, cu ochii pironiţi pe umerii şi pieptul lui ude leoarcă. Nu reuşea să identifice exact expresia din privirea ei, dar bănuia că era vorba de repulsie. Cu cămaşa care atârna pe el şi cu părul lipit de cap – ca să nu mai pomenim că tocmai ce fusese întâmpinat de o ceată de oameni cu torţe în mâini –

probabil că arăta ca un fel de monstru gotic.

— O baie, spuse ea brusc, clătinând din cap, ca să îşi vină în fire. Da, bineînţeles. O să pun să se scoată şi să se încălzească apă.

— Nu e nevoie. Mi-ajunge pompa.

— Cum doreşti, în cazul acesta. Se întoarse şi dădu să plece.

El o prinse de braţ.

— Eu… Merry, îmi pare rău că-ţi provoc atâtea necazuri. Mă voi revanşa faţă de tine.

Avea să se revanşeze faţă de ei toţi. Ce-i drept, unii dintre locuitorii Buckleigh-in-the-Moor erau de-a dreptul proşti, iar el nu avea să câştige niciodată vreun concurs de popularitate acolo. Dar majoritatea sătenilor erau oameni de treabă, sinceri, şi aveau motive întemeiate ca să îl privească bănuitori. Dar urmau să se dea pe brazdă în timp.

Meredith îşi muşcă buza. Zâmbi într-o parte, fermecător, iar pe obraz i se formă o gropiţă.

— Aduci tot felul de necazuri, Rhys St. Maur, şi aşa ai făcut mereu. Dar nu te teme; am eu grijă de Harold şi de Laurence, şi de ceilalţi.

— Sunt convins de asta.

Părea să se îngrijească de tot satul. De han, de călători, de tatăl ei invalid, de vieţile şi de averile tuturor acelor idioţi.

Dar cine avea grijă de ea? O întrebă:

— Ai luat deja micul dejun?

Ea clătină din cap că nu.

— Atunci, să trecem la treabă, spuse el, dându-se în spate. Mă spăl la pompă. Tu caută ceva de-ale gurii. După care vom lua micul dejun împreună şi apoi stabilim data nunţii noastre.

Capitolul 4

În timp ce aranja masa pentru micul dejun, Meredith nici măcar nu voia să se gândească la ce-i spusese Rhys afară. Sigur nu auzise bine. Nu avea cum să o ceară în căsătorie după o singură noapte petrecută la han. Oferea locuri de cazare plăcute, ce-i drept, dar nici chiar aşa.

Nici măcar nu avea şuncă sau costiţă. Până nu ajungea doamna Ware, nu avea deloc carne, în afară de plăcintă rece cu carne de miel. Doar chifle şi gem de afine. Şi smântână proaspătă şi ouă fierte, şi cafea făcută cu apă rece de izvor. Măcar se consola cu gândul că la hanul ei găseai cea mai bună cafea din Anglia, sau cel puţin aşa declarase un oaspete foarte umblat. Nu că Meredith ar fi ştiut din experienţă. Nu fusese niciodată mai departe de Tavistock.

Tocmai terminase de aranjat masa pentru două persoane, când Rhys intră în sala de mese, proaspăt spălat şi îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni curaţi. Avea părul atât de scurt, că i se uscase deja. Voia să îşi treacă degetele peste el, ca să vadă dacă era moale ca puful de gâscă, sau aspru, ca iarba cosită.

Cerule mare, la ce-i stătea mintea? Scena din curte fusese dovada perfectă că, pentru siguranţa lui Rhys şi armonia satului, trebuia să îi dea să mănânce şi să îl lase să îşi vadă de drum. Astăzi. Fără mângâieri pe păr.

— Vrei să iei loc, milord? încercă ea să spună pe un ton degajat, vioi. Vrei cafea?

— Da. Şi te rog să îmi spui Rhys, zise el, aşezându-se pe un scăunel de lemn. Prea puţini o fac. Luă cana de cafea pe care i-o întinse. Degetele li se atinseră, stârnindu-i o senzaţie electrică.

El luă fără frică o gură din băutura fierbinte.

— Deci, continuă el, punând cana pe masă, când mai vine preotul ăsta în sat? Cât de curând ne putem căsători?

Furnicăturile acelea electrice deveniră un şoc în toată regula.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba bineînţeles că da. Sunt serios destul de des. Crezi că m-aş căsători aşa uşor?

Ea râse, uimită.

— Ce altceva aş putea gândi, ţinând cont că abia ieri mi-ai trecut pragul uşii?

— Doar nu suntem străini, zise el şi mai sorbi o dată din cafea. Mă ştii de când erai mică.

— Până seara trecută, nu te-am mai văzut de paisprezece ani.

— Mm, îngână el şi zâmbi uşor, strâmb. Tocmai de aceea e mâna sorţii. Suntem meniţi să ne căsătorim.

Meredith se simţea de parcă ar fi fost înghesuită într-un butoi vechi de vin şi i s-ar fi dat drumul să se rostogolească pe panta stâncoasă a Bell Torului. Buimăcită, dezorientată. Puţin ameţită.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ei bine, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi chiar nu voia; adică nu mai voia. N-avea rost să amintească de bucăţelele de hârtie pe care scrisese de nenumărate ori „Meredith St. Maur, Lady Ashworth” pe când avea doisprezece ani. Nu vreau să mă căsătoresc deloc.

Ca văduvă, deţinea hanul cu desăvârşire. Dacă se căsătorea, lucrurile s-ar fi schimbat.

El spuse calm:

— De-a lungul anilor am învăţat că sorţii nu îi pasă de ce vrem noi.

— Ei bine, eu nu cred în soartă. Îşi strânse şi mai tare braţele la piept.

— Sorţii nu îi pasă nici dacă noi credem în ea sau nu. Asta-i partea neplăcută. Chicoti, apoi adăugă: Meredith. Lasă jos scutul ăla pe care îl formezi cu braţele şi aşază-te lângă mine. Când văzu că ea ezită, el ridică din sprânceană.

E doar micul dejun.

Oare chiar aşa era?

În timp ce ea se aşează, el apucă un cuţit şi îşi unse cu unt o chiflă.

— Ai înţelege ce-am zis despre soartă dacă ai fi trecut printr-un război în locul meu.

Cuvintele lui i se aşezară grele în piept, ca nişte pietre.

— Era adevărat? Tot ce-ai spus în curte?

— Da, şi încă pe-atât. Muşcă vreo două treimi din chiflă dintr-o îmbucătură.

— E… *Cumplit.* Uimitor că ai supravieţuit.

Atunci îşi dădu seama cât de aproape fusese, de mai multe ori, de a nu-l mai vedea niciodată. Şi îi venea să îl ducă sus şi să îl ţintuiască pe pat chiar atunci. Să facă dragoste cu el o singură dată, înainte să plece din nou.

— Mda, păi… înghiţi în sec. De fapt, nu e chiar atât de uimitor. Am făcut tot posibilul să plec de pe pământ la fiecare pas, dar Dumnezeu şi Diavolul m-au tot trimis înapoi. Mă gândesc că nu m-a vrut niciunul.

„Sau poate că eu te-am vrut mai mult.”

Ca să nu rostească cu voce tare ce-i trecuse prin cap, rupse într-o manieră deloc demnă de o doamnă din chiflă şi mestecă zgomotos.

Rhys îşi dădu la o parte ceaşca de cafea şi îşi vârî mâna în buzunar, scoţând două monede. Le aşeză cu zgomot pe masă. Semănau cu două puluri de alamă pe ţesătura cu pătrăţele albe şi albastre. Meredith le privi mai îndeaproape, dar îşi dădu seama că nu mai văzuse astfel de monede. Ridică una dintre ele în lumină, răsucind-o de mai multe ori pe ambele părţi între degetul mare şi arătător. Era un disc neregulat şi nefinisat. Pe o parte văzu un cap de cal ieşit în relief, iar pe cealaltă o coadă de cal.

Meredith râse.

— Sunt bani străini din călătoriile tale?

— Nu. Sunt jetoane care indică apartenenţa într-o societate de elită pentru domni, cunoscută sub numele de Clubul Armăsarilor. Dacă deţii o astfel de monedă, ai drept de montă pentru Osiris, cel mai valoros armăsar din Anglia. Regulile clubului spun că jetoanele nu pot fi cumpărate, vândute sau dăruite. Pot fi câştigate sau pierdute doar într-un joc de noroc. Există doar zece astfel de jetoane în toată lumea, iar în momentul de faţă, două sunt la mine. Ştii cum mi-au parvenit?

Ea clătină din cap că nu.

— Soarta, pur şi simplu. N-am avut niciun merit propriu, am fost cruţat, în timp ce alţi bărbaţi – mai buni – au căzut răpuşi. Se propti în cot pe masă şi aruncă o privire pe fereastră. Soarele strălucitor de dimineaţă îl făcu să mijească ochii, încreţindu-i cicatricea de pe tâmplă. Luă în mână una dintre monede şi spuse: Aceasta i-a aparţinut unui ofiţer din batalionul meu. Maiorul Frank Brentley, din York. A fost un om bun. Soţia lui călătorea alături de companie şi îmi cosea cămăşile. El nu bea niciodată, dar era un împătimit al jocurilor de noroc, mereu juca zaruri sau cărţi. Se spunea că îşi câştigase jetonul într-un meci de Blackjack la care ceruse cărţi fără să se uite la ele. Zicea că toată viaţa fusese binecuvântat să aibă noroc.

Bătu cu moneda în masă.

— Ei bine, norocul i s-a terminat la Waterloo. Noi acopeream flancul stâng al frontului, şi un soldat din infanteria uşoară a apărut de nicăieri. Într-o clipă Brentley stătea chiar lângă mine, iar în clipa următoare era întins la pământ, împuşcat de aproape cu o carabină, cu burta sfâşiată.

Meredith înghiţi cu grijă, apoi lăsă bucata de pâine pe care o ţinuse în mână.

— Scuze, spuse el. Ştiu că nu e un subiect de conversaţie adecvat pentru micul dejun. Oricum, după ce l-am ucis pe ostaşul francez, l-am scos pe Brentley din focul

bătăliei. Am încercat să îi alin durerea. El a scos jetonul din buzunar. Trebuie să jucăm pentru el, mi-a zis el. Asta e regula. Cap sau pajură? După care a murit, iar moneda i s-a rostogolit din mână şi era prea mânjită cu sânge ca să se mai vadă ştanţa de pe vreo parte. Dar am câştigat la datul cu banul, nu-i aşa? Aşa e viaţa mea. Ca şi cum aş avea o monedă ştanţată cu cuvântul „Viaţă” pe o parte şi „Moarte” pe cealaltă, şi indiferent de câte ori aş da cu banul, mereu iese cap.

Se întinse după celălalt jeton.

— Acesta i-a aparţinut lui Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe, fondatorul Clubului Armăsarilor. Un alt om bun. Le avea pe toate: tinereţe, avuţie, frumuseţe. Era admirat de toată lumea. Ucis cu sânge-rece cu aproape două luni în urmă, în timp ce se plimba pe unde nu trebuie în Whitechapel. Bătut şi jefuit de hoţi de buzunare. Sau cel puţin aşa cred cei mai mulţi. Ucigaşii lui nu au fost prinşi niciodată.

Meredith se înfioră.

— Ce îngrozitor! Eraţi prieteni apropiaţi?

— Nu, spuse el. Mi-am învăţat lecţia: Nu îmi fac prieteni apropiaţi.

Cuvintele lui o dureră şi empatiză cu el, dar îi şi răni mândria. Era dispus să se căsătorească, dar nu şi să îşi facă prieteni? Complimentul aferent propunerii lui se estompa şi mai mult. Oricare ar fi fost motivele lui ca să se căsătorească, se părea că aveau mai mult de-a face cu monedele acelea ciudate de alamă decât cu *ea.*

Rhys apucă un ou fiert cu mâna lui masivă, plină de cicatrici, şi îl lovi cu marginea lingurii, până suprafaţa maronie pătată se acoperi de crăpături mici. O fermecară mişcările lui voit precaute. Nu îşi putea lua ochii de la el.

— Sunt stearpă, izbucni ea. Cel mai probabil. Am fost căsătorită timp de patru ani şi nu am rămas însărcinată niciodată.

El se încruntă, curăţând oul de coajă.

— Maddox era foarte bătrân. Nu înseamnă că…

— Nu a fost doar el, spuse ea, apoi adăugă mai încet: Am avut şi alţi iubiţi de-atunci.

Chipul lui se umbri.

— Ah.

Oare ce avea să creadă acum despre ea? Îşi ridică bărbia, refuzând să se simtă ruşinată.

— Am reuşit să te fac să te răzgândeşti? Poate că, la urma urmei, nu ne e chiar atât de menit să fim împreună.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi pare doar rău că ai fost atât de singură. Sunt un nesimţit că am stat departe atâta timp. Nu contează câtuşi de puţin că eşti stearpă. Nu îmi doresc deloc un copil. Şi îţi dau cuvântul meu că nu te voi grăbi spre… consumarea căsătoriei.

— Ce? spuse ea. Se jucă cu faţa de masă. Păi, atunci s-a zis cu motivul principal pentru care aş fi acceptat.

El părea nedumerit.

— Întocmai?

— Întocmai.

— Deci, noaptea trecută, când te-ai oferit să mă săruţi… nu era doar un act de generozitate?

Ea îşi simţi faţa încingându-i-se în timp ce înghionti solniţa în direcţia lui.

— Nu, Rhys. Generozitatea nu a avut nimic de-a face cu aia. Chiar deloc.

El o privi cu atenţie preţ de o clipă, după care ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Oare de ce părea atât de surprins? Cu siguranţă că avea parte de multă atenţie din partea femeilor, pe oriunde se ducea. Era imposibil ca femeile să nu se simtă atrase de el!

Îl privi apucând oul gol, tremurând, pe care îl decojise atât de migălos. Muşcă jumătate din el dintr-o mişcare a

maxilarului. Muşchii obrajilor i se mişcau în timp ce înghiţea rapid şi cealaltă jumătate. Era o combinaţie incitantă de tandreţe şi de putere, îşi imagină cum ar fi arătat goală, albă şi tremurândă în faţa lui. Dezvelită încet, cu grijă, şi apoi… devorată. O cuprinse puţin frica numai la gândul acesta, dar se şi excită nespus de mult.

— Dacă nu vrei… să ai copii, întrebă ea, de ce ai vrea să te căsătoreşti?

Când bărbaţii deveneau interesaţi de ea, de obicei voiau în primul rând să se culce cu ea. Şi nu avea nici bani sau influenţă. Oricum, nu îndeajuns ca să influenţeze vreun membru al aristocraţiei.

— Voi avea grijă de tine.

— Am eu grijă de mine. Şi chiar mă descurc.

— Da, aşa e. Şi ai grijă şi de tatăl tău, şi de han, şi de întreg nenorocitul de sat. Lucruri care ar trebui să fie responsabilitatea mea, acum că le-am moştenit. Nu te pot lăsa să lucrezi din greu în continuare. Acum eu sunt stăpânul acestui loc şi îmi voi asuma acest rol pe aici.

Ea râse.

— Nu ai observat gloata care te-a întâmpinat în dimineaţa asta? Sătenii nu îţi vor ajutorul. Vor să pleci de-aici.

El clătină din cap.

— Nu era o gloată, ci o ceată de proşti.

— Or fi ei proşti, dar sunt proşti corpolenţi, puternici. Ar putea să îţi facă necazuri mari, dacă vor cu adevărat. Iar Gideon Myles nu e deloc prostănac.

— Gideon Myles, pufni el. Ce înseamnă, de fapt, acest bărbat pentru tine?

Oare tonul acela ascuţit era un semn de gelozie? Nu ar fi trebuit să fie încântată de asta, dar era. Până în vârful degetelor de la picioare.

— E un partener de afaceri. Şi un prieten. „Şi un contrabandist care nu va ezita să se folosească de violenţă,

dacă aşa e bine pentru el.” Îşi drese vocea şi continuă: Ce planuri ai mai exact, Rhys?

— Plănuiesc să mă căsătoresc cu tine.

Se înfioră din nou.

— În afară de asta.

— Plănuiesc să îmi asum responsabilităţile ca lord. Să ofer satului câteva mijloace de întreţinere. Va dura ceva timp, dar voi reclădi moşia.

— *Vei reclădi?* Vei reconstrui conacul Nethermoor? De ce-ai vrea să faci una ca asta? Ştia de ce copilărie avusese parte în casa aceea. De ce ar fi vrut să o reconstruiască? Ca să nu mai pomenim că, oricât şi-ar fi dorit el, Gideon Myles şi asociaţii lui nu i-ar fi permis niciodată să o facă. Şi cum crezi că o vei construi? Bărbaţii din sat nu vor lucra niciodată pentru tine.

— Ba da, dacă îi plătesc îndeajuns de bine.

Ea clătină din cap.

— Cei mai în vârstă încă îl urăsc pe tatăl tău. Cei mai tineri, puţinii care au mai rămas pe aici, au crescut cu tot felul de superstiţii şi poveşti. Se vor teme de tine.

— Atunci, dacă nu pot găsi mână de lucru aici, bănuiesc că va trebui să aduc muncitori din Plymouth sau Exeter.

— Te va costa foarte mult.

— Am câteva pământuri în nord pe care plănuiesc să le vând. Şi de curând m-am făcut cu nişte bani. Nu îndeajuns ca să reclădesc conacul Nethermoor atât de grandios ca înainte, dar, dacă îi investesc cu înţelepciune, ar fi de ajuns ca să încropesc o casă şi să mai şi trăiesc din ce rămâne.

Şi dacă investiţiile nu aveau să fie înţelepte şi urmau să dea greş, atunci ce? Avea să rămână falit, fără vreo sursă de chirie sau venit. Şi atunci urma să plece din nou. Cumva, fiecare variantă se termina cu el plecând din nou.

— Nu vei mai fi nevoită să faci asta după ce ne vom

căsători, spuse el, uitându-se prin încăpere. Mă refer să munceşti. Voi avea grijă de tine şi de tatăl tău.

Când pomeni tatăl ei, Meredith simţi un junghi ascuţit în piept. Fir-ar el să fie! îngreuna lucrurile peste măsură.

— Dar îmi place să lucrez aici, protestă ea. Sunt mândră de ce-am făcut din locul acesta şi am planuri să fac şi mai multe lucruri.

— Ai putea face mult mai mult ca stăpână a conacului.

— Rhys… eşti foarte naiv.

El ridică din sprâncene.

— Eu, acuzat de naivitate! Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla aşa ceva. Intenţionez să gravez data pe o placă.

— Ai uitat cum e viaţa aici. Acum e o dimineaţă plăcută de vară, dar sigur îţi aminteşti cum sunt iernile pe aici. Sunt dure, singuratice, mohorâte. Sunt sigură că nu îţi doreşti să locuieşti din nou aici. Iar noi am învăţat să supravieţuim fără un lord. Pleacă.

— Nu plec nicăieri.

— De ce naiba nu?

Meredith ar fi făcut-o, dacă ar fi fost în locul lui Rhys.

— Circumstanţele nu ar face decât să mă tragă înapoi. Este soarta.

Ea gemu încet şi se propti în coate pe masă, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu mă crezi, spuse el, aplecându-se în faţă. Ştiu. Dar când un bărbat calcă pe graniţa dintre lumea aceasta şi cealaltă atât de des cât am făcut-o eu, începe să vadă mâna sorţii peste tot. Uneori în străfulgerări luminoase, alteori în nuanţe subtile. E ca şi cum ai descoperi o culoare nouă, una pe care majoritatea oamenilor pur şi simplu nu o pot vedea. Dar eu o văd. Îi trase mâinile de pe faţă, şi adăugă: Când te uiţi la mine, ochii tăi strălucesc în această culoare. Ascultă-mă când îţi spun că e menit să fie aşa.

Inima ei zvâcni.

— Şi de ce eşti aşa de sigur de asta?

— Din pricina asta.

Făcu un semn către micul dejun pus pe masă între ei. Câteva chifle, vase mici de lut cu unt şi conserve. Două căni cu cafea şi o farfurie cu smântână proaspătă. Farfuriile erau împrăştiate la întâmplare; faţa de masă în carouri era presărată cu firimituri. Nu i se părea deloc că scena ar fi adus a semn al sorţii, dar apoi se gândi că înţelegea totuşi ce voia el să spună. Lumina caldă îi scălda creând o atmosferă intimă, şi le era imposibil să îşi ascundă imperfecţiunile unul de celălalt. Nici măcar nu îşi prinsese părul cum ar fi trebuit în dimineaţa aceasta. Oricărui privitor întâmplător i s-ar fi părut că are de-a face cu un cuplu care a luat micul dejun împreună de o mie de ori, nu care se află în faţa primului.

El o privi cu căldură.

— Pur şi simplu pare un lucru foarte firesc, nu-i aşa?

Aşa era. Aşa era. Era cel mai firesc lucru pe care îl simţise vreodată şi era de-a dreptul înspăimântător.

— Nu te împotrivi, spuse el. Căsătoreşte-te cu mine.

Să nu se împotrivească? Nu era corect din partea lui. Fusese plecat timp de paisprezece ani şi acum se întorsese şi îi promitea că avea să îşi îndeplinească toate responsabilităţile şi să nu mai plece niciodată? Le cerea ei şi tuturor sătenilor să renunţe la siguranţa pe care şi-o câştigaseră cu greu şi să îşi pună din nou viitorul în mâinile lui Ashworth? Îi oferea un vis, dar o forţa să renunţe la realitatea ei sigură pentru el.

Nu îşi permitea să rişte. Nu se putea baza doar pe faptul că aproape că se sărutaseră şi că aşa zicea o „soartă” invizibilă.

Se forţă să-i spună:

— Nu, Rhys. Nu mă pot căsători cu tine.

Ochii lui scânteiară şi îşi strânse pumnii. Preţ de o

clipă, aproape că păru furios. Ciudat, ţinând cont că îşi păstrase aşa de bine calmul şi stăpânirea de sine în faţa sătenilor furioşi. Iată că văzuse din nou o frântură din acel Rhys pe care şi-l amintea ea de demult: sălbatic, furios, neîmblânzit. Irezistibil.

Câteva secunde mai târziu, acesta îşi înăbuşi vâlvătaia aceea de emoţii. Maxilarul i se relaxă, iar el netezi faţa de masă cu palma.

Dintre toate motivele pentru care trebuia să plece din Buckleigh-in-the-Moor, acesta era cel mai stringent. Ea n-ar fi suportat să vadă cum locul acesta îi înăbuşea spiritul pentru totdeauna.

— Deci… Se ridică, clătinându-se. Te aşteaptă o zi lungă.

— Aşa este, doamnă Maddox. Se ridică de la masă, aparent resemnat. Aşa este.

— Să îi spun lui Darryl să îţi înşeueze calul?

— Nu, nu. Îl las să se odihnească astăzi.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Deci… ai de gând să mai rămâi o noapte?

— Am de gând să rămân pentru totdeauna.

Meredith se aşeză la loc, ameţită de-a binelea acum.

— Nu m-ai auzit, milord? Îmi pare rău dacă nu am fost clară, dar… Doamne, oare avea puterea necesară să îl refuze de două ori? Îi fusese îndeajuns de greu şi prima dată.

El zâmbi şi se îndreptă spre uşă.

— Nu îţi face griji, Merry Lane, te-am auzit. Ştiu că ai spus că nu te poţi căsători cu mine. Dar mai ştiu şi că o vei face. Doar că nu încă.

*

După ce Rhys dispăru la etaj, Meredith îşi făcu de lucru. Nu era greu deloc. Mereu avea câte ceva de făcut, iar

în dimineaţa aceasta, cu cât mai stupide erau treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Tocmai terminase de strâns masa pentru micul dejun, că intră doamna Ware, ca să se apuce de gătit pentru ziua aceea. Mai avea feţe de masă de călcat şi căni cositorite de frecat. Mâine după-amiază trecea diligenţa de poştă pe acolo şi, în funcţie de vreme şi de starea drumurilor, uneori vizitiul se oprea la Three Hounds ca să îşi odihnească caii şi să le permită călătorilor să ia o gustare.

Înainte de aglomeraţia de la prânz, se odihni puţin. Apucă unul dintre ziarele aduse de Gideon noaptea trecută şi îl deschise, netezind foile şifonate pe tejghea. În aparenţă, gazetele erau pentru oaspeţii hanului, dar Meredith era singura care le citea. Le citea pe toate, fiecare pagină. În anii cât durase războiul, le cercetase cu atenţie, să vadă dacă nu cumva scria ceva despre Rhys. În săptămânile care urmau unei bătălii, găsea uneori câte un articol despre vitejia de care dăduseră dovadă cei din regimentul lui sau o listă cu victime care, din fericire, nu îl includea şi pe el.

Astăzi, avea impresia că va deschide ziarul şi va găsi un titlu de genul RHYS ST. MAUR S-A ÎNTORS ÎN DEVONSHIRE. Poate că dacă vedea cuvintele tipărite, avea să înceapă să creadă că era chiar aşa. Deşi se îndoia că reporterii ziarului *The Times* ar fi reuşit să găsească o explicaţie logică pentru scena de azi-dimineaţă, de la micul dejun. Poate că titlul ar fi trebuit să spună mai degrabă: HANGIŢĂ SĂRĂCITĂ REFUZĂ CEREREA ÎN CĂSĂTORIE A UNUI LORD.

Iar dedesubt, cu litere mai mici: AMBII INTERNAŢI LA CASA DE NEBUNI.

— Ţi-am lăsat butoiaşul cu Madeira în magazie, zise Gideon Myles, apărând parcă de nicăieri. Puse o figurină de ceramică pe tejghea. Iar asta a fost aruncată pe ţărm într-un golfuleţ de lângă Plymouth.

— Nu zău? Meredith apucă păstoriţa din porţelan şi o examină la lumină. Era foarte fin lucrată şi pictată cu grijă. Superbă. Fragilă. E uimitor, spuse ea, că un astfel de lucru a supravieţuit valurilor şi a ajuns pe un ţărm stâncos.

— Chiar aşa? spuse Gideon pe un ton nevinovat, apoi râânji.

Era diabolic de arătos şi o ştia foarte bine. Nu numai că o ştia, dar se şi folosea de asta. Fiind intermediarul dintre contrabandiştii de pe coasta Devonshire-ului şi pieţele din Bristol, Londra şi mai departe, Gideon se folosea de farmecul acela de ştrengar ca să îşi umfle buzunarele, să îşi încălzească nopţile şi, în general, să se distreze scandalos de mult.

— Ba chiar un miracol, spuse ea.

— Mă gândeam că va da bine într-una din odăile tale redecorate. Ştii tu, că-i va da un strop de eleganţă.

— Într-adevăr. Zâmbi, uitându-se la păstoriţă. E foarte drăguţ din partea ta, Gideon. Îţi sunt recunoscătoare.

El ridică din sprânceană.

— Cât de recunoscătoare?

Flirta cu neruşinare.

— Cât să-ţi ofer o halbă de bere.

— Fir-ar! Speram mai degrabă că o să mergem direct în patul tău. Dar nu voi refuza nici băutura. Data viitoare îţi aduc un afurisit de şirag de smaralde.

— Cred că alea nu ajung prea des prin golfuleţe, spuse ea, împingându-i o cană cu bere.

El zâmbi viclean.

— Trebuie doar să ştii unde să cauţi. Dădu jumătate de bere pe gât, iar când îşi coborî cana de la gură, ea văzu că expresia i se schimbase. El îşi puse braţele pe tejghea. De ce s-a întors Ashworth în Devonshire?

— De unde vrei să ştiu eu?

El o privi fix, dându-i de înţeles în mod tacit că nu credea în ignoranţa ei. Meredith ridică din umeri.

— Păi, a moştenit pământurile, nu? E normal să treacă pe aici să le vadă. Adăugă apoi, pe un ton voit indiferent: Poate că vrea să înceapă să îşi îndeplinească rolul de Lord Ashworth.

Gideon tuşi.

— De ce-ar face una ca asta? E ca şi când i-aş lua eu locul bătrânului preot.

Chicoti forţat, dar Meredith surprinse suferinţa din privirea lui. Gideon Myles rămăsese orfan de mic copil, când părinţii lui fuseseră răpuşi de friguri. Preotul îl luase la el şi îi oferise un adăpost şi educaţie timp de mulţi ani. Dar când nu mai avusese din ce să trăiască, plecase din sat şi îl lăsase pe Gideon pe cont propriu la vârsta de treisprezece ani.

— Nu ţi-ar plăcea să fii preot? întrebă ea. El râse din nou, iar ea protestă: Vorbesc serios. Cred că ţi s-ar potrivi mai bine să fii preot decât crezi tu. Chiar dacă faci pe ştrengarul, ai o inimă bună. Atinse cu vârful degetului mielul de ceramică de la picioarele stăpânei lui. Şi ai o minte ascuţită. Eşti prea inteligent ca să te ocupi de furtişaguri mărunte.

El îşi întoarse privirea, iar ei i se păru că vede cum i se roşeşte gâtul.

— Nu prea sunt multe opţiuni prin părţile astea, nu-i aşa? zise el şi clătină din cap. Nu, m-am ales cu o viaţă amară. Dar în ultima vreme m-am obişnuit prea tare cu celibatul.

Ea râse şi îi ignoră privirea sugestivă, ştiind că nu făcea decât să flirteze cu ea. Aşa cum îi spusese lui Rhys, Gideon era un partener de afaceri şi un amic. Doar atât. Ce-i drept, era un bărbat robust, instinctual, care probabil că nu ar fi refuzat-o dacă l-ar fi invitat în patul ei. Dar îl plăcea prea mult ca să rişte să strice lucrurile doar pentru o noapte sau două de plăcere. Tocmai de aceea, cei câţiva iubiţi pe care îi mai avusese de când murise Maddox

fuseseră toţi călători, aflaţi doar în trecere. Aşa nu risca să se ataşeze emoţional.

Dacă se gândea mai bine, poate că de aceea fusese mereu atrasă de Rhys. Era mereu în mişcare: alerga, călărea, se încăiera, se lupta pe tot continentul. Era genul de bărbat care nu ar fi permis niciodată să îl ţină ceva într-un singur loc.

Doar că acum se întorsese şi jura că avea să facă tocmai asta: să rămână într-un singur loc.

— Spunea că vrea să reconstruiască Nethermoor, îi scăpă.

Înjurând aprig, Gideon îşi trânti cana cu bere pe tejghea.

— De ce naiba ar vrea să facă asta? Are doar pământuri mlăştinoase acolo.

— Ştiu, dar Rhys spunea… Ezită când îşi dădu seama de scăpare.

Ochii lui Gideon licăriră.

— Aha, *Rhys* spunea? Să înţeleg că sunteţi apropiaţi?

— Nu cum crezi tu, răspunse ea tăios. Nu că ar fi treaba ta.

— La naiba, bineînţeles că e treaba mea. Îşi coborî vocea şi adăugă: *Afacerea* mea. Mijloacele mele de trai. Nu îmi permit prezenţa lui aici, Meredith. Nici tu. Ashworth m-a dat deja cu o zi în urma graficului. Dacă rămâne în zonă, s-a terminat cu afacerea mea. Dacă rămân fără afacere, rămâi fără mărfuri ieftine pentru han. Dacă hanul are de suferit, tot satul are de suferit. Omul acela va aduce doar necazuri pentru Buckleigh-in-the-Moor.

— Ştiu, ştiu. Se încruntă, frecând o pată de pe tejghea care era acolo de ani de zile şi nu părea să dispară prea curând. Şi am încercat să îi spun asta, dar…

Nu reuşi să termine propoziţia. „Am încercat să îi spun asta, dar el a insistat că soarta vrea să mă căsătoresc cu el.”

Interpretându-i în mod greşit tăcerea drept îngrijorare, Gideon o prinse de încheietura mâinii.

— Nu îţi face griji. Nu va rămâne în sat pentru mult timp. Mă voi ocupa eu de asta, într-un fel sau altul.

Ea încuviinţă, ştiind că aşa avea să facă. Iar atingerea lui protectoare era un gest de bunătate, se gândi ea, dar nu o afecta cu nimic. Nu aşa cum o făcuse atingerea lui Rhys de noaptea trecută, încă mai simţea furnicături pe obraz, unde o mângâiase el uşor.

„Pare firesc, nu-i aşa?”

Se scutură, să îşi vină în fire.

Gideon spuse:

— Dacă niciun bărbat din zonă nu va lucra pentru el, nu va căra pentru el şi nu îi va vinde nimic, va fi forţat să renunţe curând. Şi dacă nu o face... ei bine, există şi alte moduri de a-l convinge.

— Cum ar fi torţele de azi-dimineaţă?

Gideon înjură, ridicându-şi capul şi frecându-se pe ceafă.

— Mă refeream la moduri care implică bărbaţi adevăraţi şi arme adevărate. Nu două gorile şi un grăjdar prostănac cu o găleată cu apă.

Ea ignoră intenţionat remarca lui despre violenţă şi arme.

— Că tot veni vorba de Darryl, ar fi bine să-i chem pe el şi pe tata să mănânce de prânz.

— Crezi că poţi să strigi ca să te audă de la Nethermoor? Am ştiut dintotdeauna că vorbeşti răspicat, dar o astfel de ispravă m-ar uimi chiar şi pe mine.

— Ce vrei să spui? Darryl nu e la Nethermoor. L-am văzut cu nici zece minute în urmă.

— Nu Darryl. Tatăl tău, zise el şi ridică din sprânceană.

— Tata? La Nethermoor? Ce caută acolo?

Gideon ridică din umeri şi înclină cana cu bere.

— Mai bine l-ai întreba pe el, nu-i aşa? Sau pe amicul tău, *Rhys.* Sunt acolo împreună. Tocmai ce mi-a dat de veste omul meu.

Meredith lăsă din mână cârpa.

— Nu că m-ar deranja. Băieţii Symmonds încarcă poneii chiar acum. O să-i ducem spre Two Oaks şi apoi o luăm pe drumul lung. Din partea mea, Ashworth şi tatăl tău n-au decât să stea acolo toată ziua.

— Nu dacă am şi eu ceva de spus în privinţa asta. Îşi smuci cordonul de la şorţ, neîndemânatică din pricina emoţiilor. Tatăl ei nu ar trebui să fie în mlaştină, sub soarele de amiază. Un astfel de efort i-ar fi putut periclita sănătatea. Gideon avea dreptate. Prezenţa lui Rhys acolo le aducea doar necazuri tuturor. Urma să se ducă să îi spună lui Rhys St. Maur să îl lase în pace pe tatăl ei, să îşi împacheteze propunerile prosteşti şi să plece din sat chiar astăzi. După care avea să şi-l scoată cumva din cap şi să îşi vadă de viaţa ei.

Amândoi trebuiau să îşi vadă de viaţă.

Capitolul 5

Încordându-se sub soarele din miezul zilei, Rhys ridică o bucată de piatră acoperită cu licheni din stratul de grozamă pe care era aşezată. O broboană de sudoare i se scurse pe spatele gol în timp ce duse bolovanul pe panta înclinată, după care îl azvârli la pământ mârâind, împingându-l cu cizma ca să-l aşeze la locul lui.

— Crezi că e destul de mare? întrebă el, ştergându-şi fruntea şi mijind ochii la pământ. Pietrele formau aproape trei laturi dintr-un dreptunghi. În câteva ore de muncă, va fi terminat conturul pentru fundaţie. Poate că ar trebui să o fac mai lată.

— E deja aproape cât hanul, spuse George Lane. Credeam că se vrea a fi o căsuţă.

— Aşa şi este. „Cea mai frumoasă căsuţă construită vreodată.”

Şi când Meredith urma să o vadă, avea să ştie că vorbea serios când spunea că intenţiona să rămână. Să se căsătorească cu ea. Nu că ar fi putut spune că îl surprinsese reticenţa ei iniţială. Ca peţitor, nu avea prea multe atuuri, în afară de ceva bani la bancă. Cu siguranţă că nu putea să o convingă cu înfăţişarea lui frumoasă şi manierele elegante. Dar când avea să vadă dovada angajamentului de a reconstrui conacul şi satul, urma să se răzgândească. Era o femeie isteaţă şi înţelegea când avea de câştigat dintr-o situaţie. La urma urmei, se măritase cu Bătrânul Maddox, iar Rhys nu credea nici în ruptul capului că o făcuse din dragoste.

— Unde vrei să fie uşa? întrebă Lane, înconjurând şontâc dreptunghiul aproape terminat.

— Acolo, zise Rhys şi făcu un semn cu capul, în timp ce mai ridică o piatră. Cu faţa spre nord-est.

— Adică să nu se vadă ruinele? Ce-i drept, nu te învinuiesc că nu vrei să vezi priveliştea aia.

— Adică să nu fie în bătaia vântului, contracară Rhys.

Bătrânul ridică din sprâncene.

— Cum zici tu.

Rhys azvârli piatra lângă celelalte. Ştia că superstiţia era gravată mai ceva ca granitul în sufletul oamenilor din Dartmoor, dar cu siguranţă că George Lane nu credea în absurdele poveşti cu fantome ale lui Darryl Tewkes?

— Vorbesc serios, spuse el, ştergându-şi fruntea. Locul acela întins, de acolo – arătă spre o suprafaţă nivelată din apropiere – este cea mai bună locaţie pentru grajduri noi. Căsuţa grăjdarului ar trebui să fie cu faţa spre ele, nu crezi? Şi mă gândesc că ai prefera să fii apărat de vânt.

— Grajduri? Lane se sprijini în cârjă, îşi dădu jos

căciula de pâslă moale de pe cap şi începu să o răsucească între mâinile lui bătrâne, pline de cicatrici. Vrei să reconstruieşti grajdurile?

— Vreau să reconstruiesc totul, îi spuse Rhys calm. Începând cu grajdurile. Vezi tu, sunt membru într-un club. Se numeşte Clubul Armăsarilor. Dacă eşti membru ai drepturi de montă asupra unui armăsar pe nume Osiris.

— Osiris. Bătrânului începură să îi tremure mâinile. *Acel* Osiris? Marele campion pursânge?

— Deci ai auzit de el.

— Dacă am auzit de el? spuse Lane şi izbucni în râs. În perioada lui de glorie, toate gazetele sportive vuiau despre armăsarul ăla. Dar am auzit că i-a fost vândut unui lord, cu ceva timp în urmă. Se scărpină pe ceafă. Cum îl chema…?

— Harcliffe. Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe. A murit.

— Ah. Îl cunoşteai?

— Puţin.

— Atunci îmi pare rău pentru că ai pierdut un prieten.

Rhys ridică din umeri.

— Nu eram apropiaţi. Să îţi pară rău pentru el, nu pentru mine.

Se îndepărtă puţin şi îşi propti piciorul într-un alt bolovan, legănându-l înainte şi înapoi, ca să îl disloce. Avea o formă mai degrabă pătrată, observă el, şi nu era înfipt prea tare în pământ – ar fi pariat că provenea de la vechea casă. Probabil că se rostogolise acolo după incendiu.

Se hotărî să îl lase în pace. Se duse spre un alt bolovan şi îl lovi rapid, desprinzându-l.

— Oricum, soarta face că deţin o cincime din armăsarul acela şi intenţionez să împerechez câteva iepe cu el la anul. Voi avea nevoie de grajduri. Şi de un administrator al grajdurilor.

— Te… Lane se opri şi pufni. Te referi la mine?

— Mai vezi vreun candidat pe aici? Rhys se uită cu prefăcătorie în jur, la peisajul pustiu.

George Lane respiră lent, şuierător, şi se aşează pe cel mai mare bolovan pe care îl găsi, aşezându-şi cârja lângă el.

— Sunt schilodit.

— Da, ştiu. Bineînţeles că o ştia. El era de vină pentru asta. Bineînţeles, am de gând să angajez ajutoare. Nu va trebui să faci munca grea, ci doar să supraveghezi. Nu e nimeni altcineva prin părţile astea experimentat în a întreţine şi a dresa cai de un asemenea calibru.

Lane înjură încet pe sub mustaţă. Dar când Rhys se uită pe furiş la el, văzu că bătrânul zâmbea.

— Cai pentru poştă, spuse Lane dintr-odată. Mă gândesc că nu ai vrea să creşti şi dintr-ăia, nu? I-ar fi de mare ajutor lui Merry, cu hanul.

— Nu văd de ce nu aş face-o. Rhys lăsă bolovanul şi se duse şi se aşeză lângă bătrân. Dar nu va trebui să îţi mai faci griji nici pentru fiica ta. De aceea vreau o casă atât de mare.

Bătrânul se încruntă.

— Cred că am îmbătrânit, Rhys. Nu înţeleg unde baţi.

— Casa îţi va rămâne ţie în cele din urmă. Dar, pe termen scurt, vom sta toţi trei în ea. Până reconstruim conacul.

— Toţi trei?

— Tu, eu şi Meredith. Rhys se gândi că mai bine îi spunea direct. Bătrânul avea să afle oricum, în curând. Domnule Lane, mă voi căsători cu fiica dumitale.

Sigur era mâna sorţii. Căsătoria cu Meredith era soluţia perfectă. Frumoasă, în simplitatea ei, asemenea cerului fără nori de deasupra lor. Făcând schimb de jurăminte cu ea, Rhys avea să îşi asume responsabilitatea nu numai pentru bunăstarea lui Meredith, ci şi pentru a tatălui ei şi a întregului sat. Acum vedea totul foarte clar. În

grajduri aveau să crească atât cai de curse, cât şi cai de povară, pe care să îi vândă pentru a face profit. După ce termina de reclădit conacul Nethermoor, urma să poată angaja jumătate din săteni şi să le aducă clienţi celorlalţi. Hanul putea rămâne în continuare funcţional, se gândi el… pur şi simplu trebuiau să angajeze o hangiţă care să aibă grijă de el.

Lui Rhys îi vuia capul de planuri – cât să îl ţină ocupat ani întregi. Sau poate chiar decenii. Faptul că îşi făcea planuri pentru mai mult decât o zi îi crea o senzaţie ciudată. Se simţea bine. Îi auzise pe mai mulţi gentilomi de acelaşi statut ca el, moştenitori, la fel ca el, ai nobilimii, referindu-se la responsabilităţile lor pe moşie ca la nişte poveri. Ciudat, dar astăzi Rhys se simţea mai uşor.

O vreme, Lane se uită la el în tăcere. Ridică mai întâi o sprânceană stufoasă, apoi pe cealaltă.

— *Să te căsătoreşti* cu ea. Plănuieşti să o iei de soţie pe Meredith.

— Da. Sau, mai degrabă i se părea că asta plănuise universul pentru el, dar Rhys nu avea de gând să despice firul în patru.

— I-ai spus şi lui Merry?

— Da.

— Bine, atunci. Lane îşi întinse gâtul şi se uită în depărtare, peste umărul lui Rhys. Probabil că aşa se explică de ce pare atât de buimăcită.

Rhys se răsuci şi o văzu pe Meredith urcând dealul, îndreptându-se hotărâtă spre ei, cu un coşuleţ pe braţ. Vântul îi sufla peste şuviţele închise la culoare desprinzându-le şi fluturându-le în toate părţile. Pe măsură ce se apropie de ei, îşi dădu nerăbdătoare la o parte şuviţele desprinse.

— Ce se petrece aici? îl întrebă ea pe Rhys.

— Construiesc o casă.

— O casă? Pentru cine?

— Pentru *noi.* Mă rog, una temporară. O căsuţă simplă, din piatră. Va dura ceva vreme să reconstruim conacul Nethermoor. Poate chiar ani. Va trebui să angajez un arhitect, meseriaşi. Aşa că m-am gândit să locuim aici cât timp e în construcţie conacul, iar după aceea îi poate rămâne tatălui tău. Arătă cu degetul mare peste umăr, înspre suprafaţa întinsă. Şi acolo vom construi grajdurile.

Ea se uită în direcţia indicată de el. După care văzu dreptunghiul din pietre neterminat.

Poate că ea nu-şi închipuia toate astea.

El spuse defensiv:

— Ştiu că nu pare cine ştie ce încă. Lasă-mă câteva zile. După ce mă apuc de ziduri, se va vedea mult mai bine.

— Ai de gând să construieşti o casă de unul singur? Cu mâinile tale?

— Păi… da. Dacă trebuie. Aş prefera să angajez bărbaţi din partea locului să mă ajute, dar după scena de azi-dimineaţă, mă gândesc că nu vor fi prea nerăbdători să accepte.

Cel puţin nu la început. Dar, ca şi Meredith, după ce aveau să vadă că Rhys intenţiona să rămână aici definitiv, în mai multe sensuri ale expresiei, sătenii urmau să vadă cu ochi buni prezenţa lui în zonă. Sau măcar salariile pe care le putea plăti.

Între timp, avea să muncească de unul singur. Aşa îşi câştigase respectul oamenilor şi pe când fusese în infanterie: nu îi ceruse niciodată unui soldat înrolat să facă ceva ce n-ar fi făcut şi el. Nici să lustruiască o cataramă, nici să sape un mormânt. Şi, cu siguranţă, nu ezitase niciodată să îi conducă în luptă.

— Uite ce e, îi spuse el, mă bucur că eşti aici. Cât de mare ai avea nevoie să fie bucătăria? Vrei să dea spre deal sau spre pantă? Ţinând cont de vânturi, ar fi mai logic să punem vatra pe coastă. Aşa s-ar pierde mai puţină căldură. Dar panta e mai aproape de jgheab, aşa că ai fi mai

aproape de sursa de apă.

Meredith îşi puse mâna pe braţul lui. El tăcu instantaneu. Simţi apăsarea mâinii ei pe pielea lui goală… îi plăcea. Îi plăcea prea mult.

— Am spus că nu mă pot căsători cu tine, îi zise ea.

— Îmi amintesc.

— Crezi că mă vei convinge să mă răzgândesc curtându-l pe tata?

El ridică din umeri. George Lane strigă:

— Merry, o să creştem cai de curse! Şi Rhys plănuieşte să crească şi cai de poştalion, pentru han.

— Nu, zău? Aşa a zis Rhys?

Îi aruncă o privire rece, dură, care fără îndoială că se voia a fi intimidantă, dar Rhys văzuse şi râsese în faţa prea multor priviri intimidante, aşa că nu fu deloc afectat.

În schimb, îl afecta tare strânsoarea ei fermă pe încheietura mâinii lui.

— Trebuie să vorbim, spuse ea încet, uitându-se spre tatăl ei. Singuri.

— Bineînţeles.

*

Meredith îşi simţea trupul fremătând de senzaţii în timp ce Rhys o conduse mai departe, ţinându-şi mâna în partea de jos a spatelui ei. De fapt, avea o mână atât de mare, încât îi acoperea mai mult decât partea îngustă a spatelui. Îi simţi degetul mare chiar sub omoplat, iar degetul mic pe şold.

După ce se îndepărtară câţiva paşi, se întoarse spre ea şi întrebă:

— Deci, despre ce voiai să vorbim?

Cerule mare, cum să gândească clar când el arăta aşa? Era gol până la talie, transpirat, cu muşchii încordaţi de la efort şi pielea arsă de soare, de o culoare roşiatic-

arămie. Încercă să îşi coboare privirea, dar fu o greşeală. Pantalonii lui gălbui îi stăteau mulaţi pe şolduri şi pe coapse, ca o haină din lapte de var.

Se forţă să îşi ridice privirea şi să-l privească în ochi. Soarele strălucea atât de puternic, încât fu nevoită să îşi mijească ochii, aşa că îşi duse mâna streaşină la ochi.

— Rhys, ce faci?

— Ţi-am spus: construiesc o casă. Pun fundaţia.

Ea se uită spre dreptunghiul de bolovani aliniaţi cu grijă, în spate, rămăşiţele conacului Nethermoor se înălţau ca o santinelă pe coama dealului. Cum de voia să construiască o casă nouă aici, în umbra acelui loc îngrozitor?

— Nu îi face bine tatălui meu, spuse ea. E bătrân şi şchiop de paisprezece ani. Nu ar trebui să facă munci care cer efort.

— Eu sunt cel care face munca grea. El doar îmi dă sfaturi.

— Nu contează: îl ţii aici, în soarele arzător, toată ziua. Numai asta şi e un efort. Ca să nu mai pomenim că îi umpli capul cu vorbe despre grajduri şi cai de curse…

— Cred că e încântat de asta.

Ce-i drept, nu îşi mai văzuse tatăl atât de fericit şi de sănătos de luni întregi. Părea chiar entuziasmat. Dar dacă nu le ieşea planul cu crescutul cailor, avea să fie devastat.

— Sunt convinsă că e entuziasmat, şi tocmai asta e problema. Îl faci să se agite din pricina unor lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Nu îi face bine la inimă.

„Şi nu îmi face bine nici mie la inimă.”

— Nu încerc să îl conduc spre dezamăgire. Mai degrabă îl pregătesc pentru posibilităţi. Tu eşti cea care se agită pentru lucruri care nu se vor întâmpla. O prinse de bărbie. Nu plec nicăieri, Merry Lane.

— Te rog… Când îi spunea astfel de lucruri, cu

sinceritatea oglindită în ochii lui căprui şi calzi, o făcea să îşi dorească cu disperare să îl creadă. Te rog să nu îmi spui aşa.

— Nu îţi place?

Nici măcar Maddox nu îi spusese Merry, nici iubiţii pe care îi avusese după el. Iubiţii ei nu îi spuseseră nicicum. Ba nu, singurul domn mai drăguţ dintre ei îi spusese „iubire”. Apoi, mai fusese individul acela care părea bântuit, care îi spusese „Sally” de nenumărate ori, după care plânsese zgomotos în braţele ei timp de o oră. Fusese un moment ciudat. Îi pierise cheful de astfel de întâlniri vreme de un an întreg.

Nu mai fusese îmbrăţişată de multă vreme de un bărbat. Iar Rhys avea braţe frumoase. Probabil că ar fi reuşit să o cuprindă de două ori.

„Concentrează-te, Merry Lane.”

— E prea intim, şi o ştii şi tu, spuse ea. Nici măcar la numele de Lane nu mai răspund.

— Ai dreptate, spuse el, dând din cap a încuviinţare. Ar trebui să facem lucrurile aşa cum se cuvine. Nu îţi voi spune pe numele mic până nu ne căsătorim. Şi chiar şi atunci, numai după ce apelativul de Lady Ashworth îşi pierde din noutate. Zâmbi, apoi adăugă: S-ar putea să dureze o lună sau două.

Cine ar fi ghicit că bărbatul acesta putea fi de-a dreptul fermecător atunci când voia?

Şi cam de prea multe ori ea putea fi de-a dreptul proastă.

— D-da, dar… Adică, vreau să spun… Se bâlbâi, coborându-şi privirea ca să îşi vină în fire. Nu reuşi să o facă.

O cicatrice încreţită de pe pieptul lui îi atrase atenţia. Era lângă umărul lui drept, cam de mărimea unui şiling şi la fel de rotundă. Trebuie să fi fost o rană de la proiectil de muschetă. Pentru o clipă, uită de sine, privind cicatricea

aceea, întrebându-se oare ce se întâmplase cu glonţul. Să fi fost oare încă blocat în umărul acela tare şi puternic? Sau trecuse oare prin el, sfâşiindu-l? Oricum, era un miracol că braţul nu îi fusese smuls din trup şi că îşi mai putea folosi membrul.

Meredith îşi dădu brusc seama că se purta nepoliticos, aşa că îşi ridică faţa spre a lui. Uşurată, observă că nici el nu se uita la ea. Privea intens, gânditor – poate că aproape melancolic? — la ceva dincolo de ea. Ceea ce era ciudat, întrucât ştia că în spatele ei erau doar stânci. Pentru o clipă, îşi înfrână pornirea de a se întoarce. După care cedă ispitei. Aşa cum bănuise, nu era nimic de văzut, în afară de acelaşi teren mlăştinos dintotdeauna – grozamă crescută pe povârnişuri, presărată cu bolovani. Un peisaj aspru, nesfârşit, în nuanţe de gri, maroniu şi verde stins, iar deasupra un cer atât de nesfârşit şi de albastru, încât îşi imaginã că nici măcar un ocean nu ar fi putut să rivalizeze cu el la profunzime sau nuanţă.

Nu că ea ar fi ajuns vreodată lângă vreun ocean.

— Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— E frumos, răspunse el, aparent surprins. Locul acesta. De-a lungul anilor, nu mi l-am amintit niciodată aşa, dar e… Oftă tare. E frumos.

Meredith se uită şi ea, încercând să îşi imagineze priveliştea prin prisma cuiva care nu crescuse văzând-o în fiecare zi din viaţă. Se gândi la adjectivele pe care le foloseau călătorii: respingător, înfiorător, izolat. Chiar şi unii dintre săteni evitau terenul mlăştinos înalt, ani la rând. Aici sus nu erau copaci, nu te puteai adăposti de vânt sau de soare. Un loc necruţător. Pe bună dreptate construiseră închisoarea de război la vreo treizeci de kilometri depărtare. În pofida culorilor strălucitoare şi a spaţiului întins, pentru cei mai mulţi, locul acesta aducea cu o închisoare în care zidurile au fost înlocuite cu spaţiu gol.

Era nevoie de o anumită doză de curaj ca să te uiţi la

peisajul acesta şi să îl numeşti frumos.

— Chiar *este* frumos, spuse ea, întorcându-se spre el. Şi el era la fel. Aspru, cu cicatrici, sălbatic…

— Mă bucur că şi tu crezi asta. Întrucât vei vedea această privelişte în majoritatea zilelor, după ce e terminată casa. Zâmbi, iar dinţii îi păreau albi şi strălucitori în contrast cu faţa lui bronzată.

„Frumos.” Era un nechibzuit frumos, colosal, insuportabil.

— Ştii, spuse el timid, dacă aş avea câţiva muncitori, nu ar fi nevoie să îl mai aduc pe tatăl tău cu mine. Sunt sigur că ai ceva influenţă asupra celor de pe-aici.

Aşa era. Dar nu asta era ideea.

— Ştiu că ai intenţii bune. Dar nu te poţi aştepta să dai buzna înapoi în Buckleigh-in-the-Moor într-o seară şi tot satul să fie de partea ta în ziua următoare. Numele Ashworth este un blestem prin părţile acestea. Oamenii încă îşi amintesc ticăloşiile tatălui tău, chiar dacă tu le-ai uitat.

El deveni gânditor şi încordat.

— Nu le-am uitat.

Meredith se înjură în minte. Bineînţeles că nu le-ar fi uitat. Fuseseră gravate adânc în memoria lui. Chiar şi acum, probabil că avea semne de la ele, undeva pe sub toate cicatricile din lupte.

Rhys îi spuse:

— Îţi jur că îmi amintesc de ticăloşiile tatălui meu la fel de bine ca de ale mele. Şi de aceea am fost cruţat în toţi aceşti ani, ca să mă întorc şi să îndrept lucrurile.

Brusc, se învioră. Zâmbi şi se întinse. Muşchii abdominali i se încordară, atrăgând atenţia spre linia de păr negru care îi separa, precum vechiul canal roman care brăzda mlaştina stâncoasă. Lui Meredith i se uscă gura.

El continuă:

— Ar trebui să muncesc. Haide, Mer… Ridică un braţ,

iar bicepşii i se încordară când se scărpină pe ceafă. Doamnă Maddox. Sunt sigur că…

— *Of,* pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Îţi iei, te rog, cămaşa pe tine cât vorbim?

El se înroşi la faţă.

— Bineînţeles. Îmi cer iertare. Se îndepărtă în pas săltat în sus pe deal şi se lăsă pe vine să îşi ia cămaşa. Pe când se apleca, Meredith observă o cicatrice mai mare, neregulată, pe partea din spate a umărului. Asta îi răspundea la întrebare. Evident, proiectilul de muschetă ieşise pe partea cealaltă.

Se înfioră uşor în timp ce Rhys se întoarse la ea, trecându-şi cămaşa peste cap şi lăsând ca materialul să îi cadă larg pe talie.

Bun, acum poate că avea să reuşească să gândească. Poate. Soarele dogorea peste amândoi, dar ea ştia prea bine că el era de vină pentru faptul că îi era prea cald. Trebuia să se retragă şi să îşi vină în fire.

— Mai discutăm despre asta diseară, îi spuse ea. La han. Cina e la ora şase. Ai grijă să nu întârzii. Între timp, v-am adus un prânz la pachet. Îi înmână coşul, iar el îl luă, surprins. Să te asiguri că tata bea suficientă apă şi că stă la umbră, sau te jupoi de viu. Vremea e frumoasă, dar dacă se lasă ceaţa sau se porneşte o furtună, nu vă mişcaţi de aici, ai înţeles? Voi trimite oameni după voi. Ai fost plecat prea mult timp din mlaştină ca să îţi mai găseşti drumul prin întuneric. Asta îmi mai lipseşte, să vă rătăciţi prin mlaştină.

El aruncă o privire uluită spre cerul senin şi luminos. Chicoti gutural.

— Ce-i? întrebă ea, simţind că începe să îşi piardă răbdarea. Ce mai e acum?

— Deja vorbeşti ca o soţie.

Ea făcu un gest expeditiv.

— Eşti insuportabil.

— Vezi? Ai făcut-o din nou.

Meredith mârâi încet, frustrată, şi se răsuci să o pornească spre casă.

— Nu era o plângere, îi strigă el. Ba chiar îmi place.

Şi ei. Şi ei. Iar asta chiar că era de nesuportat.

Capitolul 6

În seara aceea, abia după ce terminase jumătate din a treia porţie de tocăniţă, Rhys se opri să mai şi respire. Muncise din greu peste zi, aşa că era hămesit şi istovit, dar într-un sens bun. Într-un fel simplu, productiv.

Simţindu-se bine cu burta plină, se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Meredith care îşi vedea de treburile ei de hangiţă. Clătină din cap. Nu era corect. El îşi terminase ziua de lucru, iar pe ea o mai aşteptau ore întregi de muncă. Oare mâncase măcar de cină?

În seara aceasta avea un grup mic de călători pe care să îi servească: un bărbat de vârstă mijlocie şi două doamne mai tinere. Rhys bănuia că una din ele era soţia bărbatului, iar cealaltă sora sau verişoara soţiei lui, sau ceva asemănător. Îi privea interacţionând, dar să fie al naibii dacă îşi dădea seama care era care. Bărbatul nu părea să îi acorde în mod deosebit atenţie sau consideraţie vreuneia dintre femei. Patetic. Ce căsnicie irosită. După ce Meredith devenea soţia lui, avea să se asigure că fiecare bărbat din încăpere ştia că îi aparţinea lui.

Totuşi, în seara aceasta, trebuia să se mulţumească să îşi privească viitoarea soţie servindu-şi clienţii: aducându-le farfurii aburinde cu mâncare şi căni cu ceai fierbinte, pălăvrăgind scurt cu ei despre călătoria lor. Nu îi plăcea deloc faptul că fusese forţată să lucreze atât de mult, dar era clar că ea era mândră şi se bucura de asta.

Îi zâmbi când trecu pe lângă masa lui în timp ce se

întorcea la bar. Un zâmbet dulce, trecător şi accidental, dacă ar fi fost să se ia după faptul că redevenise serioasă foarte repede.

Imediat după ce Meredith plecă de lângă călători, îşi făcu apariţia Darryl Tewkes, asemenea unei corb care se hrăneşte cu stârvuri.

— Domniile voastre veţi sta mult timp prin zonă? Îşi trase un scăunel lângă masa lor, înghesuindu-le pe doamne una într-alta. Avem tot soiul de locuri fascinante de văzut aici, în Buckleigh-in-the-Moor. Mi-ar plăcea să vă ofer un tur mâine-dimineaţă.

— Locuri de văzut? întrebă bărbatul cu gura plină de carne de vită. Ce locuri de văzut?

— Păi, este o călătorie mistică în timp.

Rhys luă o gură mare de bere, ca să îşi înăbuşe suspinul. Îl ascultă pe Darryl rostindu-şi discursul de-acum cunoscut: fierăriile, mormanele de pietre, crucile de piatră, piscurile stâncoase…

— Şi, cel mai grozav… ruinele bântuite ale conacului Nethermoor, adăugă tânărul lălău pe un ton mai jos.

— Bântuite?! exclamară cele două doamne la unison, după care se priviră una pe cealaltă încântate şi îngrozite în acelaşi timp.

Mai mult ca sigur că erau surori.

— Aşa e, casa blestemată a familiei Ashworth, continuă Darryl, înclinându-se spre ele.

Rhys îşi drese vocea şi se împinse în spate, zgâriind lespezile de piatră cu picioarele scaunului.

Darryl înlemni. Cele două doamne păliseră atât de tare, încât ai fi zis că şi ele sunt fantome. După o clipă îndelungată, Darryl îşi înălţă capul şi se uită la Rhys mâhnit, cu ochiul zvâcnindu-i, cerându-i parcă permisiunea să continue.

Rhys îşi întoarse brusc capul şi îşi apucă berea, văzându-şi de treabă şi ignorându-i pe toţi. Darryl Tewkes

n-avea decât să îşi spună poveştile lui fantastice cât mai putea. În curând, numele de Ashworth avea să însemne ceva diferit pentru acest sat. Nu doar un blestem sau o atracţie macabră pentru călătorii aflaţi în trecere.

O văzu pe Meredith la tejghea. Zâmbea şi flirta cu un bătrân adus de spate, în timp ce îi turna un pahar de gin. Părul i se desprinsese din nou din cosiţă, şi bucle grele coborau şi se legănau în timp ce se apleca să ia un pahar sau se întindea să pună la loc sticla pe raft.

Dumnezeule, era o bucurie să o privească. Se obişnuise foarte repede cu ideea de căsnicie, pentru un bărbat care toată viaţa lui de adult se înfiora doar când se gândea la acest lucru. Asta, mai mult ca orice, dovedea că aşa le era menit.

Chiar şi acum, în timp ce privea acele şuviţe negre desprinse din cosiţa ei, simţea furnicături în degete de la dorinţa de a-i mângâia părul. Nu simţise niciodată nevoia să facă aşa ceva unei femei. Poate că simţise şuviţele netede de păr ale vreunei târfe alunecându-i pe pielea goală o dată sau de două ori, dar nu îşi dorise niciodată să le atingă.

Pe Meredith voia să o atingă *peste tot.* Să o mângâie pe frunte cu dosul degetelor, deoarece vârfurile degetelor lui bătătorite erau prea aspre. Voia să îşi împletească degetele în părul ei, să îşi îngroape faţa în el. Să se trezească devreme într-o zi de duminică, doar ca să stea în pat ore întregi şi să numere fiecare şuviţă. Un bărbat avea dreptul să facă asta cu soţia lui, nu-i aşa? Să se întindă pe saltea, să îi pună capul pe pieptul lui şi să o mângâie pe păr doar pentru că îi place?

Trebuia doar să îşi ţină cămaşa pe el.

Se înjură în gând pentru greşeală. Oare la ce-i stătuse capul, de o lăsase să îi vadă trunchiul gol, cu toate cicatricile adunate de-a lungul anilor? Ce expresie avusese când îl rugase să îşi ia cămaşa pe el… Probabil că fusese dezgustată. Îşi dăduse seama din privirile precaute,

prudente pe care i le tot aruncase.

Meredith se aplecă în spatele tejghelei şi alinie patru pahare pe care să le umple. Rhys porni spre ea, dornic să îi lase o impresie mai bună în seara aceea.

— Nici să nu te gândeşti.

Gideon Myles i se puse în faţă. Rhys trebuia să recunoască faptul că omul avea tupeu, dacă încercase o asemenea mişcare cu el.

— Las-o în pace. Nu e pentru tine, spuse Myles încet. Nu e nimic în satul acesta pentru tine.

— Serios? Am un titlu şi un teanc de hârtii legale care spun altceva.

— Iar eu am un pistol. Myles îşi duse mâna la betelie.

Rhys făcu un gest expeditiv cu mâna.

— Da, da. L-am văzut azi-dimineaţă. Nu m-a impresionat nici atunci.

Îl măsură din priviri, cu atenţie. Înălţime medie, zvelt, şi probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el. În privire i se citea licărirea înfometată a ambiţiei şi avea un mers legănat, plin de aroganţă. Lui Rhys nu-i plăcea de el. Deloc.

— Eşti foarte protector cu mărfurile acelea pe care le transporţi, domnule Myles.

— Negoţul meu nu e treaba ta.

— Ba cred că da. Fiind lordul acestui loc, activitatea ilegală este treaba mea. Iar treaba mea… păi, asta e problema ta, nu-i aşa? Transporţi bunuri de contrabandă prin satul ăsta şi te temi că voi pune capăt afacerii.

Spre meritul lui, Myles nici măcar nu încercă să nege acuzaţia. Ridică liniştit din sprâncene şi spuse:

— Şi…?

— Şi ai dreptate. Voi pune capăt.

Maxilarul lui Myles se încleştă.

— Ba pe naiba. Nu-mi sta în cale, Ashworth, şi n-o să-ţi fac nici eu necazuri. E vorba de afaceri, nu e nimic personal.

— Ba e personal pentru mine. Rhys făcu un pas mic spre el, forţându-l pe Myles să se dea un pas mic în spate. Dacă ai făcut trafic cu bunuri franceze în timpul războiului, oricât de puţin, atunci chiar că devine personal. E posibil ca în „meseria” ta să fi cumpărat plumbul care mi-a sfârtecat umărul. Se lovi cu mâna peste vechea rană. La doar câţiva centimetri de inimă.

Myles îşi încleştă maxilarul.

— Nu poţi să dai vina pe mine pentru asta. Dacă aş fi plătit eu pentru glonţul acela, şi-ar fi nimerit ţinta.

— Corect. Lasă-mă pe mine. Hai să vorbim despre alţii, atunci. De câte butoiaşe de rachiu crezi că a fost nevoie ca să se cumpere fiecare baionetă sau sabie care mi-a străpuns oamenii în luptă?

— Nu ştiu. Ochii lui Gideon licăriră. Probabil tot atâtea de cât a fost nevoie pentru ca sătenii de aici să nu moară de foame după ce-ai plecat din Devonshire.

Touché.

Se uitară fix unul la celălalt preţ de o clipă.

— Cred că aveai dreptate, spuse Myles în cele din urmă. Chiar e personal.

Rhys încuviinţă.

— Prea bine, atunci. Ai la dispoziţie o săptămână ca să pleci din satul meu. Sau mă voi asigura *personal* că pleci.

Rhys râse doar şi clătină din cap.

— Tu şi care armată? Ah, stai aşa, că am uitat. Nici armatele nu mă pot ucide.

— O săptămână. Myles se dădu în spate, până la uşă, oprindu-se chiar înainte să plece, ca să adauge: Mă întorc într-o săptămână. Să nu te mai prind pe aici.

După ce Gideon Myles plecă, Rhys şi-l scoase imediat din minte. De parcă i-ar fi permis unui contrabandist mărunt să îi dicteze unde şi când putea să stea pe pământul care îi aparţinea. Ce glumă bună!

Se duse la bar şi se aşeză pe unul dintre scaune. Se uită la Meredith cum cepuia un butoiaş de vin. Avea muşchii braţelor bine definiţi, în contrast puternic cu trăsăturile delicate şi statura minionă.

— Nu ai o fată care să te ajute seara? întrebă el, uitându-se prin încăpere. O chelneriţă?

Ea clătină din cap în timp ce turnă băutura.

— Momentan nu. Fata care lucra cu mine a născut cu câteva săptămâni în urmă. Nu ştiu dacă se va întoarce.

— Când mai trece poşta pe aici?

— Mâine.

— Aş putea să-ţi cer câteva coli de hârtie şi nişte cerneală?

Ea nu îi răspunse, ci doar ridică din umeri când plecă să ducă paharele cu vin. Dar câteva minute mai târziu, două foi din hârtie grea, crem, apărură pe tejghea în faţa lui, împreună cu o peniţă şi o călimară mică cu cerneală.

— Cui îi scrii? întrebă ea, proptindu-se în coate pe tejghea. Unui prieten?

— Nu chiar.

De fapt, poate că Julian Bellamy îi era de fapt duşman.

Împreună cu Rhys şi ducele de Morland, Bellamy era unul dintre cei trei membri ai Clubului Armăsarilor rămaşi în viaţă. El fusese cel mai apropiat de Leo şi, din câte se părea, fusese devastat de moartea tragică a prietenului lui. De la crimă, Bellamy păruse de-a dreptul posedat, hotărât să îi vâneze pe ucigaşii lui Leo şi să îi aducă în faţa justiţiei.

În ultimele săptămâni însă, apăruse o nouă martoră. Dacă târfa care fusese martoră la uciderea lui Leo putea fi crezută, era posibil ca Bellamy să fi avut de-a face cu moartea acestuia.

Rhys ar fi preferat să îi ceară lui Morland să îi trimită lucrurile în Devonshire. El şi Rhys mai mult se bătuseră decât îşi vorbiseră în timpul şcolii, dar acum îl considera

oarecum un prieten. Dar, pe moment, ducele se afla în luna de miere pe moşia lui din Cambridgeshire, aşa că singura variantă pentru Rhys era să îi scrie lui Bellamy. Ucigaş sau nu, nu avea cui altcuiva din Londra să îi ceară asta.

Scrise încet; întrucât degetele îi erau ţepene, trebuia să aibă grijă dacă voia să îi înţeleagă cineva caligrafia. Umplu jumătate de pagină, după care lăsă din mână pana şi făcu o pauză în care îşi scutură mâna.

— De ce nu treci la stânga?

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Meredith, care era din nou în spatele barului.

Ea făcu semn din cap spre mâna lui dreaptă noduroasă.

— De ce încerci în continuare să scrii cu ea? Oricum îţi place mai mult cu stânga.

De unde ştia asta? Ce-i drept, Rhys îşi folosise mai mult mâna stângă încă din tinereţe. Dar primise bătaie pentru că încercase să scrie cu ea. Aşa că trecuse la dreapta, şi atunci încasase bătaie pentru scrisul urât. Aşa că exersase în secret: ore întregi scriind din greu pe hârtie cu pana, până când mâzgălelile lui îngrozitoare se transformară într-o caligrafie facilă, cursivă.

Şi atunci fusese bătut pentru altceva.

— Vrei gin? întrebă Meredith, ţinând sticla deasupra unui pahar gol.

— Nu, mulţumesc.

Ea ridică din umeri şi înclină sticla, turnând oricum. După ce umplu paharul pe jumătate, puse deoparte sticla şi duse la gură paharul.

— Te deranjează tare? întrebă ea din spatele paharului, aruncând o privire pătrunzătoare prin încăpere.

Rhys se uită detaşat peste umăr, ştiind deja la ce să se aştepte. Avea dreptate. Toţi cei din încăpere se holbau la el. În ochii lor se citea ură, fascinaţie, teamă sau toate trei. Îi recunoscu pe câţiva bărbaţi care făcuseră parte din

gloata înarmată cu făclii de azi-dimineaţă. Mai încolo, lângă vatră, Harold şi Laurence Symmonds se uitau urât la el de după cănile cu bere.

— Sunt fraţi sau verişori? întrebă el, înclinând din cap spre bărbatul cu capul ca de taur şi cel cu nasul încovoiat.

— Da. Întrucât îl văzu vădit confuz, Meredith îi explică: Mama lor s-a încurcat cu doi fraţi. Nimeni nu a reuşit să elucideze care al cui e. Dar da, sunt fraţi sau verişori.

— Aşa se explică nişte lucruri, murmură Rhys. Se întoarse din nou spre Meredith şi ridică din umeri. Nu mă deranjează că se holbează oamenii la mine. M-am obişnuit cu asta. Se vor da pe brazdă în timp.

Meredith nu era de acord cu el, dar nu îl contrazise, ci luă doar o gură din băutura ei.

— Când ne vom anunţa logodna, spuse el, se vor da pe brazdă şi mai rapid.

Ea se înecă cu ginul. Rhys se reapucă de scris.

— Încă te surprinde? Ţi-am spus că aşa e menit. Ca pretendent, ştiu că nu îţi pot oferi prea multe momentan, dar tocmai de aceea m-am apucat de căsuţă. Am făcut progrese mari cu fundaţia astăzi. Ar trebui să fie destul de mare pentru toţi trei, dacă o să construiesc două etaje. Se scărpină pe ceafă. Dar va dura ceva vreme ca să adun atâta piatră.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Ai o grămadă mare de pietre chiar în vârful dealului.

Se referea la ruinele conacului Nethermoor, bineînţeles. Şi avea dreptate: grămada de pietre prăbuşite era o sursă la îndemână de material de construcţii. Dar, într-un fel, Rhys nu reuşea să accepte ideea de a fura pietre din trecutul lui de coşmar ca să îşi construiască o casă pentru viitor. Căsuţa trebuia să fie un nou început.

— Aş prefera să le păstrez ca să reconstruiesc conacul, minţi el. Voi aduna piatră pentru căsuţă. Sau poate

voi scoate granit din deal.

Ea clătină din cap.

— De ce nu foloseşti chirpici?

— Chirpici? Ciudat, dar nu se gândise la asta.

Jos, în sat, majoritatea clădirilor erau construite din tradiţionalul pământ bătătorit.

— După ce termini cu fundaţia, pentru o casă din chirpici îţi trebuie doar pământ şi paie, spuse ea. E mai uşor şi mult mai ieftin. Şi, dacă o construieşti cum trebuie, va rezista secole întregi.

Se uită la tavan, apoi adăugă: Asta plănuiam eu să folosesc când voi avea ocazia să extind hanul.

El o privi surprins.

— Plănuieşti să extinzi hanul?

— O, am tot felul de planuri pentru hanul acesta.

El semnă scrisoarea, o împături şi o vârî în buzunar.

— Spune-mi despre ele.

Ea îl privi ironic.

— Sunt uimită că întrebi de ele, ţinând cont că sunt sortite să nu se împlinească.

— Fă-mi pe plac. Mi-ar plăcea să le aud oricum.

— Prea bine.

Puse un al doilea pahar pe tejghea şi îl umplu pe jumătate. Chiar dacă nu îi plăcea alcoolul tare, Rhys nu se împotrivi. Începea să se simtă ciudat că o lăsa să bea de una singură. Nu voia s-o întrerupă sau să se certe cu ea, aşa că acceptă paharul şi sorbi cu grijă din el.

Gâtlejul îi luă foc.

— La naiba, spuse el, tuşind. Ăsta nu-i gin de Plymouth.

— Nu, e o băutură locală. Vindecă toate bolile.

— Vrei să spui că le provoacă, nu? Mai luă o gură, încet, şi i se păru că îl arde mai puţin de data aceasta. Haide, continuă. Îmi spuneai despre planurile tale.

Ea îşi mai umplu o dată paharul.

— Cum ţi-am spus, plănuiesc să adaug o aripă când am ocazia. Când zic „ocazia”, mă refer la fonduri, bineînţeles. Odăi pentru oaspeţi la etaj, o sală de mese corespunzătoare şi un salon la parter. Va fi adăugată la clădire chiar acolo, spuse ea, arătând cu bărbia în direcţia dorită. Vizavi de grajduri. Aşa, curtea va fi închisă pe trei laturi, în loc de două.

Rhys sorbi gânditor din băutură, în timp ce ea continua, detaliindu-şi planurile referitoare la mobilier de calitate şi la preţurile pentru sala de mese mai elegantă. Hanul Three Hounds era bine poziţionat, îi explică ea, amplasat pe singurul drum care traversa această porţiune a mlaştinii. Hanul aflat la vreo zece kilometri mai în josul drumului acapara, momentan, majoritatea călătorilor, dar Meredith avea de gând să schimbe lucrurile.

— Acum, că s-a terminat războiul, tot mai mulţi oameni vor călători de plăcere, şi nu văd de ce nu s-ar bucura şi hanul de treaba asta. Deveni tot mai însufleţită, pe măsură ce continuă să îşi descrie planurile. Având condiţii mai elegante, camere mai mari, nişte cai de schimb… locul acesta ar putea deveni o *destinaţie* reală. Un loc de popas pentru mica nobilime în drum spre puncte de vizitare din vest. De ce nu şi-ar întrerupe călătoria aici şi nu ar explora şi Dartmoorul? Aşa cum ai spus şi tu mai devreme, mlaştina ar putea fi un loc drăguţ.

— Frumos. Cred că am zis frumos.

— Aşa e. Îi zâmbi timid, apoi adăugă: Atunci frumos să fie.

Privirile li se întâlniră şi se uitară lung unul la celălalt. Rhys sorbi lung, încet, din ochii aceia încântători. Îl făceau să se simtă înviorat. Spălat şi curat, pe cât ar fi putut fi vreodată un bărbat ca el.

Totuşi, cu cât o fixa mai mult, cu atât ei îi pierea mai mult din zâmbetul de pe faţă.

Cu un gest nervos, îşi umezi buzele cu limba. După

care se scutură puţin şi îi anunţă pe cei din încăpere:

— E vremea să mergeţi acasă, domnilor.

Ultimii hoinari se ridicară de pe scaune şi se împleticiră pe uşă, bombănind. Unul dintre ei căscă, iar Rhys îi urmă involuntar exemplul.

— Trebuie că eşti istovit, spuse Meredith scurt, ştergându-şi mâinile de şorţ după ce îndreptă ultimele scaune şi încuie uşa. Îmi pare rău că te-am ţinut treaz până la ora asta târzie, pălăvrăgind despre planurile mele prosteşti.

— Nu sunt planuri prosteşti. Sunt chiar bine gândite.

Se duseră împreună spre scara din spate. Şi chiar dacă erau planuri pe care nu avea să fie nevoită să le pună în aplicare vreodată, admira isteţimea şi spiritul din spatele lor. Îi admira acele calităţi chiar mai mult decât îi admira ochii şi părul, care îl încântau, iar asta spunea multe.

— Chiar te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

— Da. Şi sunt mândră de asta. Sunt mândră de ce-am realizat la han până acum, dar ştiu că aş putea face mai mult de-atât.

— Sunt sigur că ai putea.

— Aşa că, vezi tu… înghiţi în sec când se opriră la uşa odăii lui. Satul, hanul, tatăl meu, eu… ne vom descurca cu toţii fără tine. Poţi să pleci, Rhys. Du-te şi trăieşte-ţi viaţa şi lasă-ne în pace!

El o ignoră şi se sprijini cu un umăr de tocul uşii. Nu avea de gând să plece nicăieri.

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti!

O spusese pur şi simplu, fără să îşi dea seama cum de-i ieşiseră pe gură astfel de cuvinte. Nu îşi amintea să îi mai fi spus vreodată aşa ceva unei femei. La naiba! Cu Meredith, totul i se părea nou. Sau poate că era el ageamiu.

Ginul. Dădea vina pe gin. Alcoolul îl făcea mereu să se poarte sentimental şi impulsiv.

— Măi să fie, Rhys St. Maur, spuse ea, zâmbind larg,

tocmai ai flirtat cu mine?

— Nu. Nu ştiu să flirtez.

— Haide, fii sincer! Îşi puse mâna pe marginea gulerului lui de cămaşă şi se jucă timidă cu el. Cu voce răguşită, continuă: Toată vorbăria asta despre căsnicie, destin şi soartă este doar un şiretlic ca să mă bagi în patul tău, nu-i aşa?

Oare era chiar atât de beat, sau Meredith o spusese *cu speranţă?*

— Nu, spuse el sincer. Nu e aşa.

Deşi, Sfinte Sisoe, îl atrăgea foarte tare ideea de-a se culca cu ea. Diverse imagini îi invadară mintea. Imagini sălbatice, depravate, precum desenele pe care le purtau soldaţii în cizme, date la troc pentru valori mai mari ca aurul. Şi mulţumită flăcărilor de gin care îl frigeau pe dinăuntru, Rhys era foarte tentat să pună în aplicare acele imagini, în carne şi oase. În carnea ei. Voia să îi descopere locul cel mai moale, cel mai secret şi să rămână fericit acolo, toată noaptea.

În ochii ei licări vulnerabilitatea.

— Nu mă doreşti?

Da, pe naiba! Bineînţeles că o dorea. O dorea atât de tare, că îl dureau urechile de la cât de încleştat îşi ţinea maxilarul. O dorea atât de mult, că s-ar fi putut împinge în tocul uşii de care se sprijinea precum Samson şi să dărâme tot blestematul acela de han.

Dar făcuse greşeala aceea ieri, când insistase prea tare, prea repede. Se forţă să zâmbească degajat.

— Mă păstrez pentru noaptea nunţii.

Ea izbucni în râs, surprinsă, ceea ce îi atrase atenţia asupra gurii ei, unde zăbovi bucuros cu privirea. Avea buze încântătoare. O nuanţă rozalie profundă, de un roşu mai bogat spre centru. Buza de jos era mai plină ca cea de sus. Avea un chip drăguţ, dar nu dulce. Avea pometii înalţi şi mândri. Fruntea şi maxilarul aveau o tentă hotărâtă, iar

bărbia îi era conică. Dar gura îi era curbată, moale şi generoasă, spre deosebire de restul chipului ei puternic şi hotărât.

Îşi dorea – ba nu, *avea nevoie* – să guste din ea.

— Nu, şopti el, desprinzându-se de tocul uşii şi cuprinzându-i chipul delicat cu mâinile lui mari şi noduroase. Nu mă voi culca, deocamdată, cu tine. Dar în seara aceasta voi primi sărutul acela.

Capitolul 7

Şi într-adevăr, aşa făcu, înainte ca Meredith să apuce măcar să respire.

El îşi apăsă rapid buzele pe ale ei, de parcă i-ar fi lăsat posibilitatea – ei sau lui însuşi – să se răzgândească. Nu se sincronizară, aşa că buzele li se împreunară în unghiul greşit, iar ea încă avea ochii deschişi.

Preţ de o clipă, Meredith se simţi din nou ca la paisprezece ani. Ciudată, nesigură. Dureros de conştientă de toate lucrurile, *mai puţin* de bucuria de a fi sărutată.

Dar apoi el îi ridică puţin faţa şi îşi trecu buzele peste ale ei. Ea îşi aminti să închidă ochii.

Şi, brusc, se potriviră. Brusc, sărutul acela *deveni* totul. Iar ea se simţi în continuare ca la paisprezece ani, dar în felul acela fericit şi ameţitor, ca atunci când te rostogoleşti pe o pantă stâncoasă, fără să îţi pese de măsuri de precauţie şi fără vreun scop anume, doar ca să te simţi euforică şi bucuroasă.

Rhys St. Maur o săruta.

Şi era *minunat.*

Rămaseră aşa pentru o perioadă de timp neverosimil de lungă, cu gurile împreunate într-o inocenţă plină de tandreţe.

El nu încercă să îi despartă buzele sau să îi exploreze gura cu limba, deşi i-ar fi permis cu dragă inimă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să primească totul. Dar el nici măcar nu încercă. O sărută doar blând, de mai multe ori. Pe colţurile gurii. Pe buza de sus, apoi pe cea de jos. Nişte sorbituri micuţe şi dulci de gin şi căldură.

Când el se retrase în cele din urmă, ea îşi ridică instinctiv mâinile şi le acoperi pe ale lui, apăsându-le tare pe faţa ei şi nelăsându-l să îi dea drumul. Atunci îşi dădu seama că l-ar fi putut atinge şi până atunci. Ar fi putut să îl mângâie pe păr sau să îşi treacă palmele peste curbele dure ale umerilor şi ale spatelui său. La naiba, ce proastă era! Dar se mulţumi să îşi treacă degetele mari peste dosul palmelor lui, urmărindu-i îndoiturile delicate dintre degete şi, în cele din urmă, să-i cuprindă încheieturile groase, încordate ale mâinilor, în timp ce deschise ochii.

— A fost… îşi coborî privirea spre ea, cu o expresie ciudat de nedumerită. A fost drăguţ.

— Da. Chiar foarte drăguţ.

Îşi luă mâinile de pe faţa ei, iar ea îi dădu reticentă drumul la încheieturi.

El îşi drese vocea stângaci şi îşi întinse mâna în spate, pipăind după clanţă.

— Păi, e târziu. Cred că mai bine…

— Aşteaptă.

La naiba cu simţitul ca la paisprezece ani. Şi la naiba cu lucrurile „drăguţe”.

Rapid şi hotărât, Meredith îl apucă de guler, se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu pasiune.

El se împletici spre uşă, iar momentul de şoc îl făcu să desfacă buzele. Ea profită de acea oportunitate şi îi strecură limba în gură. Fu de-ajuns. Acum el îi răspunse cu adevărat la sărut. Guri deschise, dinţi lovindu-se, limbi împletindu-se. Dorinţa era evidentă.

Da, în sfârşit. Asta îşi dorise: o frenezie de gusturi

sălbatice şi texturi aspre. Căldura umedă a limbii lui, zgârieturile favoriţilor lui, mirosul lui masculin ameţitor. Rhys St. Maur, bărbatul. Iar trupul ei de femeie îi răspundea trupului lui.

Mârâind gutural, Rhys o cuprinse cu mâinile, şi, strecurându-le prin spatele ei, o trase în sus spre el. Trupul ei se mulă înfierbântat pe al lui. Sânii i se striviră de pieptul lui, aşa că simţi fiecare centimetru delicios din el.

Până când, cu un geamăt plin de regrete, el o puse jos.

— Ei bine? spuse ea cu respiraţia tăiată, sperând că ochii îi comunicau cu mai mult succes.

— Da, sunt bine, spuse el, dând absent din cap. Chiar foarte bine.

Ea râse încet, agăţându-se de gâtul lui. Fără îndoială că Rhys St. Maur era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, dar uneori avea un chip dulce şi nesigur, de băieţandru. De aceea îi era şi mai drag.

Ea îşi muşcă buza de jos şi făcu un gest uşor, a invitaţie.

— Mă refeream la seara asta.

— Cred că, începu el şi îi desprinse braţele din jurul gâtului lui, strângându-i mâinile înainte să îi dea drumul, în seara aceasta voi visa foarte intens.

Spre dezamăgirea ei, găsi clanţa şi deschise uşa. Înainte să intre în dormitorul lui, o mai sărută o dată pe obraz.

— Şi pentru prima dată, s-ar putea chiar să îmi placă visele mele.

*

Cinci dimineţi mai târziu, Meredith stătea chiar în dormitorul acela, privindu-l pe Rhys care dormea. Primele raze ale zorilor pătrundeau prin fereastră. O lumină apoasă

şi gri, nu aurie încă. Lenjeria de pat albă o reflecta cu o strălucire difuză, dar restul odăii rămase cufundat în umbre de nepătruns.

Se auzi cântatul unui cocoş în curte.

Din pat, Rhys răspunse cu un sforăit jos, uşor.

Meredith lăsă aerul să-i iasă din plămâni şi se mişcă în linişte pe scaun, sperând ca soarele să răsară înainte să se trezească Rhys.

Nu îi plăcea să recurgă la astfel de acte de spionaj, dar nu găsise nicio altă modalitate de a-i evalua... sănătatea. În ultima săptămână, începuse să bănuiască foarte tare că Rhys ar fi suferit o rană în război care îi afectase anatomia bărbătească. Altminteri, de ce ar fi refuzat invitaţia aceea foarte clară din seara în care se sărutaseră? Ca să nu mai pomenim de invitaţiile mai subtile pe care i le făcuse în fiecare seară de atunci.

În parte, nici măcar nu îi venea să creadă că încă era acolo. În pofida tuturor argumentelor ei şi a bunului-simţ, el continuase cu planul lui de a-şi construi o casă. În fiecare seară flirtase cu el din priviri. Era convinsă că avea să îi vină mintea la cap şi să plece de-acolo într-o dimineaţă. Înainte de asta, voia să petreacă o noapte cu el.

Noaptea trecută se săturase de atâta umilinţă. Rhys se întorsese după o altă zi de muncă grea în mlaştină. Era ud din pricina efortului, dar totuşi strălucea după strădania din ziua aceea. Sălbatic de atrăgător. Se aşezase la masa lui obişnuită, mâncase, ca de obicei, trei porţii de mâncare, îndurând privirile urâte şi bănuitoare, dar şi înjurăturile pe sub mustaţă ale sătenilor. După care venise la tejghea, ca să o înştiinţeze despre progresele făcute în ziua aceea.

— Azi am terminat fundaţia, aşa că voi începe să pregătesc pământul pentru chirpici. Va trebui să închiriez ponei de la tine mâine, ca să car o încărcătură de paie. Dacă totul merge bine, mâine voi putea începe prima porţiune. Apoi căscase ca un leu, leneş şi totuşi mortal.

Cred că astăzi mă voi culca mai devreme, dacă nu ai nevoie de mine.

O, sigur că avea nevoie de el. Îi venise să se aplece peste tejghea şi să sărute gura aceea somnoroasă, în faţa tuturor celor prezenţi. Nebunul acela dulce construia o casă din piatră şi pământ cu mâinile goale. Pentru tatăl ei. Cum să nu îşi dorească să îl sărute? Cum să nu îşi dorească să facă chiar mai mult de atât?

În schimb, îi şoptise cu neruşinare:

— Să vin în camera ta după ce încui aici?

Şi chiar dacă icnise şi ochii i se aprinseseră de dorinţă, el îi urase politicos o seară plăcută şi se retrăsese la etaj. Singur.

Probabil că avea probleme acolo jos. Bărbaţii cu sânge fierbinte – iar Rhys era genul acela de bărbat frumos cu sânge fierbinte, în floarea virilităţii – nu întorceau pur şi simplu spatele unor invitaţii atât de evidente.

Camera se umplu treptat cu o lumină slabă, gălbuie. Meredith clipi, iar imaginea din faţa ei deveni tot mai clară.

Trupul lui enorm se revărsa din pat, acelaşi pat care i s-ar fi părut pe jumătate gol, dacă ar fi dormit ea singură în el. El dormea pe partea lui, cu lenjeria de pat strânsă grămadă în dreptul picioarelor şi taliei. Îi văzu porţiuni din pieptul dezgolit şi o parte dintr-un picior gol, aşa că îşi dădu seama că probabil era gol-goluţ. Dar, fir-ar să fie, nu putea să vadă ce voia din poziţia aceea.

Se ridică de pe singurul scaun din odaie şi se furişă spre pat, sperând să vadă mai îndeaproape. Apoi înlemni locului când îl auzi scoţând un sunet aspru, gutural. Ca şi când ar fi dat o lovitură. Sau ar fi încasat una.

Rhys începu brusc să se zvârcolească, încâlcindu-se în aşternuturi, iar cu cotul înghionti perna.

— Nu, îl auzi ea gemând. Apoi mai tare: *Nu.*

Să îl trezească? Oare să îndrăznească să o facă? Dacă retrăia vreo bătălie sau vreo luptă în visele lui, poate că, în

confuzie, s-ar fi năpustit asupra ei. Poate că ar fi trebuit să plece pur şi simplu. Nimeni nu suferise urmări pe termen lung din pricina unui coşmar. Dacă se trezea şi o vedea acolo, poate că s-ar fi simţit violat în intimitatea sa sau ruşinat.

Acum respira rapid şi superficial. Nu se mai lupta cu perna, însă se răsuci pe spate, cu pumnii strânşi în lateral. Erau cât pietrele de moară. Avea dinţii încleştaţi, tendoanele de-a lungul gâtului încordate şi umflate. Mârâi printre dinţi, jos, animalic, gutural.

Pe Meredith o durea inima. Nu ştia ce formă de agonie îndura el în vis, dar ştia că nu putea să mai stea nici măcar o clipă şi să se uite la el cum suferă. În adolescenţă fusese martoră la durerea pe care o îndurase el şi nu făcuse niciodată nimic în această privinţă. Nu *ar fi putut* să facă nimic atunci. Cum ar fi putut fiica slăbănoagă şi oropsită a unui servitor să protesteze împotriva lordului care îşi abuza propriul copil?

Dar nu mai era o fetiţă şi acum ar fi putut să facă ceva ca să îi aline suferinţa lui Rhys. Se furişă lângă pat şi se ghemui lângă acesta.

— Gata, spuse ea încet. Gata. Eşti în siguranţă, Rhys. Totul e bine.

Îşi stăpâni degetele să nu-i mai tremure şi îl atinse pe umăr. El tresări brusc şi ea mai că îşi retrase mâna. Dar continuă să îl liniştească cu voce domoală, ţinându-şi pur şi simplu palma acolo, apăsând uşor carnea lui înfierbântată, până când îi simţi trupul relaxându-i-se. Când pumnii i se descleştară şi respiraţia i se domoli, îşi retrase mâna şi începu din nou să respire normal.

Rămase îngenuncheată acolo timp de mai bine de un sfert de oră, uitându-se la el cum revine la un somn liniştit, în timp ce inima ei revenea la un ritm normal.

El scoase în somn un oftat uşor, care o făcu să se topească pe dinăuntru, iar buzele i se curbară a zâmbet.

Meredith se întrebă dacă nu cumva o visa pe ea. Spera că da. El gemu încet, mai degrabă a plăcere, decât a durere.

Nu mai rezistă. Trase pe furiş de aşternuturi, dezgolindu-i mijlocul. După care ridică un colţ de cearceaf şi îşi plecă uşor capul să arunce o privire dedesubt.

Nu, nicio rană de război. Cel puţin, nu una care să îi inhibe funcţia bărbătească normală. Indiferent de cicatricile care îi acopereau restul trupului, aceste porţiuni ale lui erau într-adevăr sănătoase. *Perfect.* Ca şi când organul lui i-ar fi simţit interesul, tresări ca să îi atragă atenţia. Valul de nelinişte începu să se retragă, lăsând în urma lui excitaţie. Simţi căldura înmuindu-i genunchii numai uitându-se la el.

El făcu o mişcare bruscă, iar ea scăpă cearşaful. Îşi ridică privirea înapoi spre faţa lui chiar când el deschise ochii: întunecaţi, intenşi, furioşi, periculoşi. I se zbârli părul de pe ceafă, şi inima îi bătea puternic, aproape nebuneşte. Meredith bănuia că mai mulţi soldaţi de-ai lui Napoleon văzuseră aceeaşi privire a lui, şi probabil că fusese ultimul lucru pe care îl priviseră.

— Eu sunt, spuse ea repede. Meredith.

El clipi de câteva ori. Când înţelese cine îi vorbea, orice urmă de violenţă îi dispăru din ochi.

— Hristoase! bombăni el, ridicându-se în cot şi trecându-şi palma peste faţă, apoi prin părul tuns. M-ai luat prin surprindere. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Aproape izbucni în râs, când îşi aminti de ce era acolo. Totul este perfect. Îmi pare rău că te-am trezit, doar că… am auzit zgomote şi m-am îngrijorat.

— Fir-ar ele să fie de coşmaruri!

— Vrei să vorbim despre ele?

— Nu. Se uită rapid la trupul lui gol şi la pieptul dezvelit şi înjură din nou. Se ghemui în partea îndepărtată a patului, plonjând sub aşternuturi şi trăgându-le până sub bărbie.

Acum Meredith chiar că izbucni în râs. Nu se putea abţine.

— Ţi-am jignit cumva modestia?

— Nu. Nu, eu o jignesc pe a ta. Nu vreau să te dezgust.

— Să mă dezguşti? Cum anume?

— Zilele trecute mi-ai cerut să-mi iau cămaşa pe mine. Îşi strânse mai tare cearşaful în jurul pieptului. Ştiu că probabil e respingător… ştii tu, cu toate cicatricile.

— Of, Rhys. Îşi ascunse faţa în mâini preţ de o clipă, după care le dădu la o parte şi se hotărî să fie pur şi simplu sinceră. Ţi-am cerut să îţi iei cămaşa pe tine pentru că eşti cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată, şi asta îmi distrăgea atenţia, încât abia mai reuşeam să leg două vorbe care să aibă noimă când mă uitam la tine. Nimic la tine nu mi se pare respingător.

El continuă să clipească.

— Ah.

Meredith se aşeză pe marginea patului, în locul pe care el îl lăsase gol când se dăduse la o parte.

— Iar în ceea ce priveşte cicatricile… Se întinse şi trase de partea de sus a cearşafului. El dădu drumul aşternutului, iar ea îl trase în jos, descoperindu-i pieptul, care purta semnele mai multor bătălii. Doar nu le consideri dezgustătoare, nu-i aşa? Nu ştii ce părere au femeile despre cicatrici, Rhys? Iubitele tale nu au fost fascinate de ele?

Respiraţia lui se acceleră când ea îşi trecu degetul peste clavicula lui.

— Nu am mai avut iubite. De ceva vreme, spuse el.

— De câtă vreme?

— De ani buni.

— Atât de mult? întrebă ea, tot mai emoţionată.

Înghiţi în sec, încercând să se liniştească. Rhys era unul dintre cei mai senzuali bărbaţi pe care îi cunoscuse

vreodată. O simţise încă de pe vremea când era doar o copilă. Asta îl atrăsese la el, la o vârstă la care dorinţa începea să se aprindă şi să se definească. Fusese mereu fascinată de el, dar sentimentele ei atinseseră apogeul în vara în care împlinise paisprezece ani. În anul acela el plecase la Eton, un băiat care crescuse prea mare pentru vârsta lui, şi se întorsese un tânăr *bărbat.* Meredith se minunase atunci de sălbăticia lui, de puterea, de trupul lui – aceiaşi umeri laţi pe care îi mângâia acum. Îşi plimbă unul dintre degete peste adâncitura mică dintre muşchiul umărului şi bicepşi.

Ce nedreptate uriaşă că acest bărbat frumos fusese lipsit de afecţiune fizică şi de plăcere timp de ani. Şi totuşi, nu putea nega bucuria posesivă care îi umplea pieptul la gândul că, într-un fel, acum îi aparţinea. Urma să fie prima lui femeie, după atâta vreme. Avea să o ţină minte pentru totdeauna. Avea să se asigure ea de asta.

Îşi apăsă palma pe trupul lui, trecând-o peste bicepşi, apoi îşi întoarse mâna şi îl mângâie cu dosul degetelor, urcând din nou.

— Meredith… rosti el pe un ton în care se citea o avertizare. Dar nu îşi folosi muşchii aceia puternici ca să o îndepărteze.

— Şşşt, îi spuse ea, mângâindu-l din nou pe braţ. Lasă-mă să te ating.

El se lăsă relaxat pe pernă şi închise ochii.

*

Când închise ochii, Rhys văzu lalele. Un câmp nesfârşit de lalele roşii şi un cer strălucitor, acvamarin. Văzuse câmpul acela într-o dimineaţă plăcută de primăvară, pe când mărşăluia prin Olanda cu Regimentul 52. O briză uşoară îi trecuse prin păr… aproape la fel de drăgăstos precum îi mângâia acum Meredith pielea.

Câmpul acela de flori fusese cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, atât de frumos, încât îl duruseră până şi rănile vindecate. Îşi condusese oamenii direct prin el, neputând rezista. Traversând cu paşi largi câmpul acela de un milion de flori vesele, toate îndreptate spre soarele care strălucea în spatele lui, se simţise de parcă l-ar fi primit în mijlocul lor. Înaintase prin el, îngropat până la genunchi în frumuseţea florilor, scăldându-se în ea, ca şi cum ar fi putut îndepărta toată urâţenia războiului. „Probabil că aşa arată raiul”, se gândise el atunci. „Mai bine mă uit şi mă înfrupt acum, pentru că Dumnezeu ştie că nu mă voi bucura de el după moarte.”

Abia când se oprise şi se uitase peste umăr, văzuse realitatea: strălucirea pătrunzătoare a o sută de baionete care înjunghiau cerul albastru la unison. Întregul lui batalion de soldaţi aflaţi într-o stare deplorabilă, înaintând prin câmpul minunat, călcând lalele cu cizmele lor sau cu cioturile goale însângerate. Fusese întâmpinat de frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu şi lăsa în urma lui doar o distrugere macabră.

Deoarece era o fiară violentă, şi asta făcea de obicei.

Mângâierea lui Meredith… ah, chiar îl făcea să se simtă ca în rai. Şi ştia că, lăsând-o cât mai mult să îl atingă aşa, avea să se avânte cu atât mai nepăsător spre frumuseţea aceea feciorelnică, ademenitoare, insensibil la distrugerile pe care le putea provoca. Dar nu reuşea să se convingă să o oprească. Nu încă.

Îşi ţinu ochii închişi. Ea îşi trecu din nou mâna în jos peste braţul lui, stârnindu-l, senzaţia de înfierbântare strângându-i-se în vintre şi cerând să fie eliberată.

— Femeilor li se par irezistibile cicatricile unui bărbat, rosti ea încet. Ne atrag, ne atrage misterul din spatele lor. Îi simţi degetele pe rana rotundă, curată, lăsată de proiectilul muschetei care îi străpunsese umărul la Vitoria. Îi mângâie cicatricea încreţită şi o apăsă cu degetul mare. Apoi adăugă

pe un ton mai vesel. Gândeşte-te… gândeşte-te la sfârcuri.

— Sfâr… — *Cerule mare.* Ai spus cumva…

— Sfârcuri. Nu-i aşa că bărbaţii sunt iremediabil fascinaţi de sfârcurile femeilor?

N-ar fi putut să vorbească în numele altor bărbaţi, dar, brusc, Rhys nu reuşi să se gândească la altceva.

— Cicatricile unui bărbat au acelaşi efect asupra noastră. Ne întrebăm fără să vrem în legătură cu ele, ne uităm la culoarea, la textura lor. Tânjim să le explorăm, nu doar cu degetele, ci şi cu buzele.

Îşi trecu buzele peste umărul lui, iar el deschise brusc ochii. Simţi o şuviţă desprinsă din părul ei cum îl mângâie pe piept în timp ce ea îi săruta rana veche şi vindecată. Vru să apuce şuviţa aceea de păr închis la culoare, dar nu reuşi să se mişte. Dacă ar fi îndrăznit să se mişte, poate că ea s-ar fi oprit.

„Nu te opri! Nu te opri!”

Ea îl sărută pe piept. Dulce, tandru, feminin. Şi atât de-al naibii de erotic, că era deja tare ca ţeava unui pistol şi pregătit.

Ea îl sărută pentru ultima dată pe cicatricea de la tâmplă, apoi îşi înălţă capul şi se îndreptă de spate. Nu îşi imagina expresia de pe propria-i faţă, dar zâmbetul ei îi dădea de înţeles că ei îi plăcea.

Îşi coborî privirea şi îşi dădu brusc seama că nici măcar nu era îmbrăcată. Cămaşa de noapte de pânză subţire îi alunecase pe un umăr. Contururile elegante ale gâtului şi claviculei ei îi atraseră privirea încă şi mai jos. Îi văzu sânii mici şi fermi umflându-se sub materialul transparent.

Îşi drese vocea.

— Precum sfârcurile.

Ea zâmbi şi mai larg.

— Da.

Rhys îşi duse mâna la panglica de la decolteul cămăşii

ei. Apucă şnurul fragil de satin şi desfăcu funda dintr-o mişcare lentă, chinuitoare, apoi îşi coborî mâna, ca să se bucure de bucăţica de carne ivită prin deschiderea din material. Apoi ea îşi roti umărul, şi muselina coborî, descoperindu-i un sân.

El rămase uimit şi nemişcat preţ de o clipă, fermecat de perfecţiunea pielii ei albe ca laptele cu nuanţe rozalii. Şi de sfârcul ei încântător şi obraznic, cu doar câteva nuanţe mai închis la culoare ca pielea. În timp ce o privea, areola ei se încreţi, transformându-i sfârcul într-un mugure încordat. Un mugure care implora să fie ciupit şi supt.

El gemu încet şi se propti într-un cot şi întinse după ea cealaltă mână. Sânul ei era atât de mic şi de delicat, iar mâna lui era atât de mare şi de urâtă. Dacă îi cuprindea sânul, nu mai avea să vadă nimic. Ce-ar fi rezolvat atunci? Îşi trecu în schimb dosul unui deget pe sub sânul ei. Pielea i se înfioră, făcându-i-se ca de găină. Aproape se retrase, dar oftatul ei dulce, de plăcere, îl încurajă să continue. O mângâie din nou, apoi trasă cu degetul mare un cerc larg în jurul marginii areolei. Nu mai atinsese niciodată ceva atât de moale. Îi lăsă gura apă.

Ca şi când i-ar fi simţit nevoia, Meredith se aplecă spre el.

— Da, îl îmboldi ea. Sărută-mă!

El o sărută pe partea inferioară a sânului, gustându-i pielea cu o mişcare furişă a limbii. Şi se simţi ca în paradis. Ca visul provocat de laudanum. O plăcere atât de intensă, încât dădea în nebunie. Mirosul dulce şi condimentat al pielii ei îl intoxică. O simţi rece şi perfectă, precum rouă. Şi era un lucru foarte bun că urma să se căsătorească cu ea, pentru că îşi dăduse seama de cum gustase prima oară din ea că nu putea să se sature vreodată.

— Desfă-ţi părul. O spusese pe un ton autoritar şi poruncitor care nu se potrivea când i se adresa viitoarei lui soţii, dar, la naiba!, voia ca ea să îl asculte şi nu avea de

gând să rişte cerându-i frumos.

Ea îl ascultă, dezlegându-şi în grabă panglica de la cosiţă. Sânul dezgolit îi săltă într-un mod delicios în timp ce Meredith îşi despleti cosiţa şi îşi scutură capul, ca să îşi desfacă părul. Şuviţele de păr groase i se revărsară peste umeri şi piept, închise la culoare şi senzuale precum blana de samur. Printre şuviţele care îi cădeau în cascadă peste piept se putea zări un petic de piele curbat şi cremos, terminat într-un sfârc deschis la culoare şi încordat. La care se adăuga zâmbetul acela jucăuş şi invitaţia gingaşă din ochii ei, şi… Cerule mare! Câmpurile de lalele şi cerul acvamarin nici nu se comparau cu Meredith. Era cel mai frumos, cel mai perfect lucru pe care îl văzuse vreodată.

Se ridică în şezut pe pat.

— Ar trebui să plec.

— Ce? De ce?

— Am mult de lucru astăzi. Va trebui să închiriez poneii, mai ţii minte?

— Rhys. Îşi puse mâna pe pieptul lui, oprindu-l în loc. Încă e devreme. Şi ai muncit din greu toată săptămâna. Odihneşte-te în dimineaţa aceasta, simte-te bine!

— Îmi place să lucrez la casă.

Ea îl privi sfioasă, pe sub gene.

— Mai mult decât ţi-aş plăcea eu?

El se uită prin cameră, după cămaşă şi pantaloni. Iată-i, într-un cârlig lângă uşă. La naiba, de ce îi lăsase atât de departe? Făcu semn spre ele.

— Vrei să fii drăguţă şi să-mi dai hainele?

Ea râse.

— Nu, nu vreau să fiu drăguţă. De fapt, încep să mă întreb de ce eu mai sunt îmbrăcată.

Începu să îşi dezgolească şi celălalt umăr. Rhys îşi acoperi faţa cu o mână şi gemu, întrebându-se dacă ar fi fost înţelept din partea lui să-i dea exact ce merita sau să se ridice din pat, gol-goluţ, cu mădularul erect. În schimb,

trase de cearşaf şi-l legă în jurul taliei şi se ridică în picioare, aruncând coada materialului peste umeri, ca o togă grecească din Antichitate. Îl făcu să se simtă demn şi filosofic, ceea ce îl ajută în lupta de a-şi potoli pofta.

Străbătu camera ca să se îmbrace.

— Nici pomeneală de aşa ceva. Nu în dimineaţa asta. Îmi cer iertare că mi-am permis anumite libertăţi.

— Rhys, spuse ea în timp ce el îşi trăgea cămaşa. Nu trebuie să îţi ceri scuze. Suntem amândoi adulţi. Ne dorim reciproc. Nu văd de ce nu ne-am putea distra puţin. Nu trebuie să însemne nimic mai mult.

El îşi smulse cearşaful din talie, se întinse după pantaloni şi şi-i trase nerăbdător pe el, după care se întoarse spre ea.

— Meredith. Eşti viitoarea mea soţie. Când voi face dragoste cu tine pentru prima dată, să fii al naibii de sigură că va însemna ceva. Cel puţin pentru mine.

Ea clipi, evident surprinsă. Îşi coborî apoi privirea, îşi trecu mâinile înapoi prin mânecile cămăşii de noapte şi îşi legă panglica cu degete tremurânde.

Rhys respiră adânc şi îşi veni în fire. Iată. Era o fiară distructivă. Abia o atinsese puţin şi deja o făcea să sufere.

— Îmi pare rău. Nu sunt furios. Îşi apucă cizmele şi se aşeză de cealaltă parte a patului. Doar că... nu mă pricep prea bine la vorbit. Vreau să îţi explic, dar s-ar putea să nu-mi iasă cum trebuie, îmi permiţi să încerc?

Meredith ridică din umeri a consimţire.

El începu să îşi împingă piciorul drept în cizmă.

— Am distrus multe lucruri în viaţă. Prea multe. Am avut de-a face cu moartea ani întregi şi există un singur lucru pe care nu am reuşit să îl distrug. E în faţa ta. Trecu apoi la piciorul stâng, mişcându-se mai încet. Îi era mai greu din pricina genunchiului înţepenit. Trupul acesta a supravieţuit loviturilor, gloanţelor, baionetelor, grenadelor şi oricărui alt lucru pe care Dumnezeu sau Napoleon l-au

azvârlit în el. Pur şi simplu sunt sortit să trăiesc. Nu există altă explicaţie. Şi acum că m-am împăcat cu gândul, nu vreau să mai distrug lucruri.

Tropăind cu cizmele pe podea, se întoarse s-o privească.

— Acum vreau să construiesc ceva. Înţelegi? Ani de zile, m-am trezit în fiecare zi cu gândul că *aceasta* este ziua în care voi muri, sau îi voi ucide pe alţii în încercarea de a muri. Acum mă trezesc gândindu-mă că aceasta este ziua în care mă apuc să amestec chirpiciul. Mă spetesc de mi se frâng oasele în mlaştină, asudând, adunând bolovani şi săpând în noroi. În fiecare dimineaţă am parte de suferinţe şi dureri noi, îngrămădite peste o viaţă de răni. Dar merită. Voi construi casa cu mâinile mele, de la fundaţie la acoperiş. O voi face pentru noi şi o voi face aşa cum trebuie, ca să reziste pentru totdeauna. Nu poţi să ridici pereţii pe o fundaţie care se clatină. Nu poţi să trânteşti un acoperiş de paie peste grinzi atât de subţiri, încât s-ar răsturna la prima furtună de iarnă. Înţelegi ce spun?

Ea încuviinţă.

— Înţeleg.

El o luă de mână.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru noi. Vreau să construiesc ceva cu tine. Ceva care să dureze. Oricât de mult te-aş dori, nu vreau să mă grăbesc şi să stric totul. Suntem sortiţi să fim împreună şi…

— Rhys…

— Şi ştiu că nu crezi asta încă. O strânse de mână, apoi continuă: E în regulă. Voi continua să construiesc – piatră cu piatră, scândură cu scândură, sărut cu sărut – până vei crede. Şi da, mă voi trezi în fiecare dimineaţă înţepenit şi tânjind după tine. Dar merită. Se întinse spre ea şi îi ridică faţa spre a lui. Tu meriţi.

Meredith făcu ochii mari.

— Eşti incredibil!

El se ridică şi se întinse după jiletcă.

— De fapt, sunt indestructibil. Şi nu plec nicăieri, Meredith. Nu mai scapi de mine.

Capitolul 8

— Poftim. Ouă înăbuşite şi pâine prăjită, spuse Meredith şi puse farfuria în faţa tatălui ei.

Acesta se încruntă la ea.

— Parcă cerusem ouă prăjite.

— Da? Îşi puse mâinile pe talia fustei ei verzi din serj şi se uită la farfurie. Eşti sigur?

— Poate că îmbătrânesc, Merry. Dar nu în aşa hal încât să nu îmi mai amintesc ce-am spus cu cinci minute în urmă.

Ea îi trânti sarea în faţă.

— Mănâncă-le şi gata. Tot ouă sunt.

El ridică din sprânceana-i stufoasă şi îşi luă cana de cafea.

— Ce-ai păţit în dimineaţa asta? Nu eşti în apele tale.

Nu. Nu era. Ce mai dimineaţă! Slavă Domnului că Rhys nu apăruse la micul dejun. Nu ar fi ştiut ce să-i spună. Şi, ţinând cont de cât de distrasă era, probabil că l-ar fi servit cu terci ars şi garnitură de săpun.

— Îmi pare rău, tată. Se duse din nou la sobă şi sparse două ouă într-o tigaie unsă cu unt. Sunt doar puţin obosită, atâta tot. Poate că nu mai dorm suficient în ultima vreme.

— Nu ai mai dormit suficient de ani întregi, Merry. Mereu te speteşti prea tare. Vei vedea că lucrurile se vor îmbunătăţi, acum că s-a întors Rhys.

— Nu sunt logodită cu Rhys. Oare de câte ori avea să fie nevoită să o mai spună, ca să o creadă şi pe ea cineva?

— Şi chiar dacă nu eşti. Îmi va oferi o slujbă, şi te voi

putea întreţine eu pe tine. Aşa cum ar trebui să fie. Te vei putea odihni.

Meredith clătină din cap. De parcă şi-ar fi lăsat tatăl olog şi bătrân să facă munci manuale, iar ea să stea locului.

— Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să mă ocup de hanul meu.

Rhys chiar o emoţionase mai devreme, cu micul lui discurs despre construirea casei în aşa fel încât să reziste în timp. Fusese minunat să vadă licărirea de entuziasm din ochii lui. Înţelegea perfect ce voia să spună, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru când venea vorba de han. Ce-i drept, nu îl construise de la zero, dar se spetise din greu ca să îl aducă la starea lui actuală. Şi era al naibii de mândră de asta.

Locul acesta reprezenta independenţă, siguranţă, prietenie, satisfacţie personală… un cămin. Tot ce îşi dorise de la viaţă, mai puţin un lucru. Rhys St. Maur.

Şi acum, minunea minunilor, se părea că şi Rhys o dorea pe ea. Dar doar dacă avea să fie de acord să se căsătorească cu el. Numai dacă renunţa la han.

El pur şi simplu nu înţelegea. Responsabilităţile ei nu însemnau doar să aibă grijă de tatăl ei. Hanul era inima financiară şi socială a satului. Toţi din Buckleigh-in-the-Moor depindeau de el şi în acelaşi timp de *ea* să îl conducă.

Aşeză ouăle prăjite pe o farfurie, apoi puse farfuria în faţa tatălui ei, luându-le pe cele înăbuşite pentru ea. După ce îşi umplu o cană cu cafea, se aşeză în faţa lui. Preţ de câteva minute, mâncară în tăcere.

După ce prinse ceva putere şi se simţi în stare să discute despre asta, spuse:

— Tată, te rog să mă asculţi. Te rog să nu te laşi dus de val şi să îţi faci idei năstruşnice. Nu ştim sigur că Rhys are de gând să rămână. E un gentleman care se distrează mutând de colo-colo pietre pe la ţară. Ce se va întâmpla când nu va mai fi amuzant? S-ar putea să se decidă că

„soarta” lui este în altă parte şi să plece.

— De ce-ar face una ca asta?

— De ce n-ar face-o? îşi coborî vocea şi încercă din nou: Tată, chiar nu ai observat? Toţi cei care *pot* să plece de aici o fac.

Fruntea tatălui ei se încreţi.

— Când ai devenit atât de pesimistă, Merry?

„Cu zece ani în urmă. Când m-am căsătorit cu un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă ca tine, doar ca să avem un acoperiş deasupra capului.”

— Nu sunt pesimistă. Sunt realistă. Cineva trebuie să fie.

Din nefericire, se părea că acel cineva era mereu ea. Cu siguranţă nu avea să fie Rhys, care insista în mod straniu că aşa era sortit. Oare avea să se ocupe soarta de rufele murdare?

Se ridică de la masă.

— Doamna Ware se va ocupa de orice altceva ai avea nevoie. Mai bine adun rufăria pentru Betsy.

Urcă la etaj şi adună aşternuturile de pat din fiecare odaie, începând cu propria cămăruţă, simplă şi înghesuită, continuând apoi cu camera puţin mai mare a tatălui ei şi trecând apoi prin fiecare odaie pentru oaspeţi, indiferent că fuseseră folosite în ultima săptămână sau nu. Meredith ştia că persoanele înstărite călătoreau de obicei cu propriile cearşafuri, dar se hotărâse să pună aşternuturi curate pe paturi din motive estetice şi din mândrie.

Lăsase odaia în care era cazat Rhys la sfârşit, spunându-şi că avea să dea buzna în camera goală, să smulgă cearşafurile de pe pat şi să se retragă rapid. Dar, bineînţeles, colţul unuia dintre cearşafuri se agăţă de piciorul de la pat, aşa că fu nevoită să se caţere pe saltea ca să îl tragă… şi, fir-ar să fie, cearşafurile erau jalnic de curate, când ar fi trebuit să poarte urmele pasiunii.

Iar ea era atât de obosită.

Preţ de o clipă, se gândi să se trântească pe pat, să se cuibărească în dâra de miros condimentat şi bărbătesc lăsată de el şi să se odihnească. Şi-l putea imagina foarte uşor întins lângă ea. Îşi imaginase destul de mult scena. Doar că acum deţinea mai multe informaţii. Ştia cum i se potrivea trupul cu al ei, tare în toate locurile în care al ei era moale. Ştia cum i se simţea pielea la atingere – bătătorită şi încălzită de soare în partea de sus a antebraţului, şi suplă, ca de căprioară, pe partea interioară a încheieturii.

Ştia ce gust aveau sărutările lui.

„Of, Rhys…”

Meredith trase tare şi reuşi să desprindă cearşaful încăpăţânat, după care se ridică, alungându-şi fanteziile. Înţelegea cum era să visezi, ba uneori chiar se delecta cu această îndeletnicire. Nu era pesimistă, aşa cum sugerase tatăl ei. Dar ştia unde să traseze limita între visuri şi realitate.

Auzi chicotul cunoscut al spălătoresei în curte. Meredith legă maldărul de rufe murdare şi se duse la fereastră, strigând ca să-i atragă atenţia lui Betsy. Împinse mormanul de aşternuturi pe fereastră, iar Betsy se duse repede şi îl prinse în coşul ei, mişcare care îi aduse câteva urale de apreciere de la câţiva bărbaţi aflaţi în apropiere.

— Ce ţintă grozavă, doamnă Maddox! strigă Darryl şi îi făcu semn cu mâna de lângă grajduri. Ogarii lătrau şi se jucau la picioarele lui.

Meredith îi zâmbi ca răspuns, dar nu zăbovi prea mult ca să se alăture distracţiei. În schimb, plecă de la fereastră şi coborî în grabă scările. Îl văzuse pe Robbie Brown intrând în curte, împingând roaba lui plină de turbă pentru vetre. Trebuia să îi pregătească plata în monede şi pâine. După aceea, trebuia să discute cu doamna Ware despre mesele din ziua aceea, în funcţie de carnea pe care o aduseseră băieţii Farrell.

Avea un han de condus şi un sat de întreţinut.

Intră în sala mare şi văzu că deja era aproape plină, chiar dacă era devreme. Câţiva călători luau o masă uşoară înainte să îşi continue călătoria. Câţiva săteni îşi dăduseră întâlnire la o cafea ca să bârfească şi să discute despre afaceri. Până şi Harry şi Laurence erau acolo, luând micul dejun.

Înlemni. Ce căutau băieţii Symmonds acolo? Cei doi nu erau niciodată treji înainte de prânz, mai puţin când stăteau treji toată noaptea ca să păzească marfa lui Gideon. Şi noaptea trecută nici măcar nu fusese nevoită să îi alunge din han la ora de închidere. Plecaseră acasă neobişnuit de paşnic şi de devreme, la zece şi jumătate.

— O noapte grea, băieţi? întrebă ea şi se apropie de masa lor cu mâinile în şolduri.

Harry îşi ridică privirea dintr-o farfurie plină cu ouă, costiţă, chifle şi gem.

— S-ar putea spune şi aşa. Se uită la Larry, şi începură amândoi să chicotească.

Alţi câţiva meseni de la mai multe mese începură să râdă şi ei. Meredith se răsuci încet, măsurându-şi din priviri clientela. Acum îşi dădu seama că destul de mulţi dintre ei nu îi treceau niciodată pragul înainte de prânz.

— Ce e? întrebă ea aspru. Ce e?

Oamenii râseră doar şi mai tare.

— O noapte grea, aşa e, doamnă Maddox, spuse Larry cu gura plină de ouă. Dar o dimineaţă grea… îl aşteaptă pe prietenul dumitale, Ashworth.

Simţi că o cuprinde groaza.

— Ce-aţi făcut? Vocea îi tremură puţin, aşa că îşi încleştă maxilarul. Harold şi Laurence Symmonds, spuneţi-mi numaidecât! Ce i-aţi făcut?

— Uşurel, doamnă Maddox, spuse Skinner de la masa de lângă, îi făcu cu ochiul, pe deasupra cănii cu cafea. Nu i-am făcut niciun rău.

Harry bombăni:

— De data asta.

Cei din încăpere izbucniră din nou în râs, dar Meredith nu mai zăbovi să îşi dea seama de ce. Îi spuse ceva în grabă doamnei Ware când trecu prin bucătărie, apoi deschise larg uşa din spate şi urcă dealul stâncos – cea mai directă cale spre ruinele conacului Nethermoor. Dacă Rhys închinase poneii, ar fi trebuit să îi mâne pe cărare, care ocolea. Poate că ar fi reuşit să ajungă înaintea lui şi să contracareze surpriza neplăcută pe care i-o plănuiseră Harold, Laurence şi ceilalţi, oricare ar fi fost aceasta. Oare de cât timp plecase? Să fi fost vreo oră, oare? Trebuia să se grăbească.

După douăzeci de minute de mers din greu şi de căţărat pe teren denivelat, ajunse la Bell Tor şi ocoli mormanele vechi de granit. În pofida luminii calde a soarelui, tremură când se apropie de ruinele conacului Nethermoor. Chiar dincolo de această culme, se afla porţiunea plată de pământ unde Rhys îşi construia căsuţa. Gâfâind şi ţinându-se de şold, urcă ultimii câţiva metri abrupţi şi stâncoşi… Iar de partea cealaltă găsi deznădejde.

Şase ponei pestriţi hoinăreau prin mica vale, păscând fericiţi rogoz şi grozamă. Mormanele de paie pe care le căraseră erau aranjate frumos, gata să fie amestecate cu pământ. Iar fundaţia căsuţei lui Rhys – bolovanii pe care, timp de o săptămână, îi cărase din împrejurimi şi îi îmbinase cu migală ca să formeze un soclu uniform, de nezdruncinat – distrusă în întregime. Împrăştiată în toate direcţiile.

Parcă i se răsuci inima în piept. Aşa de tare, încât uită de crampele pe care le simţea în dreptul coastelor.

Rhys era acolo, doar în cămaşă şi pantaloni, curăţând zona. Ridicând metodic bolovanii, pe rând, apoi sortându-i în grămezi în funcţie de dimensiune. Pregătindu-se să reclădească fundaţia.

Îl privi în tăcere preţ de câteva minute. Când se apropie de el, îşi dădu seama că el îi simţise prezenţa. Totuşi, nu o salută. Refuză să o privească în ochi.

— Of, Rhys. Îmi… Nu mai putu spune nimic. De fapt, ce-ar fi putut să spună? Îmi pare nespus de rău că s-a întâmplat asta. Ştiu că ai muncit din greu.

Multă muncă şi mult suflet.

El ridică reţinut din umeri şi îşi văzu de treabă.

— Şi-aşa mă temeam că am făcut-o prea mică. Acum o pot face mai mare.

— Nu eşti furios?

— La ce bun să mă înfurii? Mârâi încet şi smulse un bolovan mic din pământ.

— Nu ştiu dacă ar folosi la ceva, dar cu siguranţă că ar fi un lucru firesc.

El azvârli cu uşurinţă bolovanul într-o parte, de parcă ar fi fost un cotor de măr. Acesta aterizâ cu o bufnitură.

— Mi-am irosit cea mai mare parte din viaţă fiind furios. Nu schimbă niciodată nimic. Doar sfârşesc prin a răni totul în jurul meu.

Meredith suferea *pentru* el. Îl privi în timp ce continua să adune şi să sorteze bolovanii. Mişcările îi erau mecanice şi aproape necontrolate. Probabil că nu era sănătos pentru el să ţină aşa totul în el. Dacă mânia lui dezlănţuită dăuna tuturor lucrurilor din jurul lui, oare ce daune îi provoca *lui,* când o ţinea astfel în el?

— Rhys…

Ţinând câte un bolovan în fiecare mână, el veni cu paşi mari spre ea, sfredelind-o cu privirea.

— Spune-mi un singur lucru.

Ea încuviinţă din cap, fără să spună vreun cuvânt. De parcă ar fi putut să îl refuze.

— Ştiai că plănuiau asta? De aceea ai venit azi-dimineaţă la mine în odaie şi ai încercat să mă ţii în pat?

— Nu, spuse ea repede. Dumnezeule, nu! Din toate

ideile îngrozitoare… nu era de mirare că abia de suporta să o privească. Rhys, nu e aşa. N-am avut nici cea mai vagă idee. Trebuie să mă crezi.

El oftă aspru şi azvârli bolovanii la o parte. Pe rând.

— Te cred. Dar trebuia să întreb.

Înainte să apuce să se întoarcă, ea îl prinse de încheietura mâinii.

— Opreşte-te o clipă! Te rog?

El se opri.

Vântul sufla tare, făcând ca fusta să i se prindă de picioare şi forţând-o să ridice vocea.

— Nu am avut nici cea mai vagă idee că aveau să facă asta noaptea trecută, dar am bănuit că intenţionau să încerce ceva curând. Trebuie să înţelegi că sunt îngrijoraţi. Şi eu sunt îngrijorată. Am auzit ce mi-ai spus mai devreme, despre faptul că simţi nevoia să construieşti ceva aici. Şi înţeleg, mai mult decât îţi dai tu seama. Pentru tine, acest plan de reconstruire este un fel de răscumpărare, dar pentru toţi cei din sat… e o ameninţare.

— O ameninţare? Cum să fie o ameninţare?

— Ne-am clădit un trai aici, cât de cât. În mare parte datorită banului şi micii afaceri cu tururi pentru călători a lui Darryl, şi…

— Şi cercului de contrabandişti al lui Gideon Myles.

Meredith amuţi. Ştia despre Gideon?

— Da, ştiu. Eu şi Myles am pălăvrăgit într-un fel deloc amical săptămâna trecută, înainte să plece din oraş. Cât de implicată eşti în afacerea lui?

— Nu sunt… înghiţi în sec. Ce sens avea să nege? Nu foarte.

El o privi ciudat, în timp ce se dădu în spate, întorcându-se la grămada lui de bolovani.

— Aşa speram şi eu. Dar am început să mă întreb, azi-dimineaţă.

Lui Meredith i se făcu greaţă. Îşi dădu seama că se

simţea vinovată. Şi de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată, ţinând cont că nu făcuse altceva decât să se asigure că satul putea să supravieţuiască?

— Rhys, încearcă să înţelegi. Traiul nostru ca sat… e ca un echilibru delicat, iar tu ameninţi să îl dai peste cap.

— Să îl dau peste cap? Vreau să îl reconstruiesc, pe o bază ceva mai solidă decât poveştile cu fantome şi rachiul de contrabandă. Strămoşii mei au întreţinut acest oraş generaţii la rândul.

— Da, dar *această* generaţie nu înţelege. Deja se fac pariuri la cârciumă. Bărbaţii pariază pe cât va dura până vei pleca.

— Nu zău? Adăugă apoi pe un ton mai sumbru: Tu pe ce dată îi pariat?

— Nu îmi plac jocurile de noroc, spuse ea, sperând ca un zâmbet mic să mai înveselească atmosfera. Ai fost plecat atâta vreme, încât oamenilor le vine greu să creadă că vorbeşti serios când zici că ai de gând să rămâi.

— Păi, nu ştiu ce altceva aş putea face ca să îi conving *pe oameni* – privirea lui tăioasă îi dădu de înţeles că se referea de fapt la o anumită persoană, cea care se afla atunci în faţa lui – că într-adevăr am de gând să rămân. În afară de a rămâne pur şi simplu. Şi de a continua să construiesc casa asta din piatră, indiferent de câte ori o vor dărâma.

— Vorbeşti serios? Vei rămâne în mlaştină indiferent de ce vor face ei?

— Ca un afurisit de bolovan. Zâmbi ironic. Îşi trecu o mână prin păr, după care îşi şterse fruntea cu mâneca. Să zicem aşa: oricum nu am altceva mai bun de făcut.

Aşa voia să o liniştească? Nu reuşea. Poate că o convingea că nu avea de gând să plece prea curând, dar cu siguranţă nu o făcea să vrea să se căsătorească cu el.

„Căsătoreşte-te cu mine, Meredith. Oricum nu am altceva mai bun de făcut.”

— Totuşi, spuse el, prefer să nu reconstruiesc fundaţia de o duzină de ori. Cred că voi începe să dorm aici, ca să o păzesc. Şi ţie îţi trebuie oricum odăile, pentru oaspeţi.

— Aici, afară? Noaptea?

— Sunt soldat. Am dormit în condiţii mult mai rele. Se uită în jur, la dărâmături. Mult mai rele.

Instinctul îi spunea că nu exagera. Dar chiar dacă el *putea* îndura aşa ceva, ei nu îi plăcea ideea că avea să stea acolo, în frig, când ea dispunea de paturi calde şi de mâncare fierbinte la han. Ca să nu mai pomenim că mlaştina era un loc periculos noaptea. Întunecos, umed, primejdios. Avea să apere căsuţa, dar se punea pe sine în pericol. Data viitoare când susţinătorii lui Gideon urmau să se pună pe rele, ţinta lor nu avea să fie casa, ci Rhys.

— Trebuie să mai existe o cale, zise ea.

— Poate că da. Dacă există, sunt sigur că o vei găsi. Eşti mai isteaţă ca mine.

Zicând acestea, se întoarse la muncă, ridicând piatră după piatră. Începu să le aranjeze pe câteva dintre ele în linie.

Oftând a înfrângere, Meredith se aşeză pe unul dintre cei mai mari bolovani. Nu se simţea încă în stare să se întoarcă la han. Era obosită şi frustrată, şi fierbea de mânie pentru Rhys. Ar fi fost bine să nu-i mai găsească pe băieţii Symmonds la han la întoarcere, sau avea să le spargă sticle în cap la amândoi.

Momentan, stătea doar şi se uita la Rhys, simţindu-i mânia stăpânită din mişcări, în timp ce ridica şi arunca bolovani încolo şi încoace. Sub cămaşă, muşchii i se încordau. Pe chip i se citea o hotărâre crâncenă. Când el se lovi piatră de piatră, Meredith simţi ecoul vibrându-i pe şira spinării, dar el nici măcar nu tresări.

Oare cum era să deţii o astfel de putere? Dacă ar fi avut şi ea puterea să construiască ziduri cu mâinile ei… şi-ar fi construit deja o nouă aripă pentru oaspeţi la han.

O idee începu să îi încolţească în minte.

— Dacă foloseşti chirpici, spuse ea gânditoare, ai mult de aşteptat. Trebuie să construieşti pe porţiuni. Astfel încât pereţii să nu se încovoaie sau să se crape. Doar câteva zeci de centimetri pe rând, şi va trebui să laşi pereţii să se aşeze între fiecare porţiune. Cel puţin o săptămână.

— Sunt sigur că voi găsi ceva cu care să îmi ocup timpul.

— Poate că da. Dar ideal ar fi să construieşti două clădiri în acelaşi timp. Cât se odihneşte una, adaugi un strat de chirpici la cealaltă. Şi invers.

El puse un picior pe un bolovan şi îşi ridică privirea spre ea.

— Vrei să spui că ar trebui să construiesc două case?

— Nu. Se aplecă în faţă, brusc entuziasmată de planul ei genial. Spun că ar trebui să devenim parteneri.

El ridică din sprânceană:

— Oare nu acelaşi lucru îl sugeram şi eu?

— Parteneri de afaceri, nu… începu să dea din mâini. Ascultă-mă până la capăt.

El tăcu şi o pofti cu un gest amplu să continue.

— Tu vrei să îţi construieşti casa, dar nu ai muncitori. Eu vreau să extind hanul, dar nu am fonduri. Vom lucra împreună şi le vom construi pe ambele în acelaşi timp. Se ridică de pe bolovan şi începu să se plimbe de colo-colo. Îi voi convinge pe oameni să lucreze pentru noi şi le voi asigura toate mesele în timpul construcţiei. Tu vei plăti salariile şi costurile pentru materiale. După ce termină o porţiune la una dintre clădiri, se vor muta la cealaltă, cât timp prima se usucă şi se întăreşte.

El se scărpină pe gât şi se uită în depărtare.

— Ce avantaje am eu dacă finanţez extinderea hanului?

— E un gest de bunăvoinţă. Se opri din mers şi se duse în faţa lui. Nu înţelegi? Sătenii se tem că le vei tulbura

vieţile cu planurile tale de a reclădi conacul Nethermoor, după care îi vei părăsi în condiţii şi mai rele ca înainte. Dacă văd că i se aduc îmbunătăţiri şi hanului în acelaşi timp… ei bine, nu se vor mai îngrijora aşa de mult. Indiferent ce se întâmplă cu tine şi casa ta, Buckleigh-in-the-Moor va fi în avantaj. Şi dacă lucrăm împreună, ei nu se vor mai lupta cu tine la fiecare pas.

— Cine sunt aceşti ei? Rhys îşi înălţă mândru capul şi o măsură din cap până în picioare. Ar trebui să fac asta pentru ca „ei” să nu se îngrijoreze aşa de tare? Sau vorbim despre tine şi despre propriile tale preocupări?

Ea trase încet aer în piept.

— Nu… Nu ştiu. Poate că amândouă. Contează?

— Poate că nu. Se uită la murdăria de sub unghii.

— Te rog, Rhys. Vântul îi suflă o şuviţă de păr în gură, pe care o scoase cu o mână. Oricum îţi va lua la fel de mult să construieşti o casă. Dar dacă mă laşi, cred că îi pot convinge pe bărbaţii de aici – şi pe Gideon, dacă îşi juca bine cărţile – să îţi acorde o şansă.

— Chiar crezi că vor munci împreună cu mine?

— Dacă le vorbesc eu despre asta? Da. Satul nu se rezumă la duzina de brute care îşi fac tabăra în cârciumă în fiecare seară. Mai sunt şi alţi ţărani în zonă care îşi duc traiul de pe-o zi pe alta în mlaştină, îşi întreţin familiile, mulţi dintre ei sunt aici de pe vremea tatălui tău. Ar sări să accepte o ofertă de muncă, dacă le este prezentată într-un mod favorabil.

El oftă adânc.

— Prea bine, atunci. M-ai convins. Suntem parteneri.

— Parteneri *de afaceri.*

El nu răspunse, ci doar îi zâmbi pe jumătate, cu un aer atotştiutor şi îi întinse mâna mare şi puternică.

Meredith făcu la fel şi îşi strânseră mâinile scurt, profesional. După care, preţ de o clipă îndelungată, niciunul dintre ei nu îşi retrase mâna.

— Hai cu mine, se auzi ea spunând, pe un ton jenant de visător. Când el îşi plecă bărbia, surprins, ea îi dădu drumul la mână şi continuă: Adică… mă voi ocupa mâine de găsit muncitori. De ce nu te odihneşti azi? Hai să ne întoarcem în sat. O vom lua pe ocolite, de-a lungul pârâiaşului. E o zi frumoasă pentru o plimbare şi vom putea vorbi pe drum. Despre construcţie, adăugă ea repede.

— Cum rămâne cu poneii?

— Îl trimit pe Darryl după ei mai târziu. Vor fi în siguranţă.

El ezită preţ de o clipă, după care îşi şterse mâinile de pantaloni şi îşi ridică haina. Şi-o azvârli pe umăr şi spuse:

— Bine, atunci. După tine.

Ea o luă din loc, cu pas molcom, peste creastă, iar el o urmă.

— Ai grijă la cărare, îi spuse ea, conducându-l pe la marginea mlaştinii.

Fusese plecat atât de mult timp, că Meredith era îngrijorată că n-ar mai şti pe unde să calce. La suprafaţă, părea doar un petic de pământ umed, presărat cu tufişuri şi buruieni. Totuşi, sub spiralele de argilă aparent inofensive, se afla sursa pârâiaşului care curgea în josul povârnişurilor, trecând chiar prin mijlocul Buckleigh-in-the-Moor. Turba şi noroiul acopereau pârâiaşul adânc de doi metri, iar în această mlaştină îşi găsiseră sfârşitul trist multe creaturi nebănuitoare care avuseseră nenorocul să calce greşit şi să se înnămolească.

Pe măsură ce coborau povârnişul, apele se adunau ca să se verse într-un şiroi constant, lăsând să se usuce straturile de turbă din jur. Terenul era ferm şi mai sigur acum, şi mergeau alături, urmând cursul pârâiaşului şerpuitor, tot mai lat.

Din pasul lui lejer, Meredith îşi dădu seama că o mare parte din încordarea aceea furioasă dispăruse. Ce bine. La amplasamentul casei, fusese atât de încordat şi de evident

rănit, încât Meredith se temuse pentru el. Sau pentru bolovani.

— De ani întregi n-am mai trecut pe aici, spuse ea. Dar arată la fel ca întotdeauna. Tu ce zici, ţi se pare că s-ar fi schimbat ceva?

— La peisaj? Nu. O privi jucăuş. Dar companionul meu e mult mai încântător ca înainte.

Obrajii i se făcură roşii ca para focului şi i se încinseră atât de tare, că nici măcar briza umedă de la pârâiaş nu îi putea răcori. Ar fi fost puţin spus că avusese parte de o adolescenţă ciudată, şi totuşi... faptul că el îşi amintea îi răvăşea mândria.

— Ştiu, ştiu. Pe atunci, eram o sfrijită pistruiată.

El râse.

— Ce-i drept, dar nu la asta mă refeream. Chiar şi sfrijită şi pistruiată, sunt convins că erai mai încântătoare decât calul meu.

— Ah! Te refereai la alt companion. Am înţeles. Râse forţat, ca să îşi mascheze jena. Dar era un cal chiar frumos. Tatăl meu încă îşi aminteşte de armăsarul acela. Spune că a fost cel mai frumos animal de care a avut grijă.

Rhys nu mai spuse nimic.

Meredith răsuflă uşurată. Se părea că secretul ei era în siguranţă. În adolescenţa ei, îl urmărise de multe ori pe acest drum, străduindu-se mereu, din răsputeri, să nu fie văzută. Nu fusese prea dificil: era destul de slăbuţă, cu părul vâlvoi, şi purta mereu haine spălăcite, ţesute în casă. Probabil că se camuflase bine printre pâlcurile de grozamă.

Chiar şi acum, în timp ce înaintau pe cărare, măsura distanţa parcursă după vechile repere care fuseseră ascunzătorile ei. Bolovanul care părea o santinelă în vârful culmii; depresiunea ca un castron unde râul cotea brusc, păducelul răsucit, înconjurat de iarbă-neagră plină de flori violete.

Ciocârliile zburau în spirală deasupra lor. Cu cât

înaintau, cu atât se apropiau mai mult de un loc pe care îl cunoşteau bine amândoi: cascada care se revărsa într-un defileu abrupt, formând un lac izolat dedesubt. Lacul acela fusese scăparea lui Rhys în tinereţea lui, în timpul vacanţelor şcolare. Fusese şi scăparea lui Meredith, chiar dacă el habar nu avea. Îl urmărise în multe după-amiezi de vară, privindu-l pe furiş cum se dezbrăca la piele şi plonja în apa rece şi limpede. Pe vremea aceea, o mânase doar pasiunea ei de fată şi curiozitatea. Dar de atunci devenise femeie. Pe măsură ce se apropiau de lac, dorinţa începu să îi clocotească în vine.

— Am vorbit destul despre mine, spuse el. Zi-mi despre tine.

Şi asta era o schimbare, bineînţeles. Era logic ca pe un tânăr energic de şaptesprezece ani să nu îl intereseze deloc o pacoste de fetişcană, slabă şi pricăjită. Dar acum Rhys îi acorda atenţie.

Îşi văzură de drum, iar el o întrebă despre tatăl ei, despre han, despre viaţa ei din ultimii paisprezece ani. Meredith nu era obişnuită să vorbească despre sine. Când servea la bar, de obicei îi asculta pe ceilalţi. Ar fi crezut că nu avea prea multe de povestit, dar emoţiile îi dezlegară limba şi pălăvrăgi mult. Rhys mergea lângă ea, tăcut şi atent, purtându-i de grijă prin gesturi mărunte: conducând-o pe lângă o stâncă, ajutând-o să traverseze când primul mal deveni prea abrupt.

— Şi Maddox? întrebă el.

— Ce-i cu el?

Rhys lovi cu piciorul o piatră mică, îndepărtând-o din calea lor.

— Cum s-a întâmplat?

— Vrei să spui, cum de m-am măritat cu el?

El încuviinţă.

— După… Se opri, apoi se hotărî că nu avea sens să o ia pe ocolite. După incendiu, convalescenţa tatălui meu s-a

prelungit. Ani întregi, moşia Ashworth i-a plătit o pensie. L-am îngrijit şi am trăit destul de bine din suma anuală primită. Dar după aceea n-am mai primit bani, cam în acelaşi timp în care a rămas şi parohul fără mijloace de trai. Aveam optsprezece ani şi eram înnebunită de grijă. Nu ştiam ce să fac, dar trebuia să găsesc o modalitate de a pune mâncare pe masă, sau urma să murim de foame.

Lui Meredith nu îi plăcea să îşi amintească de acele vremuri de disperare. I se puse un nod în gât, ca o bucată de terci sleit – cam asta mâncau pe atunci, chiar şi de două ori pe zi. Distrasă, nu mai fu atentă pe unde călca, făcu un pas greşit şi se împiedică.

Rhys întinse mâna să o prindă de cot.

— Sunt bine, îi spuse ea, recăpătându-şi echilibrul. Mulţumesc.

Totuşi, el nu îi dădu drumul. Dimpotrivă, îşi coborî mâna şi o luă de mână. Ea îl privi întrebătoare, dar el spuse doar:

— Continuă.

Aşa că îşi continuară drumul ţinându-se de mână, înaintând cu greu printr-un pâlc de ferigi. Întreaga mlaştină se înverzea în jurul pârâului, iar malurile explodau de culori intense şi erau lunecoase de la muşchi. Izul fertil al pământului umed se simţea atât de puternic aici, că nici măcar vântul nu îl putea alunga.

— M-am dus la Maddox, spuse ea, ca să mă ofer să lucrez la grajduri. Bineînţeles, mă descurcam cu treburile de grăjdar. Doar ştii că, practic, am crescut în grajdurile Nethermoor, şi tata m-a învăţat totul. Ca să-i demonstrez lui Maddox că pot să muncesc ca un bărbat, m-am dus la el îmbrăcată în straie bărbăteşti: pantaloni, cizme.

Rhys chicoti.

— Şi cum a ieşit treaba asta?

— Nu aşa cum sperasem.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum se uitase Maddox

la ea cu ochii lui albaştri, cu urdori. De parcă ar fi încercat să dea timpul înapoi, traversând zeci de ani de viaţă de bărbat, ca să îşi aducă aminte cum era să fii un bărbat viril în floarea vârstei.

— Nu m-a luat să lucrez la grajduri, continuă ea, dar mi-a oferit un post de chelneriţă. S-a gândit că faţa mea drăguţă l-ar ajuta să vândă bere.

Poate că ar fi trebuit să se simtă jignită, dar nu fusese. Gustase pentru prima dată din puterea de a fi femeie. Îşi aminti că se simţise ciudat de satisfăcută să îşi dea seama că îşi putea folosi la ceva sânii şi şoldurile.

— Şi…?

— Şi i-am spus că aş prefera să nu fiu chelneriţă, dar că m-aş fi măritat cu el dacă voia.

Rhys tuşi.

— Tu l-ai cerut *pe el?*

— Da, răspunse ea simplu. Eu şi tata aveam nevoie de mai multă siguranţă decât cea pe care o oferea un salariu de chelneriţă. Şi nu am regretat niciodată. Maddox s-a purtat bine cu mine, iar eu i-am fost de ajutor.

— Şi când a murit, ţi-a lăsat hanul.

— Da. Şi în cei şase ani care au trecut de atunci, mi l-am însuşit. La urma urmei, a ieşit bine pentru toată lumea.

Auziră cascada înainte să vadă creasta. Meredith nu numai că o auzi, dar o şi simţi: iureşul jos, dramatic de sunete. Nu era ca scurgerea melodioasă a pârâului, ci mai degrabă o piesă de percuţie ameninţătoare. Sunetul apei aduse la un punct de răscruce, forţate să se prăbuşească în necunoscut.

Rhys scoase un sunet meditativ.

— Presupun că asta ţi-a fost soarta.

— Soarta? râse Meredith. Zici că eşti unul dintre bătrânii din mlaştini, aşa de superstiţios. Cum poţi să crezi asemenea prostii?

— Cum să nu cred? Atunci, tu crezi că toate lucrurile

sunt la întâmplare? Că lumea asta n-are nicio noimă?

— Nu. Cred în munca grea şi în alegerile dificile. Cred că oamenii culeg ceea ce seamănă.

Se opriră când se apropiară de cascadă. Căderea de apă era atât de abruptă şi de neaşteptată. Din poziţia lor, în amonte, părea că pârâul dădea pur şi simplu de un perete de sticlă. Încă ţinându-se de mână, înaintară pe marginea stâncoasă a cascadei.

— Arată cam aşa cum îmi aminteam, spuse el, uitându-se în jos peste margine.

Înaintând cu paşi mici, până ajunse cu vârfurile degetelor lângă muchia stâncii, Meredith îi urmă privirea. Apa cădea drept, strângându-se într-o piscină circulară la vreo trei metri mai jos. O oază bogată de verdeaţă înconjura apa: copaci, arbuşti, ferigi. Ramuri încărcate cu frunze atârnau deasupra lacului, umbrindu-l în totalitate, mai puţin centrul lui întunecos, străpuns de o coloană de lumină a soarelui.

Chiar şi în plină zi... chiar şi pentru o femeie care se apropia de treizeci de ani, pe care o aşteptau o duzină de treburi gospodăreşti acasă şi nu prea avea multă energie ca să viseze cu ochii deschişi... părea un loc fermecat. Lacul acesta era ca o piatră preţioasă sclipitoare, cusută în tivul veşmintelor pământului. Încă din copilărie, ori de câte ori îl vedea, îi stârnea imaginaţia şi emoţiile. Inima începu să îi bată puţin mai repede.

Şi Rhys părea sensibil la frumuseţea locului. Îi spuse pe o voce răguşită:

— Spui că tu crezi că oamenii culeg ceea ce seamănă?

Ea încuviinţă.

— Păi, uită-te la locul acesta, spuse el, arătând spre lacul izolat. Se întoarse spre ea şi îi cuprinse obrazul cu mâna liberă. Uită-te la *tine.*

Înainte ca ea să apuce să protesteze cum că i-ar fi

fost chiar imposibil să facă aşa ceva, el o sărută uşor pe buze. Apoi din nou.

Când vorbi iarăşi, vocea lui părea să vină dintr-un loc profund. Bine ascuns.

— Însuşi momentul acesta trebuie să fie lucrarea sorţii. Pentru că, îţi jur, nu am făcut nimic în viaţă care să îl merite.

O sărută din nou, iar ea se agăţă de el, ameţită de înălţimea căderii de apă, de bubuitul cascadei, şi de buzele lui moi, delicioase şi calde. Cum de reuşea să aibă un asemenea efect asupra ei? Fusese înnebunită după el în adolescenţă, dar o pusese pe seama unei pasiuni tinereşti. Timp de un deceniu, urmărise cu religiozitate evenimentele din viaţa lui, dar îşi spusese că era doar curiozitate. Şi acum… acum îl dorea atât de tare, că abia mai reuşea să se ţină pe picioare, dar cu siguranţă că era vorba doar de dorinţă trupească. Nu?

— Nu există soartă, Rhys.

— Ba da, spuse el. Îmi aparţii. Şi eu îţi aparţin ţie.

Lumea începu să se învârtă în jurul ei şi se retrase din îmbrăţişare.

— Doar nu vorbeşti serios când spui că trăieşti cu o astfel de credinţă. Stai pur şi simplu şi aştepţi să vezi ce îţi aduce destinul?

El ridică din umeri şi apucă o pietricică de la picioare, apoi o aruncă în lac.

— Asta am învăţat de-a lungul vieţii. Soarta e soartă. Lucrurile se vor întâmpla aşa cum sunt menite să se întâmple. Nu are sens să te opui.

— Nu are sens?

Meredith clipi privindu-l. Teoria lui începea să îi provoace mândria. Nu prea aprecia insinuarea că toată munca şi sacrificiile pe care le făcuse în ultimii zece ani nu aveau niciun sens. Că, indiferent dacă s-ar fi măritat cu un hangiu suferind de artrită sau dacă şi-ar fi petrecut zilele

căutând rădăcini şi melci, tot aici ar fi ajuns: cu Rhys, împărtăşind acest moment. Voia ca el să recunoască efortul pe care îl făcuse ca satul să nu se destrame. Nu numai să îl recunoască, ci şi să îl respecte. Şi voia ca el să vadă că îşi putea croi propria soartă oriunde. Cu puterea, hotărârea, rangul şi avuţia lui, ar fi putut avea mult mai mult decât viaţa rurală pe care şi-o imagina el în locul acela.

Într-un fel, trebuia să îl scuture şi să îl scoată din credinţa asta orbească, perseverentă, în destin.

Aruncă o privire scurtă în lateral, peste marginea stâncoasă.

— Poate că destinul meu e să cad în lac.

— Nu fi ridicolă.

— De ce ar fi ridicol? Ai spus-o chiar tu: dacă este menit să se întâmple, atunci se va întâmpla. Voi cădea în lac. Şi apoi?

El făcu un pas în spate, trecându-şi o mână prin păr.

— Nu asta voiam să spun.

— Atunci, ce, Rhys? zise ea şi îşi ridică sprâncenele. La fel şi tonul. Ar trebui să stau locului şi să îmi aştept destinul? Ai sta frumos la o parte şi ai aştepta să vezi dacă sunt sortită înecului? Se îndepărtă de el, apropiindu-se de margine. La urma urmei, nu are sens să te împotriveşti.

Ochii lui scânteiară când îşi dădu seama ce voia să facă.

— Merry Lane, să nu care cumva…

— Soarta e soartă, spuse ea.

După care făcu un pas mare în spate… în nimic.

Capitolul 9

Meredith dispăru.

Rhys avu impresia că la fel se întâmplase şi cu oasele

lui.

Şi ceea ce ştia în mod raţional că trebuia să se fi întâmplat într-o clipă părea să fi fost o nenorocită de veşnicie. O veşnicie în < are, de-a dreptul absurd, se trezi gândindu-se la ştiinţă.

Nu avea să priceapă niciodată principiul gravitaţiei. Cum de inima îi ajunsese până în gât, în acelaşi timp în care pământul t răgea corpul ei în jos?

De fapt, pământul o trăgea în jos al naibii de încet.

Pleosc.

În sfârşit. Slavă Domnului! *Pleosc* era de bine. *Pleosc* era mult, mult mai bine ca *buf.* Sau *trosc.*

Se mişcă. În mod înnebunitor, prima lui mişcare fu să cadă în genunchi, uşurat. Dar o jumătate de secundă mai târziu, se târâse deja până la marginea stâncoasă şi se uita în jos, căutând să o zărească în apele întunecate. Dacă plutise spre stânga şi fusese prinsă sub cascadă… ar fi fost prinsă şi învârtită de apele învolburate şi puternice ale cascadei, fără cale de scăpare.

Dar nu era aşa. O zări spre dreapta. Materialul subţire al rochiei se umfla sub suprafaţa limpede, precum reflexia unui nor. Fusese scutită de stânci şi de căderile de apă. Dar acolo lacul era adânc.

A naibii femeie! De ce îl sâcâia? Doar ştia să înoate.

Sau nu?

Fără să îşi mute privirea de pe suprafaţa lacului, îşi aruncă haina la o parte şi începu să îşi scoată cizmele. Cu siguranţă că avea să o vadă numaidecât ieşind la suprafaţă. Urma să îi zâmbească, sarcastică şi triumfătoare, cu ochii ei argintii licărindu-i precum cremenea.

Din clipă în clipă.

— Meredith, urlă el, scoţându-şi cizma dreaptă. Ajunge! Te-ai făcut înţeleasă. Nu e amuzant.

Şovăi la cizma stângă. Al naibii genunchi amorţit îngreuna lucrurile. Ea tot nu ieşise la suprafaţă. Poate că se

încâlcise în buruieni. Sau poate se lovise la cap în coborâre.

Îi veni să înjure, dar se abţinu. Nu avea timp de pierdut. Până să îşi scoată în sfârşit ambele cizme, efortul şi panica îl lăsaseră deja fără respiraţie. Trase aer în piept, să îşi înnoiască proviziile, şi plonjă după ea.

Mai întâi simţi frigul. Apoi umezeala. Se împotrivi impulsului de-a da frenetic din mâini şi din picioare, ca să ajungă la suprafaţă, şi se lăsă, în schimb, tras tot mai în jos de greutatea propriului trup.

În întuneric.

Deschise ochii în apa care îl înţepa, chinuindu-se să desluşească măcar ceva din umbrele întunecoase din jurul lui. Cu un efort herculean, se forţă să stea nemişcat şi să se rotească pe loc.

Stânci.

Alte stânci.

Raze de soare, bule de la cascadă.

Întuneric pustiu.

„Meredith.”

Ajunse lângă ea dintr-o mişcare. O cuprinse cu braţul pe după talie şi înotă dând din celălalt, până străpunseră suprafaţa sticloasă a apei. De când atinsese ea apa şi până ieşiseră la suprafaţă, întregul chin probabil că durase vreo treizeci de secunde. Rhys se simţea cu treizeci de ani mai bătrân.

Dând viguros din picioare, înotă până la marginea lacului, unde apa era îndeajuns de mică şi putea sta în picioare. O aşeză pe Meredith pe un bolovan scufundat chiar sub suprafaţa apei, ţinându-i capul şi umerii în braţe, în timp ce apa îi tot umfla rochia.

Nu se mişca. Avea ochii închişi.

Scuipă şi îi dădu părul la o parte de pe faţă şi îşi înclină capul, să audă dacă respiră. Îi simţi suflarea caldă pe obraz.

— Meredith. O scutură. Meredith, trezeşte-te!

O rămăşiţă a mentalităţii lui din timpul luptelor preluă controlul. Cândva, fusese calm şi liniştit în astfel de situaţii. Se uită după urme evidente de rană, căutând în zadar semne de umflături sau sângerări.

Întrucât nu descoperi nimic, începu să o scuture din nou frenetic.

— Hristoase, Meredith. Nu-mi face una ca asta.

Ea deschise ochii. Îşi întinse braţele şi se ridică în şezut pe bolovan, Picioarele îi atârnau în apă.

Colţurile gurii îi zvâcniră, conturându-i un zâmbet vag pe chip.

— Dacă acesta a fost un test al credinţei, spuse ea calm, cred că l-ai picat.

— Tu… Tu… Rhys o ameninţă cu degetul. La naiba, ştii că a fost…

— Soarta?

Acum înjură. Violent, grosolan, lovind în acelaşi timp apa. Rhys ştia ce înseamnă să fii furios. Îşi trăise aproape toată viaţa mânios, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu se mai simţise niciodată atât de furios şi de uşurat în acelaşi timp. Combinaţia aceasta de emoţii era atât de ameţitoare, de derutantă… încât nici măcar nu putea să vorbească sau să gândească.

Doar să acţioneze.

Când ea râse de mânia lui, el se aşeză între picioarele ei, o trase şi o lipi de trupul lui mare şi furios şi îi închise gura cu a lui. Fără tandreţe. Fără precauţie. Doar emoţie şi nevoie pură.

„Bun, atunci, Merry Lane”, se gândi el în timp ce se străduia să o posede cu buzele, cu limba şi cu dinţii, „încearcă să râzi şi de asta”.

Ea nu râse. În schimb, gemu de plăcere şi se agăţă tremurând de el. Îi întoarse sărutul cu aceeaşi măsură, prinzându-i limba şi trăgându-l mai adânc în sărut. Se luptară cu buzele şi cu dinţii, fiecare încercând să se

impună în faţa celuilalt. În cele din urmă, cearta se mai domoli, se adânci, deveni mai degrabă o discuţie cugetată, şi apoi… apoi ajunseră la un acord delicios. Se mişcau în acelaşi ritm, limba lui mângâind-o pe a ei, iar ea se agăţă de el, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi înfăşurându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Se potriveau perfect, de parcă fuseseră croiţi pentru asta. Nici măcar ea nu o putea nega.

El o lăsă să respire scurt, ca test.

— *Rhys,* spuse ea şopti. Da.

Apoi o sărută din nou, un val de triumf năpădindu-i trupul şi acumulându-i-se în vintre. Nu ştia să vorbească frumos şi habar n-avea să cânte. Până şi felul în care mânca le punea pe fugă pe femei. Dar când o sărută, ea se topi în braţele lui. Măcar gura asta folosea totuşi la *ceva.*

Veşmintele le erau ude leoarcă, lipite de piele. Îi simţea fiecare contur al trupului, fiecare coastă, sfârc şi vârf de deget. Şi din felul în care îşi împingea pelvisul în al lui, presupunea că şi ea îi simţea fiecare muşchi întărit. În pofida apei reci, între trupurile lor se simţea o căldură înăbuşită. Fusta ei din muselină subţire şi juponul se roteau în jurul lor pe suprafaţa apei, lăsând-o goală pe dedesubt.

Ea îşi încolăci piciorul în jurul piciorului lui, iar el îşi vârî mâna pe sub apă şi o prinse de coapsă. Încurajat de geamătul ei uşor, îşi trecu palma în sus pe partea inferioară a piciorului ei şi îi cuprinse fesele. Şi dacă ajunsese atât de departe… nu se putu opri. Îşi întinse mâna ca să ajungă între coapsele ei şi îi atinse sexul.

Începură să se sărute mai lent. Nu se grăbi deloc, ci îi exploră tandru gura cu limba. Îi atinse uşor pliurile cu vârfurile degetelor. Ea se mişcă în braţele lui, ca să îi ofere mai mult acces, iar el îşi introduse un deget în căldura dinăuntrul ei.

Dumnezeule, un alt lucru demn de ştiinţe misterioase. Cum de putea să fie mai udă ca apa? Dar aşa era. Udă,

caldă, alunecoasă, îmbietoare. Pentru el.

Pentru *el*

Ea icni şi se desprinse din sărut.

— Simţi? şopti ea, sărutându-l pe maxilar şi pe ureche. Simţi cât de mult te doresc? Te doresc de-atâta vreme.

Dacă nu ar fi simţit dovada, nu i-ar fi venit să creadă că îl dorea. Dar ce voia să spună prin „de-atâta vreme”? Abia trecuse vreo săptămână de când se întorsese în oraş. Deşi, ce-i drept, fusese o săptămână al naibii de lungă.

Ea îşi strecură o mână în spaţiul dintre ei, trăgându-i betelia pantalonilor de pe abdomenul rece. Materialul ud nu cedă prea mult, dar ea îşi vârî degetele agile şi subţiri în deschizătură, tot mai jos. El înlemni, cu degetul încă în interiorul ei. Îi simţea respiraţia fierbinte pe ureche. În sfârşit, ea îşi trecu vârfurile degetelor peste capul umflat al penisului lui.

— *Dumnezeule!*

Ea făcu o mişcare cu degetul în jurul vârfului, declanşând o explozie de plăcere în interiorul lui. O muşcă de umăr, ca să se abţină.

— Te doresc, spuse ea şi îl linse pe obraz. Te doresc.

— Merry… Cuvântul acela atinse un punct sensibil în el. Spune-mi că vrei să te măriţi cu mine.

Ştia că era mai reticentă, dar măcar avea un avantaj: fi dorea, în pofida faptului că nu avea niciun sens, că era un lucru iraţional şi împotriva legilor firii, îl dorea. Voise să aştepte până la căsătorie, dar s-ar fi mulţumit şi cu logodna. La naiba! în momentul de faţă, s-ar fi mulţumit cu aproape orice silabă rostită de ea care ar fi semănat cu „da”.

Îşi scoase degetul din teaca ei, după care îl înfipse mai adânc.

— Spune da. Spune-o acum.

„Acum. Te rog, să o spună acum.” Şi apoi ar fi putut

să o ia, chiar aici. Să alunece în căldura ei umedă şi îmbietoare. Şi pentru prima dată în viaţa lui, poate că avea să se simtă bine.

— Spune da. Mai adăugă un deget, apoi împinse şi mai adânc.

— Eu… Gâfâind, Meredith îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui. Nu mă pot mărita cu nimeni. Tata. Hanul. Satul… Toţi depind de mine.

— Lasă-i să depindă de mine. O prinse cu braţul liber pe după talie. Mă voi ocupa de toate. Vă voi proteja pe tine, pe tatăl tău şi satul. Nu aş permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

— Rhys…

El se dădu în spate, forţând-o să îşi ridice capul. În ochii ei se citea vădit îndoiala. Oare de ce nu putea avea încredere în el? Poate că îi cerea prea mult, după numai o săptămână, dar, fir-ar să fie! Tot îl durea.

Şi apoi îi veni în minte un gând îngrozitor. Poate că nu îl credea pentru că ştia că era o minciună. El *permisese,* de fapt, ca ei, tatălui ei şi întregului sat să li se întâmple lucruri rele, cu mult timp în urmă. Îi lăsase să sufere vreme de paisprezece ani de atunci.

Oare ştia ceva despre ce se întâmplase cu adevărat? Nu vorbise niciodată despre noaptea aceea, cu nimeni.

Regretând profund, el îşi retrase degetele din trupul ei, o apucă pe după talie şi o puse înapoi pe bolovan. Ea îşi muşcă buza care îi tremura, iar el o frecă în sus şi în jos pe braţe, să o încălzească, încercă din răsputeri să îi ignore sfârcurile încordate care îi ieşeau în relief din pricina rochiei ude.

— Merry…

— Nu mă uit! se auzi o voce de undeva, de sus.

Rhys tresări.

— Ce? Cine nai…

— Salut! se auzi din nou. Salut, acolo jos! Sunt aici,

sus. Dar nu vă temeţi, nu voi trage cu ochiul!

— E Darryl, bombăni ea printre dinţii care îi clănţăneau. I-aş recunoaşte oricând vocea.

Chiar aşa, Rhys îşi ridică privirea şi îl văzu pe Darryl Tewkes pe marginea stâncoasă, cu mâinile la ochi.

— Nu mă uit! repetă el. Ştiu că s-ar putea să fiţi indecenţi, aşa că nu mă uit. Jur.

Tânărul mai făcu un pas spre margine.

— Uită-te! strigară Meredith şi Rhys la unison.

Darryl înlemni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Darryl, spuse ea. Deschide ochii. Suntem îmbrăcaţi, doar că am avut un... îi zâmbi confuz lui Rhys. Un ghinion.

Se putea spune şi aşa.

— Ah. Bine, atunci. Tânărul îşi luă mâinile de la ochi. Se uită la picioare şi când văzu că se afla la doar câţiva centimetri de margine, ţipă şi sări în spate.

Rhys clătină din cap, chicotind. Prostului ăluia avea să-i zvâcnească ochiul toată ziua acum.

Se apucă de o stâncă acoperită de muşchi şi ieşi din lac. Din pricina apei reci, erecţia lui scăzu destul de repede, dacă se gândea bine.

Îi întinse mâna lui Meredith, iar ea i-o apucă. Nu îi fu deloc uşor să o tragă din apă, ţinând cont de juponul şi de rochia ei ude şi grele care complicau lucrurile, dar reuşiră împreună, şi în scurt timp Meredith se afla pe pământ tare. Rochia ei din muselină cu crenguţe era aproape transparentă, îmbrăţişându-i fiecare umflătură şi curbă.

Când o văzu, bietul Darryl Tewkes pur şi simplu nu ştiu cum să se comporte. Îşi duse din nou o mână la ochi, după care se răzgândi şi se forţă să o coboare din nou. În cele din urmă, se mulţumi să se holbeze la cer.

— Haina mea e acolo, pe pietre, îi strigă Rhys. Vrei să mi-o dai?

— Ah. Bineînţeles.

Darryl făcu cum i se ceruse. Dar mai că nu îi aruncă haina direct în lac. Rhys reuşi să o prindă doar cu un hop rapid şi acrobatic.

Respiră adânc şi încercă să se stăpânească.

— Tewkes, presupun că ne întoarcem toţi la han. Ce-ar fi să ocoleşti cascada şi să ne întâlnim aici jos? Şi adu-mi şi cizmele.

— Desigur, milord.

Tânărul dispăru din nou, iar Rhys profită de oportunitate ca să pună bine haina pe umerii lui Meredith.

Când Darryl apăru dintre copaci, ea îl întrebă:

— Deci, ce s-a întâmplat? De ce-ai venit după noi? Într-o clipă, se făcu cenuşie la faţă. S-a întâmplat ceva cu tata?

— Nu, o linişti Darryl. Nu. Dar, cerule, am străbătut mlaştina în lung şi în lat, căutându-vă. A venit un bărbat la han. Genul ăla sofisticat, proaspăt sosit din Londra. Se uită cu ochiul lui zvâcnind la Rhys. Vă caută pe dumneavoastră, Lord Ashworth.

*

Când ajunseră la Three Hounds, după încă un sfert de oră de mers, Rhys ştia destul de sigur cu cine aveau să se întâlnească. Aşa că nu fu deloc uimit când intră în cârciumă şi îl văzu pe Julian Bellamy la masa din colţ.

Îl surprinse în schimb însoţitoarea lui Bellamy. O fată. O fată foarte drăguţă, care probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani. Avea cârlionţi blonzi şi o îmbujorare inocentă care părea nepotrivită cu silueta ei voluptuoasă. Când se uită mai atent, Rhys îşi dădu seama că, de fapt, era fardată.

Ce ciudat. Rhys nu şi l-ar fi închipuit pe Bellamy călătorind însoţit de o târfă. Din câte văzuse el cu câteva săptămâni în urmă, bărbatul era complet îndrăgostit de

Lady Lily Chatwick, sora îndurerată a fondatorului Clubului Armăsarilor, chit că aceasta nu îi împărtăşea sentimentele.

Când Bellamy îl văzu pe Rhys, se ridică de la masă şi îl întâmpină în mijlocul odăii, spunându-i prietenei lui să rămână aşezată. De la masă, fata îl privi neliniştită pe Rhys.

Era obişnuit ca oamenii să îl privească aşa. Şi, ţinând cont că pantalonii încă îi erau umezi, cizmele pline de noroi şi haina plină de bucăţi de muşchi, probabil că arăta înspăimântător. Mai mult ca de obicei.

— Ştiu că te-am rugat să îmi trimiţi lucrurile din Londra, spuse el şi îl salută pe Bellamy cu o înclinare din cap. Dar nu m-am aşteptat să le livrezi în persoană.

— Şi se pare că am ajuns exact la timp. Bellamy se uită dezaprobator la Rhys. Ca de obicei, bărbatul era îmbrăcat în haine de catifea la modă, croite la comandă. Dumnezeule mare, ce ţi-au făcut aici?

— Am muncit. Asta facem noi, oamenii simpli de la ţară. Nu ne permitem toţi să ne perindăm prin Londra îmbrăcaţi după ultima modă.

— Bine aţi venit la Three Hounds, domnule, spuse Meredith care îşi făcu apariţia lângă Rhys, surprinzându-l cu viteza ei.

Intrase pe uşa din spate, ca să se schimbe discret în haine uscate şi o făcuse cu multă grabă. Îşi împletise părul umed într-o singură coadă care îi atârna la spate şi era îmbrăcată cu o rochie simplă de culoarea scorţişoarei.

Probabil că pe sub rochie pielea îi era încă rece. Probabil că avea gust de apă de pârâu: proaspătă şi dulce. Poate că încă era udă pentru el, chiar şi acum.

Ca şi când ar fi putut auzi gândurile lascive ale lui Rhys, Meredith îşi drese vocea a dojană. Apoi i se adresă lui Bellamy:

— Vreţi să vă aduc ceva de băut dumneavoastră şi prietenei dumneavoastră?

— Brandy pentru mine, spuse Bellamy. Apoi întrebă

peste umăr: Tu ce vrei să bei?

— Ah! icni fata cu păr bălai, oprindu-se din examinat unghiile. Un cocteil de zmeură ar fi încântător.

Meredith tuşi, ca să nu izbucnească în râs.

— De obicei, nu preparăm băuturi roz şi spumoase în acest local, dar cred că am o sticlă de sirop pe undeva. E în regulă?

— Da, vă rog.

Meredith îl privi amuzată pe Rhys şi se îndreptă spre tejghea.

— Vă rog să vă aşezaţi, toţi trei.

Până să se aşeze Rhys şi Bellamy la masă, ea se şi întoarse, cu o tavă pe care avea un pahar de brandy, un pahar mai îngust cu sirop şi o halbă de bere, pe care o aşează în faţa lui Rhys.

Lui îi plăcea foarte mult faptul că ea ştia ce voia să bea fără să îl întrebe. Dar nu îi plăcea deloc faptul că îi servea, când ar fi trebuit să fie o doamnă, cu o armată de servitori la dispoziţia *ei.*

Şi, la naiba, ce fel de gentleman era el, dacă îi permitea să îl servească aşa? Cu întârziere, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Era un gest neînsemnat de respect, dar măcar era ceva. Lia zăbovi împărţindu-le băuturile, aşa că Rhys îşi dădu seama că era curioasă în legătură cu întâlnirea lor. Şi el la fel, de fapt.

— Stai cu noi. Rhys îi oferi un scaun de lângă al lui. Domnul Julian Bellamy, aceasta este doamna Meredith Maddox. Proprietara hanului Three Hounds.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, spuse Bellamy. O privi scurt pe Meredith. Cu tot respectul.

— De asemenea, este şi viitoarea mea soţie, spuse Rhys şi trase scaunul. Şi dacă are de-a face cu uciderea lui Leo Chatwick, ştie deja tot ce ştiu eu.

Îi aruncă o privire scurtă lui Meredith. Ochii ei căpătaseră nuanţa gri-închis a norilor de furtună şi erau de

două ori mai agitaţi. El ridică din umeri, ştiind că nu juca deloc corect. Acum avea de ales între a accepta eticheta de viitoare soţie a lui sau de a-şi abandona curiozitatea privind conversaţia lor.

Stătea în picioare, lângă scaunul gol, aşteptând-o să se hotărască.

— E hanul meu, spuse ea în cele din urmă, apucând scaunul pe care îl ţinea Rhys. Voi sta unde vreau.

Şi se aşeză.

— În regulă, spuse Bellamy. Ea e Cora Dunn. Ea l-a găsit pe Leo după atac şi l-a adus la mine acasă.

Aha, deci ea era prostituata care fusese martoră la crimă. Şi descoperise mai mult decât trupul neînsufleţit al lui Leo, dacă îşi amintea bine Rhys povestea despre noaptea aceea. Când aflaseră despre crimă, se presupusese că Leo era singur când fusese atacat. Totuşi, faptul nu putuse fi confirmat, întrucât târfa care îi descoperise trupul dispăruse.

Dar, cu doar două săptămâni în urmă, când membrii Clubului Armăsarilor rămaşi în viaţă se strânseseră cu toţii în Gloucestershire, fusese descoperit ceva uimitor: Nu numai că prostituata fusese găsită, dar aceasta spunea că Leo fusese cu un alt bărbat în timpul atacului, iar descrierea însoţitorului lui se potrivea îndeaproape cu cea a lui Julian Bellamy.

— Deci, îi spuse Rhys fetei. Cu cine a fost Leo în noaptea aceea?

Ea răsuci paharul cu sirop, ţinându-l de piciorul lung şi subţire.

— Păi, n-am cum să ştiu, nu? Un bărbat care aducea foarte mult cu domnul Bellamy.

— Dar nu eram eu, interveni Bellamy.

— Aţi fi putut fi, spuse Cora sorbind din sirop. L-am văzut pe o alee întunecoasă, şi avea faţa mânjită cu sânge. Nu ştiu dacă l-aş recunoaşte acum nici dacă am sta faţă în

faţă.

Bellamy înjură pe sub mustaţă.

— Am mai discutat despre asta. Marţafoii tineri şi fără minte din lumea bună mă iau drept model când vine vorba de modă. Îmi copiază frizura, îmbrăcămintea, gesturile. Mulţi tineri seamănă cu mine. Cel despre care vorbeşti tu nu eram eu.

— Păi, bineînţeles că nu cred că aţi fost dumneavoastră. Fata îşi muşcă buza. Dar semănaţi foarte bine. Şi avea haine frumoase. Îşi sprijini bărbia în mână şi continuă cu nostalgie: Avea o vestă din catifea cu cusături aurii. Cusăturile alea sclipeau, chiar şi în întuneric. Ce n-aş da să am ceva brodat pe jumătate aşa de frumos.

Pe Meredith o apucă un acces de tuse. Se întinse după berea lui Rhys şi sorbi lung din ea.

Când încercă să i-o înapoieze, el îi spuse să o păstreze. Iar Corei, îi zise:

— Ce-ar fi să o iei de la capăt? Spune-ne tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de la început.

— Păi, eram în Covent Garden, la locul meu obişnuit. Ştiţi, fiecare doamnă are locul ei obişnuit. O birjă s-a oprit chiar în faţa mea şi un domn care arăta superb mi-a spus să urc. Păr blond, ochi strălucitori, trăsături frumoase. Ascultaţi-mă pe mine, spuse ea, uitându-se spre Meredith, rareori avem parte de bărbaţi atât de arătoşi.

Meredith nu părea foarte încântată de referinţa la plural pe care o făcuse fata, dar înclină doar din cap şi-i spuse:

— Haide, continuă.

— Oricum, mi-a complimentat boneta, de care chiar *eram* mândră. Tocmai îi înlocuisem panglicile cu o zi înainte. Eu i-am spus: „Mulţumesc, domnule”, iar el mi-a zis să-i spun Leo. Şi apoi m-a întrebat dacă aş vrea să văd un meci de box în Whitechapel. Îşi făcuse planuri să meargă cu un prieten, dar acesta se răzgândise.

Bellamy gemu încet, a vină.

— Despre mine e vorba.

— În mod normal, i-am spus eu, mă ţin departe de East End. Acolo stau fetele de clasă joasă, care lucrează pe docuri. Dar era aşa de frumos şi m-a rugat aşa de politicos. Şi nu fusesem niciodată la un meci de box, nu la unul adevărat, aşa că... Ridică din sprâncene. Am acceptat. Pe drum, s-a purtat foarte drăguţ cu mine. M-a lăsat să beau brandy din ploscă. Pe atunci nici măcar nu ştiam că e lord, dar mi-am dat seama că era de neam bun. Nu după haine sau după accent, ci după maniere. Cora îşi plecă privirea şi îşi trecu degetul peste o crestătură de pe suprafaţa mesei. M-a tratat ca pe o persoană. Leo, mă refer. Ba chiar ca pe o iubită, nu doar ca pe o târfă. Uneori, parcă tot nu-mi vine să cred că a murit. Adică, mi-a frânt inima, chiar dacă l-am cunoscut doar câteva ore şi nici măcar nu am...

Nu îşi termină ideea. Pentru nimeni dintre cei aflaţi la masă nu era necesar.

Bellamy îşi drese vocea.

— Da, aşa era Leo. Era mereu atent cu ceilalţi, indiferent de poziţia lor socială. Cel mai corect bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Aşa că te-ai dus în Whitechapel, o îmboldi Rhys.

— Ah, da, continuă Cora. Şi meciul acela de box a fost o chestie plină de sudoare şi urât mirositoare. Toţi bărbaţii urlau şi se înghionteau şi se dădeau în spectacol. Nu mi-a plăcut defel, dar măcar s-a terminat repede. După aceea, toţi se plimbau pe-acolo. Leo era beat de la brandy şi ameţit de la luptă. Se întoarse din nou spre Meredith şi şopti: Ştii cum sunt bărbaţii. Se înfierbântă când au de-a face cu violenţa. Îi aţâţă.

Meredith îi zâmbi răbdătoare fetei. În spatele zâmbetului ei însă, Rhys îşi dădu seama că se ascundeau câteva remarci nespuse. Rhys îşi dori să se ducă la culcare împreună în seara asta, doar ca să audă toate gândurile pe

care era evident că le ţinea pentru sine.

Bineînţeles, nu era singurul motiv pentru care îşi dorea să fi împărţit patul cu ea în seara aceea. Şi nici motivul principal.

— Leo m-a dus după colţ. A început să-mi spună tot felu' de drăgălăşenii. Ce fată încântătoare sunt, şi cât de norocos era bărbatul care s-ar fi bucurat de favorurile mele. Râse puţin. I-am spus că nu avea nevoie de noroc cu mine, doar de un şiling sau doi. El a râs şi m-a sărutat pe obraz şi mi-a promis că îmi dă trei. Ei bine, am crezut că voia doar să mă ducă într-un colţ întunecat şi să-mi ridice fustele, cum fac cei mai mulţi, dar nu şi el. Mi-a spus că vrea să mă ia la el acasă şi m-a întrebat dacă aveam să fiu iubitoare cu el acolo. Voia un pat adevărat!

— Ca să vezi, murmură Meredith.

— Leo a trimis un băiat să cheme birja. În timp ce aşteptam acolo, l-a strigat un domn din întuneric. Leo a părut că l-a recunoscut. Mi-a spus să îl aştept chiar sub felinar, şi că el avea să fie doar câţiva paşi mai încolo. Cei doi s-au dus după colţ să discute.

— Să discute despre ce anume? întrebă Bellamy.

— De unde să ştiu eu? Nu înţelegeam ce zic. Dar mi-am dat seama că erau furioşi. După care s-a făcut foarte linişte, iar mie mi s-a făcut pielea de găină. M-am gândit că poate uitaseră de mine, şi aveam să mă pierd, singură-singurică, în Whitechapel. Nu aveam decât jumătatea de coroană cusută în corset pentru urgenţe. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, parcă pentru a-şi face curaj. Mi s-a părut că am stat acolo o veşnicie, neştiind dacă să mă duc după ei sau nu. Pe urmă, dintr-odată, am auzit zgomote îngrozitoare. Lovituri de pumn, izbituri, strigăte. Mai rău ca meciul ăla de box. Se înfioră uşor. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, aş fi fugit acasă chiar atunci. Dar îl îndrăgisem aşa de mult pe Leo şi eram atât de speriată… am intrat pe străduţă şi am ţipat din toţi rărunchii.

Toţi tăcură. Rhys bănuia că, asemenea lui, şi ceilalţi aşteptau să vadă dacă fata avea de gând să le facă o demonstraţie.

Din fericire pentru paharul gingaş cu sirop al lui Meredith, fata nu o făcu.

— Abia după câteva momente am reuşit să văd câte ceva, din pricina întunericului şi a umbrelor. Şi am văzut doi bărbaţi bine făcuţi, care păreau neciopliţi. Iar la picioarele lor, întinşi la pământ, gemeau Leo şi prietenul lui. Am ţipat din nou. Cei doi bărbaţi au luat-o la sănătoasa în cealaltă direcţie şi au dispărut la capătul străduţei.

— I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea din nou?

Ea clătină din cap că nu, şi un cârlionţ bălai îi căzu peste obraz.

— Au luat-o la fugă aşa de repede. Ştiu doar că erau mari şi păreau nişte brute, şi fioroşi ca… Privirea i se întoarse spre Rhys, dar şi-o întoarse repede în altă parte. Îşi drese vocea. Ah, şi unul dintre ei era chel. Îmi amintesc că îi strălucea capul în lumina lunii. Iar celălalt… l-am auzit strigându-i ceva celuilalt când fugeau. Mi s-a părut a fi scoţian. Asta-i tot ce ştiu. În plus, îmi păsa doar de Leo. M-am dus la el. Era fără simţire. Nici prietenul lui nu părea s-o ducă prea bine, dar putea vorbi. Mi-a spus să iau o birjă şi apoi mi-a dat o adresă. Se uită spre Bellamy. *A dumitale.*

Rhys şi Bellamy se uitară unul la celălalt.

Ea îşi trase nasul.

— Aşa că am fugit din nou în stradă şi, spre norocul meu, băiatul lui Leo tocmai se întorsese cu birja. L-am pus pe vizitiu să mă ajute. I-am spus că doi domni aveau nevoie urgentă de un doctor. Dar până să ajungem noi înapoi pe străduţa întunecată, bărbatul cu părul închis la culoare dispăruse. Doar Leo mai era acolo.

Îşi trase din nou nasul şi o lacrimă i se prelinse pe obraz, lăsând o urmă pe stratul fin de pudră. Bellamy scoase o batistă albă de in din buzunar, iar ea o acceptă

tăcută.

— L-am adus la birjă şi am încercat să îl încălzesc. Tremura şi era atât de palid. Respira horcăit. „Nu muri”, i-am spus, de nenumărate ori. „Nu muri, Leo, te rog, nu încă.” Îşi duse batista la faţă şi plânse cu sughiţuri. Dar a murit. Chiar acolo, în braţele mele. Şi l-am sărutat. Nu m-am putut stăpâni. Sincer vă spun, mi s-a frânt inima. După doar câteva ore, eram pe jumătate îndrăgostită de el.

Izbucni într-un plâns zgomotos.

Rhys îşi mută privirea de la ea. Poate că era din pricina efectului prelungit al excitării şi al emoţiei pe care le simţise mai devreme în lac, dar îl impresiona ciudat de mult povestea Corei. Se bucura că Leo avusese parte de ceva tandreţe înainte să moară, chiar dacă din partea unei străine. Farmecul şi înfăţişarea lui frumoasă îl ajutaseră până la capăt. Majoritatea bărbaţilor care mureau într-un mod violent nu erau la fel de norocoşi. Oare de câte ori nu fusese târât chiar el, rănit şi frânt, de pe podeaua vreunei cârciumi sau de pe vreun câmp de luptă? Şi nici măcar o dată nu se trezise lângă un îngeraş cu păr bălai. La naiba, Cora nici măcar nu se putea uita la el fără să tresară. Când şi-o imagină plângând peste el, lovit tot… îi veni să râdă.

Râsul i se blocă însă în gât, şi tuşi ca să îl mascheze.

Îi aruncă o privire lui Meredith. Ea îl surprinse privind-o şi îşi frecă genunchiul de al lui pe sub masă, apoi rămase aşa, cu piciorul sprijinit uşor de al lui.

Poate că accidental. Dar el nu credea în accidente.

— Ah, da, spuse Bellamy. Expresia lui bănuitoare contrasta cu ochii roşii. Erai aşa de îndrăgostită de Leo. Şi totuşi, nu ai uitat să îi goleşti buzunarele, nu-i aşa?

Cora se şterse la nas.

— Păi, aveam nevoie de bani pentru birjă. Şi *îmi promisese* trei şilingi, şi… Ridică din umeri, renunţând la o mare parte din sentimentalismul afişat până atunci. Sunt doar o târfă, nu-i aşa? Viu sau mort, se putea lipsi de

câteva monede.

— Doar că, spuse Rhys, vârându-şi mâna în buzunarul de la piept al hainei, una dintre acele monede nu era de fapt monedă.

Scoase din buzunar unul dintre jetoanele de alamă care îi atestau calitatea de membru al Clubului Armăsarilor. Îl puse pe masă şi îl împinse spre Cora cu vârful degetului.

— Îl recunoşti?

— Bineînţeles. Fata îl ridică, se uită la el şi râse uşor. Ce lucruşor ciudat, aşa-i? La început, nu ştiam ce să cred despre el. Nu m-am gândit că ar fi valorat ceva. L-am ţinut în poşetă până Jack mi-a oferit o guinee pe el. Am profitat de ocazie şi am luat prima diligenţă spre casă, să-mi văd mama, în Dover. Acolo m-a găsit prietenul vostru.

Jack d'Orsay nu era chiar un prieten de-al lor, dar nici Rhys, nici Bellamy n-o contraziseră.

— După noaptea aia cu Leo… îşi coborî privirea spre jeton şi spuse încet: Am vrut o schimbare, să plec din lumea aceea, ştii ce zic? Nu asta am plănuit să fac în viaţă… să lucrez în Covent Garden.

Toţi patru se uitau ţintă la masă, într-o tăcere ciudată. În cele din urmă, Rhys spuse:

— Aşa merg lucrurile. Soarta râde de toate planurile pe care ni le facem noi.

Bellamy pocni masa cu pumnul.

— Trebuie să îl găsim pe bărbatul care l-a dus pe Leo pe străduţă. E clar că a fost ademenit într-o ambuscadă.

— Nu ai de unde să ştii asta. Mi se pare mai degrabă că străinul şi amicul tău au fost ambii victime, zise Meredith. Amândoi au fost răniţi.

— E evident că se prefăcea, spuse Bellamy. Şi e vinovat într-o oarecare măsură. Altminteri, de ce-ar fi dispărut?

— Nu ştiu, răspunse Meredith fără să se lase intimidată. De acord, cel mai bine ar fi să îl găsiţi şi să îl

întrebaţi. Dar mă îndoiesc că îl veţi găsi aici, în Dartmoor.

— Şi eu mă îndoiesc de asta. Nu de aceea am venit. Se întoarse spre Rhys şi continuă: Mă întorc la Londra, să văd ce mai pot afla. Am nevoie de un loc în care să stea Cora. Un loc sigur.

— Adică aici? întrebă Rhys.

Bellamy încuviinţă din cap.

— Stai puţin, spuse Meredith. Conduc un local respectabil. Three Hounds nu e genul acela de han.

— Voi plăti eu pentru ea, spuse Bellamy. Nu va trebui să recurgă la meseria ei. Are nevoie doar de un loc în care să stea. Dacă ucigaşii lui Leo ştiu că e martoră, ar putea fi în pericol. Se întoarse spre Rhys. M-am gândit că hanul ar fi locul ideal, doar dacă nu te gândeşti tu la altul. Ai o locuinţă personală?

— Va sta aici, zise Meredith şi se ridică în picioare, devenind dintr-odată o hangiţă cât se poate de primitoare. Haide, Cora! Probabil că eşti obosită. Să-ţi găsim o odaie şi să-i lăsăm pe bărbaţi să discute.

Cora se ridică de la masă, iar Meredith îi făcu semn mămoasă.

— Domnule Bellamy, veţi avea nevoie şi dumneavoastră de cazare?

— Doar în noaptea asta.

— Prea bine, atunci. Suntem încântaţi să vă urăm bun venit la hanul Three Hounds. Totuşi, din tonul ei nu s-ar fi spus că era chiar atât de încântată. Voi pregăti o odaie şi pentru dumneavoastră.

— Poate sta în a mea, spuse Rhys. Când ea se încruntă, fără să înţeleagă, el adăugă încet: Eu voi dormi afară, la mlaştină, de acum înainte. Ca să nu se mai repete evenimentele de azi-dimineaţă.

— Care evenimente? şopti ea. Cele de la locul construcţiei sau cele… Privi scurt în sus, spre dormitoare.

— Ambele, spuse el simplu.

Ea se încruntă şi mai tare.

După ce plecară doamnele, Bellamy se uită ciudat la Rhys.

— Te însori? După moartea lui Leo… când vorbeam despre viitorul lui Lily, ai spus că nu vrei să te căsătoreşti.

— Nu voiam. Pe atunci.

Şi nici acum nu îl interesa să se însoare cu sora geamănă îndurerată a lui Leo Chatwick. Lily era o doamnă rafinată, elegantă, de viţă regală, dacă îşi amintea el bine. Rhys nu era potrivit pentru ea.

Nici Julian Bellamy nu era, ceea ce explica dispoziţia proastă constantă a acestuia. Bellamy era singurul om care vorbea şi mai puţin ca Rhys despre copilăria lui. Nimeni nu ştia de unde venea, iar lui Rhys nici că-i păsa. Dar când venea vorba de o doamnă de rangul lui Lily Chatwick… până şi Rhys ştia că astfel de lucruri contau. Mult.

— Vrei să spui că, în decurs de o săptămână, hangiţa aceasta văduvă te-a făcut cumva să te răzgândeşti?

— Mda.

Bellamy îşi trecu mâna prin părul neîngrijit.

— Nu mă înţelege greşit. E frumuşică, dar… puţin cam necioplită, nu crezi?

— De ce zici asta? Pentru că te-a provocat? chicoti Rhys. Este o femeie puternică. „Şi dulce, şi moale, şi vulnerabilă, şi precum mătasea fierbinte între coapse.” Dar prefera să nu divulge altora aceste laturi ale lui Meredith. Munceşte din greu şi nu suportă prostiile.

— Mi-am dat seama.

Rhys îşi flexă mâna până îi pocniră încheieturile degetelor.

— Un bărbat ca mine nu are nevoie de femei delicate, ca porţelanul.

— Am înţeles.

— Ce mai face Lily?

Bellamy oftă apăsat.

— Delicată. Ca porţelanul. Moştenitorul lui Leo va veni din Egipt în câteva luni şi va trebui să elibereze casa. Nu ştiu ce se aşteaptă Lily să facă atunci, dar refuză să vorbească despre asta. Spune că se va descurca singură. Îşi termină nervos băutura. Singură. Ce se va întâmpla cu lumea asta, cu femeile astea moderne? Un bărbat nu le mai poate spune ce să facă.

— Mie-mi zici?! bombăni Rhys, încă gândindu-se la cum se încruntase Meredith.

Dacă nu era mulţumită de hotărârea lui de a dormi la mlaştină, ar fi putut să i-o schimbe uşor, căsătorindu-se cu el. După incidentul de la lac, ştia că nu ar fi rezistat încă o noapte sub acelaşi acoperiş cu ea, fără să se culce cu ea.

— Lily mă tot bate la cap să nu-i mai vânez pe ucigaşii lui Leo. Spune că e inutil. Bellamy clătină din cap. Nu mă opresc nici în ruptul capului. Până nu-i găsesc pe vinovaţi şi nu mă asigur că vor fi spânzuraţi. Sau mai rău. Se uită la Rhys, apoi adăugă: Aici intri tu în scenă.

— Lasă-mă să ghicesc. Eu mă voi ocupa de partea cu „mai rău”.

Bellamy încuviinţă.

— Recunosc că ultimele săptămâni *nu* au dat roade. Am tot căutat două matahale fără nume şi fără chip… Un lucru deloc uşor. Povestea Corei mi-a dat noi speranţe. E mult mai uşor să găseşti un dandy, decât doi huligani obişnuiţi. În primul rând, sunt mai puţini, iar broderiile aurii chiar că ies în evidenţă în mulţime. Ascultă-mă bine când îţi zic că-l voi găsi. Şi atunci îţi voi da de veste. Va trebui să scoatem adevărul de la el. Şi, dacă îţi aminteşti, ai promis să mă ajuţi cu forţă brută la nevoie.

— Îmi amintesc. Bătu cu degetul înţepenit în halba de bere. Când făcuse oferta respectivă, s-ar fi luat la bătaie cu orice creatură mare şi furioasă, cu speranţa că poate-poate aşa ar fi pierdut şi el. Dar lucrurile s-au schimbat, continuă el. Am responsabilităţi aici. Şi cred că am terminat-o cu

încăierările.

Bellamy se aplecă peste masă şi îl sfredeli cu privirea.

— Ei bine, vei renunţa la pensionare pentru asta. Eşti membru al Clubului, iar Leo a fost fondatorul lui. Îi datorezi măcar atât, ca să-i răzbuni moartea.

Colţul gurii lui Rhys se strâmbă a nesiguranţă. Mai exact, ce anume îi datora el lui Leo Chatwick? Clubul acesta al lui nu făcuse nimic pentru el. Dar uciderea lui Leo îl convinsese în cele din urmă pe Rhys de inutilitatea de-a urmări moartea. Dacă Leo n-ar fi fost ucis, poate că Rhys nu s-ar fi întors ani întregi în Buckleigh-in-the-Moor. Poate că ar fi trecut mult timp înainte să aibă parte de această şansă la mântuire.

Poate că într-adevăr îi datora foarte multe lui Leo.

— Găseşte-l mai întâi, spuse Rhys. Şi-apoi vorbim.

Capitolul 10

În timpul scurtei lui şederi la han, Julian Bellamy făcu exact un singur lucru pentru care Meredith îl îndrăgi.

Plecă înainte de ivirea zorilor.

Pe de altă parte, se aşteptase de la Cora să doarmă până la prânz, aşa cum probabil făceau doamnele nopţii. Aşa că o surprinse într-adevăr când fata îşi făcu apariţia în timpul dimineţii, în timp ce ea cocea chiflele.

— Bună dimineaţa, doamnă Maddox.

Meredith ridică o scândură plină cu chifle cu drojdie crescute şi strănută din pricina făinii.

— Domnul Bellamy a plecat deja către Londra.

— Da, doamnă. M-am gândit eu.

Cora arăta înviorată şi inocentă în dimineaţa aceasta. Fără vopsea sau pudră care să îi ascundă pielea palidă, şi îşi prinsese părul blond într-un coc simplu. Rochia ei de zi

din muselină albastră ca porţelanul avea decolteu adânc şi i-ar fi trebuit un şal, dar, altminteri, nu era deloc remarcabilă ca stil sau calitate.

Şi totuşi, era în continuare o fată foarte drăguţă. Poate chiar mai drăguţă ca ieri. Ceea ce o făcu pe Meredith să creadă că fata avea să îi aducă necazuri.

Nu îi plăcea să o ţină pe Cora la han, dar alternativele îi plăceau şi mai puţin. Nici vorbă ca târfa asta să stea în vreo reşedinţă privată – indiferent că era vorba de o casă în Londra sau de o bojdeucă din mlaştină – care îi aparţinea lui Rhys. Poate că Meredith îi refuzase de vreo două ori cererea în căsătorie, dar asta nu însemna că nu mai era deloc interesată de el. Mai ales după ceea ce se întâmplase ieri la lac, când fusese pe punctul de a-şi îndeplini fanteziile pe care le avusese ani la rândul.

Deschise uşa de la cuptor, şi o năpădi un val de căldură. Broboane de sudoare îi apărură instantaneu pe frunte şi pe gât. Pentru o clipă, rămase fără apărare. Amintirile o copleşiră.

Braţele lui puternice care o ţineau locului în lac. Limbile lor care se împreunau cu un abandon sălbatic. Vârful fierbinte, umflat al erecţiei lui alunecând sub atingerea ei, mătăsos precum făina măcinată de două ori.

Degetele lui, atât de groase, înlăuntrul ei…

Vârî pâinea în cuptor şi trânti uşa tare. „Concentrează-te, Meredith.” Din pricina reveriilor ei toride arsese deja primul rând de chifle.

— Micul dejun s-a terminat, îi spuse ea Corei, ştergându-şi mâinile de şorţ. Şi mai durează până la masa de prânz. Dar vom avea pâine proaspătă în câteva minute. Bei cafea sau ceai?

— Nu avem ciocolată, nu?

O faţă drăguţă *şi* iubitoare de dulciuri? Necazuri.

— Mă tem că nu.

— Atunci ceai, vă rog.

Când Meredith se duse să pună ibricul pe foc, fata interveni:

— Ah, lăsaţi-mă pe mine, doamnă. Când am locuit în Londra, mereu pregăteam eu ceaiul pentru fetele din casă. Mă pricep la asta.

Meredith îi cedă ceainicul. O privi pe fată umplându-l cu apă şi punându-l pe plită, după care îşi drese vocea şi spuse pe un ton cât mai sever:

— Uite ce e, Cora. Ştim amândouă că va trebui să discutăm despre asta la un moment dat, aşa că mai bine o facem acum.

Fata îşi ridică sprâncenele, surprinsă, de parcă n-avea habar de ce avea să spună Meredith în continuare.

— Da, doamnă?

— E hanul meu şi e un local respectabil. Bărbaţii din partea locului care vin aici seara vor fi foarte interesaţi de tine. Dar, chiar dacă eşti prietenă cu Lord Ashworth, te avertizez de pe acum, nu voi permite să te ţii de prostii.

— Ah, da, doamnă. Nu vreau prostii. Ştiu că domnul Bellamy a spus că va plăti pentru mine, dar aş prefera să muncesc ca să plătesc singură.

Meredith miji ochii la ea.

— Parcă tocmai ţi-am spus…

— Ah, nu la munca *aia* mă refeream. Ceainicul bolborosea. Cora apucă un prosop de pe masă şi şi-l înfăşură în jurul mâinii înainte să ia ibricul de pe plită. Nu mi-am dorit niciodată o astfel de viaţă. Nici măcar nu îmi dau seama cum de-am ajuns acolo. Locuiam în Dover, acolo am crescut. Mama era croitoreasă şi, într-o zi, m-a trimis la piaţă. Glumeam cu nişte prietene pe drum spre casă, şi un domn elegant a trecut pe lângă noi într-o trăsură superbă. Era foarte frumos. A deschis portiera şi mi-a spus că sunt drăguţă şi m-a întrebat dacă vreau să merg la Londra cu el. Bineînţeles că da. Mereu dorisem să văd Londra. Ce fată nu vrea? Se încruntă, apoi adăugă: Unde-i ceaiul?

Meredith arătă spre cutia cu ceai.

Muşcându-şi buza, Cora măsură frunzele de ceai puse în ceainic cu o concentrare de copil. Era un amestec aşa ciudat de fată şi femeie. Meredith nu îşi dădea seama care dintre ele era o prefăcătorie: inocenţa sau experienţa.

— Aşa că te-ai dus la Londra cu el... o îmboldi ea, întrebându-se oarecum de ce o interesa povestea.

— M-am dus cu el la Londra. Şi când am ajuns acolo, eram o curvă. Domnul cel frumos mi-a făcut vânt în Covent Garden şi mi-a aruncat un şiling. Ridică resemnată din umeri şi acoperi frunzele de ceai cu apă clocotită şi le lăsă la infuzat.

— Câţi ani aveai?

— Treisprezece.

Meredith icni.

— Vai, nu.

— Vai, da. Treisprezece, şi eram singură pe lume, fără vreun alt mijloc de a-mi câştiga traiul, fără bani să mă întorc acasă... Credeam că mama nici nu m-ar mai fi vrut înapoi. Zâmbi vag în timp ce se uita la ceai. Dar m-a vrut. Luna trecută când m-am dus să o văd, mi-a spus că s-a rugat pentru mine în fiecare zi.

— Bineînţeles că da.

Meredith aţâţă focul cu vătraiul. O usturau ochii de la fum, aşa că avu un pretext bun ca să îşi şteargă o lacrimă. Povestea fetei era, fără îndoială, emoţionantă. Îndeajuns cât să-i reînvie instinctele materne. Poate că era ea stearpă, dar hanul era ca un magnet pentru adolescenţi nedoriţi care aveau nevoie de un prieten. Mai întâi Gideon, apoi Darryl. Şi acum fata asta.

Luă prosopul de la Cora şi se pregăti să scoată chiflele din cuptor.

— Şi câţi ani ai acum?

— Optsprezece, doamnă. Şi nu mai vreau să mă întorc la viaţa aceea, nu mai vreau. Vă rog să mă lăsaţi să lucrez

pentru dumneavoastră, doamnă Maddox. Poate că până voi pleca de aici voi avea şansa să găsesc o slujbă mai bună. Poate că domnul Bellamy sau lordul Ashworth ar găsi de cuviinţă să îmi dea nişte recomandări, şi aş găsi un post. Aş putea să-i trimit nişte bani mamei, din când în când, şi n-ar trebui să îşi facă griji de unde provin.

— Păi, văd că te-ai gândit bine la toate.

— N-am dormit jumătate din noapte, doamnă. Cred că de-aia am dormit până târziu.

Meredith îi oferi o chiflă proaspătă, iar Cora o primi cu nerăbdare, ţipând când îi arse vârfurile degetelor.

Meredith zâmbi când o văzu cum jonglează cu chifla şi când o auzi râzând plină de viaţă, ca o fetiţă.

— Gem este cumva? întrebă ea plină de speranţă, îmbujorată.

— Da. Da, este. Şi miere. Şi data viitoare când avea să se întâlnească cu Gideon, Meredith avea să-l roage să aducă şi nişte ciocolată.

În timp ce aducea borcanele cu gem şi miere, Meredith se gândi cum fusese ea pe la vârsta Corei. Pe atunci îi purta deja de grijă tatălui ei invalid şi era singura care ar fi putut să aducă un ban în familie. Toate astea, plus faptul că era disperată şi înfometată. Din fericire, mulţumită tatălui ei şi iubitei ei mame, pe atunci în viaţă, avea ceva aptitudini şi educaţie. Uneori bănuia că Maddox se căsătorise cu ea din milă. Sau poate din cauză că ştia să citească, să scrie şi să socotească mai bine ca majoritatea din sat. Cu siguranţă mai bine ca Maddox.

Fusese norocoasă. Spre deosebire de ea, Cora se trezise fără prieteni, fără bani, fără educaţie şi aruncată într-un oraş necunoscut la vârsta de treisprezece ani… după ce fusese iniţiată fără milă în tainele femeieşti de un „gentleman” aflat în trecere, cu o trăsură rapidă. Simplul fapt că supravieţuise era uimitor în sine, iar povestea ei explica, în mod cert, de ce se purta ca o fată de

treisprezece ani care mergea pe treizeci.

Era de înţeles atunci, într-un fel tragic, faptul că un copil privat de inocenţă ar fi cultivat un alt tip de naivitate, mai voită, ca să o înlocuiască. Se gândi la Rhys şi la încrederea lui încăpăţânată în soartă. Oare ce minciuni îşi spunea un băiat maltratat ca să nu creadă că merita, într-un fel, un tratament atât de îngrozitor?

Cora umplu două căni cu ceai, iar Meredith sorbi cu precauţie din a ei.

— Nu-i rău deloc, spuse ea, savurând lichidul cald şi aromat. Data viitoare te învăţ să faci cafea. Găseşti un şorţ agăţat în cui, de partea cealaltă a lăzii cu ceapă.

Fata îşi împreună mâinile.

— Mă lăsaţi să lucrez pentru dumneavoastră?

Meredith încuviinţă şi mai sorbi o dată din ceai. Voia să-i dea o şansă fetei şi categoric avea nevoie de o mână de ajutor. După ce începea noua construcţie, urma să aibă o echipă de bărbaţi înfometaţi de hrănit. Şi bărbaţii aceia înfometaţi aveau să câştige nişte bănuţi, iar o parte din bănuţi urmau să se rostogolească, la sfârşitul zilei, pe tejgheaua ei.

— Vei fi noua mea ospătăriţă, spuse ea. Începi la micul dejun, după care o vei ajuta pe doamna Ware la gătit, până la masa de prânz. După-amiezile vei fi liberă, de la două la cinci, după care serveşti la tejghea până la închidere. Cum ţi se pare?

— Ah, mi se pare încântător.

— Încântător? chicoti Meredith. Vom considera prima săptămână de probă. Să ţii un han e greu. S-ar putea să nu faci faţă.

— Ah, ba da. Cora zâmbi larg, şi în obraji îi apărură două gropiţe, apoi îşi puse şorţul. Sunt mai puternică decât par.

— Nu mă îndoiesc de asta. De obicei aşa e cu noi, femeile, împinse un castron cu aluat crescut către fată şi îi

arătă cum să modeleze chifle. Dar ţine minte că nu eşti în Londra. Unii bărbaţi de pe aici sunt mai duri de felul lor. Să-mi spui dacă îţi fac necazuri.

— Da, doamnă.

— Şi nu te aventura prin împrejurimi de una singură. Mlaştina poate fi periculoasă dacă nu cunoşti drumul. Dacă trebuie să te duci undeva, te va duce băiatul de la grajduri.

— Dar nu acum, le întrerupse o voce profundă. Darryl e ocupat să-mi pregătească iapa.

Meredith se întoarse şi îl văzu pe Gideon în pragul uşii dintre bucătărie şi cârciumă. Lăsă chiflele pe mâna Corei şi îl întâmpină grăbită. Dumnezeule, spera că nu…

— Nu. Fără căruţă astăzi, spuse el, răspunzându-i întrebării nerostite. Am venit călare, doar ca să văd cum stau lucrurile. Dar ţi-am adus ziare. Le ridică deasupra capului. E o sticlă de vin de Porto foarte bun în desaga mea, şi… Privirea îi fugi peste umărul ei. Şi cine Dumnezeu *e* ea?

Meredith se uită peste umăr la Cora. Fata era murdară de făină până la încheieturile mâinii, rupea cu hărnicie din aluat şi îl modela în chifle. Bucăţile de aluat crescut semănau foarte bine cu sânii ei palizi care se revărsau peste corsaj, ca nişte cupe zdravene, în timp ce se apleca peste masă.

— Ea e Cora, spuse ea, întorcându-se din nou spre Gideon.

Îi văzu gâtul nebărbierit mişcându-i-se.

— Arată ca o târfă.

Meredith îl trase dincolo de pragul uşii, ca să nu îi audă fata.

— Ei bine, chiar a fost. Până de curând. Acum este noua mea ospătăriţă.

El se încruntă.

— Adăposteşti curve? Credeam că nu e genul ăla de han. Mereu zici că vrei să faci din han un local respectabil.

— Chiar e respectabil. Aşa cum ţi-am spus, nu mai

practică acea meserie.

— Ah, am înţeles. Deci e noul tău proiect de caritate, să reabilitezi femei decăzute?

— Nu. E o prietenă a lordului Ashworth şi are nevoie de un loc în care să stea.

Maxilarul lui se încleştă.

— Ashworth e încă aici?

— Aici, la han? Nu. Aici, în zonă? Da.

Gideon înjură.

— Deci îşi mută propria târfă la han. Ce mai urmează? Nu-l lăsa să se simtă prea bine aici, Meredith.

— Nu e târfa *lui.* Oftă. Nu aşa sperase să îi dea vestea despre parteneriatul în construcţii. Du-te la bar, îi spuse ea. Îţi voi aduce ceva de mâncare şi vorbim.

Se întoarse în bucătărie, o lăudă pe Cora pentru progresele făcute, apoi umplu o cană cu ceai şi o farfurie cu chifle fierbinţi şi o pulpă de pui rece rămasă de noaptea trecută. Aşează cana şi farfuria în faţa lui Gideon, pe tejghea. Aşa cum se întâmpla în cazul celor mai mulţi bărbaţi, dispoziţia i se îmbunătăţea, de obicei, după ce mânca.

— Ascultă-mă bine, spuse ea când el tăbărî asupra mâncării, nu voi permite nimănui să vorbească aşa despre Cora. A avut mult ghinion când era mai tânără şi circumstanţele au forţat-o să practice o meserie mai puţin onorabilă. Adică seamănă mult cu nişte traficanţi pe care îi cunosc eu. Oricum, nu va primi clienţi aici.

— Eşti sigură? Luă o gură de ceai ca să înghită mai bine a treia chiflă. Îşi înălţă capul şi se uită pe lângă Meredith, prin uşa de la bucătărie. Ştii tu, obiceiurile vechi se uită greu. La cum arată, nu-i vor lipsi ofertele. Şi dacă se plictiseşte? Dacă i se pune pata pe vreun călător care îi face câteva complimente şi îl duce în pat?

— Atunci, nu ar fi foarte diferită de mine, nu-i aşa? Se dădu într-o parte, ca să-i blocheze vederea şi spuse pe un ton glacial: Pentru un tip care nu aspiră la preoţie, eşti

foarte critic astăzi.

— Pur şi simplu nu îmi place. Aduce necazuri.

— E valabil pentru majoritatea persoanelor care îmi plac cel mai mult.

El nu îi răspunse, aşa că Meredith îl privi îndeaproape. Dăduse pe gât patru chifle şi carnea de pui, şi tot avea o licărire de foamete în privire. Aşa că starea lui proastă se explica altfel: o voia pe Cora. O dorea pe fată, şi asta îl enerva.

Sinceră să fie, şi Meredith era puţintel supărată pe el. Se obişnuise ca Gideon să îi facă ochi dulci *ei* peste cana de ceai. Dar Cora era mai tânără, mai drăguţă şi, în mod evident, mai voluptuoasă. Se gândi că un bărbat nu avea cum să se uite la ea fără să îi lase gura apă, aşa cum nu puteau să rămână cu gura uscată în faţa unei fripturi de vită suculente şi bine condimentate.

Dar tot îi rănea puţin mândria.

— Bărbaţii se vor încăiera din pricina ei în fiecare seară, spuse el, încleştându-şi încăpăţânat maxilarul. Aş fi şocat dacă ambii băieţi Symmonds trec de săptămâna asta cu viaţă.

— Vor fi prea istoviţi ca să se bată.

— Ce vrei să spui?

— Vor munci.

El pufni neinteresat.

— Nu prea cred. Cât timp Ashworth este încă în zonă, nu pot să-ncep iar cu căruţele. Le-am dat liber oamenilor.

— Vor munci pentru mine. Şi pentru lordul Ashworth.

— Meredith, mârâi el. Spune-mi că glumeşti. Şi repede.

— E adevărat.

Îi spuse despre schema de construcţie, îndurându-i privirea rece în tot acest timp, privire care îi devenea tot mai rece, cu cât îi explica mai mult din planul lor. Când termină, ar fi putut jura că i se formase gheaţă pe gene.

— Trebuie să înţelegi, îl imploră ea. Am economisit bani ani şi ani, bănuţ cu bănuţ, şi mi-ar mai fi luat zece ani ca să strâng fondurile pe care lordul Ashworth le poate scoate din căptuşeala hainei. Nu înţelegi că trebuie să profit de această şansă? Este singura oportunitate de a îmbunătăţi hanul.

— Reconstruieşte conacul Nethermoor, pentru numele lui Dumnezeu. Ce se va întâmpla cu bunurile mele de acolo?

— Nu reconstruieşte conacul. Îşi construieşte o căsuţă în apropiere. În timpul construcţiei, îţi vom putea da de lucru cinstit: să transporţi bunuri legitim. Cât despre cealaltă treabă… ei bine, omul nu poate fi în mai multe locuri deodată. Cât timp sunt ocupaţi cu hanul, vei putea să te mişti prin mlaştină cum vrei.

— Cu cine? Mi-ai furat forţa de muncă.

— Ştiu că va fi nevoie de puţin efort, dar vei găsi tu o soluţie. Gideon, nu ai de ales. Lord Ashworth nu va pleca aşa de uşor. E hotărât să îşi ridice casa. Răsuci şnurul de la şorţ în jurul degetului. O construieşte pentru tata. Nu pot refuza.

Nu voia să îi spună că, aparent, Rhys construia căsuţa şi pentru *ea,* ca mireasă a lui. Nu avea sens să menţioneze asta. Partea asta, cel puţin, o refuzase deja.

— Şi ce se va întâmpla după ce se finalizează aceste mici proiecte de construcţie?

— Va pleca. Adevărul acelor cuvinte i se prăbuşi în stomac şi o apăsară greu. Sunt sigură de asta.

— Bine. Pentru că e un lucru cert. A lipsit paisprezece ani. S-a întors dintr-un moft şi următoarea briză capricioasă îl va izgoni din nou. Sper doar să termine clădirea înainte să se întâmple.

— Aşa va fi, spuse ea, foindu-se neliniştită. La câţi bani cheltuieşte, nu ştiu dacă e doar un moft.

— E un aristocrat. Poate că mofturile lor sunt scumpe,

dar tot mofturi sunt.

Meredith pufni şi se întinse după farfuria lui, punând tacâmurile şi cana pe ea. Nu auzea nimic nou. Îşi spusese aceleaşi lucruri încă de când Rhys intrase în hanul ei. Dar el i-o spunea într-un mod foarte convingător, şi abia acum îşi dădea seama cât de mult îşi dorea să se înşele amândoi.

Gideon se aplecă încet peste bar şi îi spuse pe un ton jos şi pătrunzător:

— Există două feluri de oameni, Meredith. Cei făcuţi să rămână într-un singur loc şi cei care nu sunt făcuţi pentru asta. Noi facem parte din prima categorie, noi doi. Dumnezeu ştie că am fi putut lăsa în urmă satul ăsta şi ne-am fi putut ocupa de lucruri mai măreţe, mai bune. Dar nu am făcut-o, niciunul. Deoarece ne pasă de locul ăsta uitat de lume, chiar dacă lui nu i-a păsat niciodată de noi. Ne-am agăţat de pieptul care ne-a înţărcat, încercând să stoarcem lapte dintr-o ţâţă de granit, şi degeaba ne-ar zice oricine că e în zadar, pentru că ştim deja. Dar iată-ne tot aici.

Ea înghiţi în sec.

— Cât despre Ashworth… Scoase un sunet răguşit, gutural. El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă. Ai face bine să nu uiţi asta. Se uită peste umăr la cârciumă, de la grinzile de acoperiş la vatră. Ai investit ani în acest loc. Muncă, sudoare, sânge, lacrimi. Ce ai face ca să îl protejezi?

— Orice. O spusese fără să se gândească. Orice mi-ar sta în putere.

— Aşa e, zise el pe un ton prevestitor de rău, ştiu că aşa ai face. Şi ştii că şi eu cred la fel despre comerţul meu. Ca să-mi apăr mijloacele de trai, aş face orice mi-ar sta în putere. Singura diferenţă dintre noi doi este că eu sunt mereu înarmat.

Uşa se deschise cu un scârţâit.

— Măi să fie, e chiar faimosul Gideon Myles. Şi pistolul lui mult trâmbiţat.

Rhys stătea în pragul uşii de la intrarea în cârciumă. Ocupa atât de mult din cadrul uşii, încât doar câteva raze de soare slabe îi încadrau silueta impunătoare. Înaintă în odaie cu paşi înceţi şi grei, iar inima lui Meredith îi sărea în piept la fiecare dintre ei.

— Ştii, Myles, spuse el, proptindu-se în cot pe tejghea, din propria experienţă, aş spune că bărbaţii care se laudă mereu cu mărimea armelor lor de foc compensează de fapt pentru alte – îl privi pe Gideon batjocoritor – lipsuri. Se întoarse apoi spre Meredith. Bună dimineaţa, doamnă Maddox.

— Da, răspunse ea prosteşte.

Da. Acum chiar că era o dimineaţă bună.

Rhys arăta superb. Proaspăt spălat, proaspăt ras şi îmbrăcat ca un gentleman din cap până în picioare – manta, lavalieră, vestă, pantaloni, cizme. Cum de reuşise, ţinând cont că dormise în mlaştină? Şi-l imagină – ce imagini delicioase – scăldându-se în pârâu, bărbierindu-se în suprafaţa sticloasă a lacului. Dar de ce? Cu ce scop?

Chiar dacă mintea ei încerca să descifreze acest mister, o parte din ea nu se îndoia câtuşi de puţin. Ştia în adâncul sufletului el făcuse acest efort pentru ea. Şi asta îl făcea cea mai excitantă privelişte de care avusese parte vreodată. Mirosea a săpun şi a salvie sălbatică, şi a piele masculină curată. Se uită la materialul alb ca zăpada de la gâtul lui. O mâncau degetele de dorinţa de-a ajunge la nodul acela, de-a se chinui să îl desfacă şi de a-şi vârî mâna în cămaşa lui ca să revendice tot ce ascundea aceasta. Era ca un dar mare, cu un ambalaj complicat pe care tânjea să îl desfacă.

Râse în sinea ei din pricina ironiei. El se îmbrăcase cu atâta grijă, iar ea şi-l dorea numaidecât gol-goluţ.

Degetele lui înăuntrul ei…

— Eşti gata să mergem la biserică? întrebă el.

Cuvântul o trezi la realitate.

— Bi-biserică? Ai spus cumva biserică? Şi nu. Era gata pentru ceva, dar nicidecum pentru biserică.

— *Este* prima duminică din lună, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, nevenindu-i a crede. Pentru *asta se* îmbrăcase aşa de elegant? Pentru biserică?

Ca o confirmare, clopotul bisericii începu să bată.

— Dacă eşti gata, spuse el, mă gândeam că ai vrea să mergem împreună.

Meredith trase aer în piept cu un şuierat audibil.

Un zâmbet superior, leneş şi strâmb începu să se contureze pe chipul lui Rhys.

Ah, chiar că era un diavol şiret. Se îmbrăcase ca să o seducă şi acum o ispitea cu singura activitate castă care i-ar fi făcut, în mod oficial, un cuplu în ochii sătenilor. Cuplurile care se curtau mergeau uneori la biserică şi apoi se întorceau împreună. Prin locurile acestea, era echivalent cu a anunţa o logodnă.

— Nu ai nevoie de mine, protestă ea. Se vede biserica de la uşă. Este la doar câţiva paşi distanţă, chiar peste drum. N-ai cum să te pierzi.

Gideon spuse tare:

— Ai auzit-o pe doamna. Nu merge nicăieri cu tine. De ce nu pleci din târg?

Perfect. Exact asta îi trebuia: un concurs între Rhys şi Gideon, ca să vadă care din ei arunca jetul de urină mai departe.

— Cred că nu voi merge în dimineaţa asta. Mă… îşi duse o mână la tâmplă. Mă cam doare capul.

Rhys nu îi răspunse, ci trecu doar, încet, pe partea ei de tejghea. Meredith îşi propti mâinile pe lemnul lustruit când el veni în spatele ei, puţin prea aproape ca să fie un gest doar prietenesc. Trecu o clipă îndelungată, tăcută, timp în care inima ajunse să îi bată de două ori mai repede. Oare ce voia să facă?

La început, nici măcar nu a fost sigură că simţise

ceva. Senzaţia era mai uşoară ca o şoaptă, mai subtilă ca insinuarea. Doar umbra unei mângâieri pe coasta cea mai de jos din partea stângă. Sentimentul se intensifică când el ajunse la adâncitura vulnerabilă dintre talie şi şold. După care îi cuprinse partea de jos a spatelui, ca o ispită perfidă.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt. Furtuna aceasta de senzaţii păcătoase era rezultatul unui gest simplu, înşelător de nevinovat. Rhys prinsese de şnurul şorţului şi trăgea de el.

Încet, cu mână sigură… cu un scop neînduplecat pe care îl simţea din vârful degetelor de la picioare, până la rădăcina firelor de păr… îi desfăcea şnurul.

Urmă un moment de încordare. Bucata de muselină opunea rezistenţă. Tremura, se împotrivea. În cele din urmă, nodul cedă.

Iar ea era pe de-a-ntregul răvăşită.

Îi simţi mâinile-i încrezătoare pe umeri. Prinse de fiecare bretea cu câte un deget, ca un cârlig, şi îi trase şorţul desfăcut în jos peste braţe. Când ajunse la coate, ea începu să tremure. Ca să mascheze momentul, preluă sarcina de la el, şi îşi trecu şorţul peste încheieturile mâinilor.

Îşi simţi limba încărcată când înghiţi în sec. Simţi furnicături pe fiecare centimetru de carne.

— Meredith, spuse el, iar ea îi simţi vocea profundă şi insistentă pe ceafă. Hai să mergem împreună.

— Doamnă Maddox? se auzi vocea vioaie a Corei, din bucătărie, străbătând pâcla dorinţei. Am auzit cumva clopotul de la biserică?

Meredith îşi duse şorţul la piept, de parcă ar fi trebuit să se acopere, ruşinată. Îi dăduse jos doar bucata aceasta de muselină murdară de făină, dar se simţea de parcă ar fi dezbrăcat-o până la piele.

Cora veni din bucătărie şi se opri brusc când îl văzu pe Rhys. Înghiţi în sec.

— Bună dimineaţa, milord, spuse ea cu capul plecat, aparent incapabilă să îl privească în faţă. Nu… voiam să vă întrerup.

Rhys, Domnul să-l binecuvânteze, încercă să nu pară jignit. Dar lui Meredith – care ar fi putut să îl privească fără probleme în faţă ore în şir – i se păru că îl vede tresărind.

— Bună dimineaţa, domnişoară Dunn, spuse el blând. Într-adevăr, ai auzit clopotul de la biserică. Tocmai mă pregăteam să mă duc într-acolo. Dacă doamna Maddox mi se va alătura.

Meredith răsuci şorţul în mâini.

— Dar trebuie coapte…

— Am terminat, doamnă. Cora zâmbi.

— Serios? Ce convenabil! Rhys ridică din sprânceană. Domnişoara Dunn cea descurcăreaţă a terminat de copt. Eşti liberă.

Îi întinse braţul lui Meredith.

Ea se uită ţintă la el.

O tăcere încordată se lăsă în odaie, crescând precum un balon, până îi cuprinse pe toţi: Meredith, Rhys, Gideon, Cora. Niciunul dintre ei nu părea dispus să spargă liniştea.

— Sunt nouă în sat, spuse Cora în cele din urmă, pe un ton ezitant. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi arăta cum se ajunge la biserică, milord. Adică… dacă credeţi că ar lăsa o fată ca mine să intre.

Lui Meredith îi veni să îşi ascundă faţa de ruşine. O târfă care acum lucra ca ospătăriţă o învăţa bunele maniere.

— Ei bine, spuse Rhys şi îşi drese vocea. Îi oferi Corei acelaşi braţ pe care îl refuzase Meredith. Uite cum facem, domnişoară Dunn. Voi trece eu primul pragul. Dacă nu se surpă pământul şi nu mă înghite direct iadul, înseamnă că vei fi în siguranţă.

Cu un zâmbet îndrăzneţ, Cora îl prinse cu grijă de braţ.

— Mulţumesc, milord. Frumos din partea dumneavoastră.

Cei doi se îndreptară spre uşă.

— Mergem toţi împreună, strigă Meredith. Dădu fuga de după tejghea şi îl înghionti pe Gideon de pe scaunul lui, prinzându-l rapid de braţ. Toţi patru.

Gideon încercă să îşi tragă braţul, dar ea îşi înfipse unghiile în mâneca lui. Ştia că nu mai călcase pragul bisericii de când plecase fostul paroh, dar astăzi avea să se lase în genunchi, în rugăciune. Chiar de trebuia să-l lovească peste picioare.

Îl trase pe Gideon înainte şi închise cârciuma, după care se grăbi să îi ajungă pe Rhys şi Cora, care intrau deja în curtea bisericii. Ce mai grup: un lord, o curvă, un traficant şi o văduvă, toţi îndreptându-se spre biserică. Era ca un preludiu la o glumă ciudată, plină de blasfemie, care ar fi părut tot mai amuzantă după mai multe halbe cu cidru.

De fapt, Meredith abia se abţinea să nu chicotească chiar ea ca la beţie, când intrară în biserică. Destul de surprinzător, dar pământul nu se deschise ca să îi înghită pe toţi dintr-o singură înfulecare eficientă. Conform obiceiului existent în Buckleigh-in-the-Moor cu mult înainte să se nască Meredith, bărbaţii stăteau într-o parte a bisericii, iar femeile în cealaltă parte. Aşa că o luă pe Cora de la braţul lui Rhys şi o duse spre o stranăă din lemn îngustă. De partea cealaltă a culoarului, tatăl ei şi Darryl stăteau într-unul din primele rânduri. Tatăl ei o văzu şi dădu din cap, aprobator.

Când Rhys se aşeză la capătul aceluiaşi rând, Meredith se temu preţ de o clipă că, din pricina staturii sale, avea să acţioneze banca de lemn ca o catapultă, azvârlindu-i pe tatăl ei şi pe Darryl în aer.

Nu se întâmplă aşa, dar banca scârţâi scurt, îngrijorător. Gideon nu li se alătură bărbaţilor. Se strecură în rândul din spatele lor, încrucişându-şi braţele peste piept.

Expresia lui ursuză se potrivea cu postura lui lipsită de respect.

Meredith avu o senzaţie ciudată adânc înăuntrul ei, când îi văzu pe toţi aşezaţi atât de aproape unii de alţii. În pofida diferenţelor şi a relaţiilor problematice dintre ei, ţinea la toţi cei patru bărbaţi, în diverse feluri. Îi plăcea că îi putea vedea pe toţi odată.

Darryl îi atrase atenţia făcându-i frenetic din mână. Apoi făcu ochii mari de tot şi arătă spre Cora.

„Cine-i?” întrebă el fără sunet.

„Cora”, îi răspunse ea. „Noua ospătăriţă.”

Tânărul se holbă la fată, rămase gură-cască, încercat de sentimente care nu aveau ce căuta în casa Domnului.

Iar Darryl nu era singurul care se holba la Cora. Toţi bărbaţii din biserică o priveau fascinaţi. Şi toate femeile o priveau cu invidie. Punea pariu că prezenţa la biserică *şi* la cârciumă avea să sporească în timpul şederii Corei în sat.

Când preotul merse la amvon, observă că el şi Rhys se salutară scurt din cap, de parcă deja ar fi fost prezentaţi. Poate că Rhys îl întâmpinase mai devreme, cel puţin ar fi fost logic să o facă dacă era hotărât să înceapă să îşi asume rolul de lord local.

Poate că într-adevăr avea de gând să rămână.

Vorbele lui Gideon îi răsunară în ureche. „El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă.”

În pofida agitaţiei şi a confuziei din dimineaţa aceea, când începu slujba îşi aminti de ce mergea atât de rar la biserică în ultima vreme; din acelaşi motiv pentru care citea ziarele în picioare. La cât de mult muncea în fiecare zi, dacă stătea locului mai mult de trei minute legate, trupul ei interpreta gestul ca pe o invitaţie la somn. În timpul primei citiri, undeva între „a creat” şi „a spus”, bărbia ei parcă se acoperise cu un strat gros de plumb. Muşchii gâtului refuzau, pur şi simplu, să o susţină.

— Meredith Maddox.

Tresări din somn. Oare chiar îşi auzise numele? Doar nu începuse preotul să-i dojenească de la amvon pe enoriaşii somnoroşi.

— Şi Rhys St. Maur, continuă preotul, ambii din Buckleigh-in-the-Moor. Dacă ştie careva dintre voi vreun motiv sau vreo piedică în calea unirii acestor doi oameni în sfânta căsătorie, să o spună acum. Am întrebat prima dată.

Capitolul 11

Toţi cei prezenţi amuţiră. Nimeni nu mai dormea. Şi Meredith nu fusese nicicând mai trează ca acum.

Anunţuri. Îi spusese preotului să anunţe intenţia lor de a se căsători în faţa întregului sat. În faţa tatălui ei. În faţa lui Gideon Myles. Dintre toţi încrezuţii… Preotul îşi drese tare glasul, apoi întoarse pagina liturghiei şi începu să intoneze psalmul cu voce joasă şi sonoră. Nu se ridică nimeni. Nu cântă nimeni. Când se opri preotul, nu îi răspunse nimeni.

Şi, din moment ce era evident că toată lumea se aştepta ca ea să facă o scenă, Meredith se hotărî să le facă pe plac. Se ridică din strana ei şi îl confruntă pe Rhys, care era de partea cealaltă a culoarului.

— L-ai pus să citească anunţurile? De ce naiba ai făcut asta?

Oare avea de gând să treacă pur şi simplu peste voia ei? Una era ca un pretendent să insiste. Cu totul altceva era să nu ţină deloc seama de acceptul dat de bună voie de o doamnă.

— Trebuie citite de trei ori, spuse Rhys, de parcă ar fi dat cel mai evident răspuns posibil. Vine aici doar o dată pe lună. Dacă vrem să ne căsătorim cât de cât repede, m-am gândit că…

— Despre ce tot vorbeşti acolo? Nu suntem logodiţi!

— Poate că nu, spuse el calm. Dar ne vom căsători. Spune-i soartă.

— Eşti… Meredith îşi strânse pumnii pe lângă corp. Eşti aproape imposibil.

El arătă spre cartea de rugăciuni şi citi cu un calm pios:

— „Cu Dumnezeu, nimic nu va fi imposibil.”

Meredith ieşi pe culoar. Nu mai putea rămâne nici măcar o clipă acolo, dacă voia să nu profaneze locul.

Ieşi valvârtej din capelă, şi întreaga congregaţie o urmă, tropăind la unison. Deloc surprinzător. Slujba la biserică se ţinea o dată pe lună, dar melodrame de genul acela aveau loc numai pe la târgul anual.

— Meredith! o strigă Rhys în timp ce ea cobora scările bisericii şi o cotea pe drum. Din nefericire, un pas de-al lui era cât trei de-ai ei. O prinse de braţ şi o răsuci spre el. Nu poţi fugi de asta.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Gideon, făcându-şi apariţia lângă ea, cu respiraţia tăiată. Ai fost de acord să te căsătoreşti cu bărbatul ăsta?

— Nu, insistă ea şi îşi trase mâna din strânsoarea lui Rhys.

— Vrei să îl ucid pentru tine?

— Nu! Odată ce reuşi să îşi stăpânească vocea, repetă: Nu, nu e nevoie să recurgem la violenţă. Şi nu, *nu* am fost de acord să mă căsătoresc cu el.

— Ah, dar o va face, spuse Rhys cu o expresie de sfânt. Aşa a fost scris. Îşi coborî privirea spre cartea de rugăciune pe care încă o avea în mână şi dădu o pagină.

— Dacă îmi mai citezi o dată din cartea aia, îi spuse Meredith, ridicând degetul spre el, mă inviţi să o pângăresc.

Rhys îşi închise gura. Şi cartea.

Tot satul – cei care frecventau biserica şi nu numai – se strânsese în drum şi privea agitaţia.

— O-la-la! exclamă Cora, care privea de la câţiva paşi depărtare. E aşa de romantic!

— Asta nu-i nimic, îi şopti Darryl. Stai să vezi când o să te duc într-un tur al mlaştinii. Avem pietre funerare antice şi ruine bântuite… E o călătorie mistică prin timp.

Fata gânguri încet:

— Nu mai spune.

— Nu e nimic romantic în asta! strigă Meredith, trecându-şi o mână prin păr. E un lucru grosolan şi… şi tiranic. Ca să nu mai pomenim de insultător.

— Insultător? repetă Rhys. Cum aşa?

— Să fiu cerută în căsătorie ca o probabilitate a sorţii, indiferent de ce simt eu în legătură cu această idee? Doar pentru că bărbatul respectiv nu are altceva mai bun de făcut cu timpul lui? Se întoarse spre Cora şi adăugă: Poate că asta înţelegi tu prin romantism, dar sigur nu se potriveşte cu ce cred eu.

Rhys îşi înălţă capul şi spuse:

— Deci asta-i problema, spuse el gânditor. Te păstrezi pentru romantism.

— Nu asta am spus.

— Asta ai vrut să spui. Vrei romantism. Vrei să fii curtată. Se uită în depărtare, fluieră uşor şi bombăni o înjurătură care cu siguranţă nu se găsea pe paginile cărţii lui de rugăciuni. Nu mă pricep la asta.

Gideon ridică dintr-o sprânceană.

— Ai încurcat-o.

Exasperată de-a dreptul, Meredith se uită când la unul, când la celălalt.

— Ascultaţi-mă bine, amândoi. Nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Hanul de peste drum este inima acestui sat. Iar inima mea e în hanul acela.

— Ştiu asta, spuse Rhys. De aceea m-am angajat să finanţez îmbunătăţirile aduse hanului. Ba chiar o aripă nouă cu camere pentru oaspeţi. Şi, cu timpul, un grajd cu cai de

poştă de închiriat.

Un murmur de interes străbătu mulţimea.

Rhys continuă astfel încât să audă toţi:

— Vor fi locuri de muncă şi lefuri de câştigat. Cu ajutorul doamnei Maddox, intenţionez să asigur bunăstarea hanului şi a satului.

— Scuză-mă, interveni Gideon fierbând de mânie, dar eu fac asta de ceva timp. Am grijă de han şi de sat. Cu ajutorul doamnei Maddox. Îşi umflă pieptul, apoi adăugă: Nimeni nu te vrea aici.

— Poate că nu mă vor, dar s-au ales cu mine. Ceea ce înseamnă că satul nu mai are nevoie de *tine.*

Mulţimea amuţi. Gideon se înroşi, începând cu gâtul, apoi toată faţa, până la linia părului.

— Nu care cumva…

— Poţi pleca, domnule Myles, spuse Rhys.

„Ba nu putea”, voi Meredith să protesteze. Nu conta dacă locul acela avea nevoie de el; Gideon avea nevoie de locul acela. Afacerea cu contrabanda era doar un lucru minor. Chiar dacă devenise bărbat, băiatul acela abandonat încă trăia în interiorul lui, tânjind după o familie, după prietenie şi acceptare. Iar el credea că nu le-ar fi găsit nicăieri altundeva. Dacă Rhys îl încolţea aşa… nu se ştia ce-ar fi fost în stare să facă.

Gideon îşi duse mâna la pistolul prins în betelia pantalonilor. Bătea un ritm rău prevestitor cu degetul arătător.

— Gideon, nu. Eşti mai bun de-atât.

— Oare? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă lui Meredith. Ce-ar fi să o lăsăm pe ea să hotărască? Ştie cel mai bine de ce – sau de cine – are nevoie satul acesta. Pe cine alegi, Meredith? Pe Lord Ashworth sau pe mine? S-ar părea că locul acesta nu e destul de mare pentru amândoi.

Minunat. Cum de putuse să o pună în poziţia asta? Tot satul se holba la ea. Nu era momentul potrivit să pară

ezitantă sau nesigură. Trase aer în piept tremurând şi îşi împreună mâinile, ca să nu îi tremure şi ele.

— Satul acesta are nevoie de un han, spuse ea, adresându-se mulţimii. Un local respectabil, potrivit pentru oaspeţi de calitate. Oamenii s-ar putea să vină şi să plece. Dar drumul pe care stăm chiar acum va fi mereu aici. Este singura noastră resursă şi ne va aduce un şir de călători stabil cu monede de cheltuit. Trebuie doar să fim pregătiţi să îi servim.

Mulţi dintre sătenii de faţă începură să încuviinţeze din cap.

Meredith îşi înclină capul spre Rhys.

— Avem nevoie de Lord Ashworth ca să finanţeze îmbunătăţirile. Făcu un semn spre Gideon şi adăugă: Avem nevoie de domnul Myles ca să transporte proviziile şi materialele. Şi avem nevoie de toţi bărbaţii dornici şi capabili să lucreze. Îşi coborî vocea, apoi se întoarse spre Rhys şi Gideon şi le spuse: Domnilor, dacă satul acesta nu e îndeajuns de mare pentru amândoi… vă sugerez să începeţi să îl lărgiţi.

Se răsuci şi o porni cu paşi repezi spre han.

— Cât? Gideon o ajunse din urmă şi o prinse de cot. Cât va dura treaba asta cu construcţia?

Ea îşi ridică privirea spre cer, încercând să găsească un răspuns.

— Nu ştiu… două luni?

— Două luni.

— Mai mult sau mai puţin.

— Prea bine, atunci, spuse el printre dinţi. Deoarece ştiu că este important pentru tine, îţi acord două luni. După aceea, asigură-te că Ashworth va pleca. Sau, jur pe Dumnezeu, Meredith… Ochii îi deveniră de culoarea metalului. Îl voi ucide.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă ţanţoş spre grajduri, lăsând-o cu senzaţia rece a certitudinii că vorbise

serios. Când ajunse la uşa grajdului, se opri o clipă înainte să intre şi mai spuse o dată:

— Două luni.

Rhys veni lângă ea şi îşi puse mâna pe partea de jos a spatelui ei.

— Ei bine, mă bucur că s-a rezolvat. Bine. Va fi prezent la nuntă.

— Ce? Meredith începea să se întrebe serios dacă nu cumva îl nimerise o grenadă în cap când fusese în Peninsulă.

— Două luni. Aşa a spus Myles, nu? Peste două luni vom fi deja căsătoriţi. Luna viitoare se vor citi anunţurile a doua oară, şi o lună după aceea, a treia oară. Ne-am putea căsători chiar în duminica aceea.

Meredith îl privi cu gura căscată.

— Pentru a zecea oară, nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Şi nu l-ai auzit pe Gideon? Te va ucide.

El râse ironic.

— Poate că *va încerca.*

— Eşti imposibil.

— Mi-ai mai spus.

— Şi… şi enervant!

— Nu uita de indestructibil. Şi să-ţi mai spun ceva: sunt viitorul tău soţ. Aruncă o privire la mulţimea adunată în curte. Toţi cei din Buckleigh-in-the-Moor o ştiu acum, aşa că ai putea să te obişnuieşti cu ideea. Între timp, voi încerca să mă descurc cât mai bine cu romantismul.

Îi ridică mâna şi i-o duse la buze, sărutând-o cald pe încheieturile degetelor. Şi, în pofida încercărilor ei de a păstra o mină dezaprobatoare, se topi de la gât în jos.

— Nu vreau să fiu curtată, spuse ea slab. Şi deloc convingător, nici măcar pentru ea însăşi. Pleacă, fir-ai să fii!

— Ah, voi pleca, spuse el şi se retrase zâmbind cu gura până la urechi. Voi pleca. Dar mă voi întoarce. Cu flori.

Capitolul 12

După trei săptămâni de dormit în mlaştină, Rhys învăţase să se bucure de solitudinea din timpul nopţii.

În armată, mereu avusese bărbaţi prin preajmă. Chiar dacă ofiţerii dormeau în corturi, îi auzea mereu pe cei care dormeau în jurul cortului şi zgomotele pe care le scoteau cei care sforăiau, tuşeau sau se masturbau până adormeau. Sincer să fie, nu îl deranjase. Alternativa ar fi fost să rămână singur cu amintirile lui, care erau mult mai puţin plăcute ca orice sunete rudimentare scoase de bărbaţi sau de război.

Dar acum stătea treaz gândindu-se şi la altceva în afară de amintiri: planuri pentru viitor. Şi, prin urmare, nu îl deranja să fie singur.

Încă se auzeau suficiente zgomote ca să îi umple noaptea. Vuietul blând al vântului, ţipetele corbilor şi ale bufniţelor, şuieratul înăbuşit al focului de turbă. După ce adormea, probabil că se adăugau la corul de sunete şi urletele lui provocate de coşmaruri, dar acesta era un alt beneficiu al izolării: nu mai era nimeni prin jur care să îl audă.

Împreună cu muncitorii, terminase deja două porţiuni din căsuţă. Până acum, zidurile aveau o grosime de vreo şaizeci de centimetri şi o înălţime de vreun metru şi cincizeci. Formau o cutie solidă fără intrare sau fereastră. Avea să decupeze găurile pentru uşi şi ferestre după ce termina construcţia. După ce terminau următoarea porţiune, Rhys nu avea să mai poată sări în şi din casă, ci urma să fie nevoit să facă rost de o scară, se gândi el, sau să îşi aştearnă culcuşul pe pământ, undeva în apropiere.

Dar, momentan, dormea în casa lui. În noaptea aceea stătea întins pe patul lui de pături, uitându-se la cei patru

pereţi care se înălţau în jurul lui şi la cerul gri de deasupra. Era o noapte din acelea ciudate, cu negură, în care o ceaţă subţire ţinea captivă lumina lunii aproape de pământ, dar stelele nu se vedeau.

Se gândea că pentru alţii, probabil, clădirea neterminată semăna cu un mausoleu, dar Rhys se simţea mai viu ca niciodată. Abia de reuşea să doarmă noaptea de câte planuri i se învălmăşeau în minte. Planuri de finisaje pentru casă şi planuri pentru noile grajduri, şi, de câteva ori, întrebări despre cum ar fi dacă ducele de Morland i-ar fi vândut o iapă potrivită pentru Osiris. Şi tot felul de planuri legate de Meredith.

Ce părţi din trupul ei i-ar fi plăcut să mângâie şi pe care să le sărute. Care părţi ar răspunde mai bine dacă le lingea… Chiar pe când imaginea aceea plăcută îl făcea să adoarmă, Rhys fu trezit din somn de un sunet puternic. Un sunet nou.

Se auzi din nou. Ca nişte pietre lovite una de alta sau zornăit de lanţuri. Prea stângaci ca să fie opera vreunei creaturi nocturne.

Se ridică de pe patul de pături şi se duse spre colţ, unde lăsase o ladă veche. Îşi propti un picior pe ladă, se prinse cu mâinile de partea de sus a zidului şi sări pe peretele din pământ bătătorit. Se uită prin întuneric. Nu văzu nimic, dar auzi din nou sunetul acela. De data aceasta, mai mult ca un pocnet distant. Şi oare acela fusese un urlet neomenesc sau un şiretlic al vântului?

În cele din urmă, se întoarse spre coasta de deal şi îşi ridică privirea spre povârnişul unde încă se zăreau ruinele conacului Nethermoor, tronând în întuneric. Zări o lumină albă ciudată, care tresări scurt pe coama dealului, după care dispăru din nou.

Rhys scoase un mormăit şi sări de pe zid. Ateriză cu o bufnitură şi o apucă imediat pe cărăruie. Probabil că avea să găsească doar vânt şi ceaţă, sau poate lilieci care se

ţineau de pozne. Dar ştia că n-ar fi putut să mai doarmă până nu investiga.

Înaintă rapid, cu paşi mari, înfulecând parcă panta stâncoasă, şi ajunse curând în vârful povârnişului. Acum putea vedea ruinele fără niciun obstacol în cale – sau, cel puţin, fără stânci. O ceaţă spumoasă încă roia în jurul locului, pătrunzând printre arcade şi înălţându-se ca o spirală pe singurul coş de fum rămas.

— Hei! strigă el când ajunse la capătul holului ars. Este cineva acolo?

Niciun răspuns. Nu că s-ar fi aşteptat la vreunul.

Apoi iarăşi – lumina. Ţâşnind şi dansând în ceaţă, ca o zână mică şi zvăpăiată. Priveliştea aceea ar fi fost de-ajuns ca majoritatea localnicilor să o ia la sănătoasa spre casele lor tihnite cu acoperişuri de paie. Legendele locale vorbeau despre mulţi indivizi nebănuitori care fuseseră „conduşi de zâne” în pericol.

Dar Rhys nu credea nici în zâne, nici în stafii. Dacă ceva chiar îi juca feste, atunci asta era ceaţa. Sau poate memoria lui. Multe amintiri urâte sălăşluiau acolo.

Se aplecă şi înaintă prin rămăşiţele unei ferestre, apoi intră printre ruine. În pofida luminii lunii, îşi dori să fi adus o torţă. Era mai întuneric aici, printre zidurile vechi. Ca şi când pietrele absorbeau şi devorau lumina lunii.

Intrigat de o altă strălucire, intră pe un coridor în mare parte intact. Încercă în zadar să îşi aducă aminte ceva despre locul acesta: era lung şi îngust, fără uşi, mai puţin cele două de la capete. Cel mai probabil că făcuse legătura între casa principală şi locuinţele servitorilor. Nu dăduse niciodată pe acolo, nu fusese niciodată prietenos cu servitorii. Cu excepţia lui George Lane, vorbise cât mai puţin posibil cu aceştia, în afară de câte o vorbă necioplită atunci când era absolut necesar. Logica lui de băiat era că, dacă nu îl cunoşteau sau nu îl plăceau, nu aveau să pună întrebări nepotrivite sau să intervină.

Brusc, vântul se înteţi şi vui prin tunelul îngust cu un urlet aproape uman. Rhys îşi iuţi pasul, îmboldit de muşcătura ca de gheaţă a vântului pe ceafă.

Se împiedică de o piatră şi înjură. Oare de ce lăsa locul acesta să îl înspăimânte? La urma urmei, oare nu se spunea că era chiar spiritul *lui* acela care bântuia locul? Nu ar fi trebuit să îl mai sperie nimic legat de locul acela.

Dar, fără să vrea, începu să se simtă ameţit. Se sprijini cu o mână de zid, ca să îşi revină, şi închise ochii.

Cu cât vântul sufla şi vuia mai tare pe coridorul acela, cu atât i se ridica mai tare părul în cap. Auzi ecourile urletelor tatălui lui, plânsetele ascuţite ale mamei lui şi chiar şi strigătele lui înspăimântate. Şi caii… Dumnezeule, caii care scoteau nechezături semănând a urlete. I se făcu greaţă.

De-ajuns cu toate astea. De-ajuns! La naiba cu luminiţele şi zânele misterioase.

Rhys se răsuci pe călcâie şi-o apucă înapoi pe unde venise. La un moment dat, pasul lui hotărât se transformă în fugă. Se împiedică de aceeaşi nenorocită de piatră ca înainte, şi de data asta căzu la pământ. Genunchiul îi alunecă pe pietriş şi unghiile i se înfipseră în pământ.

„Ridică-te”, spuse o voce din interiorul lui. „În picioare, obraznicule!”

Aşa cum făcuse întotdeauna, ascultă şi de data asta, şi se ridică împleticindu-se, luând-o la fugă spre intrarea coridorului. Încetini doar când ajunse în aer liber. Stătea aplecat, cu mâinile pe genunchi, respirând adânc ceaţa mlaştinii. Oare de ce se întorsese în locul acesta blestemat?

Auzi un zăngănit puternic în spatele lui şi tresări.

— Cine-i acolo? întrebă el, răsucindu-se. Cine-i acolo?

Niciun răspuns. Nu mai văzu lumini. Şi se părea că se oprise şi vântul.

Apoi simţi o lovitură bruscă, ascuţită, în ceafă.

Văzu brusc stele.

Iar nenorocitul ăla bătrân se ţinea scai de el, chiar şi când se prăbuşi la pământ. „Sus! Ridică-te! Ridică-te şi mai încasează una, fiu de târfă smiorcăit ce eşti!”

În timp ce îşi pierdea cunoştinţa, se estompă şi vocea. Şi chiar şi stelele pe care le vedea doar el se stinseră.

*

Hanul se bucura de o altă seară profitabilă. Meredith zâmbi satisfăcută când văzu sala mare plină de oameni. Bărbaţii terminaseră astăzi a doua porţiune a noii aripi a hanului, Rhys le plătise lefurile săptămânale, iar a doua zi era duminică, zi de odihnă. Toţi erau binedispuşi. Şi, ţinând cont că îi servea Cora, băutura curgea gârlă.

Iar Cora râdea de ceva ce spusese unul dintre bărbaţi. Era cu spatele la Meredith, şi era prea mult zgomot în jur ca să audă ceva, dar cârlionţii aceia blonzi care îi atârnau din coada prinsă sus tremurau vioi.

Toate bune, toate bune. Meredith era mulţumită de felul în care muncea Cora. Poate că fata era puţin copilăroasă şi visătoare, dar dovedise, spre surprinderea ei, că se pricepea foarte bine la socoteli şi avea un fel vioi şi prietenos de-a se purta cu călătorii.

Şi bineînţeles, ştia cum să se poarte cu bărbaţii.

Cora avea o alură dulce, feminină, care acţiona ca un magnet pentru fiecare mascul din zonă. Chiar şi Meredith era captivată de ea în încercarea de-a o înţelege. Nu era doar faţa ei drăguţă. Ci şi aerul acela de mirare pe care îl avea. Asculta orice îi spunea un bărbat de parcă ar fi fost *cea mai* fascinantă informaţie oferită omenirii de la cele zece porunci încoace, primind veştile cu ochii mari, rotunzi şi cu sprâncenele acelea subţiri de culoarea bronzului arcuite, şi – cel mai important – cu un gângurit moale, feminin, de interes.

Era un talent. Pe care Meredith nu îl stăpânise

niciodată. Iar Cora părea fericită să descopere că un astfel de talent avea şi aplicaţii mai cinstite ca prostituţia. Sala de mese se umplu de câteva acorduri muzicale ascuţite. În drum spre bar, Meredith îl văzu pe Darryl într-un colţ, cântând la scripca lui cu mai mult entuziasm decât talent.

Muzică, prietenie, veselie, băutură, flirt – hanul părea a fi, mai nou, un loc de petrecere. Dispoziţia oamenilor o mulţumea mult pe Meredith; la fel şi monedele încasate. Singurul lucru care lipsea din această scenă era Rhys.

Fidel vorbelor pe care le spusese după biserică, cu trei săptămâni în urmă, Rhys o curtase într-adevăr. În felul lui grosolan şi aspru. Chiar dacă noaptea dormea la locul viitoarei case, cobora în fiecare seară la han să ia cina, aducându-i mereu câte o comoară mică din mlaştină. Nu prea găseai flori sălbatice în septembrie, dar reuşise cumva să facă rost de câteva. Îi mai adusese o pană de corb lucioasă sau o piatră netedă din pârâu. O dată, în timp ce întorceau pământul pentru chirpici, găsise o agrafă mică din bronz care părea veche de secole întregi. Din vremurile romane, hotărâră ei, aplecaţi asupra ei la lumină, întorcând-o pe toate părţile. Sau poate chiar mai veche.

Apoi, într-o seară, venise târziu, mult după lăsarea întunericului, de-a dreptul extenuat după o zi lungă de muncă. O apucase de umeri şi o sărutase cald şi ferm pe frunte.

„Îmi pare rău”, spusese el. „Asta e tot ce am astăzi.”

Sărutul acela fusese darul ei preferat.

Şi o făcuse să tânjească după mai mult. Dar oricât i-ar mai fi fărâmat munca lui asiduă şi gesturile lui drăguţe din reticenţa ei, Meredith mai avea mult de lucru ca să o slăbească pe a lui. Indiferent cum îl ispitea, în mod direct sau indirect, după ce lua cina, pleca mereu şi se retrăgea în mlaştină. Era dezamăgită, şi nu doar pentru că ar fi preferat ca el să doarmă în patul ei. Rhys rata toată această camaraderie din fiecare noapte. Nu avea să devină

niciodată cu adevărat parte din satul acesta şi să fie acceptat de localnici dacă nu se amesteca printre ei şi în afara lucrului, dacă nu le oferea posibilitatea să îl cântărească şi pe el, ca persoană, nu doar monedele lui.

Oare îi dădea măcar ei această posibilitate? Chiar şi în conversaţiile lor intime, îşi dădu seama Meredith, mereu o încuraja pe ea să vorbească mai mult. Începea să devină clar faptul că, indiferent cât ştia *despre* el, era greu să îl cunoască într-adevăr. Cum spusese el că era?

Ca un nenorocit de bolovan.

Încă nu îi descoperise fisurile.

— Cum eşti? o întrebă pe Cora când ajunse la bar. Ce-ar fi să bei o cană cu ceai în bucătărie? Mă ocup eu de servit o vreme.

— Sigur? zise Cora şi îşi suflă de pe faţă o şuviţă desprinsă. Să fac şi pentru dumneavoastră?

Meredith clătină din cap.

— Nu, dar s-ar putea ca tata să se bucure dacă i se duce nişte ceai în cameră. Şi poate o felie de pâine prăjită, cu unt.

— Cu drag, doamnă Maddox.

Cineva deschise uşa şi se simţi o suflare de vânt rece. Meredith se gândi, din nou, la faptul că Rhys dormea singur în mlaştina pustie. Oare îi era frig? Sau foame? Oare era în siguranţă? Nu putea să nu-şi facă griji pentru el.

— O, Doamne, bombăni Cora. E *el.*

Cei prezenţi aclamară. Meredith se uită la Gideon, care stătea la intrare, în timp ce mulţimea se dădea la o parte din faţa lui. Se ţinuse de cuvânt şi nu se amestecase în planurile de construcţie – ba chiar şi ajutase de câteva ori, transportând lemn şi paie cu căruţa, precum şi cantităţi mari de bere şi alimente pentru muncitori. Dar Meredith bănuia că era tot mai prezent în zonă mai degrabă din motive egoiste. Gideon voia să fie cu ochii pe bunurile lui de contrabandă şi pe duşmanul lui.

În seara asta totuşi, i se părea că era acolo ca să se distreze. Zâmbea nepăsător şi salută mulţimea cu farmecul lui obişnuit.

— Nu îţi place de domnul Myles? o întrebă ea pe Cora.

— Nu contează ce cred eu despre el. Îmi dau seama că el nu mă place pe mine. Îşi şterse mâinile de şorţ. Umblă ţanţoş, îmi dă ordine.

— Hei, fato, strigă Gideon din partea cealaltă a încăperii. Ia fii vioaie şi toarnă-mi un rachiu.

— Vedeţi? şopti Cora. Şi felul în care se holbează la mine…

— Toţi se holbează la tine.

— Nu ca el. Cred că ştie ce-am fost. Ştiţi dumneavoastră, înainte.

Meredith îşi muşcă buza, dorindu-şi să nu-i fi spus nimic lui Gideon despre trecutul Corei.

— Crede-mă, spuse ea liniştitor, nu e din cauză că nu te place. Doar că te place prea mult. L-ai întors cu susul în jos pe bietul om, aşa că se chinuie să pretindă că are controlul, încă.

Gideon veni spre bar, privind-o pe Cora cu ochi plini de dorinţă.

— Ce te aduce aici în seara asta? întrebă Meredith.

— Din cine ştie ce motiv, îmi vine să sărbătoresc, spuse el, fără să îşi ia privirea de la chelneriţă. Parcă am comandat un rachiu.

— Ţi-l torn eu, interveni Meredith. Cora tocmai lua o pauză.

— Chiar aşa? spuse el, mişcându-şi gânditor bărbia, de parcă se chinuia să ia o decizie. În cazul acesta…

Se răsuci, se duse spre cea mai mare masă din centrul încăperii şi o răsturnă cu o bufnitură spectaculoasă. Meredith gemu, iar Cora ţipă uşor. Bărbaţii care stătuseră pe scaune în jurul mesei săriră toţi în picioare. Bineînţeles, fiind vorba de Gideon, nu se împotriviră. Dar nimeni din

cârciumă – nici măcar Meredith – nu ştia ce avea de gând să facă. Gideon împinse masa, acum verticală, spre capătul îndepărtat al odăii, dând scaunele goale la o parte cu piciorul, în timp ce înainta. După care se duse înapoi la bar. Zgomotul cizmelor răsuna pe dalele de piatră la fiecare pas ţanţoş al lui. Meredith îl ştia din copilărie, dar nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre în ochii lui sau atâta dorinţă brută, făţişă.

— Dacă domnişoara Dunn nu serveşte la bar – zise el, sărind cu forţă şi agilitate peste tejghea şi alunecând în partea cealaltă, între Meredith şi Cora – atunci poate dansa. O luă în braţe.

— Oh! Cora se îmbujoră.

Păi, se gândi Meredith, parcă fata îşi dorise romantism.

— Tewkes! strigă Gideon, fără să îşi ia privirea de la Cora.

În colţul lui, Darryl tresări.

— Da, domnule Myles?

— Ce-ar fi să cânţi la scripca aia pe care o ţii în mână?

Şi băiatul cântă o melodie sălbatică, ameţitoare şi ciudată.

— Bun, hai să vedem dacă poţi să ţii ritmul. Zâmbi larg, încurajator, şi începu să danseze cu Cora chiar în spatele barului, spre locul pe care îl eliberase în centrul odăii.

Bărbaţii care se înghesuiau pe-acolo răcniră în semn de aprobare, ascunzându-şi, mai bine sau mai puţin bine, invidia. Meredith ştia că probabil se întrebau cu toţii de ce nu se gândiseră chiar ei la asta. Pentru că nu erau ca Gideon, bineînţeles. Şi chiar dacă s-ar fi gândit la asta, niciunul dintre ei nu era atât de inventiv, de şiret sau de diabolic de arogant încât să încerce.

Gideon şi Cora abia se învârtiră de câteva ori prin încăpere, că inteligenţa colectivă a bărbaţilor din încăpere

dădu la iveală un fapt evident: Cora avea deja partener de dans, dar mai era o femeie în încăpere.

Mai mulţi bărbaţi se întoarseră simultan spre Meredith, cu priviri vesele de la atâta bere consumată.

— O, nu, râse ea, în timp ce Skinner veni spre ea, cu mâinile enorme întinse. Nu, nu dansez.

Dar gestul neobişnuit al lui Gideon le dăduse tuturor curaj, în pofida protestelor ei, Meredith se trezi luată pe sus de după bar şi învârtită de la partener la partener, în timp ce Darryl continua să scârţâie frenetic la scripcă. Cu cât o învârteau mai rapid, cu atât râdea mai jovial. În mijloc, Cora părea la fel de îmbujorată şi cu respiraţia tăiată de plăcere. Cei care nu dansau băteau din palme şi din picioare. Meredith începu să se teamă că avea să se prăbuşească acoperişul de atâta zarvă.

Dar apoi Darryl se opri rapid şi cu regret din cântat, şi încă o pală de vânt nocturn rece îi făcu pe toţi să înlemnească locului.

Rhys stătea în uşa cârciumii. Meredith se întrebă fugitiv dacă omul acesta putea să îşi facă apariţia şi în moduri mai puţin dramatice. Să fi fost oare din pricina mărimii lui, sau a forţei pe care o emana? Nu era doar imaginaţia ei. Toţi cei din încăpere încremeniseră.

Meredith se bucură. Nici că şi-ar fi putut alege mai bine momentul. Rhys se putea alătura petrecerii, putea socializa cu sătenii şi poate chiar să-şi îmbunătăţească relaţia cu Gideon. Mulţumită Corei, traficantul era bine dispus în seara aceea.

— Bună seara, milord. Chiar dacă ceilalţi din încăpere rămaseră în continuare nemişcaţi, Meredith îi întinse mâna şi îşi îndoi degetul a invitaţie. Vrei să dansezi cu mine?

— Poate altă dată.

Intră clătinându-se, desprins din noapte, cu o expresie ciudată. Era neobişnuit de palid. Acum chiar că aducea cu fantoma vie din poveştile lui Darryl.

Cu o mână apăsată pe ceafă, se opri clătinându-se. Se uită cu ochi sticloşi când la Meredith, când la Cora.

— Doamnelor, vă pricepeţi careva la cusut?

— De ce? întrebă Meredith.

— Am ceva ce trebuie cusut. Îşi luă mâna de la cap şi le arătă bucata de material îmbibată de sânge.

Când o văzu, Cora ţipă. Gideon o prinse pe după talie, protector.

Rhys se holbă pur şi simplu la cârpa plină de sânge.

Meredith se duse spre el. Cunoştea expresia aceea. Orice cârciumar o cunoştea.

Avea să leşine, şi-ncă în curând.

Şi aşa şi făcu, înainte să ajungă Meredith la el. Ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi pe podea cu o bufnitură puternică ce făcu sfeşnicele să se clatine.

Capitolul 13

Când Rhys îşi veni în simţiri a doua oară în seara aceea, se trezi pe un scaun. Scaunul era pus invers. Stătea încălecat pe el, cu pieptul gol rezemat de spătar.

Mai trecu o clipă, după care îşi dădu seama că se afla în bucătăria hanului. Îşi coborî privirea şi văzu doi câini încolăciţi la picioarele lui.

Clipi şi aceştia deveniră patru.

— Ah.

Câinii ciuliră urechile la geamătul lui de durere. Toţi opt.

Cineva îi înfigea un ac în scalp. Nu putea fi Meredith, întrucât vedea deja două Meredith care puneau turbă pe foc.

Căldura emanată de flăcări se ridică în faţa ochilor lui şi îi încălzi oasele, dar fumul îl făcu să-i vină să vomite.

Rhys înghiţi în sec. Chiar nu voia să vomite în faţa ei.

— O, Rhys. Slavă Domnului că te-ai trezit, spuse ea, văzându-l tresărind a doua oară din pricina durerii. Luă o cană de pe masă şi i-o flutură pe sub nas. Gin din partea locului? Vindecă toate bolile.

I se puse un nod în stomac când simţi mirosul. Refuză clătinând cu grijă din cap.

— Doar un strop de apă, te rog.

Ea îi oferi o cană de cositor uzată, iar el reuşi să o ia cu o mână tremurândă şi să o ducă la buze.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt petrecerea.

Meredith îşi trase un scăunel şi se aşeză lângă el.

— Ne-ai speriat pe toţi. Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că am văzut o lumină la ruine. M-am dus să văd despre ce e vorba.

— Singur? Neînarmat?

El încuviinţă şi mai luă o înghiţitură.

— Şi… ce-ai descoperit?

Oare îi juca feste creierul lui lovit sau desluşise în tonul ei o notă ciudată? De parcă ştia deja răspunsul.

Simţi o împunsătură în cap care îl făcu să uite gândul.

— Încă una, milord, spuse Cora concentrată, cu vocea slabă. Vă rog să staţi perfect nemişcat.

Rhys scrâşni din dinţi de durere. Cunoscuse multă durere în viaţă, aşa că era ca şi cum s-ar fi întâlnit cu o cunoştinţă veche. Durerea venea, el o saluta cu o uşoară mişcare din cap, după care se despărţeau.

— Am văzut doar umbre şi am primit o piatră peste ceafă pentru că m-am sinchisit.

— Ai văzut cine a fost?

El râse scurt. Scurt, pentru că îl durea ca naiba când râdea.

— Poate un om să vadă vântul? Aş putea să apuc ceaţa? Probabil că s-a desprins vreo piatră de la o rafală de vânt. Zidurile alea vechi se prăbuşesc tot mai mult la

fiecare rafală.

— Eşti sigur că nu era nimeni acolo? Cineva care voia să îţi facă rău?

— La cine te referi?

— Nu ştiu, spuse ea, evitându-i privirea. Buzele i se strâmbară. Poate o stafie? Oamenii din mlaştină au bănuielile lor, să ştii.

— Da, şi Gideon Myles îşi doreşte cu ardoare să mă vadă mort. Ştiu că la asta te gândeşti.

Meredith se duse în spatele lui.

— Chiar te pricepi la cusut, îi spuse ea Corei.

Cu o urmă de mândrie în voce, Cora răspunse:

— Mama era croitoreasă.

— Sângerarea s-a oprit. Bravo. Cora, poţi să te duci să închizi cârciuma.

— Da, doamnă Maddox.

După ce plecă Cora, Rhys auzi picuratul apei, după care simţi o cârpă rece pe creştetul dureros al capului. Îi simţi degetele pe frunte şi un val de plăcere contracară durerea.

— De ce te tunzi aşa de scurt? întrebă ea. Înainte purtai părul lung.

— Am început să îl tund scurt în armată. Din cauza păduchilor. Acum m-am obişnuit pur şi simplu.

— Oh, exclamă ea. Se opri. Păi, i-a fost mai uşor Corei să te coasă. Din păcate, cămaşa ta n-a mai putut fi cusută la loc. Am aruncat-o direct în foc. Luă cârpa umedă şi îi puse alta, proaspătă. Când s-a întâmplat asta? Gideon a venit în seara asta cu puţin timp înaintea ta şi era într-o dispoziţie neobişnuit de bună. Adică, până să te împleticeşti tu pe uşă. Iar acum se pare că a dispărut.

— Nu ştiu cât timp am fost inconştient. Poate secunde, poate ore întregi. Dar nu cred că Myles a avut ceva de-a face cu asta. Dacă el ar fi fost responsabil pentru asta – îşi ridică mâna şi îşi atinse uşor rana –, nu ştiu de ce,

dar cred că s-ar fi străduit să ducă la bun sfârşit treaba. Şi nu am văzut pe nimeni. A fost un accident.

— Credeam că nu crezi în accidente.

Înainte să apuce să o contrazică, îşi simţi scalpul învăluit de un foc lichid. Urlă de durere.

— Ce naiba a fost asta?

— Gin de la noi. Ţi-am spus că vindecă toate bolile.

— Hristoase! Ar fi trebuit măcar să mă avertizezi.

Ea îşi drese glasul.

— Ah, te avertizez eu, fii fără grijă, Rhys St. Maur. Vânt, ceaţă, fantomă sau om… nu contează. Nu ar trebui să dormi singur în mlaştină. Nu eşti în siguranţă.

Rhys îşi sprijini bărbia pe spătarul scaunului, în timp ce durerea se retrase, şi camera deveni mai clară. Îi plăcea că Meredith se agita din pricina lui şi îngrijorarea din vocea ei.

— Aş spune că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Dar chiar îmi place că o faci.

— Bineînţeles că îmi fac griji. Îi curăţă gâtul şi umerii, după care se duse la lavoar şi începu să îşi clătească mâinile. Aşa cum mi-aş face griji şi pentru Darryl sau Cora, sau tata, sau…

— Într-adevăr? Aşa cum ţi-ai face griji pentru oricare dintre ei? Se întoarse spre ea şi observă că mâinile îi tremurau în timp ce se spăla. Sau te îngrijorezi pentru mine într-un mod diferit?

Meredith scăpă săpunul din mână, care aterizează în lighean, împroşcând apă.

— Rhys…

După o lună în care învăţase să o înţeleagă pe Meredith Maddox, Rhys ştia că mai bine nu insista acum pe subiectul acesta. Se ridică de pe scaun, luă un prosop din cui şi îi şterse el mâinile.

— Tremuri, spuse el. Vino lângă foc! Lasă-mă să am şi eu grijă de tine.

— Nu poţi sta în picioare.

— Nu prea pot face mare lucru în general. Zâmbi cât putu de cavalereşte. Dar asta nu m-a oprit până acum.

Meredith se aşează lângă foc, iar el apucă ibricul încă aburind.

— Văd că a făcut Cora ceai. Îi umplu o cană.

Ea luă cana oferită şi o duse la gură.

— Aş prefera nişte gin.

— Ştiu. Iar eu aş prefera să nu mai bei chiar atât de mult gin.

Ea îl sfredeli cu privirea pe deasupra cănii de ceai.

— Ce-i? întrebă el. Tu îţi faci griji pentru mine. Eu nu am voie să mă îngrijorez din pricina ta?

Ea înghiţi ceaiul.

— Ar trebui să rămâi aici în noaptea asta. Cu mine.

Dumnezeule! Nu credea că vreo parte a corpului lui ar fi putut zvâcni mai puternic decât creştetul capului unde fusese rănit. Dar se înşelase. Oftă apăsat, îşi trase un scaun şi se aşează în faţa ei.

— Ce suntem noi doi?

Ea clipi nedumerită.

— Vrei să discuţi despre starea relaţiei noastre?

El încuviinţă.

— Ce bărbat începe din proprie iniţiativă o astfel de conversaţie?

— Un bărbat care s-a săturat să mai doarmă afară, în mlaştină, de unul singur. Şi nu pentru că ar fi îngrozit de pietre care cad sau de fantome, sau de Gideon Myles, ci pentru că o doreşte. O doreşte mai mult decât şi-a dorit vreodată ceva, şi nu mai ştie cât se va putea ţine la distanţă.

— Suntem prieteni, Rhys. Şi cred că am fost clară când ţi-am spus că am putea fi… prieteni mai apropiaţi, oricând ai vrea.

— Prieteni mai apropiaţi, repetă el gânditor, apucând

o şuviţă desprinsă din părul ei. Cât de apropiaţi?

Ea lăsă la o parte ceaiul şi se dădu mai în faţă pe scaun. Inima lui începu să bată mai tare doar pentru că ea se apropiase de el.

— Foarte apropiaţi, şopti ea, aplecându-se spre el. Îşi trecu buzele peste ale lui. Corp pe corp. Îl sărută din nou. Piele pe piele.

Rhys nu se putu abţine; o cuprinse cu ambele mâini de talie şi o trase la el în poală. Ea îi încălecă şoldurile şi îl cuprinse cu braţele pe după gât. Gurile li se împreunară, deschise, doritoare şi gata să se contopească.

Şi chiar dacă avea ochii închişi, preţ de o clipă, Rhys avu impresia că vedea din nou dublu – deoarece îi simţea mâinile *peste tot.* Cu siguranţă trebuie să fi fost mai multe Meredith. O simţi apucându-l de umeri, cuprinzându-i faţa, ţinându-se de gâtul lui. Ca să nu se lase mai prejos, o înşfăcă şi o trase la pieptul lui gol, prinzând-o acolo şi mângâind-o pe păr.

Ah, părul ei. Atât de des, de moale. Îşi vârî mâna în coama aceea groasă, închisă la culoare, cernându-i şuviţele printre degete; apoi apucă mănunchiuri groase din el, şi le răsuci, doar puţin, ca să-i întoarcă şmecheria cu ginul.

Ea gemu, se prinse cu mâinile de umerii lui şi îşi legănă şoldurile.

Acum gemu el.

Ea făcu o mişcare lentă, circulară cu pelvisul, frecându-se de erecţia lui. Chiar dacă n-ar fi vrut să dea drumul acelui păr superb, îşi coborî mâinile spre şoldurile ei şi o apucă strâns, trăgând-o din nou peste mădularul lui tare. Avea nevoie de asta, avea nevoie de mai mult din asta… Pur şi simplu avea nevoie atât de mult de asta. Să se simtă şi el bine o dată în viaţă. Să o facă şi pe ea să se simtă bine.

El tocmai fusese lovit la cap, iar ea lucrase din greu din zori până la lăsarea serii şi inclusiv după aceea – dar

Rhys se gândea doar să i se vâre pe sub fuste şi să o muncească toată noaptea.

Meredith se zvârcoli şi se împinse în el în timp ce se sărutau, cu mişcări tot mai frenetice. El îi îndrumă şoldurile cu mâinile, apăsând-o tot mai tare, frecând-o tot mai intens, impunând un ritm ferm şi rapid.

Prieteni apropiaţi, îi spusese ea? Ei bine, Rhys avea parte de tot felul de apropieri. Şi, judecând după scâncetele ei guturale, la fel şi ea. Acum devenise doar o cursă până la linia de sosire, şi, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea ca ea să câştige. Voia să îi ofere ei plăcere cu mai multă disperare decât tânjea după propria eliberare. Şi tânjea după propria eliberare mai mult decât după aer. Ea icni brusc şi se retrase.

— Nu putem, nu aici, spuse ea, gâfâind. Să mergem sus.

El rămase locului, cu gura căscată, cu plămânii blocaţi şi cu vintrele tânjind în mod dureros după contact.

— Haide, zise ea, trăgându-l.

După o clipă, Rhys înjură şi oftă. Cu zece secunde în urmă, dacă şi-ar fi dat la o parte juponul şi şi-ar fi ridicat fustele, s-ar fi adâncit în trupul ei cald şi umed fără să ezite. Dar câteva secunde în care fuseseră separaţi, şi rana de la cap, care îi pulsa din nou, precum şi gândul că avea de urcat atâtea scări… Erau obstacole suficiente în calea poftei lui limitate pe care inteligenţa care funcţiona cu viteza unei ţestoase reuşi în cele din urmă să le priceapă.

— Nu e îndeajuns.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu. Avem prea multe haine pe noi. Să mergem sus. Îl sărută pe gât.

El o prinse de umeri.

— Nu, repetă el, împingând-o în spate. Tot nu va fi îndeajuns. Trup pe trup, piele pe piele. Nu e îndeajuns. Nu vreau… prietenie fără haine. Am nevoie de căsnicie.

Ea îl mângâie pe linia maxilarului.

— De ce trebuie să te gândeşti mereu la viitor? Gândeşte-te doar la noaptea aceasta.

La naiba, ce ironie! Ani la rând nu se gândise niciodată la viitor. Nici măcar o dată. De fapt, depusese mari eforturi şi vărsase mult sânge – al lui şi al altora – încercând să se asigure că *nu* va exista un viitor, nu pentru el. Iar acum… acum avea planuri şi dorinţe, şi o casă pe jumătate construită pe panta dealului. Un viitor. Nu putea să renunţe pur şi simplu la asta, să strice totul pentru o singură noapte trecătoare de plăcere, fără promisiunea că după aceea îl aştepta mai mult de-atât.

— Chiar *mă gândesc* la noaptea asta, şopti el încet şi aspru. Mă gândesc – cu detalii neruşinate – să te duc sus, să te dezbrac şi să îţi fac lucruri de nerostit toată noaptea. Să te ating peste tot. Să te gust în întregime. Şi ştiu, aşa cum ştiu cum mă cheamă, că nu va fi îndeajuns. Te voi vrea din nou şi mâine, şi apoi în ziua următoare, şi din nou, şi din nou, şi din nou. De aceea am nevoie de jurăminte. Am nevoie să te aud spunând că eşti a mea pentru totdeauna înainte să te am în vreun fel. Pentru că ştiu că nu îmi va fi niciodată îndeajuns.

Ea se uită la el. O întreagă pleiadă de emoţii se derulară în ochii ei argintii. Surpriză, dorinţă, vulnerabilitate, dezamăgire… şi, spera el, afecţiune reală.

— Cum îi poţi spune aşa ceva unei femei şi să n-o duci direct în pat? întrebă ea. E crud, sincer. E crud.

— E o lume foarte crudă, o tachină el. Apoi adăugă pe un ton serios: Nu vreau doar să mă culc cu tine, sper că ştii asta. Vreau să am grijă de tine. Nu suport să te văd muncind atât de mult. Se uită la bucătăria umilă. După ce ne căsătorim, te voi salva de toate astea.

— Dar nu *vreau* să fiu salvată de toate astea. Asta e viaţa mea. Îmi place să muncesc aici, aşa cum ţie ţi-a plăcut să construieşti casa. Îşi duse mâna la rana de la capul lui. Tu eşti cel care are nevoie să fie salvat. Cu cât

rămâi mai mult aici, cu atât eşti mai mult în pericol.

— Îţi tot spun…

— Îmi tot spui că eşti indestructibil. Iar eu îţi spun *ţie* că tocmai te-am ridicat, inconştient, de la podea. Îşi cuprinse ceafa cu degetele, adăugând: Nu te întoarce în mlaştină singur. Rămâi cu mine în noaptea asta.

— Nu pot. Se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare. Ar trebui să plec.

Era sigur că nu ar fi putut rămâne sub acelaşi acoperiş cu ea fără să se culce împreună. Şi noaptea aceasta *nu* avea să fie prima lor noapte. Prea bine. La cât de tare îl durea capul, oricum nu ar fi fost în cea mai bună formă de făcut amor.

— E în regulă acolo, afară, o asigură el. Încă două săptămâni, încă două porţiuni, şi zidurile vor fi gata. Tăiatul uşilor şi geamurilor şi tâmplăria… poate încă o săptămână. Apoi va mai fi nevoie de un acoperiş de paie şi de câteva straturi de var. Ei bine, şi de ferestre, uşi, obloane. Şi mobilier. Voi face câteva drumuri la Plymouth în următoarele câteva săptămâni, să plasez comenzi.

Liniştindu-se, se uită roată prin încăpere.

— Voi avea şi eu nevoie de câteva lucruri pentru noile camere de oaspeţi. Îşi netezi părul cu mâinile. Când te duci, îţi pot da şi eu o listă?

— Cred că da.

Începu să numere pe degete.

— Bătrânul domn Farrell îmi va face mobila, dar voi avea nevoie de saltele. Şi de lavoare, oale de noapte, material pentru lenjeria de pat şi draperii…

— Stai aşa. Nu ştiu nimic despre materiale.

— Iar eu nu ştiu nimic despre Plymouth. Nu am fost niciodată mai departe de Tavistock. Şi… Se muşcă de buză. Şi oricum nu ştiu exact la ce se aşteaptă un oaspete de calitate. Adică, încerc să întreb prin jur, când trec călători pe aici. Dar tu eşti lord. Ai călătorit prin toată Anglia şi, în

plus, şi pe Continent. Vei şti mult mai bine ca mine cum să alegi lucruri de calitate.

Îi veni o idee genială, atât de rapid încât îi stârni durerea de cap. Zâmbi uşor şi îşi masă tâmpla care îi zvâcnea.

— Va trebui să vii cu mine, spuse el.

— La Plymouth?

— Nu, nu la Plymouth. Dacă vrei camere de oaspeţi pentru oameni de calitate, ar trebui să te duci unde se duc ei, să cumperi de unde cumpără ei. Vei veni cu mine la Bath.

Văzu o licărire de entuziasm în privirea ei, aşa de frumoasă, înainte ca felul ei practic de a fi să o înăbuşe.

— Ai înnebunit? Nu pot să mă duc la Bath. Sunt vreo două zile pe drum, dus-întors.

— Voi angaja o diligenţă care să ne ducă direct acolo. Dacă plecăm înainte de ivirea zorilor, am ajunge într-o singură zi.

— Şi cum rămâne cu hanul? Cine va avea grijă de han?

Rhys se uită spre bar.

— Cine se ocupă de el chiar acum? Ai spus chiar tu cât de bine munceşte Cora. Ea, Darryl şi tatăl tău se vor descurca şi fără tine câteva zile.

Ea îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Nu putem călători împreună. Nu se cuvine.

— Cui din sat i-ar păsa? Dar dacă te nelinişteşte ce vor crede străinii despre noi, la hotel ne putem da drept căsătoriţi. De dragul aparenţelor.

— Doar de dragul aparenţelor? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

— Voi fi un gentleman desăvârşit. Doar ai vrut romantism.

O, da. Aşa avea să obţină tot ce îşi dorea – trupul lui Meredith şi angajamentul ei: făcând-o să vadă cum ar fi

viaţa ei ca viitoare Lady Ashworth.

— Un gentleman desăvârşit? într-adevăr? îşi propti un şold de tejghea. Chiar crezi că vei reuşi să petreci toată ziua cu mine într-o diligenţă privată, după care mai multe nopţi în aceeaşi cameră, cu un singur pat, şi să rezişti în continuare ispitei?

El se prefăcu a se gândi la asta, după care spuse:

— Nu.

Ea dădu din cap şi râse.

— Deci vii cu mine? întrebă el.

— Da. Da, vin cu tine. Ca o nesăbuită. Dar mi-ar plăcea să văd Bath măcar o dată în viaţă.

— E doar începutul, îi spuse el. Sunt atât de multe locuri în care am putea merge împreună. Am putea vedea toată ţara, Merry. Chiar şi Continentul, dacă vrei. Avem o lume întreagă de descoperit.

— Ce amuzant! Ne aşteaptă o lume întreagă. Şi singurul loc pe care vreau să îl descopăr împreună cu tine este interiorul unui aşternut de pat.

— Am înţeles că au aşternuturi de pat în Bath.

Ea zâmbi.

— O singură noapte, Rhys. Nu vei rezista să faci pe gentlemanul desăvârşit. Vei împărţi patul cu mine înainte să se termine noaptea.

— Aşa şi sper. Pentru că ştiu că aspiraţiile tale de hangiţă nu vor supravieţui o singură zi dincolo de graniţele acestui sat. Înainte să se termine noaptea, vom fi logodiţi oficial.

Iată. Se trasaseră liniile de bătaie. Rămaseră locului o clipă, privindu-se, lăsând ca senzualitatea înăbuşită dintre ei să răspândească furnicături pretutindeni, precum impulsul electric dintr-un nor de furtună.

— E distractiv, spuse el.

— Ce anume?

— Asta. Făcu un semn în spaţiul dintre ei. Pur şi

simplu asta.

Chiar *era* distractiv. Tensiunea dintre ei doi era aproape de nesuportat, dar era şi minunat, şi ceva ce nu mai trăise până atunci. Ea îl dorea, el o dorea, iar aerul dintre ei scânteia de dorinţa lor. Era o forţă care îl făcea să se simtă viu, ambiţionat, concentrat pe un scop.

Pentru că ea *era* viitorul lui. Şi undeva, în adâncul fiinţei ei, în pofida tuturor împotrivirilor ei, o ştia şi ea.

Zâmbi sec şi o salută scurt, după care dădu să plece.

— Rhys?

Se opri. O speranţă absurdă îi zvâcni în piept, cum că poate, în sfârşit, îşi dăduse şi ea seama şi cedase. Călătoria spre Bath ar fi putut fi luna lor de miere.

— Iei câinii cu tine? întrebă ea. Voi dormi mai bine ştiind că nu eşti singur.

El încuviinţă şi fluieră după câini. Nu era chiar ceea ce sperase el, dar primea şi asta. Momentan.

Capitolul 14

— Ah, doamnă. Chiar arată bine pe dumneavoastră. Nici nu s-ar zice că a fost rochia unei stricate.

— Eşti sigură? întrebă Meredith şi se fâţâi în întunericul de dinainte de ivirea zorilor, răsucindu-se şi întorcându-se în faţa oglinzii. Era cea mai mare oglindă din han – din cea mai elegantă cameră pentru oaspeţi – şi tot nu se putea vedea suficient de bine ca să se liniştească.

„Oglinzi de mărimi potrivite”, adăugă ea, mintal, pe lista de cumpărături.

Trecuseră două săptămâni de când Rhys o invitase să meargă la Bath cu el. Oare de ce aşteptase până în ultimul moment posibil ca să împacheteze?

— Culoarea e încântătoare, spuse ea, trecându-şi

mâinile peste mătasea rubinie. Oare femeile din lumea bună chiar purtau astfel de culori? Eşti sigură că nu voi părea o târfă? Nu mi-ar conveni deloc. O privi vinovată pe Cora. Adică… îmi cer iertare, dragă.

Cora zâmbi şi spuse:

— Nu aveţi de ce, doamnă Maddox. Înţeleg perfect.

Oare? Ei bine, în cazul acela, Meredith ar fi vrut ca fata să o lumineze şi pe *ea.* Pentru că ea nu mai pricepea nimic. Mâine-dimineaţă avea să călătorească singură cu un gentleman timp de câteva zile, cu scopul precis de a face dragoste cu el de câteva ori şi fără cea mai mică intenţie de a permite ca respectivele activităţi să ducă la căsătorie. Şi era îngrijorată că o rochie roşie ar face-o să pară o stricată?

Trase de decolteu.

— Am nevoie de o eşarfă.

— Nu cred, doamnă. Nu e foarte decoltată şi… Fata se opri şi îşi drese glasul.

— Şi nu prea am ce arăta. Meredith zâmbi, bătându-se uşor peste pieptul modest. Bineînţeles, ai dreptate. Şi ai modificat-o foarte bine.

— Nu prea am modificat multe, în afară de tiv. Dumneavoastră şi stăpâna rochiei aveţi măsuri similare.

— Deci nu a fost a ta?

— Oh, nu. Nu am avut niciodată ceva nici pe jumătate atât de elegant.

— Şi atunci de unde a apărut?

— Când domnul Bellamy m-a cazat la Blue Turtle în Hounslow, un lord şi amanta lui s-au oprit acolo. Ei bine, cei doi s-au certat zgomotos chiar în mijlocul curţii, dimineaţa de tot. El o aruncase afară, în frig, după care îi azvârlise şi rochiile pe fereastră. Cora clătină din cap, apoi continuă: Atunci mi-am dat seama că nu mai voiam să fiu târfa nimănui. Stăpâna rochiilor avea ceea ce toate fetele ca noi îşi doreau: un protector bogat care să îi cumpere lucruri frumoase şi să se poarte bine cu ea. Şi totuşi, când nu a

mai avut trebuinţă de ea, a aruncat-o ca pe-un gunoi. Mi-am dorit să nu ajung niciodată aşa.

Cora zâmbi uşor, după care adăugă:

— Evident, doamna cea elegantă era prea mândră ca să îşi culeagă veşmintele din noroi. Le-a lăsat pur şi simplu acolo şi a poruncit să i se aducă trăsura, şi cu asta, basta! Aşa că le-am strâns eu, le-am periat cât am putut de bine. Mă gândisem să le modific pentru mine cândva, dar vi se potrivesc mai bine dumneavoastră. Împachetă cu grijă un jerseu de muselină de un verde crud cu margini de dantelă de culoare ecru şi îl aşează în cufărul lui Meredith. Şi acesta, să îl purtaţi ziua. Şi o manta de călătorie.

Emoţionată, Meredith o îmbrăţişă cu căldură.

— Mulţumesc. Îţi promit că ţi le voi aduce înapoi.

— Sincer, am lăsat material în plus în interiorul tivurilor, pentru orice eventualitate, recunoscu Cora şi se întinse să desfacă şirul de închizători de la spatele rochiei.

În timp ce Cora o ajuta să se schimbe din rochia de mătase roşie în costumul ei de călătorie simplu şi practic, Meredith îi dădu fetei instrucţiuni cu privire la toate detaliile referitoare la han. Unde se aflau proviziile de vin de Madeira, dacă se întâmpla să treacă oaspeţi înstăriţi pe acolo, cum să înceapă să subţieze băuturile cu apă cu mai bine de o oră înainte să închidă şi unde o găsea pe mama lui Skinner, dacă se întâmpla să aibă o noapte proastă.

— Nu fiţi atât de neliniştită, doamnă, spuse Cora, împachetând rochia de mătase. Cu ajutorul domnului Lane, al lui Darryl şi al doamnei Ware, mă voi descurca.

Meredith voia să îi poată spune să îl cheme pe Gideon Myles în caz de urgenţă, dar nu mai putea avea încredere în el. Abia mai schimbaseră două cuvinte în săptămânile care trecuseră de la „accidentul” lui Rhys de la ruine. Chiar dacă Meredith nu voia să creadă că Gideon era responsabil pentru asta, era singura explicaţie care se potrivea.

Aşa cum spusese şi Rhys, atacatorul lui ar fi putut

duce la bun sfârşit treaba, aşa că era clar că incidentul respectiv se voise a fi un avertisment. Nu doar pentru Rhys, ci şi pentru *ea.* Mai rămăseseră doar câteva săptămâni din cele două luni de graţie acordate de Gideon. Noaptea trecută, îi spusese lui Rhys că era îngrijorată că Gideon chiar avea să îşi pună în practică ameninţarea şi să îl ucidă dacă nu pleca din sat curând.

Rhys doar răsese, spre disperarea ei. Refuza să îl considere pe Gideon o ameninţare. Chiar dacă Meredith nu se îndoia că Rhys ar fi ieşit victorios într-o luptă dreaptă între ei doi, aici nu mai era vorba de o încăierare ca în armată sau de un med de box. Gideon avea timp să aştepte, cunoştea terenul şi avea oameni loiali care să îl ajute. Ambuscada de la ruine dovedise foarte bine că Rhys nu era chiar atât de indestructibil precum pretindea. Ştia din experienţă că nu suporta să stea neajutorată şi să se uite cum el provoacă moartea.

Se auzi o bătaie în uşă chiar când Meredith îşi termină de legat mantia de călătorie. Înainte să îi strige măcar să intre, tatăl ei păşi în odaie.

— Tată, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Te-ai trezit devreme.

— Sigur că da. Credeai că n-o să-mi iau rămas-bun de la tine? O bătu uşor pe braţ, apoi adăugă: Şi mai voiam să vorbesc puţin cu tine, înainte să pleci.

Ea îşi muşcă buza, străduindu-se din răsputeri să nu se crispeze vădit. Spera că nu voia să discute despre implicaţiile – morale sau de orice alt fel – ale faptului că urma să călătorească singură cu Rhys. Nu discutaseră niciodată despre Maddox, cel puţin nu în contextul marital, şi chiar dacă Meredith bănuia că tatăl ei ştia că mai avusese câţiva iubiţi de la moartea soţului ei, din fericire, nu discutaseră niciodată nici despre ei.

— Vă duc valiza jos, doamnă Maddox, spuse Cora şi îi lăsă singuri.

— Hai să ne aşezăm, spuse ea, ducându-l spre pat.

El se aşează lângă ea, pe marginea saltelei, greoi. Îşi ţinea piciorul olog întins într-un unghi ciudat. De la incendiu, când piciorul îi fusese zdrobit de o grindă în flăcări, nu îşi mai recăpătase capacitatea de a-l îndoi normal, din genunchi. I se strânse inima în piept. După atâţia ani, bănuia că tatăl ei învăţase să îşi ignore rănile mai bine decât o făcuse ea.

Bătrânul avea o expresie foarte serioasă.

— Meredith…

— Rămân, spuse ea, prinzându-l de mână. Dacă vrei să nu mă duc, spune-mi doar, şi…

— Nu, nu. Chicoti hârâit. Du-te, copilă. Simte-te bine. Îmi doresc să fi putut face eu asta pentru tine, pentru mama ta. Meriţi o vacanţă mult mai grandioasă decât asta. Voiam doar să-ţi spun că… O strânse de mână, apoi adăugă: Rhys e un bărbat bun, Merry.

A trecut prin momente grele, dar are o inimă bună. Acordă-i o şansă, te rog.

— Of, tată, şopti ea. Un zâmbet dulce amărui i se contură pe buze. Crede-mă, mi-ar plăcea să o fac. Dar Rhys nu crede în şansă, îl strânse de mână şi şopti: îţi pot cere o favoare?

— Orice.

— Dacă se întâmplă să te întâlneşti cu Gideon cât sunt plecată, spune-i şi lui ce mi-ai spus mie.

— Eşti gata de plecare? întrebă Rhys, care se ivi în pragul uşii, îmbrăcat pentru călătorie.

Tatăl ei se ridică şi îl întâmpină cu căldură. Între timp, Meredith profită de diversiune şi se şterse discret la ochi. Dacă Rhys urma să plece din Buckleigh-in-the-Moor, tatăl ei avea să fie dezamăgit.

Cu Rhys, Gideon, tatăl ei, hanul, satul, Meredith simţea că ataşamentul ei se împrăştia în prea multe direcţii în ultima vreme. Noaptea, stătea istovită şi neliniştită în

pat, încercând să găsească o soluţie. Un mod prin care toţi să fie fericiţi şi în siguranţă, încă nu găsise vreun răspuns.

Îşi luară rămas-bun chiar când se crăpa de ziuă. Rhys îi dădu mâna, ca să urce în trăsură, şi o aşeză pe scaunul cu faţa în direcţia de mers. Îi spuse ceva vizitiului, se aşeză pe bancheta opusă, bătu de câteva ori în acoperişul trăsurii… şi o porniră la drum. Ogarii lătrară după ei, urmărindu-i până ieşiră din sat. Bietele animale, probabil că aveau să îi ducă mai mult lipsa lui Rhys decât ei. În ultimele săptămâni se ataşaseră destul de tare de el.

Meredith îşi simţi stomacul dansând cu fiecare legănat al trăsurii şi entuziasmul curgându-i prin vene. Îşi puse mănuşile de călătorie, iar cusăturile îi gâdilară mâinile înăsprite de muncă.

„Am pornit”, îşi spuse ea, după ce trecură de ultimul acoperiş de paie al satului. „E aievea.” Chiar pleca din Buckleigh-in-the-Moor, şi nu doar pentru o jumătate de zi la Tavistock, pentru cumpărături, ci pentru o şedere relaxantă în Bath. Şi cel mai bine era că se ducea acolo cu Rhys. Se hotărî să îşi lase toate grijile în sat, acolo unde le era locul, şi să se bucure, pur şi simplu, de aceste zile preţioase. Zâmbi ameţită şi îşi luă privirea de la geamul mic, ca să împărtăşească zâmbetul cu el.

El dormea. Cu braţele încrucişate, cu bărbia în piept. Cu cizmele proptite în mod posesiv pe bancheta ei, dar ţinute cu atenţie la distanţă de fustele ei. Trăsura coti şi un sforăit jos şi molatic îi hurui din piept.

Meredith îşi duse încheietura mâinii la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Ce-i drept, doar era soldat. Bănuia că putea adormi oriunde. Şi întrucât ştia că somnul îi era mult prea des deranjat de vise neplăcute, nu voia să îl priveze de odihna binemeritată. Oricum, nu acum. Dacă era după ea, Rhys nu avea să doarmă prea mult în Bath.

Cât despre ea, Meredith abia de se îndura să

clipească. În timp ce zorii zilei încălzeau peisajul rural, ea îşi ţinea faţa lipită de gemuleţul de sticlă, ca să absoarbă cu lăcomie fiecare detaliu. Nu mai trecuse niciodată pe acolo, şi era foarte posibil să nu mai treacă niciodată pe ruta aceea.

După o vreme, trăsura se opri cu o hurducătură. Rhys tresări din somn. Cizmele îi căzură pe podeaua trăsurii cu o bufnitură stridentă.

— E în regulă, îl linişti ea imediat. Cred că ne oprim să schimbăm caii.

El se uită pe geam şi spuse:

— Ne apropiem de Exeter. E bine. Vrei să ieşim să ne dezmorţim puţin?

Se plimbară puţin, îndepărtându-se de han, pe marginea unei vâlcele împădurite care mărginea drumul. O surprinse că, deşi străbătuseră o distanţă destul de scurtă, totuşi acolo erau numeroase plante pe care nu le ştia pe nume.

— Nu vorbim niciodată despre tine, spuse ea, luându-l de braţ.

Şi era posibil ca ocaziile lor de-a face asta să se împuţineze în fiecare zi.

— Nu prea avem ce vorbi.

— Ba bineînţeles că avem. Ai călătorit peste tot. Care e cel mai frumos loc în care ai fost vreodată?

— Oriunde eşti tu.

Ea roşi fără să vrea, ca o fetişcană.

— Asta vine de la bărbatul care pretinde că nu se pricepe la romantism. Dar haide, fii serios. Chiar vreau să ştiu. Culmi muntoase în Franţa? O catedrală în Belgia? Marea nesfârşită?

— Lalele. Îşi ridică bărbia şi se uită în gol spre copacii deşi.

Făcu o pauză atât de lungă, că Meredith se întrebă dacă mai avea să spună ceva sau nu. Poate că îi plăceau

pur şi simplu lalelele.

— Un câmp întreg, spuse el în sfârşit. În Olanda. Valuri nesfârşite de lalele roşii. Şi un cer senin şi albastru deasupra.

— Pare încântător.

— Chiar a fost. Rostise *a fost* pe un ton mohorât. Se uită peste umăr şi spuse: Cred că au înhămat alţi cai.

Şi aşa se încheie totul.

În timp ce trăsura se urni din loc a doua oară, el îşi puse braţele peste piept şi îşi propti cizmele lângă ea, de parcă avea de gând să adoarmă din nou. Dar de data asta, ea îl întrerupse fără ezitare.

— Lalele, spuse ea. Deci ele au fost cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut. Dar cel mai urât?

El clătină din cap.

— Şi de-aş putea alege între numeroasele lucruri candidate la această onoare… nu ţi-aş răspunde niciodată.

— Niciodată? De ce nu?

— Pentru că nu ar trebui să fii niciodată martora iadului din timpul unui război. Nici măcar nu ar trebui să auzi de la altcineva despre el. Tocmai de aceea am luptat noi, ca să îi scutim pe oamenii inocenţi ca tine de o asemenea urâţenie. Să fiu al naibii dacă ţi-o voi descrie eu acum.

Îşi întoarse capul spre geam. Discuţia lor se încheiase.

Meredith oftă, dorindu-şi ca el să nu se închidă aşa faţă de ea. Dacă ar fi ştiut el cât de multă suferinţă văzuse ea deja…

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai servit în armată. Pentru că ai luptat. Mă gândesc că nu ţi se spune asta prea des. Sau, cel puţin, probabil că nu o auzise de la nimeni din sat, nici măcar de la ea. Am înţeles că regimentul tău a fost cel mai decorat din Anglia.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am citit o dată în ziar. Sau de vreo două ori. „Sau de câteva zeci de ori”, adăugă ea în gând.

— Am avut onoarea de a servi împreună cu mulţi bărbaţi buni, curajoşi.

— Şi tu te-ai numărat printre acei bărbaţi buni, curajoşi. I-ai *condus.*

El ridică din umeri.

— Eu sunt aici. Prea mulţi dintre ei nu mai sunt.

Meredith nu voia să recunoască, dar cunoştea fiecare panglică, medalie şi elogiu care îi fuseseră atribuite. Erau aproape la fel de numeroase precum cicatricile lui. Şi când te gândeşti că le primise pe toate cu ideea vagă că astfel îi scutea pe ea şi pe alţii de puţină urâţenie…

— Te admir, spuse ea.

Bietul de el. Părea de-a dreptul panicat. Ca şi când i-ar fi spus că e un laş nenorocit, în loc să-l fi complimentat cu sinceritate. De fapt, probabil că s-ar fi descurcat mai bine dacă l-ar fi făcut laş.

— Sincer, Rhys. Te admir. Şi îmi doresc să-ţi recunoşti mai mult meritele pentru tot ce-ai realizat, în loc să arunci, de fiecare dată, totul în cârca sorţii. Îl privi şireată. Şi, în acest sens, cred că te voi onora atârnând o plăcuţă în tavernă, gravată cu numele şi rangul tău. Eroul nostru de război.

El râse doar şi se frecă la ochi.

— Sunt multe feluri de-a fi curajos în viaţă, şi majoritatea se întâmplă departe de câmpurile de luptă. O privi cu căldură şi sinceritate. Tot hanul e un monument în cinstea curajului tău, Meredith Lane Maddox. Şi îţi voi cumpăra toate panglicile din Bath.

Ooh. I se puse un nod în gât. Iar inima… inima i se topi pur şi simplu. Însemna atât de mult pentru ea ca el să îi recunoască munca asiduă şi dragostea pe care le investise în locul acela.

— Ce e? zise el şi se aplecă în faţă, până genunchii li se atinseră. Ce te îngrijorează?

— Sunt doar puţin obosită, minţi ea.

Rhys se duse lângă ea, o cuprinse cu braţul pe după umăr şi îi trase capul pe pieptul lui. Ea respiră adânc, bucurându-se de mirosul lui masculin confortabil.

— Gata, gata, spuse el. Te simţi bine?

Ea încuviinţă.

— Atunci, dormi. Ai toată ziua la dispoziţie să te odihneşti.

Se lăsă apoi o tăcere naturală, ca între doi tovarăşi, care, într-un fel, spunea mai multe ca oricare dintre conversaţiile lor. Din impuls, îl luă de mâna liberă. Degetele li se întrepătrunseră. Degetul lui mare poposi pe încheietura ei, simţindu-i pulsul puternic. Sprijinindu-se pe el, Meredith se cuibări în căldura braţelor lui, prefăcându-se că vrea să doarmă. Dar nici vorbă de aşa ceva. Era cât se poate de trează, nevrând să piardă nici măcar o clipă. În afara trăsurii, se derula un peisaj în cu totul alte nuanţe de verde, şi poate că nu avea să mai aibă vreodată ocazia să îl vadă din nou, dar nici prin gând nu îi trecea să îşi ridice obrazul de pe reverul lui. În schimb, închise ochii, memorând cu meticulozitate fiecare senzaţie pe care i-o stârnea. Fiecare sentiment de dorinţă, de încântare, de durere.

Şi aceasta era o experienţă de o viaţă.

Capitolul 15

Întrucât avură noroc ca drumurile să fie uscate, ajunseră la Bath chiar pe când soarele de vară târzie săruta orizontul. Rhys era mulţumit de vremea bună şi de compania plăcută.

Meredith rămase lipită de geam în timp ce traversară oraşul, cu ochii mari şi buzele desfăcute. De parcă nu ar fi fost de ajuns să privească la priveliştea din jurul ei, ci trebuia şi să o bea şi să o inspire.

El o privi la fel de absorbit precum era ea de priveliştea care se perinda pe lângă ei, zâmbind în tot acest timp în sinea lui.

Când ajunseră la hotel, fu forţat să renunţe la ocupaţia plăcută de a-i observa fiecare icnet de uimire şi fiecare privire neîncrezătoare. După ce obţinu cele mai frumoase odăi, aşa cum stabilise dinainte, le dădu ordine lacheilor să descarce valizele. Îşi rezervă pentru sine plăcerea de a o ajuta pe Meredith să coboare din trăsură.

— Cerule mare, şopti ea, privind la faţada în stil romanic a hotelului, cu coloanele din piatră de Bath şi balustradele sculptate.

— Arată şi mai bine pe dinăuntru.

Nu scoase niciun cuvânt în timp ce un slujitor îi conduse prin holul de la intrare, apoi pe o scară acoperită cu covor şi după aceea până la capătul coridorului. Rhys o lăsă să intre prima, după care o urmă în cameră. Intrară şi servitorii, iar el schimbă câteva cuvinte cu ei, în timp ce depozitau bagajele.

După ce aceştia plecară, se întoarse spre Meredith. O văzu în mijlocul salonului, ca o pată de lână gri şi păr negru pe fundalul creat de pereţii şi covorul de culoare crem. Rămăsese pur şi simplu acolo, nemişcată, cu mâinile împreunate şi ochii mari. Tăcută.

Rhys se încruntă. Uimirea ei îl amuzase mai devreme, dar tăcerea aceasta neîntreruptă începea să îl îngrijoreze.

— Merry? Eşti bine?

Ea clătină din cap.

— S-ar putea să plâng.

El ezită, apoi întrebă:

— Asta-i de bine sau de rău?

— E îngrozitor. Înghiţi în sec, după care îşi apăsă mâinile pe obraji şi îşi lăsă capul pe spate ca să vadă tavanul cu o sculptură elaborată.

El făcu un pas spre ea.

— E ceva în neregulă cu camerele?

— Oh, nu, spuse ea. Nimic. Asta-i problema.

Acum era nedumerit de-a binelea.

Ei i se făcu în sfârşit milă de el şi îi explică:

— Rhys, camera asta este... uluitoare. Elegantă. Regală. Cât să mă arunce într-o disperare cruntă. Dacă oamenii de rang înalt sunt obişnuiţi cu astfel de condiţii de cazare, nu pot nici măcar să sper că îi voi mulţumi la Three Hounds! De fapt, una dintre noile odăi de dormit ale hanului probabil că ar încăpea în dulapul acela!

— Nu e adevărat.

— Nu asta e ideea. Ea pufni şi se întoarse spre el. Uită-te puţin la locul acesta. Cum să sper eu că hanul ar putea concura vreodată cu aşa ceva?

Deci se supărase din pricina calităţii superioare, nu a vreunei deficienţe. Zâmbi uşurat, se duse lângă ea şi îşi trecu un braţ pe după umerii ei.

— Nu te îngrijora. Nu concurezi cu locuri ca acesta. E unul dintre cele mai grandioase hoteluri din toată Anglia. Un loc frecventat de cei mai avuţi lorzi şi doamne din ţară. Three Hounds este un han pentru cei aflaţi în trecere. Până şi nobilimea are aşteptări modeste când vine vorba despre astfel de hanuri.

— Ah, spuse ea. Pricep. Să înţeleg că am şanse să mă ridic la astfel de aşteptări modeste?

El ţâţâi încet şi o strânse de umeri.

— Deja le-ai depăşit. Deoarece îi simţi muşchii umerilor în continuare încordaţi, adăugă: Am poruncit să ni se pregătească o baie fierbinte şi să ni se trimită ceva de mâncare. Ştiu că odaia asta ţi se pare teribil de rafinată, dar încearcă să nu te arunci de la balcon.

Ea râse şi se înveseli.

— Îmi pare rău. Ştiu că mă port ridicol. Se răsuci, lăsându-se îmbrăţişată, şi îl sărută pe obraz. Mulţumesc. Este pur şi simplu superb.

— Aşa e mai bine.

Îi dădu drumul, mângâind-o cu afecţiune pe spate. Meredith se îndepărtă şi începu să inspecteze mai bine un alcov decorativ.

— Să chem o servitoare să te ajute să despachetezi? întrebă el, ducându-se spre bagajele lor aflate lângă un dulap mare. Sau crezi că mă descurc ca doamnă de companie?

— Cum vrei tu, murmură ea distrasă, ridicându-şi capul ca să se uite la un raft mai înalt şi verificând cu vârful degetului dacă era curat.

Rhys se îndoia că auzise vreun cuvânt din ce-i spusese, dar se apucă să despacheteze singur valizele. După armată, se mândrea cu o experienţă de ani în a împacheta şi despacheta rapid, îşi dădu jos haina şi se apucă de treabă. Scutură şi reîmpachetă veşmintele, după care îşi atârnă hainele lângă rochiile ei. Bineînţeles, pentru casa lor se gândise la dulapuri separate, dar trebuia să admită că îi plăcea să vadă hainele lor amestecate aşa în acelaşi dulap: ciorapii ei cuibăriţi lângă lavalierele lui. I se părea potrivit, şi – dacă o brută mătăhăloasă ca el putea spune aşa ceva – părea drăguţ.

Îl şi aţâţa înspăimântător de tare.

În timp ce el îşi vedea de treabă, Meredith străbătu încet tot salonul. Se opri să se uite la fiecare obiect micuţ, inspectă fiecare piesă de mobilier şi fiecare detaliu decorativ. O simţi cum îşi face notiţe în gând, cum strânge idei şi inspiraţie pe care să le ducă acasă, la Three Hounds.

— N-aş putea să pun niciodată draperii la han, se plânse ea, pipăind marginea unei draperii de un albastru-închis. Ar fi un praf îngrozitor. Îşi lăsă capul pe spate şi

adăugă: Dar îmi place cum le-au prins aproape de tavan şi le-au lăsat să cadă aproape până la pământ. Aşa, fereastra pare mai mare decât e de fapt. Va trebui să ţin minte asta.

Muşcându-şi buza de concentrare, se duse în odaia de dormit.

Rhys oftă. Oare când avea să îşi dea seama că întoarcerea la rolul de hangiţă nu era scris în viitorul ei? Trase nerăbdător de un material pal, subţire, din valiza ei. Ar fi vrut ca ea să nu mai acorde atâta atenţie mobilierului şi să se gândească şi la el.

— Vai! exclamă ea, surprinsă, ceea ce îl făcu să se ducă în partea cealaltă a camerei.

Din dreptul arcadei care separa salonul de dormitor, o văzu lângă pat.

Lângă patul *enorm.* De stâlpii din mahon sculptat atârnau draperii grele, iar patul în sine aducea cu un nor umflat de perne şi cuverturi albe ca zăpada.

— Măiculiţă, spuse ea. Ce mai pat! N-am mai văzut aşa ceva.

Îşi puse amândouă mâinile pe saltea şi se lăsă în faţă, probând să vadă cât de moale şi de elastică era. În timp ce îşi mişca braţele în sus şi în jos, pieptul şi posteriorul i se clătinară obraznice, într-un fel de invitaţie.

Rhys îşi strânse mâinile pumn în muselina subţire, şifonând-o. Îşi drese vocea şi spuse:

— Da.

Meredith se răsuci spre el şi îşi ridică sprintenele negre, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să mai spună ceva.

El nu avea absolut nimic de spus. Singurul cuvânt din creierul lui era *da. Da, da, da.*

Şi poate şi *acum.*

Iar ea o ştia. Îşi arcui amuzată sprâncenele subţiri.

— Da, spuse ea, ridicându-şi fusta de călătorie grea şi aşezându-se cu o coapsă pe saltea. Chiar este un pat remarcabil.

Îşi mută greutatea pe coapsa aceea cocoţată pe marginea patului şi se lăsă încet pe o parte, întinzându-şi braţele. Fu o mişcare lentă, şerpuită, precum cea a unei pisici care se lungeşte într-un petic de soare. Se sprijini în cot, iar corpul i se alungi precum o panglică feminină lungă şi închisă la culoare, răsfirată peste pernele albe cu franjuri.

În sfârşit. Acum el avea întreaga ei atenţie.

Inima lui bătea atât de puternic, că ameninţa să-i rupă oasele bătrâne, imperfect vindecate. Alte părţi ale lui deveniră tari ca fierul.

Ea îi zâmbi timid, seducător.

— Nu vrei să vii lângă mine?

Lui Rhys i se uscă gura. Chiar dacă intenţionase să aştepte, să o tachineze ispitind-o fără îndurare, ca într-un final să o seducă astfel încât ea să accepte o logodnă formală… nu trecuseră nici cinci minute de când ajunseseră acolo, şi el era cel cu *da* pe buze. *Da, da, da.* Nu ar fi putut să spună altceva nici să vrea.

— Nu are sens să te împotriveşti, spuse ea cu o voce erotică, deschizându-şi nasturele de sus al hainei. Ştim amândoi că vei ceda. Îşi încovoie degetul sub al doilea nasture şi trase jucăuş de el. Sunt femeie, Rhys. Când vine vorba de dormitor, am o voinţă mai puternică decât a ta.

El râse slab. Dar cuvintele ei îl puseră pe gânduri.

Din instinct, ar fi trebuit să respingă ideea din start. Nimeni nu avea o voinţă mai puternică decât a lui. De aceea supravieţuise atâtor lupte. Oare nu îşi petrecuse unsprezece ani în infanterie, atacând mereu în primul val, sperând să dea de un adversar mai puternic ca el? De un bărbat care să îl trântească la pământ şi să pună în sfârşit capăt tuturor chinurilor?

Nu se întâmplase niciodată.

Până acum. Şi nu era vorba de un bărbat care ameninţa să îl înfrângă cu sabia sau cu muscheta, ci de o femeie. O femeie cu curbe de satin şi o şiră a spinării din

oţel pur. „Cedează”, îi spunea ea. „Voinţa mea este mai puternică decât a ta.”

În acel moment, bănuia că femeia avea dreptate. Hotărârea i se înmuia rapid, în timp ce mădularul i se întărea ca piatra. Oare nu asta urmărise toată viaţa? O înfrângere dulce, binecuvântată?

Şi iată că o găsise pe un câmp de luptă atât de luxuriant, de mătăsos… Destinul îi şoptea în ureche. Era frumoasă şi o putea avea oricând. Indiferent că urma să se întâmple astăzi sau anul viitor, aşa era sortit să fie.

Avea să fie a lui. Astăzi. Da.

Da, da, da. Şi *acum.*

Se duse spre ea, oftând adânc, sonor.

Expresia ei se schimbă rapid dintr-una seducătoare într-una surprinsă. Chiar dacă îl tachinase, nu se aşteptase ca el să cedeze.

El se opri. Nu-şi închipuise că ea ar putea să fie surprinsă.

Avea ochii calzi şi plini de tandreţe. Cu o mişcare generoasă, fluidă, întinse mâna spre el şi îl chemă:

— Oh, Rhys, şopti ea, cu o voce atât de moale, încât păru mai degrabă o mângâiere. Vino.

O bătaie tăioasă la uşă îl făcu să se oprească. Fir-ar să fie! Soarta se juca prea crud cu el în seara aceea.

— Probabil că e cina noastră, spuse el. Bombăni apoi ca pentru sine: La naiba!

— Cina noastră. Şi baia noastră? întrebă ea şi se ridică în picioare.

Baia *noastră.* Ce-i drept, era un gând care îl făcea mai fericit.

Rhys răsuci bucata de muselină pe care o ţinea în mâini, întrebându-se ce-ar fi fost mai rău: să răspundă la uşă cu o bucată de muselină cu volănaşe în faţa membrului? Sau să îi întâmpine de servitori cu o erecţie evidentă?

Zâmbind de necazul lui, Meredith îl salvă şi deschise chiar ea uşa. Rhys se întoarse spre draperii şi le studie cu atenţie, în timp ce o pleiadă de servitoare cu urcioare pline cu apă fierbinte trecură prin odaie, adăugând fiecare încărcătură în cada care se umplea rapid. Se prefăcu că admiră parcul care se vedea de pe fereastră, în timp ce un slujitor împinse o măsuţă în salon, ridicând mai multe capace de argint, pe rând, şi dând la iveală festinul care îi aştepta.

— Mulţumesc, asta e tot, spuse Meredith.

După care auzi uşa închizându-se rapid.

Rhys răsuflă uşurat şi se întoarse spre ea. Zâmbi larg, prosteşte, şi îi arătă cămaşa de noapte torturată şi răsucită, după care o aruncă la o parte.

— Oricum nu vei avea nevoie de ea.

Ei i se tăie respiraţia.

— Nu?

— Nu.

— Bine. Inspiră adânc, apoi adăugă: Deci cum facem? Mâncăm mai întâi? Facem baie? îl privi cu ochi strălucitori. Niciuna?

— Mai întâi cina, spuse el, aducând două scaune la masă. Apoi baie. După ce ajungem în pat, nu te mai las să pleci de acolo.

— Oh, îmi place ce aud. Se îmbujoră în timp ce se aşează pe scaun şi ridică un pahar cu vin. Un toast?

Rhys ridică paharul cu vin roşu.

— Pentru încântătoarea doamnă St. Maur, Lady Ashworth. Şi pentru cea mai plăcută lună de miere.

Ea chicoti.

— Fii serios, Rhys.

— Sunt foarte serios. Aşteptă ca ea să nu mai râdă defensiv, apoi adăugă: Din punctul de vedere al societăţii, eşti cazată în această odaie drept soţia mea. Din punctul meu de vedere, noaptea aceasta este începutul veşniciei.

Ea scoase un sunet ciudat, gutural, în timp ce îşi studia vinul. După o vreme, îl puse jos. Paharul atinse suprafaţa mesei cu un clinchet.

— Meredith, ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică cuţitul şi furculiţa şi se apucă să mănânce.

— Vorbesc serios, insistă el. Spune-mi.

— Nu ştiu, doar că… *Nu* sunt soţia ta.

— Dar vei fi. Înfipse furculiţa într-o bucată de carne. Ascultă-mă, Meredith. Ştiu că viaţa te-a făcut să fii precaută. Şi mai ştiu că am fost plecat timp de paisprezece ani şi m-am întors doar de câteva săptămâni. E de înţeles să fii puţin reticentă, şi m-am pregătit să aştept până îţi trece. Dar sunt convins că ţi-ai dat seama până acum că nu sunt doar un călător în călduri aflat în trecere pe la han.

— Ştiu asta, spuse ea, jucându-se cu un bob de mazăre.

— Oare? Am cerut să se citească anunţurile, de două ori, în faţa întregului sat. Ameninţări, vandalism, pietre în cap – le-am suportat pe toate în ultimele câteva săptămâni şi niciuna dintre ele nu mi-a schimbat planurile de a reconstrui conacul Nethermoor, sau credinţa că suntem sortiţi să ne căsătorim. Dar tu încă nu ai încredere în mine în privinţa asta.

— În ce privinţă anume? A căsătoriei? spuse ea pe un ton ridicat, arcuindu-şi sprâncenele. Nici tu nu ai încredere în mine în privinţa asta. Altminteri, mi-ai fi oferit o alegere reală. Nu îmi amintesc să fi fost *întrebată* dacă vreau să mă mărit cu tine, ci doar mi s-a spus că este ceva inevitabil. În loc să fiu cerută, m-am ales cu… porunci autocratice şi afirmaţii profetice. Cum denotă toate astea încredere?

Rhys clătină din cap.

— Mănâncă, îi spuse el. Se răceşte apa pentru baie.

— Ai dreptate. Să nu ne certăm. Îi zâmbi modest, apoi adăugă: Mâine-dimineaţă vom râde de asta.

El se încruntă. Asta credea ea? Că totul avea să se schimbe până dimineaţă? Poate că de aceea era atât de reticentă. Credea că nu avea să mai fie atât de hotărât să se însoare cu ea după ce îi va satisface pofta.

Bine, atunci. Trebuia doar să îi dovedească faptul că temerile îi erau neîntemeiate. Făcând dragoste cu ea în seara aceea, iar în dimineaţa următoare arătându-i că intenţiile lui nu se schimbaseră.

Nu era chiar aşa greu de făcut.

Mâncă repede, aşa cum făcea mereu. Îşi ridică privirea din farfurie şi o văzu privindu-l, plimbându-şi degetul pe gura paharului devin.

— Ai terminat? întrebă el, ştergându-se la gură cu un şervet de pânză.

— Ah, da, răspunse ea şi se ridică de pe scaun.

— Bun. Putem face astfel încât şi baia să dureze la fel de puţin ca masa?

— Da, dacă ne îmbăiem împreună.

Lui Rhys îi plăcu sugestia. Anumitor părţi ale lui le plăcu chiar foarte mult ideea.

O conduse spre zona de îmbăiere, unde ea rămase în extaz uitându-se la plăcile de ceramică lucioase şi lavoarul pictat, în timp ce îşi scotea agrafele de păr la măsuţa de toaletă.

Cât Meredith era distrasă, Rhys profită de oportunitate ca să se dezbrace rapid şi discret. Chiar dacă ea îl asigurase de nenumărate ori că nu îi considera cicatricile respingătoare, ci credea că are un corp – chiar dacă lui i se părea iraţional – atrăgător, se simţea în continuare temător când trebuia să i se arate *în întregime.* Îl văzuse fără cămaşă, dar era cu totul altceva să fii gol-goluţ. Cu toate lămpile, oglinzile şi ceramica albă sclipitoare, era, pur şi simplu, prea multă lumină în jur care aştepta cu nerăbdare să îi lumineze fiecare defect şi imperfecţiune.

Şi avea multe defecte şi imperfecţiuni.

După ce se dezbrăcă, se duse în tăcere în spatele ei, la masa de toaletă. Era şi o oglindă acolo, iar ea nu tresări. Probabil că îl văzuse apropiindu-se. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu spatele la oglindă, ca să nu fie nevoit să îşi vadă faţa cu cicatrici holbându-se la el. Ea se sprijini de el, pe pieptul lui gol.

Rhys respiră scurt. O cuprinse cu braţele şi, cu degetele lui înţepenite şi neîndemânatice, trase de închizătorile hainei ei de călătorie.

Ea oftă şi se aplecă în faţă, coborându-şi braţele, ca el să-i poată da jos haina. El o aruncă la o parte şi se apucă să îi desfacă nasturii de la cămaşa cu guler înalt. Începu să respire sacadat. El îi deschise cămaşa, tot mai jos, tot mai jos, în timp ce pieptul ei se înălţa şi cobora, de parcă ar fi fost la fel de nerăbdător să fie expus, pe cât era el să îl vadă.

După ce îi desfăcu şi ultimul nasture micuţ, îi trase fiecare parte a cămăşii într-o parte, dezgolindu-i gâtul şi pieptul catifelat, dându-i la iveală sânii mici acoperiţi de un strat subţire de muselină şi susţinuţi de un corset din dantelă. Valea adâncă dintre sânii ei ascundea secrete şi sugestii.

— Încântătoare, şopti el, ducându-şi mâna spre spatele ei, ca să-i desfacă panglicile corsetului.

Îşi dorea de atâta amar de vreme să o facă. Stătuse treaz multe nopţi visând la asta: mai întâi pe pământul stâncos, apoi pe fundaţia de piatră şi după aceea pe podeaua de lemn. În fiecare noapte încercase să ignore suprafaţa neconfortabilă de sub oasele lui istovite umplându-şi mintea cu gânduri la ea. Curbele suave ale trupului ei, pielea ei moale şi delicioasă.

Şi acum, iat-o în faţa lui, pe jumătate dezbrăcată şi în întregime dornică, iar el nu reuşea să-i desfacă nenorocitele de panglici. Nu era vorba că ar fi fost prea strânse sau că

nu l-ar fi ajutat mâinile deformate. Era doar al naibii de emoţionat. Nu reuşea să îşi controleze degetele, şi totuşi, era nerăbdător să guste din ea, aşa că îşi înclină capul şi o sărută pe lateralul gâtului.

Ea gemu şi îşi lăsă capul într-o parte.

Rhys îi primi oferta şi îi sărută gâtul lung şi curbat. O linse şi muşcă uşor pielea delicată, sugându-i lobul urechii ca o perlă mică, neîmpodobit.

— Ah, Rhys, oftă ea, dându-şi capul pe spate.

Felul în care gemea pentru el… îi încingea sângele.

— Dumnezeule mare, spuse ea, lăsându-se şi mai mult pe spate. Uite ce lucrătură la tavan!

El înlemni. De-ajuns! Tocmai ce reuşise să îl vindece de emoţii.

— La naiba cu nenorocitul ăla de tavan, mârâi el, trăgând nervos de capetele şnururilor.

Ea icni scurt căci, pentru o clipă, le strânse mai tare. Nodul cedă de data asta, iar corsetul alunecă de pe ea.

— La naiba cu ceramica şi cu draperiile, spuse el, întorcând-o cu faţa spre el.

Îi trase de cămăşuţă, sfâşiind-o în efortul lui de a-i dezveli sânii.

Ea înghiţi în sec, apoi gemu. Făcu ochii mari când îşi văzu cămăşuţa distrusă şi sânul expus. Apoi pe el, gol şi excitat.

— Închide ochii, îi spuse el, vârându-şi mâna în cămăşuţa ei şi cuprinzându-i sânul cu palma. Strânse. Închide ochii. Nu mai examina totul. Simte doar.

Ea îl ascultă.

El îi desfăcu fusta şi i-o trase în jos pe şolduri. După care o dezbrăcă de jupon. Şi de jartiere şi de ciorapi, rulând cu atenţie şi plăcere materialul de flanel pe picioarele ei subţiri, frumoase.

Iat-o în faţa lui, doar în cămăşuţă, cu ochii în continuare închişi. O lăsă aşa preţ de o clipă. Se duse roată

prin încăpere şi stinse aproape toate lumânările.

Aşa, mult mai bine.

— Rhys? spuse ea, iar genele ei lungi şi negre îi tremurară pe obraji. Pot să deschid ochii acum? Promit să nu vorbesc despre plăci de ceramică sau tavane.

— Nu încă.

Cu o smucitură rapidă, îi desfăcu şi mai mult cămăşuţa, până reuşi să i-o scoată peste umeri şi să o tragă în jos, până la podea.

— E a doua ţinută pe care mi-o strici, glumi ea, strângându-se în braţe, ca să îşi acopere goliciunea.

— Îţi voi cumpăra o duzină mâine, dar în noaptea asta… îi desprinse încet braţele de lângă corp. E rândul meu să admir cel mai frumos şi mai măiestru lucru din această odaie.

Şi aşa făcu. Dădu la o parte o şuviţă groasă de păr brunet care îi căzuse peste sân, împingând-o peste umeri, ca să vadă mai bine. Apoi se dădu un pas în spate şi se uită lung şi fără grabă la trupul ei, de la degetele de la picioare elegant curbate, la părul brunet şi lucios. Limbi de lumină de la lumânări îi lingeau pielea palidă. Braţele subţiri îi atârnau pe lângă corp, îmbrăţişând curbele senzuale ale sânilor şi ale şoldurilor. În timp ce o privea, vârfurile rozalii ale sfârcurilor ei se strânseră ca nişte muguri încordaţi. Între coapse, un triunghi de cârlionţi închişi la culoare şi umbre îi ascundeau sexul.

Nu mai văzuse niciodată o femeie aşa de frumoasă. Şi nu exagera. Doar că Rhys nu văzuse prea multe femei dezbrăcate, iar pe majoritatea celor pe care le văzuse, încercase voit să *nu* le examineze prea îndeaproape. Chiar şi aşa, ar fi pariat că nu erau multe femei la fel de încântătoare precum Meredith.

La naiba, şi de-ar fi fost cu miile, ea era singura pentru el.

În timp ce se uita la ea, mădularul lui deja ţeapăn se

întări şi mai tare. Până când îl duru efectiv să o mai privească. Din fericire, viaţa îi dăruise o toleranţă incredibilă la durere.

— Rhys, te rog, spuse ea, foindu-se nerăbdătoare. Probabil că apa s-a răcit de tot deja.

Aşa spera şi el. Chiar avea nevoie de o baie rece, dacă voia să nu îşi verse sămânţa peste tot pe podea.

— Prea bine. O prinse cu blândeţe de mână. Haide, atunci.

— Deschid ochii.

— Bineînţeles.

O ajută să intre în cada de cupru adâncă, probând mai întâi apa cu mâna. Se răcise puţin, dar temperatura călduţă era plăcută, ţinând cont de seara încinsă de care aveau parte.

Rămase în spatele ei în timp ce ea intră în cadă.

— Nu vii şi tu? întrebă ea, scufundându-se rapid până la gât în apa călduţă.

— Tu prima, spuse el, ghemuindu-se lângă cadă şi întinzându-i un burete. Nu e destul de mare pentru amândoi.

Colţul gurii îi zvâcni.

— Ba este, dacă stăm aproape. Credeam că asta era ideea. Voiam să terminăm rapid.

Rhys se temea că avea să se termine totul înainte să înceapă măcar. Ea îl atinse pe obraz şi îl sărută dulce pe buze.

— Te rog, vreau să facem baie împreună.

El gemu încet. Cum să refuze? Se ridică în picioare, îşi trecu piciorul mare de partea cealaltă a marginii de cupru a căzii, în apa în curs de răcire. Un val împroşcă apă pe podea.

— Nu băga în seamă, spuse ea.

Aşa că reuşi să îşi pună şi celălalt picior în cadă, încălecându-i picioarele, în timp ce erecţia lui se legăna

chiar în faţa ei. Nu păru să o deranjeze, dar, ca să fie sigur, se puse imediat jos în apă, împroşcând din nou cu apă.

— Rhys, ai uitat că sunt văduvă? Nu e ca şi cum n-aş mai fi văzut niciun bărbat gol înainte. Se întinse după săpun şi după burete şi le frecă unul de celălalt, până se formă o spumă groasă şi aromată. Deşi aş minţi dacă nu aş spune că eşti de departe cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Trecu buretele peste fluierul piciorului lui. El tresări, surprins.

— Îmi pare rău. Te gâdili?

— Nu, răspunse el scurt, de parcă l-ar fi acuzat de o laşitate sau o slăbiciune.

Ea îl săpuni din nou pe picior, iar genunchiul îi tresări din nou. Meredith râse:

— Cred că te gâdili.

— Poate că da, recunoscu el.

— *Poate* că da? Se lăsă pe spate şi se frecă pe braţ cu buretele, de la umăr până la încheietura mâinii. Nu ştii?

— Bănuiesc… Se opri când ea îşi înclină capul şi îşi săpuni gâtul. Se uită, fermecat, în timp ce o dâră de spumă i se prelinse între sâni. Sub apă, mădularul îi zvâcni. Bănuiesc că nu am avut niciodată ocazia să descopăr.

Ea înlemni, cu buretele pe piept.

— Nu ai avut niciodată ocazia să descoperi? Mi-e greu să cred aşa ceva.

El ridică din umeri.

— Nu am mai făcut baie cu o femeie până acum.

— În regulă, dar sunt sigură că nu trebuie să faci baie cu o femeie ca să – se ridică brusc, împroşcând la rândul ei cu apă. Ai spus că a trecut ceva vreme la tine.

— Da, reuşi să îngâne el.

— Ai spus că ani de zile.

El încuviinţă.

— Câţi ani?

Rhys fu nevoit să se gândească bine.

— Unsprezece? Da, cam aşa.

Ea îl privi fix.

— Unsprezece ani. Nu ai mai făcut dragoste cu o femeie de unsprezece ani.

— Nu ştiu dacă am făcut vreodată „dragoste” cu o femeie, de fapt. Dar m-am culcat cu câteva când am fost tânăr. Majoritatea, târfe.

— Majoritatea, repetă ea şi începu să îşi săpunească şi celălalt braţ.

Părea prea distrasă acum ca să facă din săpunează un spectacol, dar Rhys tot se bucură de privelişte.

— Da, majoritatea. Spera că nu o deranja că era sincer cu ea, dar nu vedea altă variantă. Era viitoarea lui soţie. Dacă avea să îl întrebe ceva, el urma să-i spună adevărul.

Despre majoritatea lucrurilor.

Îşi drese glasul, apoi continuă:

— Prima dată am fost cu o localnică, când eram la Eton. Ea era curioasă, iar eu… aveam şaisprezece ani. Dar a fost o experienţă atât de îngrozitoare pentru amândoi, că după aceea m-am rezumat la târfe. Fără virgine.

— Dar cum de „fără virgine” s-a transformat în „fără femei”?

El îşi înclină capul, luă apă în mâini şi se stropi pe faţă şi pe gât. Apoi, scutură din cap şi spuse:

— M-am înrolat în armată.

— Aveam oarecum impresia că până şi soldaţii au timp de femei. Ştii ce vreau să zic: măcar o oră sau două din când în când, de-a lungul unui deceniu.

— Majoritatea au.

— Dar tu nu ai avut.

— Nu. Îşi dădu brusc seama că s-ar putea să îi lase impresia că era destul de jalnic. Sau mai rău, nu prea viril. Adăugă grăbit: Nu că nu mi-aş mai fi dorit femei. Nu mă

înţelege greşit. Doar că majoritatea anilor i-am petrecut luptând sau vindecându-mi rănile, aşa că circumstanţele mi-au limitat destul de mult opţiunile. Ba mai mult... cred că m-am hotărât pur şi simplu să nu mă culc cu femei care nu mă doreau cu adevărat.

Ea îl privi uimită.

— Ce femeie întreagă la minte nu te-ar dori?

Rhys clătină din cap, neştiind cum să-i explice. Ce-i drept, primise oferte. Din partea femeilor nepotrivite, din motive nepotrivite. Văduvele soldaţilor care căutau un cort cald şi un protector puternic. Femei măritate din înalta societate, care voiau să se culce cu o brută mare, robustă şi înfricoşătoare, dar care erau îndeajuns de snoabe ca să se ferească de lachei. Târfe care nu îşi permiteau să fie mofturoase.

Se gândi la Leo Chatwick, care putea agăţa o târfă în Covent Garden şi să o facă să se îndrăgostească de el în mai puţin de o oră. Poate că dacă Rhys ar fi avut acelaşi talent, ar fi suportat să plătească pentru plăceri sexuale. Dar curvele rareori veneau la el de bunăvoie, şi, când o făceau, nu le plăcea să zăbovească prea mult.

— După ce nu m-am mai culcat atât amar de vreme cu o femeie, mi s-a părut că ar merita să aştept până să mă culc cu femeia potrivită. În caz că mai era nevoie, adăugă: Cu tine adică.

— Într-adevăr? spuse ea, trăsăturile feţei îndulcindu-i-se în lumina lumânării. Rhys, e foarte drăguţ din partea ta.

Drăguţ? Ei bine, avea să accepte epitetul. Mai bine decât „jalnic”.

Ea îşi scoase un picior din apă şi îl puse pe genunchiul lui îndoit. În pofida temperaturii scăzute a apei, Rhys ar fi putut să jure că picăturile de apă dintre ei sfârâiau. Se aplecă apoi să îşi săpunească glezna, dar el îi luă buretele din mână.

— Lasă-mă pe mine.

— Credeam că nu mi-o mai ceri.

Cu mişcări lente, ca să se bucure de moment, el o dădu cu săpun pe fiecare centimetru din gamba şi coapsa ei moi şi suple. După ce termină cu primul picior, ea îl coborî sub apă şi îl ridică pe celălalt. În timp ce o mângâia, ea murmură gutural.

Prinzând curaj, el împinse buretele pe interiorul coapsei ei. Meredith îl prinse de încheietură şi i-o trase şi mai sus. Peste panta netedă a stomacului ei, până la sâni.

— Spală-i şi pe ei, îl îndemnă ea.

El o ascultă, mut de dorinţă, în timp ce făcea vârtejuri de spumă pe fiecare sân alb ca laptele şi pe fiecare sfârc roz pal. Îi tachină sfârcurile cu buretele aspru până când acestea se întăriră, după care o dădu cu săpun de-a lungul curbei vulnerabile ascunse sub fiecare sân.

Apoi aruncă buretele la o parte şi îi cuprinse sânii cu mâinile. Degetele îi alunecară peste pielea ei plină de săpun, iar el îşi apăsă tare degetele mari peste sfârcurile ei încreţite, ca să le aţâţe. Ea gemu, în semn de aprobare, în timp ce el îi mângâia şi frământa sânii, dar când îşi coborî mâinile spre sexul ei, ea îl opri.

La naiba. Greşise cu ceva. Devenise prea lacom. Ea nu voia ca el să…

— E rândul tău, spuse ea, zâmbindu-i seducător. Se întinse după burete şi săpun.

Rândul lui? Vorbea serios? Era pe punctul de-a termina în apa de baie, doar pentru că o spălase *pe ea.* Nu credea că ar fi fost în stare să reziste dacă beneficia şi el de astfel de servicii.

Dar se părea că ea nu avea de gând să îi ceară permisiunea.

Strânse buretele, făcând să înflorească bule de spumă albe şi parfumate. Începu cu braţele lui, spălându-le pe rând, de la încheietura mâinii, până la umăr. Aroma de iasomie îl linişti. Senzaţiile îl străbăteau precum mici unde

sub piele. Dumnezeule, se simţea atât de… bine. Nu exista alt cuvânt care să descrie senzaţia care îl încerca. Pur şi simplu, *bine.* Al naibii de bine. Îl relaxase atât de tare, încât se temea că avea să se dizolve în apa din cadă.

Până când, întinzându-se în fată, ea îl frecă sub braţ. El tresări şi sări în sus.

— Ştiam eu. Chiar *te gâdili.*

— Cred că da.

Aparent mulţumită de sine, Meredith îşi văzu de treabă, dându-l cu spumă pe piept, gât, umeri, picioare. Iar el savura fiecare moment, chiar şi atunci când îi tachină talpa piciorului, iar el se scutură şocat şi râse, împroşcând jumătate din apa din cadă pe podea.

— Vino aici.

O prinse de talie cu ambele mâini şi o trase spre el. Picioarele ei se îndoiră, formând un zid între pieptul lui şi al ei. El îşi înfăşură picioarele lui mari în jurul ei, cu călcâiele la baza şirei spinării ei. După care o sărută lung, şi tare, şi adânc. Îi gustă fiecare buză pe rând şi îi exploră gura cu limba. Avea gust de vin şi de condimente, şi, vag, de săpun. Atât îmbătătoare, cât şi inocentă. Ameţi când se gândi că în seara aceea nu trebuia să se mai abţină de la nimic.

Meredith îl apucă de umeri şi îşi schimbă poziţia, îngenunchind. El o sărută din nou şi, o, Doamne! Sânii ei fermi şi plini de săpun se apăsau acum de pieptul lui, alunecând şi frecându-se de pielea lui plină de cicatrici.

Ea îşi vârî mâna printre ei şi Rhys îi simţi degetele subţiri închizându-se peste mădularul lui. Se cutremură de plăcere când ea îl mângâie încet. Sus, apoi jos.

— Opreşte-te, spuse el răguşit, îndepărtându-şi buzele de ale ei. Opreşte-te. Au trecut unsprezece ani. Dacă continui aşa, nu voi rezista nici unsprezece secunde.

— Ştiu, spuse ea, sărutându-l uşor, de mai multe ori, pe gură şi pe maxilar. Ştiu. E în regulă. Lasă-mă să îţi fac mai întâi asta, după care o să avem tot timpul din lume. Se

lăsă pe genunchi, mângâindu-l. Lasă-mă să te ating, Rhys. Mi-am dorit să te ating. E atât de bine când o fac.

El gemu în timp ce degetele ei îi explorau lungimea, urmărind fiecare venă şi încreţitură, atingându-l uşor peste capul umflat, sensibil. Rhys căută în adâncul lui voinţa necesară să o apuce de mână, ca să o oprească. Dar căută în zadar.

— Merry… La naiba, credea că terminase cu contactele sexuale unilaterale, când numai el se distra. Vreau să îţi ofer plăcere.

— Ah, o vei face. În ochii ei dansară unde argintii. Îşi strânse pumnul în jurul lui şi începu să mişte mâna mai rapid. Crede-mă. Îmi face şi mie plăcere, nu numai ţie.

Rhys se îndoia de asta. Nici măcar nu putea descrie în cuvinte senzaţiile care îi cotropeau trupul în timp ce ea îl masa dulce. Nu, fără cuvinte. Doar suspine răguşite şi gemete aspre. Mâna ei avea un ritm constant, iar el se desfăta cu noutatea acestui lucru. Ce diferenţă faţă de felul în care îşi oferea singur plăcere. Ea avea palma mai mică şi mult mai moale ca a lui. Nu îl strângea la fel de tare şi avea un ritm mai lent decât ar fi fost al lui. Totuşi, se împotrivi instinctului de a îşi împinge şoldurile sau de-a o îmboldi să iuţească ritmul. În schimb, închise ochii şi se forţă să fie răbdător, să se supună ritmului ei şi urcuşului constant, lent spre extaz.

Încă o capitulare a lui, atât de chinuitoare şi de dulce în acelaşi timp.

— Dumnezeule. Se apucă de marginile căzii şi fiecare muşchi din corp i se întări de la efortul de a se abţine. Trebuie să te opreşti, spuse el cu dinţii încleştaţi. Trebuie să te opreşti chiar acum sau nu voi putea…

— Şşşt. Lasă să se întâmple.

Nu mai avea de ales. Liberul arbitru nu mai exista. Criza care se acumula în vintrele lui era la fel de inevitabilă precum destinul şi de două ori mai puternică.

Mârâi animalic o ultimă dată, după care se lăsă cuprins de orgasm. Şoldurile i se ridicară de pe baza de cupru a căzii, iar el se cutremură în pumnul ei strâns, împroşcând jet după jet în apa călduţă.

După ce valurile de plăcere se potoliră, rămase cu privirea aţintită în tavan, încercând să îşi tragă răsuflarea. În tot acest timp, ea continuă să îl mângâie şi să îl atingă, trecându-şi uşor degetele acelea pricepute peste trupul lui istovit. Nu îi venea să creadă acest mic miracol: că ea nu numai că *voia* să îl atingă, ci şi continua să o facă, după ce faptul era consumat.

Iar el simţea acelaşi lucru pentru ea. Nu era scârbit de sine însuşi şi nu simţea imboldul brusc şi irezistibil de a se îmbrăca, de-a arunca o monedă pe masă, de-a sări pe cal şi de-a goni ca nebunul, atât de rapid încât poate că, în sfârşit, ar fi reuşit să se întreacă pe sine. Nu, de data asta, voia să rămână chiar acolo, şi nici măcar o herghelie de cai de povară nu l-ar fi putut urni. Avea să o atingă şi să o mângâie, şi să o sărute, şi să o dezmierde şi să o lingă, şi să-i provoace plăcere toată noaptea. Imediat ce i se întremau puţin membrele.

— Aveai dreptate, spuse el după câteva momente, încă uitându-se la tavan. Chiar că este o experienţă pe cinste.

Ea râse, se aplecă în faţă şi îl sărută pe obraz.

El se ridică, brusc mânat de un scop.

— Să ieşim din cadă.

Alături erau două urcioare cu apă curată pentru clătit. Rhys se ridică şi apucă unul dintre ele şi şi-l vărsă în cap, clătindu-se astfel rapid, după care se scutură ca un câine ud.

— Rhys! chiţăi ea, ridicându-şi mâinile ca un scut.

— Ce e? Şi-aşa eşti udă. Ieşi din cadă şi îi spuse să se ducă în mijlocul căzii. Ridică al doilea urcior cu o mână şi îi spuse: Acum, întoarce-te cu spatele la mine, ridică-ţi părul

şi nu te mişca.

Ea făcu aşa cum îi ceru, iar el o clăti lent, lăsând ca apa să se prelingă doar într-o dâră în timp ce plimba urciorul pe deasupra umerilor şi gâtului ei. Când apa i se prelinse peste curba elegantă a şirei spinării, ea se înfioră şi râse. Rhys turnă apă peste posteriorul ei alb şi tare şi urmări cum i se făcea pielea de găină.

— Întoarce-te.

Ea zâmbi şi se întoarse spre el. Foarte concentrat, lăsă să se prelingă câte o dâră subţire pe fiecare sân. Ghidând jetul cu grijă, îi turnă apă chiar peste sfârc. Din pricina apei reci din cadă şi a acestei noi stimulări, mugurele rotund se încreţi şi mai tare. Bineînţeles, tocmai asta sperase şi el să obţină.

Încă ţinând urciorul pe jumătate gol, Rhys se aplecă şi îi supse sfârcul acela roz încântător. Ea tresări, surprinsă, dar el o cuprinse cu braţul liber de după talie, ca să o susţină.

La naiba! Aşteptase o veşnicie să o facă. Şi, mulţumită eforturilor ei altruiste din cadă, acum putea zăbovi cât voia. Supse şi linse pe rând mugurii aceia încântători, apăsându-şi faţa în ei, ca să simtă mirosul proaspăt şi curat al pielii ei.

Ea îl prinse de umeri şi gemu încet, tremurat. Şi chiar dacă avusese parte de un orgasm devastator cu nici cinci minute în urmă, Rhys îşi simţi mădularul cum începea din nou să îi zvâcnească.

Reticent, se retrase de lângă sânii ei. Sfârcurile ei erau mai întunecate şi mai tari ca niciodată. Păreau o pereche de boboci de trandafir închişi, strălucind de la rouă. Mişcă urciorul deasupra abdomenului ei şi îi turnă un fir de apă chiar peste buric. Apa se revărsă repede din adâncitura mică şi se strecură spre pelvisul ei şi între picioare.

Ea gemu şi se încordă, înfigându-şi involuntar unghiile

în umerii lui.

Era clar că îi plăcuse.

El apăsă atent gura curbată a urciorului peste moviliţa ei, chiar deasupra triunghiului de cârlionţi închişi la culoare care îi ascundeau sexul. Încet, înclină urciorul, până când o dâră de apă se prelinse chiar peste carnea ei fierbinte.

De data asta, ea ţipă.

Înclină puţin mai mult urciorul, sporind fluxul de apă. Ea îşi arcui şoldurile şi îşi depărtă picioarele, până când firul de apă i se scurse printre pliurile sexului. Sunetele ei guturale de încântare reverberară din plăcile de ceramică.

— Îţi place? întrebă el. Ştia răspunsul, dar voia să o audă spunând-o. De mai multe ori, nu o singură dată.

— E atât de… Gemu când el înclină şi mai mult urciorul. Nici măcar nu pot descrie.

Pieptul lui Rhys se umflă, căci se simţea mândru, într-un fel primitiv şi masculin.

— Nu mai este apă, spuse el, ghemuindu-se să pună urciorul la o parte.

— Oh, scânci ea scurt, dezamăgită. Poate că e mai bine aşa. Începe să mi se facă frig. Cred că sunt prosoape în…

— Nu încă.

El îngenunche în faţa ei şi îşi apăsă gura pe miezul ei.

Capitolul 16

Meredith ţipă.

Şi mai să se prăbuşească. Din fericire, avea unghiile înfipte în umerii lui. Totuşi, el fu nevoit să o apuce de după mijloc cu amândouă mâinile, ca să nu se dezechilibreze complet.

După ce o stabiliză, se reîntoarse la treabă,

mângâindu-i cu limba carnea cea mai intimă. Încet… foarte încet, stârnindu-i o senzaţie asemănătoare cu cea pe care i-o provocase apa. Mişcări calde, subtile, pline de tandreţe.

Îşi luă mâinile de pe talia ei şi le coborî până la sexul ei. Cu degetele mari îi desfăcu pliurile feminine.

— Rhys, spuse ea slab, până acum nu am…

— Şşşt. Nici eu, suflă el cald şi delicios peste pielea ei. Aşa că niciunul dintre noi n-o să ştie dacă greşesc.

Îşi roti limba peste mugurele umflat şi sensibil, iar lui Meredith aproape că i se tăiară picioarele.

— Oh, zise ea printre gâfâituri, sunt sigură că o faci cum trebuie.

Gata cu gluma. Rhys deveni tăcut, concentrându-se să o exploreze amănunţit cu buzele şi cu limba. Meredith gemea şi ofta. Nu mai simţise niciodată o plăcere atât de acută, de intensă, mai să-i topească oasele. Şi i se părea atât de potrivit că tocmai el avea să îi ofere această senzaţie. Rhys fusese mereu singurul bărbat care stârnise în ea senzaţii încinse, chiar şi pe vremea când era doar o copilă.

Cu răbdare, cu grijă şi cu blândeţe, el continuă să o aducă din ce în ce mai aproape de climax. Muşchii coapselor ei începură să tremure, iar cada de cupru păru să se legene sub picioarele ei.

Meredith îşi drese glasul:

— Ăăă… îi simţi limba tremurând pe carnea ei şi, preţ de o clipă, nu putu vorbi. Rhys, nu ştiu cât mai rezist.

El nu-i răspunse, ci îşi băgă pur şi simplu un braţ pe sub coapsa ei, până când piciorul ei se sprijini pe umărul lui. Apoi îi prinse bine talia cu ambele braţe, sprijinindu-i greutatea.

În poziţia aceasta, cu un picior în puţina apă rămasă în cadă şi cu celălalt aruncat peste umărul iubitului ei, Meredith se simţea oarecum ca o barză. Se mai simţea şi foarte expusă. Această postură îi dezvăluia locurile cele mai

intime, expunându-le larg în faţa lui, spre privire şi examinare. Rhys se trase înapoi preţ de o clipă, iar ea simţi că se uită la ea. În sânge i se zvârcolea o senzaţie de anticipare, ce i se concentră apoi între picioare, pulsând imperios, rapid.

După o clipă care i se păruse o veşnicie, el îi acoperi sexul cu gura deschisă, făcând cercuri cu limba, şi totul explodă într-o senzaţie de plăcere pură, imensă.

El o ţinu bine în timp ce ea termina, nelăsând-o să alunece sau să cadă, în tot timpul acesta mângâind-o uşor, încet, cu limba, provocându-i valuri de extaz.

Ulterior, Meredith cu greu îşi aminti cum ajunseseră în pat. Probabil că o dusese el în braţe, ţinând cont că picioarele nu o mai ajutau. Îşi amintea numai că se ghemuise într-un prosop moale când ajunse pe saltea şi felul în care imediat după aceea o învălui căldura corpului lui, ca un cocon. Se pare că şi dormiseră aşa o vreme. Era o bucurie de nedescris doar să stea, în sfârşit, întinsă lângă el, cuibărită la pieptul lui lat şi ţintuită sub braţul lui vânjos şi greu.

Simţea atât de multă plăcere, şi de-abia începuseră.

Nu era prea clar dacă el o trezise pe ea sau ea pe el, însă Meredith îşi veni în fire ca dintr-o ceaţă deasă ca bumbacul. Membrele lor erau atât de încolăcite, încât îi luă ceva timp să-şi dea seama care îi aparţineau ei şi care lui. Apoi se gândi că, de fapt, nu prea conta.

În timp ce clipea des, ca să-şi vină în fire, el îi acoperi buzele cu ale lui. Oh, ce minunat era să fie sărutată ca să se trezească! închise ochii la loc, dorind să prelungească înceţoşarea aceea somnoroasă. El începu uşor, cu săruturi tandre pe gură, pe obraji, pe tâmplă şi pe frunte. Blândeţea săruturilor lui contrasta într-un mod delicios cu tăria mădularului, care o apăsa insistent pe coapsă.

Ea se zvârcoli în îmbrăţişarea lui şi îşi revendică dreptul de a-şi folosi din nou braţele. Îi întoarse sărutul –

mai întâi uşor, apoi apăsat – şi în timp ce se sărutau, ea îşi plimbă mâinile peste fiecare centimetru din trupul lui la care putea ajunge: prin părul lui tuns scurt, pe ceafă, mai jos, pe suprafeţele sculptate ale umerilor şi spatelui lui. El gemu jos, gutural, când ea îşi trecu unghia de la degetul mare peste sfârcul lui. Încurajată de reacţia lui, ea repetă gestul.

Cum de putea un bărbat să ajungă la vârsta de treizeci şi unu de ani fără să ştie dacă se gâdilă sau nu? Chiar nimeni – nici dădaca, nici vreun prieten, nici vreo iubită, nici măcar *un părinte,* pentru numele lui Dumnezeu! — nu-l atinsese în joacă? Faptul că ştia că el avusese parte doar de violenţă fizică constantă şi nicio umbră de afecţiune fizică… îi frânse din nou inima pentru el, ca pe vremea când era o copiliţă.

Dar acum era femeie în toată firea şi era hotărâtă să se revanşeze pentru timpul pierdut. Înainte să se dea jos din pat, avea să îl atingă *peste tot.* Tandru, fierbinte. Şi nu numai cu degetele, ci şi cu buzele şi cu limba. Era ca un tărâm neexplorat – practic, un teritoriu virgin, se gândi ea în sinea ei. Dar toate până în noaptea asta. Avea de gând să îi exploreze fiecare centimetru din corp şi să îi găsească toate locurile care i-ar fi provocat râsete, oftaturi sau gemete.

Şi, cumva, avea să îl facă şi pe el să înţeleagă şi că o *merita.* Merita să fie sărutat, mângâiat, ţinut în braţe şi să i se ofere plăcere.

Merita să fie iubit.

Complet treji acum, stăteau întinşi unul lângă celălalt, faţă în faţă. Meredith îşi propti capul într-un cot, iar cealaltă mână o întinse între ei. Nu îi luă mult să găsească ce căuta. În fond, era o ţintă destul de mare, nu chiar proverbialul ac în carul cu fân. Fusese încântată să afle că amintirile ei despre corpul lui nu erau doar o combinaţie de informaţii distorsionate de timp şi de lipsa ei de experienţă din

tinereţe. De-a lungul anilor, îi comparase pe toţi bărbaţii din viaţa ei cu Rhys. Ceilalţi fuseseră deficitari şi la acest capitol.

Îl mângâie încet, urmărindu-i pâlpâirile de plăcere pe sub pleoapele închise.

— Doamne, ce bine e! spuse el.

— Pari surprins, îl tachină ea. Apoi îl întrebă pe un ton mai blând: Chiar a fost atât de rău înainte?

— Prima dată? O, da. Deschise ochii. Îi dădu după ureche o şuviţă de păr şi adăugă: Mai rău pentru ea, decât pentru mine. Săraca de ea, ţipa de parcă o schingiuiam. Nici măcar n-am terminat. A fost totul… aiurea.

— Eşti sigur că nu-i făcea plăcere? zâmbi Meredith. Poate că doar era genul care ţipă. Aşa-s unele.

Rhys se încruntă.

— Şi *tu* eşti genul care ţipă?

— Nu, zise ea repede, aruncându-i o privire fugară. Nu.

— Atunci de unde ştii cum simt alte femei?

— Conduc un han, Rhys. Pereţii nu-s foarte groşi.

Îşi coborî mâna şi mai mult, apucându-i săculeţul greu şi bucurându-se de gemetele lui joase de plăcere. El o apucă de şold şi o trase înspre el, frecându-şi membrul gros de pântecul ei, iar ea îşi trecu un picior peste şoldurile lui înguste. Invitaţie clară.

El încă ezita.

— Sunt pregătită, îl asigură ea. Şi nu sunt nici virgină, nicio urlătoare. O să fie totul bine.

— Trebuie să fie mai bine decât „bine”. Îşi plimbă mâna peste şoldul ei şi o coborî mult, mângâindu-i despicătura, testând-o cu degetele dacă e pregătită şi mormăind de satisfacţie când constată că, într-adevăr, era. Atunci îşi duse degetul spre perla ei şi o masă uşor. Trebuie să fie incredibil de bine, încât să vrei s-o facem din nou şi din nou, în fiecare zi, tot restul vieţii noastre.

— În fiecare zi? îl tachină ea. Câtă rezistenţă!

— Ne vom revanşa pentru o grămadă de timp pierdut. Făcu o pauză, lăsându-i impresia că analizează serios lucrurile. În fiecare zi din următorii zece ani, cel puţin. După aceea, în funcţie de starea articulaţiilor mele.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

Când Rhys începu s-o sărute pe adâncitura dintre clavicule, Meredith hotărî că acum era momentul. Îi prinse ferm mădularul erect şi îl ghidă spre deschizătura ei umedă, doritoare.

Apoi o pătrunse puţin. Traseră amândoi adânc aer în piept.

Încă puţin.

Ea îşi muşcă buza, ca să nu geamă. La drept vorbind, chiar *era* mare, iar ea atât de lipsită de practică. Şi nici nu născuse vreodată. Sigur era strâmtă ca o văduvă. O durea, dar într-un mod delicios.

Se uitară lung unul la celălalt în timp ce el mai înaintă un pic şi apoi încă un pic.

— Te simţi bine? întrebă el.

Ea dădu din cap că da, însă fără suflare.

— Lasă-mă o clipă. Opreşte-te puţin.

— O să încerc. Scrâşni din dinţi timp de câteva bătăi de inimă. Dumnezeule, nu mai pot aştepta… Vreau mai mult.

— Eu…

Restul răspunsului ei se pierdu într-un geamăt, când el o apucă de şold şi se împinse în ea.

Meredith îşi îngropă faţa în umărul lui. „N-o să ţip. Chiar n-o să ţip.”

— Te simţi bine?

— Da.

— Eşti sigură?

— O, da, zise ea printre dinţii încleştaţi.

După un moment, Meredith trase adânc aer în piept,

iar apoi îi dădu drumul uşor. El începu să se împingă uşor în ea, cât mai blând cu putinţă. Umezeala lor naturală uşura calea. Când se împinse din nou, ea simţi că alunecase mai mult decât intenţionase. El gemu tare, făcând ca muşchii ei încordaţi să se mai relaxeze.

Şi deodată nu mai era dureros. Dimpotrivă, era foarte, foarte plăcut.

Începu să se mişte şi ea, forţându-l să pătrundă mai adânc, tot mai adânc. Mai multă fierbinţeală, mai multă frecare. Partea lui tare aluneca pe carnea ei sensibilă, încordată.

Ea îşi ridică uşor capul şi deschise ochii, ca să vadă expresia lui în timp ce stabileau ritmul. Încet. Constant. Devastator. De fiecare dată când se împingea, se adâncea şi mai mult, deschizându-i şi mai mult corpul, ducând-o cu fiecare pas mai aproape de pragul extazului.

Era foarte concentrat: ochii aţintiţi, sprâncenele încruntate, buza de jos prinsă între dinţi. Părea că îi măsoară reacţiile la fel de atent pe cât i le păndea ea pe ale lui.

— E bine? întrebă ea fără suflare.

— O, da… Te descurci… Şi scrâşni din dinţi în timp ce muşchii ei intimi i se strânseră. Mult mai bine ca mâna mea.

— Mie îmi place ce fac mâinile tale.

Îşi puse o mână peste a lui şi i-o trase de pe şold pe sân. El îl apucă uşor, frământându-l tandru. Plăcerea îi cotropi trupul, în timp ce el îi freca sfârcul întărit cu degetul mare. Oftă gutural, plină de dorinţă.

— Îţi place? spuse el frecându-i din nou sfârcul cu degetul.

— O, da, răspunse ea.

Îi strânse mai tare şoldurile cu piciorul şi îşi flexă coapsa, trăgându-l şi mai adânc în ea.

Îşi sprijini capul de braţ şi se uită pur şi simplu lung în

ochii lui frumoşi, în timp ce amândoi îşi mişcau şoldurile înainte şi înapoi, înăuntru şi afară.

— E minunat, Rhys. Mă bucur tare mult că o facem.

— Şi eu, crede-mă. Încă o săptămână de mă mai abţineam, cred că aş fi făcut implozie. Ridică dintr-o sprânceană şi adăugă: O fi ciudat că vorbim atât de mult?

— Ciudat? Poate că nu se obişnuieşte, dar mie, una, nu mi se pare ciudat. Mi se pare…

— Că e cum trebuie, spuse el, respirând şuierat când îşi împinse şoldurile şi se afundă mai adânc ca niciodată. Pur şi simplu pare a fi aşa cum trebuie. Se împinse din nou. Nu-i aşa?

O, Doamne, da. Bineînţeles că da.

O sfredeli cu privirea-i cercetătoare şi intensă. Chiar dacă era adâncit în pântecul ei, ea se simţi pătrunsă mai adânc de privirea lui. În acea privire era dorinţă şi nevoie… şi o urmă vagă de frică.

El îşi împinse încă o dată şoldurile cu putere.

— Recunoaşte. Aşa trebuie să fim: amândoi. Aşa suntem meniţi să fim.

O voce din interiorul ei îi strigă să fie prudentă, îmboldind-o să ridice un zid de apărare. „Nu, îi spuse vocea. Te-ai deschide prea mult şi ai risca să ţi se frângă inima, sau chiar mai rău.” „Du-te naibii!” îi răspunse ea.

Rhys era în ea şi lângă ea, şi o înconjura cu îmbrăţişările lui, de care avea atâta nevoie. Omul acesta îndurase o viaţă întreagă de lipsă de afecţiune, aşa că se agăţa de prostia asta a lui cu destinul pentru că, fiind un suflet nesigur şi rănit, nu îndrăznea să i-o ceară ei. De aceea nu-i dăduse de ales. Se temea că avea să îl refuze.

Iar ea nu avea să îl forţeze să i-o ceară. Nu atâta timp cât şi ea tânjea să îi ofere totul: afecţiune, plăcere, atingeri tandre de iubită.

— Da, respiră ea, încolăcindu-şi braţul pe după umerii lui. Îşi întinse gâtul şi îl sărută pe buze. Da, Rhys. Pare că

aşa trebuie să fie, continuă ea. Îi sărută din nou buzele puternice şi senzuale, apoi încă o dată, trecându-şi degetele prin părul lui moale. De-a dreptul… perfect… întocmai… cum trebuie să fie. Aşa trebuie să fim, adăugă ea.

El o sărută pe gură, apăsat, cu o pasiune febrilă, dezlănţuită. Gemu şi o rostogoli pe spate, afundându-se adânc.

Foarte adânc. Atât de adânc, încât ea îl apucă de umeri, şocată. Aşezaţi unul lângă celălalt, fireşte că n-o penetrase complet. Era clar că Rhys avea şi mai mult de oferit. Iar acum îi dăruia totul, împingându-se tare, din ce în ce mai adânc, până când şoldurile li se atinseră, iar ea rămase fără aer.

— Te simţi bine? întrebă el, sprijinindu-se pe coate.

Ea reuşi să dea din cap că da.

— Bun. Fiindcă nu mă pot opri. Martor mi-e Domnul că nu mă pot opri.

Se împinse din nou, frecându-şi pelvisul de-al ei. Iar ea termină. Pur şi simplu. Senzaţia trupului lui puternic, nevoia tăioasă din vocea lui, întreaga emoţie din inima ei… Era copleşită; din toate punctele de vedere. Plăcerea o cuprinse rapid, fierbinte, de neoprit, iar ea se agăţă de el, lăsându-se dusă de val.

— Doamne! Mormăitul lui încordat îi spuse că şi el era aproape. *Doamne!* Şi se lăsă peste ea cu toată greutatea. Ţine-mă, îi şopti el în ureche. Ţine-mă strâns.

Ea făcu întocmai, fiindcă şi ea dorea să-l ţină în braţe. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi picioarele peste coapsele lui ca nişte trunchiuri de copac. Îşi încordă muşchii intimi, strângându-l şi acolo.

Şi atunci, după ce ea îl cuprinsese în toate modurile imaginabile, el îşi dădu drumul, împingându-se mai puternic şi mai rapid, îi acoperi gura cu a lui, pătrunzând-o sălbatic cu limba, în timp ce o poseda din ce în ce mai repede, mai

tare şi mai adânc, ca şi când ar fi avut nevoie disperată de ceva anume, ceva care se găsea numai în centrul fiinţei ei, iar pentru a obţine acel lucru trebuia s-o sfărâme.

Îşi smulse gura dintr-a ei şi se dădu puţin în spate. Doar cât ea să-i poată vedea chipul. Privirea îi era pierdută, iar buzele contorsionate de plăcere. Şi, pe când se apropia inevitabilul, din pieptul lui ieşi un iureş incoerent de cuvinte:

— E atât de… La naiba, e… Merry… Dumnezeule!

Pieptul i se umflă de bucurie şi aproape că râse, fiindcă ştiu că următoarele treizeci de secunde aveau să fie cele mai bune din ultimii zece ani ai lui Rhys St. Maur, iar ea se bucura, pur şi simplu, că era parte din asta.

El mârâi când termină, prăbuşindu-se peste ea şi îngropându-şi faţa în gâtul ei. Ea îşi slăbi strânsoarea braţelor şi-l mângâie pe spate, pe şira spinării. Degetele îi alunecară pe sudoarea lucioasă, în timp ce el tremura după ce se eliberase.

În cele din urmă, îi simţi, lângă urechea ei, respiraţia revenindu-i uşor la normal. Erecţia i se înmuiase în interiorul ei, dar tremurul din muşchii lui nu se potolise.

— Ah, Rhys, murmură ea. Îl strânse tare în braţe, când îşi dădu seama. Ah, Rhys, repetă ea.

Rhys tremura. Războinicul acela masiv, puternic, indestructibil tremura în braţele ei. Dacă sperase cumva că şi-ar fi putut proteja inima, speranţa aceea dispăruse deîndată.

Era topită după el. Aşa fusese întotdeauna.

— Mulţumesc, murmură el, oftând adânc, satisfăcut.

Meredith îi cuprinse capul cu palmele şi îl sărută pe ureche.

— A fost…?

— Perfect, îl asigură ea. În toate privinţele.

El se rostogoli pe-o parte, iar ea îi mângâie maxilarul cu vârful degetelor. Îşi arcui cu impertinenţă o sprânceană

şi întrebă:

— Deci… în fiecare zi? Într-adevăr?

— De două ori pe zi. În primul an de două ori pe zi. Cel puţin…

Ea îşi muşcă buza şi îi aruncă o privire gânditoare.

— Ce-i? întrebă el, apoi se întinse şi îi ciufuli părul în joacă.

— Mă întreb dacă e inclusă şi ziua de azi. Fiindcă dacă da…

Se ridică în cot şi se uită la ceas. Cât mai e până la miezul nopţii?

El râse făcând patul să se cutremure. Braţul îi zvâcni, trântind-o pe saltea. O rostogoli aproape de el, făcându-i culcuş lipită de el.

— E timp destul, Merry, nu-ţi face griji. O mângâie pe păr cu mâna lui mare. Avem tot timpul din lume.

Pentru prima dată în viaţă, ea îşi dori să-i fie şi ei atât de uşor să aibă o credinţă oarbă.

Cu o izbucnire subită de energie, se urcă pe el, întinzându-şi corpul peste al lui. Cu braţele sprijinite pe pieptul lui, îi ajungea cu degetele de la picioare pe la jumătatea tibiei. Părul de pe picioarele lui îi gâdila tălpile.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— De ce anume?

— Am pierdut şocant de mult timp neexplorând zona de aici – îl mângâie cu degetul pe mărul lui Adam – până aici – trasă o linie până la punctul moale chiar de sub urechea lui. Dacă nu ai nimic împotrivă, intenţionez să remediez numaidecât situaţia.

El zâmbi larg:

— N-am nimic de obiectat.

— Foarte bine.

Meredith îşi lăsă capul spre gâtul lui şi-l atinse cu limba dedesubtul maxilarului. Dacă era să fie după ea, acesta avea să fie începutul unei nopţi albe în care avea să

exploreze fiecare centimetru din corpul lui.

N-or fi avut ei tot timpul din lume, dar cu siguranţă aveau noaptea aceea. Iar Meredith era hotărâtă să profite de fiecare secundă din ea.

Capitolul 17

Se trezi alene, după ce se crăpă de ziuă. Când văzu lumina puternică a soarelui, care i se prelingea printre gene, Meredith sărută braţul care îi învăluia protector pieptul. Meritase timpul pierdut doar ca să se trezească în braţele lui. Nici măcar nu-şi mai aducea aminte când se trezise ultima oară după răsăritul soarelui. Era chiar un lux. Unul cu care s-ar fi putut obişnui mult prea uşor.

Rhys se foi, adulmecându-i părul. Amândoi stăteau pe-o parte, cuibăriţi ca lingurile într-un sertar. Cel puţin o parte din trupul lui era trează şi dornică să întâmpine ziua. Mădularul tare o împungea în şold.

Ea îşi mişcă puţin fundul, tachinându-l. Din felul în care i se tăie respiraţia, ea bănui că se trezise şi el. De fapt, poate că stătuse aşa ore în şir, tare şi tânjind răbdător după ea.

În acest caz, mai putea aştepta câteva minute. Ţinându-şi ochii închişi şi prefăcându-se că încă doarme, se întinse „întâmplător” şi se cuibări şi mai adânc în contururile tari ale trupului lui. El o sărută uşor pe ceafă, ca şi când ar fi vrut să testeze dacă se trezise. Meredith făcu eforturi mari să rămână nemişcată, dar reuşi. El îşi mişcă mâna care îi atârnase până atunci „întâmplător” pe sânul ei. Trasă leneş un cerc în jurul sfârcului ei, după care îl ciupi un pic. Ea nu se putu stăpâni să nu geamă.

El ştia că e trează. Şi ea ştia de el. Dar continuară să se joace. Cumva, stabiliseră tacit regulile: ochii rămâneau

închişi. Fără cuvinte. Numai atingeri şi înaintări constante, irevocabile, înspre unire. Era un joc pe care amândoi aveau să îl câştige.

Meredith îşi depărtă puţin picioarele, iar mădularul lui alunecă între coapsele ei. Rămaseră amândoi o clipă aşa, savurând acel ultim moment de anticipare. Ea era umedă pentru el, iar el era impresionant de tare. Fu de-ajuns ca ea să îşi încline uşor pelvisul, pentru ca Rhys să alunece înăuntru, împingându-se o singură dată, lin.

Chiar dacă respira sacadat, Meredith se strădui să stea cât mai nemişcată, cât mai pasivă, în speranţa că tensiunea crescândă a jocului lor avea să îl facă să treacă de punctul de tandreţe. Cât fusese noaptea de lungă, se ghidaseră unul pe celălalt explorând poziţii diferite şi făcând tururi amănunţite ale trupului fiecăruia. El o iubise într-un fel voit tandru, care o emoţionase. Însă, în dimineaţa aceasta voia ca el să fie agresiv. Voia să simtă întreaga putere din corpul acela mare şi tare. Voia să fie copleşită.

Când aşteptarea deveni de nesuportat, ea încălcă regulile şi şopti:

— Ia-mă.

Dinţii lui îi zgâriară umărul. Mârâi încet şi o întoarse cu burta în jos, depărtându-i picioarele cu coapsele. Îi dădu exact ce voise ea, pătrunzând-o cu putere. Atât de tare, încât ea apucă perna ca să-şi înăbuşe ţipătul. Patul scârţâia şi se zguduia la fiecare smucitură.

Da, *da.* Exact după asta tânjise: să se simtă lipsită de putere sub el, în întregime la mila lui. Îşi petrecuse prea multă vreme din viaţa ei nevoită să fie puternică. Îşi pusese la bătaie întreaga tărie de caracter pe care o avea ca să administreze hanul, să aibă grijă de tatăl ei şi să se îngrijească de sat. Şi îşi clădise nişte scuturi formidabile ca să se protejeze atât pe sine, cât şi pe cei din jurul ei. Era o uşurare şi o bucurie pentru ea să fie dominată, să renunţe

la întreaga ei forţă şi să simtă toate acele bariere pe care şi le construise spulberate de cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere.

Cineva pe care îl iubea.

El se ridică între picioarele ei, apucând-o de şolduri cu mâinile lui masive şi ridicând-o în genunchi. Îi cuprinse fesele, ghidându-i mişcările, deschizând-o şi împingându-se tot mai adânc în ea. După plesniturile uşoare ale coapselor lui pe ale ei şi după respiraţia lui sacadată, ea bănuia că el se uita la trupurile lor unindu-se. I-ar fi plăcut şi ei să vadă.

El o apucă şi mai tare de şolduri, izbindu-i-le mai alert.

— Termină pentru mine. Acum.

Ea dădu drumul pernei şi îşi duse o mână pe sub pântec, între picioare. Îşi apăsă moviliţa cu podul palmei, apoi îşi îndoi degetele, mângâindu-i organul la fiecare mişcare. Presiunea palmei ei exact acolo unde avea nevoie, dovada vie a propriei lui nevoi, pe care o simţi tare şi fierbinte pe vârfurile degetelor o făcură să se prăvălească într-un climax zguduitor şi să ţipe în pernă.

El o urmă câteva secunde mai târziu şi se prăbuşiră împreună pe saltea, el pe jumătate peste ea şi jumătate într-o parte. Respiraţia lui era ca un hârşâit la urechea ei. Ei îi plăceau nespus fierbinţeala şi greutatea lui, care îi ţintuiau trupul epuizat pe pat, incapabilă să se mişte. S-ar fi putut obişnui cu asta. Chiar ar fi putut.

Pentru prima dată de când Rhys adusese vorba despre căsătorie când băuseră cafea şi mâncaseră ouă fierte, Meredith îşi permise să se gândească, o clipă doar, că poate chiar era în siguranţă dacă se obişnuia cu acest gând.

— Ştii ce, zise el după câteva minute, rostogolindu-se pe spate, cred că m-am răzgândit.

— Te-ai răzgândit? Meredith îşi propti bărbia cu o mână, încercând să pară nonşalantă, chiar dacă, între timp, inima-i bătea să-i sară din piept.

— Va trebui să găsim un episcop, zise el. Să obţinem o licenţă specială. În niciun caz n-o să mai aşteptăm încă două săptămâni până se întoarce parohul.

Ea se prăbuşi pe pat, uşurată.

— Vorbesc serios, zise el. Luăm trăsura şi pornim chiar azi spre Londra.

— Rhys, nu putem face asta. Tata mă aşteaptă să mă întorc aşa cum am stabilit. Şi mai avem şi toate lucrurile alea de cumpărat pentru han…

— Pentru casa noastră.

— Da, şi asta.

Rhys ridică din sprâncene:

— Nu înţeleg. De ce nu putem…?

Meredith îl sărută doar ca să-i reteze întrebarea.

Ce ciudat! Cu zece minute în urmă, îşi dorise doar ca Rhys să preia controlul, să nu-i dea de ales, să-i copleşească de tot simţurile. Şi în timp ce făceau dragoste, se simţise mereu preţuită şi în siguranţă. Dar să fugă aşa pe ascuns…?

— Mi s-a promis un tur al oraşului Bath, spuse ea vioaie. Şi cineva zicea ceva despre panglici şi romantism.

— Aşa este, îi zâmbi el, iar Meredith simţi adânc în suflet căldura din el.

Îl iubea. După noaptea trecută, nu mai era chip de tăgadă, nici măcar pentru ea însăşi. Şi nimic n-ar fi făcut-o mai fericită decât să se mărite cu el. Într-adevăr, existau obstacole. Viitorul hanului, ameninţările lui Gideon… însă, de la o asemenea depărtare, obstacolele păreau acum mai mici. Puteau fi trecute. Împreună, ea şi Rhys aveau forţa şi isteţimea necesare ca să descurce iţele.

Mai rămânea de clarificat doar un singur aspect: oare căsătoria lor l-ar fi făcut fericit pe Rhys? Nu numai satisfăcut în pat sau împăcat cu obligaţiile lui, ci cu adevărat *fericit?* Chiar merita să fie mulţumit. Însă, chiar dacă el credea orbeşte în conceptul de destin, ea nu era

sigură că Rhys mai ştia cu adevărat ce îşi doreşte. Dacă ar fi putut alege, oare chiar ar fi preferat o casă la ţară în Devonshire, faţă de traiul opulent pe care l-ar fi putut duce în altă parte? Oare ar fi preferat-o sincer pe *ea,* în locul doamnelor elegante pe care le-ar fi putut avea?

Cuvintele lui îi răsunau mereu în minte: „Nu că aş avea ceva mai bun de făcut”.

Dar avea. La rangul şi averea lui, avea atât de multe variante, iar vacanţa aceasta probabil că urma să-i reamintească de ele. Înainte să se mărite cu el, avea nevoie de timp ca să observe, să-i măsoare gândurile şi sentimentele în afara satului.

— Vreau doar să petrec timp cu tine, zise ea cu sinceritate. Apropo, ce face lumea bună în Bath?

El îşi ţuguie buzele.

— Sincer să fiu, nu mai ştiu. Pe când eram copil, am petrecut numai o vară aici, când a venit mama la băi. Că doar de-aia vine lumea la Bath. Să facă cure de apă minerală. Şi dacă-mi aduc aminte bine, obiceiul e să-ţi începi ziua cu un purgativ bun, iar apoi să mergi cu lectica la Pump Room, ca să te iscăleşti în registrul cu oaspeţi şi să bei un pahar, două din chestia aia cu gust de rugină şi urât mirositoare.

Pentru Dumnezeu! *De-asta* se înghesuiau cei bogaţi la Bath? Oamenii de seamă dădeau banii pe lucruri absolut ciudate. Însă nu voia să-l jignească pe Rhys punându-i la îndoială ideea respectivă.

— *Tu* vrei să bei apă din aia specială? întrebă ea.

Rhys chicoti.

— Tu ce crezi? Nu, ne vom limita la magazine în timpul zilei. Poate că o să dăm o raită şi pe la circ şi la Royal Crescent. Iar mai târziu, în seara astă… ţi-ar plăcea să mergi la teatru?

— Da, chiar te rog. Se bucură în sinea ei. În sfârşit avea să aibă unde să poarte rochia aceea roşie. Mi se pare

că vom avea parte de o zi de-a dreptul încântătoare. Fără să avem nevoie de purgative sau lectici.

*

Rhys nu fusese niciodată genul care să cutreiere magazinele. Dar, pe de altă parte, nici nu mai avusese până atunci o doamnă la braţ pe care să o răsfeţe. Descoperi că, astfel, experienţa era mai tolerabilă.

Ieşiră din apartament doar târziu, mult după prânz, dar începură cu lucrurile practice. El se interesă la hotel de provenienţa lavoarului vopsit din apartamentul lor, care o fermecase atât de mult pe Meredith, şi prima oprire în după-amiaza aceea o făcură la depozitul importatorului respectiv. Acolo comandară seturi complete de lavoare, urcioare, oale de noapte şi oglinzi.

— Patru seturi, îi spuse Meredith neguţătorului.

— Cinci, o corectă Rhys.

— Dar de ce? se încruntă la el. Ah, da, înţeleg. Ca să avem de rezervă, în caz că se sparge vreunul?

— Şase seturi să fie atunci, îi strigă el neguţătorului. Patru pentru camerele de oaspeţi, îi spuse ei apoi, unul de rezervă, şi unul pentru casa noastră.

— Ah, murmură ea, încruntându-se şi mai tare. Dar setul pentru casa de la ţară nu trebuie să fie atât de elegant.

— Ba da.

Şi, interzicându-i din priviri să mai continue discuţia, îi dădu neguţătorului adresa lor de la hotel, după ce suplimentă comanda cu un set complet de vase de porţelan şi tacâmuri pentru noua sală de mese a hanului.

— Te voi răsplăti cumva, murmură ea.

— Nici nu vreau să aud! Aşa a fost înţelegerea: eu suport toate cheltuielile de construcţie în schimbul muncii.

— Da, dar cei mai mulţi nu ar considera lavoarele şi

argintăria cheltuieli de construcţie.

— Ba bineînţeles că se încadrează. Cum să consideri o cameră de oaspeţi terminată fără lavoar? Şi ce sufragerie este aceea fără argintărie?

— Prea bine, încuviinţă ea pe când plecau de la importator. Dar insist ca preţul ţesăturilor să-l suport eu.

Rhys scutură din cap în timp ce dădeau să iasă pe uşă. De ce oare se crampona de cheltuielile astea mărunte? Oricum, odată căsătoriţi, banii ar fi fost puşi la comun.

Se plimbară un timp, oprindu-se la Sally Lunn's să ia băuturi răcoritoare şi chifle din acelea faimoase. Rhys le declară destul de gustoase, dar mult inferioare celor coapte de Meredith, compliment care îi aduse o scuturare a părului ei brunet şi o îmbujorare de-a dreptul încântătoare. Una peste alta, era mulţumit de progresele pe care le făcea în materie de romantism.

Apoi urmă neguţătorul de ţesături. Acolo, Meredith preluă comanda: un munte de ţesături se adună pe tejghea, dat fiind că Meredith ceru metri întregi de aşternuturi de pat simple, dar de foarte bună calitate, iar apoi rips imprimat pentru perdele. Şi insistă să le plătească din propriul buzunar, spre frustrarea lui Rhys.

— Dar pentru casă? întrebă el.

— O, acolo sunt destule aşternuturi.

— Şi perdele? înclină el din cap spre un cupon de dantelă ca fildeşul. Nu seamănă cu dantela care ţi-a plăcut atât de mult la hotel?

Ea ţâţâi şi-i spuse:

— Perdelele ar fi total nepractice la ţară: s-ar îmbâcsi foarte tare şi s-ar ponosi rapid.

Rhys bătu uşor cu degetul în tejghea.

— De câţi metri ai avea nevoie ca să faci un set? Sunt opt geamuri în total.

Ea ridică din umeri şi-i spuse un număr. El îl triplă în minte şi-l rugă pe neguţător să taie cantitatea respectivă şi

să întocmească o altă factură.

— E destul pentru trei seturi, îi spuse ei. Când devin soioase, le vom înlocui cu altele noi. Iar când o să rămânem şi fără rezerve, dăm din nou o fugă până la Bath.

Ca să scape de gura ei, care se strâmbase într-un mod dezaprobator, se duse puţin mai departe, la o vitrină cu pene, panglici, evantaie şi alte nimicuri. Alese aproape la întâmplare un mănunchi de lucruşoare mătăsoase şi lucioase, în tot felul de culori. Neguţătorul le împachetă cu conştiinciozitate şi le marcă, în timp ce Meredith rezolva cu factura pentru ţesături.

Când în sfârşit termină de încheiat socotelile şi se duse şi îl prinse de cot, Meredith se uită la stiva încântătoare de lucruşoare.

— Îi cumperi suvenire Corei? întrebă ea. Ce-o să se mai bucure! Pana aia ca levănţica o să arate foarte bine în părul ei.

Pentru *Cora?* Rhys înghiţi cu greu un nod de frustrare. De ce nu-l lăsa femeia asta să-i ofere ocazia să guste puţin din lux?

— Nu sunt pentru…

Se opri când observă că şi ea tăcuse şi se uita lung, cu gura întredeschisă, la un set de toaletă de argint din vitrină. Setul conţinea o perie cu păr scurt de porc mistreţ şi o oglindă de mână gravată, aranjate cu gust pe o tăviţă cu margini aurii.

Îi indică tacit fetei din spatele tejghelei să scoată setul din vitrină.

— E splendidă, oftă Meredith, ridicând oglinda de mână şi întorcând-o cu partea de sticlă în sus.

Rhys se duse în spatele umărului ei. Privi în ochii reflexiei ei şi spuse:

— Şi de-ar fi din aur masiv şi încrustată cu perle, tot nu ar fi la fel de frumoasă ca femeia reflectată în ea. Dar bine că în sfârşit ţi-au picat ochii pe ceva. Iar vânzătoarei îi

zise: Cumpărăm setul.

— Rhys, nu. E prea scump.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Nu şi pentru mine.

— Sunt splendide, dar zău că nu sunt genul de lucruri pe care le-aş folosi. S-ar aduna praful pe ele.

— Atunci îi spunem slujnicei să le şteargă de praf.

— Nu poţi să…

— Ba da, pot.

Chiar dacă încerca din răsputeri să nu-şi trădeze emoţiile, sângele începu să-i fiarbă, şi îşi simţi lavaliera ca lipită de gât. Îşi coborî vocea şi mormăi:

— E o perie de păr, o tavă şi o nenorocită de oglindă. Şi ţi le cumpăr, oricât ai protesta. Aşa că nu mă mai contrazice.

Ea îşi întoarse privirea, strângându-şi buzele până deveniră o linie subţire.

— Dacă insişti…

Şi rămaseră aşa, într-o tăcere stranie, în timp ce vânzătoarea termină de împachetat cumpărăturile, iar Rhys le achită. După ce organizară ca majoritatea pachetelor să fie livrate la hotel, Rhys se întoarse spre Meredith şi-i întinse pachetul cu setul de toaletă. Ea îi mulţumi fără să obiecteze, apoi se întoarse către uşă.

Dar se stricase totul, fir-ar să fie! Adio fanteziilor lui de a trece peria aia de argint prin părul ei, aranjându-i-l pe umerii şi sânii goi. De-acum înainte, de fiecare dată când avea să se uite în oglindă, avea să-şi aducă aminte de un moment stânjenitor, când el îşi pierduse cumpătul şi se răţoise la ea într-o prăvălie. Încă un lucru frumos, strălucitor, pe care reuşise să-l întineze.

Dar avea să se revanşeze cumva faţă de ea. De fapt, de ce să nu înceapă chiar acum, cerându-i scuze?

O ajunse din urmă, oprind-o pe stradă.

— Merry, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te forţez să

accepţi un cadou pe care nu-l voiai. Dacă vrei, returnăm chiar acum afurisitul ăla de set.

Ea strânse mai tare pacheţelul.

— Rhys, nu-i vorba de asta. Nu înţelegi…

— Dar vreau să înţeleg. Explică-mi. Gesticulă nedumerit, de-abia ştiind cum să formuleze întrebarea. Nu te deranjează să cumperi lucruri frumoase pentru oaspeţii tăi. Eu de ce nu pot să-ţi dăruiesc lucruri frumoase?

Meredith oftă.

— Mi-e greu să le accept.

— Greu? Tu termini de făcut şase treburi grele înainte de micul dejun.

— Dar tu? Nu te văd cumpărându-ţi nimic de lux.

Bărbia lui Rhys tresări.

— Dar la mine e diferit.

— Nu prea cred. Şi tu meriţi lucruri frumoase, să ştii. Privirea i se opri pe o vitrină din spatele lui, iar el o văzu cum se uită atent la ceva anume. Chiar acum mă duc înăuntru şi-ţi cumpăr chestia aia. Şi dacă nu vrei să fii numit un ipocrit nesuferit, o să mă aştepţi chiar aici, iar după ce o să ies din magazin, singurul lucru pe care îl vei spune va fi „Mulţumesc”.

Rhys rămase acolo, uluit, în timp ce ea plecă de lângă el şi intră în magazin. Cu întârziere, se uită în vitrină chiar în timp ce vânzătorul lua din vitrină un set de bărbierit. Era unul de calitate. Mânerul briciului şi cel al pămătufului erau amândouă din corn, cu accente aurii. N-o putea lăsa să-i cumpere aşa ceva… Avea să ajungă la fundul portofelului.

Dar dacă ar fi încercat s-o împiedice… ea s-ar fi înfuriat. Sărăcia *era* mai uşor de remediat decât nemulţumirea unei femei.

După un minut, ea ieşi din magazin şi îi înmână pacheţelul. Rhys se tot uita la el, clipind.

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi în ochi, provocator.

— Deci?

El se forţă să spună:

— Mulţumesc.

— Vezi? Nu-i chiar aşa uşor de spus.

— Se pare că nu prea am experienţă.

— Cu recunoştinţa?

Rhys îşi drese glasul de emoţie.

— Cu darurile.

— Hm, murmură ea, privindu-l cu subînţeles. Îl luă de braţ şi îi spuse: Dacă te ajută cu ceva, am făcut-o mai mult pentru mine însămi. În dimineaţa asta mi-am dat seama cât de mult îmi place să mă uit la tine când te bărbiereşti.

Rhys izbucni într-un hohot de râs când îşi aminti cum aproape îl târâse în pat după ce terminase de bărbierit. Doamne, îi simţise interiorul coapsei ca mătasea pe obrazul lui proaspăt bărbierit. Gata! La naiba cu cumpărăturile! Rhys abia aştepta să se afunde din nou în ea.

Fără să ezite, o răsuci şi o apucară înapoi spre hotel.

— Cred c-am făcut destule cumpărături pe ziua de azi.

— Mda.

Câteva ore plăcute mai târziu, Meredith îşi drese glasul când ieşi din încăperea cu garderoba. Una dintre fetele de la hotel o ajutase să-şi tragă pe ea rochia din mătase roşie şi să-şi facă o coafură înaltă, elegantă. Era nerăbdătoare să-i vadă reacţia lui Rhys.

El stătea în faţa dulapului, uitându-se în oglinjoara atârnată pe partea interioară a uşii, în timp ce-şi lega lavaliera. Cum nu sesizase când ea îşi drese glasul, Meredith tuşi. Tare, de data aceasta.

Rhys înjură drept răspuns: îşi smuci lavaliera pe jumătate legată şi o luă de la capăt.

Era clar că intrarea ei teatrală se dusese pe apa sâmbetei… Pluti pe covor în condurii ei noi, apropiindu-se de el. El îi aruncă o privire scurtă, după care se concentră din nou asupra lavalierei.

— Ei bine…? îl îndemnă ea.

— Da? Ce e? Se încruntă în oglindă la nodul făcut.

— Cum arăt?

— Eşti frumoasă.

— Rhys! De-abia te-ai uitat la mine…

— Nici nu trebuie să fac mai mult de-atât, spuse el, concentrat, în timp ce era la a treia încercare de a-şi face nodul. Eşti mereu frumoasă.

— Dar… „Dar asta va fi prima mea seară în înalta societate şi mi-e groaznic de teamă că toată lumea de la Theatre Royal se va uita la mine şi îşi va da numaidecât seama că sunt doar o ţărăncuţă care poartă o rochie aruncată de o curtezană.”

El mârâi dezgustat şi desfăcu din nou lavaliera.

— Degete blestemate! Le-am avut rupte de prea multe ori!

— Potoleşte-te, îi spuse ea şi îi puse o mână pe braţ, întorcându-l de la oglindă înspre ea. Mă laşi pe mine? Dacă e vorba de un nod simplu, ştiu să-l fac. I l-am făcut tatei mulţi ani.

Rhys închise ochii şi răsuflă greu, în timp ce ea înfăşură şi legă lavaliera, ascunzând capetele.

— Gata.

— Mulţumesc. Deschise ochii şi o privi spăsit. Apropo, adăugă el, chiar arăţi minunat.

— La fel de minunat ca lalelele? întrebă ea şi îşi plimbă mâinile peste umerii şi reverul lui.

Chiar dacă trebuia să-i dea ea complimente mură în gură, tot avea să le accepte de la el, atât de disperată era după asigurări.

— De o mie de ori mai minunată, spuse el, sărutând-o pe frunte, după care îi oferi braţul. Mergem?

Când ieşiră pe stradă, Meredith simţi cum începe să pălească şi-i păru rău că nu se gândise să-şi facă un pic de curaj cu ceva de băut.

— Ashworth? se auzi o voce groasă din spatele lor.

Ashworth, tu eşti?

Capitolul 18

Meredith înlemni. Tocmai dădea primul ei test în societate. Vocea aceea domoală, cultă, nu putea cu niciun chip să aparţină vreunui servitor sau vreunui patron de magazin. Ştia că avea să fie prezentată. Că avea să fie nevoită *să vorbească.* Iar, înainte de toate astea, trebuia să găsească o cale de-a se întoarce în rochia aceea roşie voluminoasă fără să se încurce şi să se împiedice.

Urmând exemplul lui Rhys, făcu o piruetă şi se întoarse cu faţa spre nou-venit. Bărbatul înalt şi slab făcu o plecăciune în semn de salut.

Rhys îi răspunse la rândul lui cu o plecăciune, mult mai reuşită decât s-ar fi aşteptat Meredith.

— Corning, spuse el. Ce surpriză plăcută!

Ciudat că nu-l văzuse până atunci pe Rhys făcând plecăciuni. Pe tot parcursul zilei petrecute în Bath, observase o graţie aristocratică în mişcările lui pe care nu o afişa prea des în Buckleigh-in-the-Moor. Ce-i drept, în faţa cui să se plece acolo? Doar el era lordul. Toţi cei din Buckleigh-in-the-Moor ar fi trebuit să se încline în faţa lui.

Chiar atunci – cu câteva secunde prea târziu, conform etichetei Meredith îşi aminti că trebuia să facă o reverenţă. La naiba, la naiba, la naiba!

— Chiar că e o surpriză, afirmă Corning. Nu ştiam că eşti în Bath.

— Nu am fost, până aseară, îi răspunse Rhys.

Rămaseră toţi locului, stânjeniţi, preţ de un moment, uitându-se unii la alţii. Meredith observă luxul de nedescris al veşmintelor bărbatului. În dimineaţa aceea fuseseră la postăvărie. Ştia cât costa un material atât de elegant. Şi

mai ştia şi că o croială de o asemenea calitate avea un preţ chiar şi mai piperat.

La rândul lui, nou-venitul aruncă o privire curioasă şi uşor oripilată la rochia din mătase roşie pe care o purta Meredith.

Oh, Doamne! *Ştia,* pur şi simplu, că probabil arăta ca o prostituată.

Rhys îşi puse un braţ protector pe partea de jos a spatelui ei.

— Doamnă Maddox din Devonshire, permiteţi-mi să vi-l prezint pe lordul Henry Twill, viconte de Corning. Am luptat alături de fratele lui mai mic în Portugalia.

Sfinte Dumnezeule! Probabil că era fiul vreunui duce. Bărbatul îşi înclină uşor capul, iar Meredith făcu încă o reverenţă, de data aceasta mai adâncă. O cuprinse panica şi gândurile i se învălmăşiră în minte. Cuvintele îi rămaseră blocate pe limbă. Oare cum trebuia să i se adreseze unui fiu de duce? Cu „Excelenţă” sau cu „milord”?

Până la urmă, nu mai fu în stare să rostească niciun cuvânt, în schimb, se forţă să afişeze un zâmbet palid.

— Doamna Maddox, da?

Ea confirmă tăcută, înclinând din cap. Era o proastă. I se părea că orice ar fi spus ar fi dat-o de gol, iar ceilalţi şi-ar fi dat seama că e o impostoare – dar, în cele din urmă, până şi tăcerea ei mărturisea acelaşi lucru.

— Încântat. Din tonului lui însă, reieşea cu totul altceva.

Orice urmă de interes pe care ar fi arătat-o bărbatul faţă de ea la început dispăruse instantaneu. Individul îşi întoarse ostentativ privirea de la ea, ca şi cum ar fi încetat să mai existe. Printr-un acord reciproc tacit, se despărţiră la scurt timp după aceea de lordul Corning.

Ce dezastru! Meredith se întrebă dacă ar fi putut vreodată să se plimbe printre astfel de oameni fără să se simtă ca o impostoare. Dacă voia să se mărite cu Rhys şi să

devină Lady Ashworth, exact asta trebuia să înveţe. Dar nu era pregătită pentru o astfel de provocare în seara aceasta.

— Ştii, nu sunt sigură că vreau cu adevărat să merg la teatru, spuse ea. Te-ai supăra foarte tare dacă nu mergem?

El o privi ca şi cum încerca să îşi dea seama cât de sinceră era.

— Chiar deloc, spuse el în cele din urmă. Vrei să ne întoarcem la hotel?

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin? Sunt multe locuri în Bath pe care nu le-am văzut încă.

— Prea bine. Vrei să mergem spre râu?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului şi îl luă de braţ, pornind amândoi la plimbare pe bulevard. Foarte încet, ţinând cont de fustele lui Meredith.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, cu lordul Corning.

— Ah, nu trebuie să-ţi pară rău, răspunse ea. Îşi muşcă buza, ruşinată să constate că şi el observase cum o tratase vicontele. Nu a fost vina ta.

El rămase tăcut preţ de o clipă, ca şi cum încerca să îşi dea seama dacă ar fi trebuit să ia comentariul ei ca pe un semn de iertare sau ca pe o invitaţie la continuarea discuţiei.

— E greu uneori pentru oamenii ca el să mă salute. Înţeleg asta. Nu am ce face în privinţa asta. Când ne întâlnim, evident că Lord Corning îşi aminteşte fără să vrea de fratele pe care l-a pierdut. Văd asta în ochii lui, când mă priveşte. Se întreabă de ce unul ca mine a supravieţuit şi fratele lui nu. Rhys oftă adânc. E o întrebare la care încă n-am găsit răspuns. La care nu există niciun răspuns satisfăcător.

— Stai aşa! spuse Meredith, încetinind pasul şi trăgându-l de braţ. În cele din urmă, se opriră amândoi. Tu crezi că purtarea ciudată a lordului Corning a avut legătură cu *tine?*

— Bineînţeles! Cu cine altcineva să fi avut legătură?

— Cu mine, prostuţule! răspunse ea şi începu să râdă. Credea că te-a întrerupt pe când îţi făceai de cap cu o damă de companie.

El se holbă la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu-i adevărat!

— Rhys, am văzut cum s-a uitat la mine. Mi-a arătat acelaşi dispreţ pe care i l-ar fi arătat unei servitoare.

El scutură doar din cap şi se întoarse, reluându-şi plimbarea.

După câteva minute, îi spuse:

— Tu credeai că te respinge pe tine, iar eu că mă respinge pe mine. E amuzant, nu-i aşa?

Nu era doar amuzant, ci îi aducea şi o senzaţie ciudată de uşurare. Oare de ce nu îşi dăduse seama până acum? Şi Rhys se simţea ca un impostor acolo. Ar fi trebuit să observe asta mai devreme, din felul în care se luptase cu lavaliera. Fusese emoţionat, ca şi ea.

Îşi înălţă capul spre cerul la amurg şi spuse gânditoare:

— Ştii ce cred eu? Cred că privirea aceea acră a lordului Corning n-avea nicio legătură cu vreunul dintre noi doi. Poate doar mâncase ceva stricat înainte. Sau, şi mai probabil că purgativul lui îşi făcea efectul în cel mai nepotrivit moment.

Chicotiră amândoi şi îşi continuară plimbarea pe strada plină de magazine.

— Încotro vrei s-o luăm? întrebă el. Ai vrea să vezi Orange Grove?[2]

— Ah, da, să mergem acolo! Ador portocalele!

— Nu e nicio portocală acolo. Parcul a fost botezat după Wilhelm de Orania, nu după fruct. Nu găseşti nicio portocală acolo. Sincer să fiu, nici crâng n-aş putea spune că e.

---

2 Crângul de portocali

— Of, evident.

Ea tăcu, simţindu-se nemaipomenit de proastă.

— Dar, continuă el, sigur găsim portocale pe undeva. Şi, dacă zici că le adori, le vei şi primi. Să mergem spre Grădinile Sydney.

— Şi acolo chiar sunt grădini? Sau sunt pe cale să-mi scot din nou la iveală ignoranţa?

— Da, chiar sunt grădini. Îşi înclină capul şi îi spuse încet: Grădini ale *plăcerii.*

Pulsul i se acceleră prompt la promisiunea lui şi continuă să i se accelereze pe măsură ce îşi continuară plimbarea peste podul Pulteney, înţesat de vânzători ambulanţi şi de magazine.

Aşa cum anticipase el, dădură curând peste o fată care vindea portocale. Rhys cumpără trei, băgând câte una în fiecare buzunar, pe cea de-a treia aruncându-i-o ei. Meredith o ţinu în mâini cât se plimbară, ridicând-o din când în când la nas şi mirosind-o adânc.

Ţinu portocala în mâinile ei înmănuşate cât traversară podul şi se opriră să se uite la locuinţele grandioase din Laura Place. Puţin mai încolo, ajunseră la grădini. Aici îi întâmpină şi mai multă grandoare. Ruinele antice ale unui castel, despre care Rhys îi spuse că nu erau de fapt deloc antice, ci mai degrabă o construcţie modernă. Un teren pentru jocul de bile, un labirint şi, evident, toţi oamenii în vogă ai momentului, plimbându-se încolo şi încoace. Un grup de matroane se apropiau de ei, iar penele le săltau în briza parfumată. Mai multe dintre ele îi priviră curioase pe Meredith şi Rhys şi începură să bârfească vioaie după ce trecură pe lângă ei.

Urmă un alt moment de stânjeneală, în care rămaseră amândoi tăcuţi. Meredith presupunea că şi ea şi Rhys credeau că dezaprobarea doamnelor li se adresase în mod individual.

— Aud muzică, spuse ea, deoarece, chiar dacă nu îşi

vorbiseră până atunci, un alt subiect de conversaţie părea a fi bine-venit.

— Se organizează concerte aproape în fiecare seară. Făcu o scurtă pauză, apoi o întrebă: Ai fi vrut să mergi la vreunul?

— Nu, răspunse ea repede. Nu, hai doar să ne mai plimbăm puţin.

Rătăciră fără vreo destinaţie precisă, până găsiră un pod liniştit, pitoresc, cu vedere spre un canal. Aici se opriră, ascultând acordurile slabe ale orchestrei purtate de vânt. Când era singură cu Rhys se simţea mai în siguranţă.

El se uită la portocala pe care Meredith încă o ţinea în mână.

— Nu vrei să o mănânci? Ea ezită, aşa că el făcu un gest spre ea şi adăugă: Dă-o încoace să ţi-o curăţ de coajă.

Ea îi înmână portocala, iar el muşcă din coajă ca să facă o gaură în ea. Meredith îl privi decojind cu grijă fructul secţionat din interior, îndepărtând fiecare părticică de coajă şi membrană şi aruncându-le în canal. Îi aduse aminte de primul mic dejun pe care îl mâncaseră împreună şi de felul în care ţinuse un ou între degetele lui mari şi puternice.

Îi lăsa gura apă, aşteptând cu nerăbdare să guste din fruct. Îşi dădu jos mănuşile. Mirosul de portocală deveni tot mai puternic şi poate că era doar imaginaţia ei, dar acordurile muzicale îndepărtate începură să i se pară şi ele tot mai melodioase, tot mai dulci. Grădinile plăcerii începeau să îşi merite numele.

El rupse portocala şi îi oferi ei jumătate. Ea primi, rupând o felie din ea şi îndesând-o rapid în gură. Aroma suculentă îi învălui limba, făcând-o să geamă fără să vrea.

Rămaseră o vreme acolo, unul lângă celălalt, cu coatele sprijinite pe balustradă. Doi oameni care nu ar fi aparţinut niciodată mulţimii, dar care erau fericiţi să îşi aparţină unul altuia. Mâncând toată portocala cu degetele lipicioase, într-o tăcere binecuvântată.

Meredith se linse pe buze. Aveau un gust dulce şi înţepător, cu o urmă uşoară de crustă amăruie. Se întrebă dacă buzele lui aveau acelaşi gust. Dar, chiar dacă era îmbrăcată într-o rochie de curtezană, nu era îndeajuns de îndrăzneaţă ca să-l sărute într-un parc public.

— Mai vrei una? întrebă el, scoţând a doua portocală din buzunar.

Ea dădu afirmativ din cap şi întinse mâna.

— Lasă-mă pe mine să o decojesc de data asta.

Duse portocala la gură, dar se răzgândi. Poate că ar fi fost un gest nedemn de o doamnă să muşte din coajă aşa cum făcuse el. Îşi înfipse în schimb unghia de la degetul mare în coajă, ca să o desprindă de fruct. Estimă greşit şi apăsă prea adânc. Din portocală ţâşni un jet de suc care o stropi pe mână. Scăpă fructul, iar acesta ateriză în canal, sfârşind poetic într-o împroşcare de apă generoasă.

— Ah! Cu mâinile-i lipicioase întinse, Meredith se sprijini cu abdomenul de balustradă. Îmi pare foarte rău, spuse ea. Ce risipă!

— Ba chiar deloc! El îi luă mâna stropită cu suc de portocală şi i-o ridică spre buze.

Pentru un spectator întâmplător, gestul ar fi părut probabil cel mai nevinovat lucru din lume: un domn care sărută cast mâna doamnei lui.

Spectatorul acela întâmplător s-ar fi înşelat. În cel mai grosolan mod posibil.

Rhys îşi apăsă buzele întredeschise de încheieturile degetelor ei, lingându-le pe fiecare în parte. După care îşi trecu limba peste pielea sensibilă dintre degetele ei. După fiecare mişcare furişă, Meredith se simţea ca străfulgerată în coapse, fulgere care apoi păreau să se cuibărească în spaţiul dintre ele.

După ce termină cu încheieturile degetelor, el îi întoarse mâna cu palma în sus şi îşi lăsă capul spre ea.

— Rhys, şopti ea, sunt oameni în jur.

El o ignoră, ridicându-i mâna spre faţa lui şi aşezându-i degetele peste obrazul lui, astfel încât, pentru trecători, să pară că îl mângâie pe faţă. În tot acest timp, făcu lucruri năstruşnice cu limba, urmărindu-i liniile palmei şi oprindu-se asupra pulsului ei delicat de la încheietura mâinii. Sfârcurile lui Meredith se întăriră, iar sexul i se înmuie.

Şi tocmai când se gândea că un sărut pe mâini nu avea cum să o excite mai mult de atât, el îi demonstră că se înşela.

Îi supse degetul mare.

Meredith aproape că ţipă; fu cât pe ce. Dar el o fixă cu privirea, interzicându-i să scoată vreun sunet, mişcându-şi limba în cercuri subtile, după care îl supse într-un mod delicios care îi făcu oasele să se topească. Meredith respira accelerat. Aproape că i se tăiară brusc picioarele, ceea ce o făcu să apuce balustrada cu cealaltă mână şi să îşi sprijine greutatea pe ea.

În cele din urmă, el îi eliberă mâna şi îi spuse simplu:

— Poftim. Nu s-a irosit nimic. Vrei să ne întoarcem?

Îi oferi braţul.

Încă ameţită de la sărutul lui, ea îl acceptă recunoscătoare.

— Nu sunt sigură că mai ştiu să merg, spuse ea, lingându-se pe buze. Mai avem o portocală, nu-i aşa? adăugă ea.

— O, da! O păstrez pentru mai târziu. Se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche: O să te termin mai târziu.

Ei bine, atunci chiar că îşi pierdu complet simţul coordonării.

Din fericire, el era înalt, puternic şi stabil şi o ţinu aproape de el.

— Dacă tot suntem în Bath, spuse el pe când traversau râul Avon, cred că ar trebui măcar să trecem pe lângă băi şi pe lângă Pump Room. Oricum sunt în drumul nostru de întoarcere la hotel.

— Dacă tu vrei, spuse Meredith, care nu înţelegea de ce-ar fi vrut să prelungească plimbarea la întoarcere.

Mai merseră câteva străzi de-a lungul ţărmului. Meredith simţi mirosul slab de sulf, pe măsură ce se apropiau de o clădire din piatră măreaţă, cu faţada ornată cu ferestre plate şi foarte multe trepte.

— Pump Room, o anunţă el. Nu se văd din stradă, dar băile sunt chiar acolo, în lateral.

— Ce maiestuos! Dar presupun că sunt închise seara.

— Aşa este, sunt închise, spuse el. Îi aruncă o privire conspirativă, după care adăugă: Pentru majoritatea oamenilor.

Capitolul 19

Paznicul de noapte era soldat. Rhys îşi dădu numaidecât seama de asta, după felul în care patrula, mărşăluind cu mişcări rigide şi răsucindu-se scurt la finalul fiecărei ture. Rhys se prezentă drept locotenent-colonel St. Maur, proaspăt devenit Lord Ashworth, şi fu tratat numaidecât cu tot respectul cuvenit. După câteva minute de depănat amintiri şi întrebări politicoase despre sănătatea familiei fostului soldat, fu nevoie ca Rhys să facă o simplă aluzie.

— Doamna mea – spuse Rhys, făcând un semn cu capul în direcţia lui Meredith – vrea de mult timp să vadă băile, dar plănuim să plecăm din oraş mâine la prima oră. Presupun că nu ai putea fi înduplecat să…

O clipire din ochi, un zâmbet, un zornăit de chei, şi Rhys şi Meredith intrară.

Singuri.

— E un loc destul de misterios noaptea, nu-i aşa? spuse ea, ecoul vocii ei răsunând din colonada de piatră pe

când străbătură marginea piscinei dreptunghiulare.

Colonada era acoperită, însă bazinul era plasat în aer liber, chiar sub cerul nopţii. Deasupra lor, luna şi stelele luminau în tandem spaţiul din jur, nestingherite de nori şi uşor difuze din pricina aburilor emanaţi de izvorul cald.

Deşi nu se zărea nimic dincolo de piscină, de partea cealaltă a colonadei, Rhys o vedea destul de bine pe Meredith, şi asta era tot ce conta. Aburii îi încreţiseră şuviţele de păr de la tâmple şi îi descreţiră cutele rochiei. De asemenea, îi înceţoşau pielea albă, iar trăsăturile ei puternice luceau ca alabastrul sculptat şi lustruit.

Ea făcu ocolul sălii, atingând, în trecere, fiecare coloană cu degetele goale.

— Deci acesta este centrul oraşului Bath.

— Însuşi *raison d'etre,* îi confirmă el.

— Oameni cu bani din toată Anglia vin aici şi cheltuiesc sume exorbitante pe camere închiriate la hotel şi pe alte distracţii, doar ca să fie aproape de acest bazin cu apă urât mirositoare. Incredibil!

— Nu e vorba doar de apă.

— Evident că nu. E vorba şi de modă. De societate. De promisiunea de a avea parte de sănătate şi de ispita unei legende păgâne. Am citit că romanii aveau un templu al zeiţei Minerva în acest loc.

— Vrei să faci o baie? întrebă el.

Ea strâmbă din nas.

— Aici?

El dădu afirmativ din cap, trecându-şi vârful degetului de-a lungul umărului ei.

— Nu te vede nimeni.

O baie intimă la lumina lunii, într-un izvor antic. Dacă nici asta nu era romantic, Rhys nu ştia ce altceva ar fi putut fi.

— Nu, mulţumesc, spuse ea cu hotărâre. Nu avem prosoape la noi şi miroase oribil. Nu vreau să mă întorc în

Devonshire mirosind a ouă stricate. În plus, nu sunt invalizi care stau în apa asta toată ziua? E... ca o supă plină de boli.

Ei bine, dacă priveai lucrurile aşa, ce-i drept, nu mai era un loc chiar atât de romantic.

Rhys îşi drese glasul.

— Vrei să plecăm?

Pe când plecau de la băi, ea îi zise:

— Te rog să nu te simţi jignit. Îţi mulţumesc mult că mi-ai arătat acest loc. Mă bucur că l-am văzut. Şi îmi place la nebunie să fac baie cu tine, după cum bine ştii. Doar că prefer să o fac în cada de la hotel. Sau în lacul de acasă. Trase adânc aer în piept şi se opri ca paralizată în mijlocul străzii. Asta era! Lacul! Bineînţeles, acesta e răspunsul!

Rhys habar n-avea la ce se referea mica ei epifanie, dar când ea tăcu din gură, ca să-şi pună ordine în gânduri, el profită de ocazie ca să o admire. Fruntea i se încrunta într-un fel adorabil când se concentra. Îşi frământa uşor degetele când făcea calcule rapide. Entuziasmul o lăsa fără răsuflare. Rhys cunoştea toate aceste semne. Indiferent ce încerca să rezolve, avea legătură cu hanul.

Atunci îşi dădu seama de un lucru, care îl lovi direct în măruntaie. Întotdeauna era vorba de han! Meredith trăia pentru locul acela. E adevărat că îi crea probleme şi o forţa să muncească din greu. Dar îi aducea şi multe bucurii. În tot acest timp, presupusese că, după ce avea să depăşească precauţia iniţială, Meredith avea să accepte până la urmă, bucuroasă, avantajele de-a se căsători cu el. Dar acum se întreba... dacă i-ar fi dat posibilitatea să aleagă între el şi han, oare el ar fi avut măcar o şansă?

Ea străbătu strada lângă el şi, când vorbi din nou, faţa îi radia din interior, ca o lună micuţă care plutea în întuneric.

— E vorba de lac, nu înţelegi? Avem propriul nostru izvor în Buckleigh-in-the-Moor. Unul cu apă rece şi curgătoare, nu urât mirositoare şi scârboasă. Şi avem un

loc natural perfect pentru îmbăiat, mult mai pitoresc ca o baie romană. Dumnezeule, avem chiar şi propriile noastre ruine *veritabile.* Nu trebuie să le construim, cum au făcut ei cu grădinile.

Îl luă de braţ şi îl trase după ea, continuând să-şi expună planurile, într-un flux neîntrerupt de idei.

— Evident, satul nu poate spera să reprezinte o atracţie la modă sau culturală ca Bath, dar poate că am reuşi să îl amenajăm ca pe un fel de staţiune balneară. Trebuie doar să promovăm apele şi efectele lor benefice asupra sănătăţii. Şi să inventăm o legendă păgână pe care să o povestească Darryl.

— Nu există deja una? Credeam că fiecare ungher şi crăpătură din satul acela are o poveste în spate.

— Aşa e, spuse ea. Dar cele mai multe dintre ele sunt înspăimântătoare. Toate sunt pline de vrăjitoare, şi blesteme, şi…

— Fantome vii? O ciupi în joacă de talie, şoptind: Bu-hu-hu!

Ea zâmbi.

— Vorbesc serios. Trebuie să începem cu o poveste clasică, pe care să o adaptăm ca să se potrivească scopurilor noastre. Tu ai mers la Eton. Spune-mi nişte legende care au legătură cu lacurile. Romantice, nu morbide.

El rămase o clipă pe gânduri.

— Vrei ceva medieval, care să aibă legătură cu regele Arthur? Te poţi folosi oricând de legenda Doamnei Lacului.

— Nu e bună. De ce ar vrea cineva să facă baie într-un lac cu o femeie zbârcită şi buhăită care îi priveşte de pe fundul apei? Dacă îi prinde de glezne?

— Echo şi Narcis, sugeră el.

— Despre ce e vorba în ea?

— Nu mă pricep la povestit ca Darryl. Nici nu cred că mi-o amintesc cum trebuie.

Ea îl strânse de braţ.

— Dă-ţi toată silinţa.

— Ei bine, din câte îmi amintesc eu, Narcis era un individ foarte arătos. Ba chiar frumos şi, se spune, foarte arogant. Îşi petrecea tot timpul holbându-se la propria-i reflexie într-un lac. Iar Echo – care era o nimfă – cred că era îndrăgostită de el. Dar parcă era blestemată, sau aşa ceva, şi nu putea să rostească niciun cuvânt gândit de ea. Putea doar să repete ce îi spuneau alţii. Aşa că el stătea pe marginea piscinei, iar ea îl privea, adorându-l în tăcere. Până când, într-o zi, Narcis i-a spus propriei reflexii „Te iubesc” şi Echo a putut, în sfârşit, să-i spună şi ea lui Narcis „Te iubesc”.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Prostul acela înfumurat nici măcar n-a observat-o. Ea s-a risipit, rămânând din ea un simplu ecou. Iar el a continuat să se holbeze la propria reflexie, până când a înnebunit din cauza frustrării şi s-a înjunghiat.

Rhys chicoti.

Meredith, nu. Nu spuse nimic o bucată bună de timp.

Dădură colţul străzii, iar drumul deveni mai umbrit. Se făcuse târziu, iar ei erau singuri pe stradă. Meredith îl apucă de braţ în întuneric.

— Merry? Te simţi bine?

— Obişnuiam să te urmăresc.

Se opriră din mers.

— Obişnuiam să te urmăresc, repetă ea, întorcându-se încet spre el. Îşi răsuci mai întâi capul, apoi restul corpului. În cele din urmă, îşi ridică bărbia şi îl privi în faţă. La lac, adăugă ea. Când eram mică. Te urmăream pe furiş şi mă ascundeam după stânci.

— Poftim? Rhys se simţea de parcă ar fi încasat un pumn care îl lăsase fără suflare. Era uluit. De ce făceai aşa ceva?

— Ştiu că am greşit, spuse ea foarte rapid. Dar eram

tânără şi curioasă.

„Curioasă?” Furia începu să clocotească în el. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se ridica de jos după o lovitură.

O apucă de cot, o trase într-un intrând întunecat, unde un şir scurt de trepte se unea cu strada.

— Şi ce-ai văzut mai exact?

— Pe tine. Înghiţi cu dificultate. Buza îi tremură. În întregime.

Inima lui se opri pentru o clipă, până când o readuse la viaţă cu o înjurătură grosolană.

Lacul acela fusese refugiul lui după fiecare bătaie încasată. Singurul loc în care se simţea în siguranţă. Acolo îşi examina corpul, să vadă cât de lovit era; acolo îşi răcorea rănile cu apa rece de izvor şi încerca să se spele de sânge şi de ruşine. Şi acum afla că cineva îl spionase în tot acest timp, de după stânci. Gândul acesta îi întoarse stomacul pe dos. În acele momente fusese gol, din toate punctele de vedere. Vulnerabil. Toate vânătăile acelea vineţii şi carnea vie în urma loviturilor furioase de bici… ea le văzuse. Le văzuse pe toate.

Îi trebuiseră ani întregi ca să acopere toate rănile provocate de tatăl lui. Reuşise să se vindece după unele şi să le ascundă pe altele sub cicatrici mai noi. Sau cel puţin aşa crezuse, că le ascunsese. Dar iată că nu reuşise să le ascundă. Meredith le văzuse. Pe fiecare în parte. Chiar şi pe cele pe care nici măcar el nu le putuse vedea.

În plus faţă de această ruşine, îşi aminti că fusese un adolescent cu impulsuri masculine normale, disperat să obţină chiar şi un moment trecător de plăcere…

La naiba! De aceea ştia că preferă să îşi folosească mâna stângă. Trase adânc aer în piept şi se înecă.

— Nu pot să cred.

— Rhys, te rog.

El îşi întoarse faţa dezgustat. Dezgustat de ea, într-o

anumită măsură. Dar mai ales, dezgustat de el însuşi. Chiar îşi imaginase că Meredith s-ar fi căsătorit cu el? De bunăvoie? Chiar şi femeile care nu fuseseră martore la o asemenea umilinţă îi respingeau atingerea.

Îşi desfăcu lavaliera şi şi-o scoase de la gât. Aerul i se părea prea dens. Ea ştia. Ştia totul.

— Te rog, murmură ea.

Îl apucă de mânecă şi îi puse cealaltă mână pe obraz, răsucindu-l, ca să se uite la ea. El îşi întoarse capul, dar tot nu reuşi să o privească în ochi.

— Îmi pare rău, spuse ea şi vocea i se frânse. A fost o greşeală îngrozitoare din partea mea, acum ştiu asta. Dar te urmăream peste tot. Nu mă puteam abţine. Erai puternic şi sălbatic, şi mereu în mişcare, şi îmi doream să fiu ca tine. Şi… eram fascinată de tine. Ba chiar îndrăgostită, drept să spun.

El râse batjocoritor.

— Îndrăgostită, zici…

— Da, răspunse ea, ceva mai tare. Da, te adoram. Eram nebună după tine. Dumnezeu mi-e martor că încă sunt nebună după tine.

Îi prinse chipul cu ambele mâini şi îi trase capul în jos, sărutându-l pe maxilar, apoi pe colţul gurii. Apoi pe obraz. Apoi, pe fiecare pleoapă închisă în parte. El îşi ţinu în continuare mâinile încleştate pe lângă corp. O parte din el îşi dorea cu disperare această apropiere, dar nu avea încredere în propriile lui reacţii dacă ar fi atins-o.

— Te rog, şopti ea, apăsându-şi obrazul pe-al lui. Te rog, nu fi ruşinat şi nu fi supărat pe mine. N-aş suporta. Îmi pare atât de rău. Eram o fată prostuţă, cu visuri de fată prostuţă. Voiam doar să fiu aproape de tine, în orice fel aş fi putut. Îl sărută pe buze. Dorinţa îi explodă de-a lungul şirei spinării. Rhys, şopti ea, punându-şi braţele în jurul gâtului lui. Pur şi simplu nu mă mai puteam abţine. A fost exact ca în poveste. Erai atât de frumos!

Îşi rezemă fruntea de bărbia lui. El îi simţi respiraţia pe gât, rapidă şi fierbinte, ca şi cum ar fi fost speriată, sau excitată, sau ambele. El, cu siguranţă, era şi speriat, şi excitat. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie neregulată.

Nu-i mai rămăsese niciun secret. Niciun zid de apărare. Nu mai avea nimic, în afară de acea durere imensă, întunecată, goală şi infinită pe care o purta în el de când se ştia. Un şir interminabil de scări, care duceau tot mai jos, spre puţul rece şi întunecat al sufletului lui. Acum, în cele din urmă, ajunsese pe treapta cea mai de jos. Iar ea era acolo, aşteptându-l pur şi simplu. Fusese acolo dintotdeauna.

O blestemă. O binecuvânta. Avea nevoie de ea. Acum.

— Te doresc, rosti el răguşit. Aici.

— Da.

Simţi şuieratul moale al cuvântului rostit de ea pe piele. Îşi încleştă pumnii pe lângă corp, luptându-se cu propriile emoţii.

— Nu pot să fiu tandru.

— Nu-mi pasă, spuse ea, ridicându-şi faţa spre el. Încearcă doar să fii rapid.

Şi de îndată ce se hotărâră să se unească, se îndepărtară unul de celălalt. Se dădură amândoi un pas în spate şi începură să se lupte cu propriile veşminte. Pentru că aşa era cel mai rapid.

Rhys aruncă o privire peste umăr în timp ce îşi desfăcu şliţul pantalonilor şi îşi descheie nasturii lenjeriei intime. Nu era nimeni pe stradă. Şi chiar dacă ar fi avut lângă el o mulţime de spectatori, tot nu era sigur că s-ar fi putut opri. Nevoia de-a fi în interiorul ei era mai intensă şi mai primitivă decât orice nevoie pe care o simţise vreodată.

Când se întoarse spre ea, Meredith îşi ţinea deja fustele şi jupoanele ridicate deasupra genunchiului – suficient de sus ca el să-i poată vedea panglicile legate cu

fundă de la jartieră şi pielea albă ca laptele de deasupra. Carnea de pe interiorul coapsei îi tremura. Simţi dorinţă perversă de a o muşca exact în acel loc.

Dar nu avea timp de asta.

— Grăbeşte-te, şopti ea, rezemându-se de perete şi răsucindu-şi şoldurile în semn de invitaţie.

El îşi eliberă mădularul din pantaloni şi simţi frigul nopţii preţ de o clipă, după care îi găsi căldura care îl aştepta. O ridică de şolduri şi se împinse în teaca ei strâmtă. Din nou şi din nou, pătrunzând tot mai adânc cu fiecare mişcare, simţind cum trupul ei îi oferea tot mai mult, din ce în ce mai mult şi totuşi nu îndeajuns. Începu să se împingă cu şi mai multă putere, cu şi mai multă insistenţă, hotărât să o penetreze cât de adânc putea. Tot nu s-ar fi comparat cu felul în care ea îi invadase lui intimitatea.

— Mai mult, mârâi el. Ia-o pe toată.

La aceste cuvinte, Meredith se dezlănţui. Îl muşcă de gât, ca să îşi înăbuşe ţipătul de extaz. Muşchii ei interiori se strânseră, îngreunându-i lui şi mai mult înaintarea, dar sporind în acelaşi timp plăcerea până la un nivel de neimaginat. Iar el continuă să se împingă prin acel zid de rezistenţă splendidă, până când o pătrunse până la capăt.

Ah, Doamne. Era atât de bine. Atât de bine.

— Opreşte-te, şopti ea agitată. Vine cineva…

El înlemni. Paşi uşori se auziră păcănind pe drumul pietruit, din ce în ce mai tare. Din ce în ce mai aproape.

O împinse în cel mai îndepărtat colţ al nişei, păzind-o cu trupul lui. Cu veşmintele lui închise la culoare, aveau să se piardă în umbră şi să treacă neobservaţi. Cel puţin, aşa spera. Respiraţiile lor combinate i se păreau un vuiet monoton, iar bătăile inimii lui rezonau puternic în pieptul ei. Nu putea decât să stea nemişcat şi să se roage ca pasiunea lor să nu se audă din stradă.

În tot acest timp, ultimele spasme ale orgasmului ei îi

mângâiau erecţia, tachinându-l înspre un punct culminant de nesuportat. Asta nu îl ajuta deloc să rămână tăcut.

Pe când sunetul de paşi se estompă în sfârşit, Rhys era deja cuprins de o nevoie arzătoare, iar picioarele îi tremurau. Se retrase şi se împinse din nou.

„Ah, Doamne.” Era în extaz.

Fuseseră forţaţi să se întrerupă, ceea ce îi intensificase fiecare senzaţie. Nu le sporise doar, ci le şi multiplicase. Aşa că îşi dublă ritmul mişcărilor, afundându-se în ea şi abandonându-şi toate simţurile. Simţi furnicături la baza şirei spinării, în anticiparea extazului. Era atât de aproape. Atât de aproape.

Ţipă răguşit când plăcerea explodă în interiorul lui, înceţoşându-i vederea şi alungând orice altceva din fiinţa lui.

Se lăsă pe pieptul ei, pironind-o de perete. Simţi o bucurie pură fierbând mocnit şi fredonând lent în părţi ale corpului lui în care nu s-ar fi aşteptat să o simtă. În degetul lui înţepenit. În genunchiul rănit. În pieptul lui rănit şi plin de cicatrici care îi acoperea inima ce bătea sălbatic. În acel moment binecuvântat simţea doar plăcere.

— Merry, eu…

Nu-şi găsea cuvintele. Rămase pur şi simplu acolo, gâfâind în părul ei, aşteptând ca ea să-i spună ce avea de făcut în continuare. Pentru că al naibii să fie dacă el mai ştia.

— Cere-mă, îi şopti ea la ureche. El îi simţi zâmbetul din voce. Să ştii că nu cred în soartă, în destin sau în orice altceva, decât în ceea ce există între noi chiar aici, chiar acum. Aşa că cere-mă de nevastă.

Of, Doamne. Rhys trase adânc aer în piept şi mirosul ei de iasomie îi pătrunse întreaga fiinţă. Încă îi simţea gustul dulce pe limbă. Toate acestea puteau să fie ale lui, atât de uşor.

Iar el era pe cale să facă cel mai prostesc lucru pe

care îl făcuse vreodată.

— Te voi cere. Îşi drese glasul şi se îndepărtă puţin, ca să o privească în ochi. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva.

Capitolul 20

— Trebuie să-mi spui ceva? întrebă Meredith şi zâmbi tot mai larg, prosteşte.

— Da.

„Te rog”, se gândi ea. „Te rog să fie *Te iubesc*.” Şi apoi, ca Echo, ar fi putut să-i spună şi ea acelaşi lucru. Nu o singură dată, ci de o sută de ori. „Te iubesc, te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Te voi iubi mult şi te voi strânge în braţe tare şi voi face ca lucrurile să meargă din ce în ce mai bine. Vei uita orice clipă de durere, iar începând din acest moment vei cunoaşte numai fericirea.”

însă el rămase în continuare tăcut, aşa că Meredith simţi cum i se ofileşte zâmbetul.

— Implică mai mult de două cuvinte?

El oftă.

— Absolut.

Privirea îi era foarte serioasă şi tulburată. Părea că nu-şi dăduse deloc seama de aluzia ei. Probabil că aşa era cel mai bine în cazul de fată.

— Ah… îşi dădu brusc seama că o piatră o împungea în omoplat. Atunci… pot să-mi cobor poalele?

— Da, sigur. Scuze.

Se retrase şi se încheie în grabă la pantaloni. Lavaliera era o cauză pierdută. O mototoli şi-o îndesă în buzunar, lângă ultima portocală. Meredith simţi brusc, cu o certitudine tristă, că nu aveau să o mai mănânce împreună.

Îşi scutură fustele şi le netezi.

— Hai să ne plimbăm, zise el. E mai uşor să discutăm

aşa.

O luă de mână şi o scoase din întuneric. Întrucât strada era pustie, se plimbară agale chiar prin centrul oraşului. O paradă din două persoane. Iar inima ei ţinea locul tobei mari.

— Din ce mi-ai zis adineauri… începu el, frecându-se la ceafă cu mâna liberă. Înţeleg că ştii că eu şi tatăl meu… Ei bine, ştii că nu ne-am prea înţeles.

Era puţin spus, iar Meredith fu nevoită să-şi înăbuşe un râset neîncrezător.

— Da. Ştiu că te bătea. Regulat. Tare. Ea, una, n-avea de gând să minimalizeze lucrurile. Dacă Rhys tot voia să vorbească despre asta, atunci chiar aveau *să vorbească.* Păstrase tăcerea prea mult timp. Până în vara aceea, adăugă ea blând. Ce l-a făcut să înceteze?

— Am crescut eu. M-am întors de la Eton cu 20 de centimetri mai înalt şi cu 13 kilograme mai greu.

— Îmi amintesc.

Rhys o privi bănuitor, ca şi când s-ar fi întrebat cum de remarcase aşa ceva. Ea ridică din umeri. Cum să nu fi observat?

— În vara aia m-am întors la Nethermoor, spuse el, şi pentru prima dată eram mai înalt ca tata. Eram şi mai tânăr, şi mai sănătos. Am ştiut amândoi că l-aş fi dovedit într-o luptă dreaptă. Aşa că, prima dată când a încercat să-mi poruncească să mă duc în beci… pur şi simplu am stat drept şi i-am zis „Nu. Nu mai merg.” Şi cu asta s-a terminat.

Ea îl luă de braţ.

— Foarte curajos din partea ta.

— Ba a fost prostesc din partea mea. Era furios şi nu avea cum să se descarce. Într-o noapte, câteva săptămâni mai târziu, mă întorceam de la călărit şi l-am găsit în grajd. Biciuia cu frenezie o iapă, numai bunul Dumnezeu ştie de ce. Grăjdarii nu-l puteau potoli. Tatăl tău nu era pe-acolo.

Meredith se încordă. Rhys observă.

— Să-nţeleg că ştii încotro mă îndrept cu povestea…

Ea aprobă din cap. Greaţa i se cuibări greu în stomac.

— M-am luptat cu el, zise Rhys. Şi în timpul încăierării, am lovit o lampă care a căzut în paie. Aşa a început incendiul.

„Ah, nu. Nu, nu, nu.” I se adeverea cea mai groaznică temere a ei.

Se clătină uşor şi se întoarse spre el, cu ochii mari, arzând de oboseală şi de lacrimi. Ar fi vrut să-i închidă şi, pur şi simplu, să doarmă. Să presupună că această conversaţie nu avea loc.

— Dar… rosti ea cu buzele tremurânde.

— Da, oftă el apăsat. Ştii ce s-a întâmplat după aceea. Caii… cei mai mulţi dintre ei au murit. Morţi oribile, chinuitoare. Tatăl tău a rămas schilod încercând să-i salveze. S-a pierdut întreaga moşie, iar satul a decăzut. Şi de atunci, de paisprezece ani, n-a trecut o zi în care să nu mă gândesc la noaptea aceea, în care să n-o visez… Şi să nu-mi doresc să fi murit eu în locul lor.

— O, nu! exclamă ea şi îşi duse mâna la gură. Doar nu te consideri vinovat.

Ce prostie! Bineînţeles că se considera vinovat. Şi o făcuse în toţi anii care trecuseră de atunci. Când îşi dădu seama de asta, lui Meredith i se făcu inima cât un purice. Şi i se tăie respiraţia.

El clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să mă lupt cu el. Voia doar să bată calul. Ar fi trebuit să-l las să mă bată pe mine în schimb. Încasasem nenumărate bătăi de la el de-a lungul anilor. De-aş fi încasat una singură în plus, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Incendiul… a fost un accident. Nu a fost vina ta, Rhys.

— Nu cred în accidente. Şi chiar nu contează dacă a fost sau nu vina mea. Răspunderea îmi aparţine, la fel şi

datoria de-a îndrepta lucrurile. Acum sunt Lord Ashworth, oricât m-aş fi rugat să nu trăiesc îndeajuns cât să moştenesc titlul.

— Ăăă… îngână Meredith, ameţită. Cred că trebuie să mă aşez.

El o trase spre un şir de trepte care duceau înspre o verandă îngustă şi o îndemnă să se aşeze pe cea mai de sus.

Apoi se puse într-un genunchi în faţa ei.

— N-am putut îndura să-ţi ascund asta, spuse el. Meriţi să ştii adevărul. Iar eu simt nevoia să ştii. Dacă te căsătoreşti cu mine…

Nu mai putu continua. Meredith era uluită de cuvântul pe care i-l spusese adineauri: „dacă”. Era prima dată când îl folosea.

— Dacă te căsătoreşti cu mine, repetă el încet, te vei trezi în fiecare dimineaţă lângă omul vinovat pentru rănile tatălui tău, pentru felul în care a decăzut satul, pentru anii în care ai muncit din greu şi te-ai sacrificat permanent. Trebuie să ştiu dacă ai putea îndura gândul. Îi întinse mâna deschisă. Nu-mi răspunde chiar acum. Gândeşte-te, dar bine de tot, înainte să iei o hotărâre. Aveai dreptate. Îţi datorez măcar atât: să îţi ofer ocazia să alegi cu adevărat.

Îi cuprinse cu palmele lui mari mâinile pe care ea şi le ţinea împreunate în poală.

— Dar îţi jur că, dacă îmi vei da ocazia, voi îndrepta totul, în vocea lui răsuna sinceritatea. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu că voi avea grijă de tatăl tău câte zile o să mai trăiască. Mă voi asigura că sătenii nu vor răbda niciodată de foame. Şi îmi voi dedica toată forţa corpului şi toată hotărârea sufletului meu ca să te fac fericită. Îţi cer doar să-mi acorzi ocazia de-a o face.

Ea înghiţi în sec, tremurând de emoţie.

— Am nevoie de asta, Meredith. Trebuie să îndrept lucrurile, fiindcă altfel nu ştiu cum o să mai pot trăi în

continuare. Închise ochii, strângându-i tare, apoi adăugă: Te rog, căsătoreşte-te cu mine.

Pe faţa ei se rostogoli o lacrimă. Doamne, Dumnezeule, era groaznic. Dar nu aşa cum credea el. Chiar dacă ar fi răsturnat într-adevăr lampa aceea, nu l-ar fi învinovăţit niciodată de incendiu sau de urmările acestuia. Dar oare ar fi putut fi de acord să se mărite cu el, ştiind că el considera căsnicia lor un fel de absolvire de nişte păcate pe care nici măcar nu le săvârşise?

Poate că ar fi putut, iar asta era cel mai rău lucru dintre toate. Chiar şi acum, cuvântul „da" îi stătea pe limbă. Îl voia atât de mult. Poate că, într-adevăr, ar fi putut să-l lase să trăiască pe veci cu povara vinovăţiei şi să îl ţină pentru ea, pentru totdeauna. Poate că ar fi putut chiar şi să se amăgească singură că, dacă-l va iubi îndeajuns de tare, în cele din urmă, totul se va termina cu bine. Dar oare ar fi putut să se amăgească o viaţă întreagă? îi era teamă să se uite în adâncul ei şi să afle.

— Promiţi că o să te gândeşti la asta? o întrebă el.

Ea reuşi să dea din cap că da.

— Ne putem întoarce acasă? Mâine? îl strânse de degete. Acasă, totul avea să fie mai clar. Acolo avea să ştie ce avea de făcut. Rhys, mă duci acasă, te rog? adăugă ea.

— Dacă asta vrei… Cu o mină mohorâtă, el se ridică în picioare. Da, bineînţeles, adăugă el.

*

Ea vorbi tot drumul spre casă.

Rhys nu ştiuse niciodată că Meredith putea vorbi atât de mult, şi totuşi să spună atât de puţine. În timp ce trăsura traversa Somersetshire şi Devonshire, porţelanul şi argintăria de deasupra lor zăngănea în cutii, iar gura lui Meredith nu tăcea. Rhys bănuia că ea se temea că, dacă s-ar fi oprit din vorbit un timp mai îndelungat, ar mai fi avut

parte de vreo revelaţie şocantă din partea lui. Şi nu ştia cum s-o asigure că nu mai avea nimic de dezvăluit.

Aşa că stătu pur şi simplu cuminte şi o ascultă; nu îl deranja niciodată să-i audă vocea. Din când în când, ea cădea un pic pe gânduri, după care izbucnea din nou, cu un alt subiect. Totuşi, toate aveau de-a face cu hanul.

— M-am hotărât ce îmbunătăţire trebuie să fac, după ce e gata aripa cea nouă. Fără să aştepte încurajări din partea lui, continuă: Trebuie să-l ajut pe domnul Handsford să-şi aranjeze puţin casa şi să dea un strat nou de văruială pe biserică.

Rhys analiză în tăcere înţelesul celor două gesturi, ştiind că nu avea să fie nevoie să ceară explicaţii. Fără îndoială că urma să le primească oricum.

— E unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat la hotelul din Bath, zise ea. Ţi-aduci aminte ce privelişte minunată aveam spre râu? Nu contează numai aspectul exterior al hanului, ci şi ce anume vede clientul din camera lui. Biserica şi casa domnului Handsford sunt chiar peste drum. Se văd din fiecare cameră nouă, aşa că trebuie să luăm măsuri să arate cât se poate de bine. De fapt, tot satul trebuie să arate grozav. Curat, strălucitor, vesel. Poate că am putea vopsi în roşu toate obloanele şi cercevelele ferestrelor.

Rhys nu îi răspunse, ci doar mormăi aprobator, apoi îşi întoarse faţa spre geam.

— Of! Dar clienţii sunt cei mai importanţi. Dacă am putea face rost de nişte oaspeţi de seamă, care să răspândească vorba despre staţiunea balneară.

— Ţi-ar prinde bine un duce şi o ducesă?

— Un duce? Cunoşti vreunul?

— Cunosc mai mulţi. Dar ducele de Morland îmi datorează o favoare. Şi sigur ţi-ar plăcea de soţia lui. Rhys chiar sperase să îi invite pe cei doi la Devonshire cât de curând, însă şi-o imaginase pe Meredith întâmpinându-i în

calitate de Lady Ashworth, nu ca proprietara hanului Three Hounds.

— Ah! bătu ea din palme. Ar fi ideal. Va trebui ca noua cameră din colţ să fie perfectă. Apartamentul ducal.

Rhys oftă. Probabil că avea de gând să îi refuze cererea. Numai aşa s-ar fi putut explica de ce era atât de energică şi de emoţionată şi de ce se concentra obsesiv pe han. Se pregătea deja pentru o viaţă fără el.

Fir-ar! Ştia el că nu ar fi trebuit să-i spună adevărul.

Însă încă nu-l refuzase oficial. Deci mai avea timp la dispoziţie s-o facă să se răzgândească. Sau poate că, odată cu casa, avea să se răzgândească. Nu mai fusese de ceva vreme acolo. Cu ferestrele şi uşile decupate şi cu acoperişul nou din paie, părea intimă şi primitoare, chiar dacă rustică. Şi dacă ajunsese să preţuiască peisajul, ar fi trebuit să vadă priveliştea din lucarnă. Poate că avea să se îndrăgostească de privelişte.

Da, sigur.

Merseseră din nou foarte bine, iar când ajunseră la marginea mlaştinii înserarea începuse să se lase, oarecum înceţoşată.

— Oare mai este mult? întrebă ea, uitându-se înspre apus.

— Vreo cincisprezece-douăzeci kilometri, aş zice eu. Încă vreo oră sau două.

— Nu-mi place cum arată vremea. În curând o să se lase ceaţa.

Luă un pled ţesut din compartimentul de sub banchetă şi se vârî într-un colţ, înfăşurându-şi picioarele cu el. Lui Rhys, care stătea vizavi de ea, i se păru foarte mică. Şi foarte îndepărtată.

Ceaţa se lăsă într-adevăr din aerul umed al mlaştinii, învăluind trăsura şi făcând-o să înainteze mult mai încet. Felinarele luminau doar o porţiune mică de drum în faţă, îndeajuns ca trăsura să înainteze în condiţii de siguranţă,

chiar dacă mai încet, însă ultima oră din călătoria lor se lungi şi se transformă în trei ore, aşa că era noapte în toată regula când ajunseră în Buckleigh-in-the-Moor.

— Nu se mai aşteaptă să ajungem în seara asta, zise ea.

Rhys nu-şi dădea seama dacă ea voia să-i ia prin surprindere sau nu.

În cele din urmă însă, el şi Meredith fură cei luaţi prin surprindere. Când trăsura se opri în curtea hanului, un bărbat ieşi în grabă din grajduri să-i salute. Ceaţa era atât de deasă, încât Rhys îl recunoscu pe George Lane numai după ce se dădură jos, iar el se afla la vreo jumătate de metru de ei.

— Merry, Rhys, tuşi el, cu respiraţia întretăiată. Slavă Domnului că aţi venit!

— Tată! spuse Meredith şi îl luă pe bătrân de braţ. Pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Sunt bine, dar… Tuşi din nou. E vorba despre Cora. Nu ştim unde e. Ne-am dat seama numai de vreo jumătate de oră, dar nimeni n-a văzut-o de la prânz. Doamna Ware zice că parcă-şi aminteşte că a auzit-o spunând că ar vrea să se ducă la căsuţă. Bărbaţii urmau să lucreze azi acolo până mai târziu, ca să termine duşumelele. S-o fi dus oare să le mai ducă ceva de mâncare?

Nu ştiu. Dar bărbaţii s-au întors de mai puţin de-o oră şi n-a văzut-o niciunul. Iar pe ceaţa asta…

— O, Doamne, îngăimă Meredith.

Nu era cazul să-i explice lui Rhys pericolele. Cora s-ar fi putut pierde oriunde prin mlaştină. Poate că nimerise în mocirlă sau căzuse pe vreo pantă. Şi dacă rămânea peste noapte acolo, fără protecţie împotriva vremii de-afară…

Rhys o cuprinse de după umeri.

— O găsim noi. O găsesc eu.

Se străduí să pară liniştitor, dar adevărul era că, dacă

fata lipsea de mai multe ore pe vremea asta, nu îi mirosea a bine.

— Aţi trimis oameni s-o caute? îl întrebă el pe George Lane.

— Darryl îi organizează în cârciumă.

Darryl Tewkes se ocupa de organizare? Rhys mârâi. Dumnezeu cu mila!

*

Cu un aer hotărât, Rhys se duse direct spre han. Meredith îl urmă îndeaproape, tremurând toată de frică. Chiar şi o străină să fi fost Cora, tot şi-ar fi făcut griji pentru siguranţa ei într-o astfel de situaţie. Dar în numai câteva săptămâni o îndrăgise surprinzător de mult pe fată. Dacă nu o găseau…

Asta îi era răsplata pentru că plecase în vacanţă… Satul nu funcţiona fără ea. Ar fi trebuit să îşi dea seama că urma să se întâmple ceva îngrozitor. N-ar fi trebuit să plece.

Rhys deschise larg uşa de la salon, anunţându-şi sonor prezenţa. Darryl, care stătea cocoţat pe bar, se opri la mijlocul propoziţiei.

Şi apoi se întâmplă o mică minune: pentru prima dată de la sosirea lui Rhys în Buckleigh-in-the-Moor, bărbaţii adunaţi în han îl salutară şi îi făcură unanim o primire călduroasă. Din mulţime se auziră expresii izolate de „Doamne ajută!” şi urale din inimă. Pe fiecare chip din încăpere se putea citi uşurarea. Până şi câinii veniră în goană din bucătărie, ţăcănind cu ghearele şi alunecând pe dalele de piatră, în timp ce se dădeau de-a rostogolul unul peste altul în graba lor de a trage cu dinţii de cizme.

După care toţi cei strânşi acolo tăcură, aşteptând indicaţiile lordului lor.

Cândva pe parcursul ultimelor două luni, Rhys

câştigase nu numai respectul fiecărui suflet din sat, ci şi încrederea lor. În oricare altă împrejurare, inima lui Meredith s-ar fi umplut de bucurie să vadă o asemenea scenă.

— Felinare, îi spuse el lui Meredith. O să avem nevoie de felinare. Cât de multe găseşti. Chiar şi torţe, dacă rămâi fără.

Ea dădu din cap aprobator. După ce-l trimise pe Darryl să adune felinarele de sus şi din hambar, se apucă să le umple şi să le aprindă. Din magazie auzea tot ce se petrecea în cârciumă, unde Rhys le făcea instructajul oamenilor, cu o autoritate militărească răstită. Punea întrebări pe un ton lătrat şi aştepta răspunsuri, îi împărţea pe oameni pe perechi şi îi atribuia fiecărei echipe câte o zonă de cercetat. Când bărbaţii veniră după felinare, în şir indian, ea şi Darryl le aveau deja pregătite.

— Tewkes, tu vii cu noi. Ne ducem în jos, pe drum.

Skinner făcu o mişcare bruscă din cap, iar Darryl apucă un felinar şi-l urmă.

Rhys veni ultimul.

— Mă duc în partea de sus a mlaştinii. Dacă a ajuns la căsuţă, probabil că a dus-o capul să rămână acolo.

— Te duci singur? întrebă Meredith.

Ceilalţi plecaseră deja în grupuri. Fireşte că Rhys îşi păstrase pentru el porţiunea cea mai greu accesibilă şi mai periculoasă.

El încuviinţă din cap.

— Rămâi aici, în caz că se întoarce.

— Asta s-o crezi tu! zise Meredith, aprinzând încă un felinar. Vin şi eu. Cunosc terenul mai bine ca tine. Nu te duci singur pe ceaţa asta. Şi, înainte ca el să se poată împotrivi, ea adăugă: Tata e aici, dacă se întoarce. Stai numai să-mi iau cizmele şi pelerina.

Maxilarul lui Rhys se încordă din cauza nehotărârii, însă ea continuă să îl sfredelească cu privirea, fără şovăire.

În cele din urmă, el dădu din cap aprobator.

— Grăbeşte-te.

Meredith curcă şi coborî scările din spate în decurs de un minut. Peste câteva clipe, era deja echipată cu cele mai groase cizme şi îşi schimbase mantia de călătorie a curtezanei cu propria mantie din lână maro rezistentă.

— Sunt gata.

Se îndreptară spre uşa cârciumii şi ieşiră în întuneric.

În depărtare se zăreau siluetele stranii ale bărbaţilor plecaţi în căutare: mănunchiurile de felinare se dispersară; globurile de lumină chihlimbarie fură înghiţite de întunericul ceţos, unul câte unul. Răsunară strigăte: „Alo!”, „Hei, tu!”, „Cora, dragă!”, care, la rândul lor se auziră din ce în ce mai slab şi mai rar, pe măsură ce căutătorii se împrăştiau în toate direcţiile.

Meredith şi Rhys începură să urce încet înspre mlaştină. La o vizibilitate atât de redusă, cărarea foştilor călugări era singura cale sigură, chiar dacă era mai lungă. Cu cât urcau mai mult, cu atât mai deasă devenea ceaţa, până când Meredith avu impresia că înoată în lapte. Felinarele nu făceau altceva decât să lumineze ceaţa, dându-i degete fantomatice şi o textură ca de bumbac, înşelător de mângâietoare. Vedeau doar la câţiva paşi în faţa lor.

— Cora! Cora, ne auzi?

Strigau pe rând. Până să ajungă pe creasta Bell Torului, pe Meredith o durea deja gâtul din pricina efortului de a urca, a strigătelor şi a fumului uleios al felinarului, care îi ardea nările. Aici avură de ales: să o cotească înspre căsuţă sau să continue drept înainte, spre ruinele conacului Nethermoor.

— Mai întâi la căsuţă, spuse Rhys, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

Îşi croiră drum pe platou, iuţind pasul pe măsură ce înaintau, îi ajută terenul neted şi faptul că, la ridicarea

casei, Rhys curăţase locul de pietre. Totuşi, aproape că dădură cu nasul de casa care le ieşi în cale brusc, din ceaţă. Meredith puse o mână pe peretele de pământ curăţat de curând şi îl urmă până când degetele-i dădură de o altă textură: lemn finisat.

— Uşa a fost montată şi încastrată, îi zise ea, care nu mai fusese acolo de câteva săptămâni, ocupată fiind să urmărească progresele la hanul ei.

— Bun, răspunse el. Mă bucur că muncitorii nu s-au lăfăit cât am fost noi în Bath.

Însă uşa nu avea încă zăvor, aşa că se bălăngăni fără zgomot spre interior. Claritatea întunericului din interiorul casei era aproape uluitoare, întrucât ceaţa nu pătrunsese încă prin pereţi. Meredith îşi ridică felinarul şi tresări când o rază de lumină se repezi înspre ea, reflectându-se într-unul din ochiurile noi de geam.

— Cora! strigară ei împreună, ridicând vocea înspre grinzi. Cora, eşti aici?

Niciun răspuns.

Meredith înjură în şoaptă. Până în acel moment, reuşise să-şi ţină în frâu panica, însă acum o simţea zăngănind în ochiurile de geam.

— O să cercetăm totuşi toată casa, zise Rhys. Poate că doarme pe undeva. Tu uită-te jos, iar eu mă duc sus.

Ea dădu din cap aprobator. Ţinându-şi felinarul sus, începu să dea încet roată la nivelul de jos. Casa avea un aranjament simplu, dar plăcut. La unul dintre capete se afla o bucătărie mare, care împărţea cu salonul o vatră cu două laturi. Salonul se afla în mijlocul casei. În spate se aflau încăperi mai mici: cămara, baia. N-o găsi pe Cora în niciuna dintre ele. Apoi, la capătul opus al parterului, era un dormitor, cu propriul şemineu, prevăzut cu o garderobă mică. Totul era simplu, dar foarte bine gândit.

Treptele nu fuseseră încă terminate, însă era pusă o scară care ducea la etaj. Se căţără cu o mână şi cu cealaltă

ţinu de felinar, până ajunse cu capul şi umerii în pod.

— Ai avut noroc pe-aici? întrebă ea, împingând felinarul pe scândurile recent montate, ca să-şi elibereze amândouă mâinile, să se poată ridica.

— Deloc. Jos?

Meredith nu-i putu răspunde. I-ar fi plăcut să spună că motivul tăcerii ei era grija pentru biata Cora, dar nu era aşa. Tocmai aruncase o privire la al etajul casei şi ce văzu pur şi simplu îi tăie respiraţia.

— Rhys, e… înghiţi cu greutate, apoi adăugă: E splendid!

— N-ar fi trebuit să vezi încă.

Veni înspre ea şi-i dădu mâna, iar ea urcă şi ultimele trepte.

Tot podul era deschis de la un capăt la celălalt, alcătuind o singură încăpere mare. Numai hornul care ieşea din bucătărie împărţea spaţiul. Ca şi jos, avea vatră dublă: una înspre ungherul ascuns sub streşini, iar cealaltă, amplasată în aşa fel încât să împrăştie căldură în restul încăperii. Acoperişul înclinat abrupt se înălţa deasupra lor în mijloc, însă cobora înspre părţile de sus ale ferestrelor de pe fiecare margine. Grinzile şi paiele erau lăsate la vedere, conferind o senzaţie primitoare, iar mirosul de lemn rindeluit recent umplea aerul.

În timp ce ea se plimba încet peste tot, el zise:

— Sper să fii de acord ca încăperile noastre – sau poate ar trebui să spun *camera noastră,* să fie la etaj. Locul ăsta a fost gândit să îi rămână într-un final tatălui tău… aşa că, ţinând cont de picioarele lui, m-am gândit că mai bine îi facem dormitorul jos. Şi, de vreme ce aici, sus, o să fim numai noi, deocamdată am lăsat spaţiul neîmpărţit şi tavanul neterminat. Aşa avem o grămadă de spaţiu pentru noi, şi, când ne mutăm de-aici, poate fi folosit pentru depozitare sau servitori. L-am gândit ca să fie plăcut, intim.

— Foarte intim şi plăcut, fu ea de acord.

— M-am gândit ca în colţul ăsta să punem un pat, explică el, ducându-se înspre spaţiul mai strâmt creat de vatra dublă. Ştii tu, cald şi plăcut, cu focul atât de-aproape. Iar aici – şi se duse plin de energie în capătul celălalt – etajere şi bufete. Şi în mijloc – un loc de stat, cu un birou pentru toate actele tale, chiar sub geamul ăsta.

— Astea ce sunt? întrebă ea, ridicând o bucată de lemn cu formă neterminată dintr-o stivă de lângă fereastră.

— Sunt…

Şi se repezi să i-o ia din mână, aşezându-se între ea şi restul stivei.

— Neterminate.

Ea îşi lungi gâtul, încercând să se uite pe lângă el.

— Arată ca…

— Nu sunt.

Meredith îşi încrucişă braţele şi ridică bărbia.

— Prea bine. Nu-mi spune. O să stăm pur şi simplu aici toată noaptea, negând existenţa unor bucăţele de lemn.

Rhys îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

Fie…

Luă bucata de lemn din spatele lui şi i-o aruncă. Ea o prinse cu uşurinţă şi o ridică s-o cerceteze, întorcând-o pe toate părţile.

— Păi, e cioplită. Aici par a fi frunze. Îl privi, ridicându-şi o sprânceană. Se vrea un ananas?

— Nu, zise el cu nerăbdare, ducându-şi mâna prin păr înainte să i-o ia. Nu e ananas. O să fie un crin. Cred. Lovi uşor stiva de bucăţi de lemn dintre ei. Are şi pereche pe-aici pe undeva. Dar, ţi-am zis, nu sunt terminate. Trandafirii ies ceva mai bine. Uite! Luă o altă bucată din stivă şi i-o întinse.

— Aha… Obiectul din mâna ei semăna mai degrabă cu o varză de lemn, însă nu i-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Pentru ce sunt?

— Capete, pentru tijele de la perdele. Vezi, aici sus sunt patru ferestre. Şi pentru fiecare fac câte un set separat. Arătă pe rând spre fiecare fereastră şi adăugă: Trandafiri, crini, margarete… Ajunse la ochiul de geam de lângă ei. Lalele. Apoi luă trandafirul de lemn din mâna ei şi-i zâmbi trist. Ştiu că arată jalnic. Dar munca la ele îmi ocupă timpul când mă trezesc noaptea.

— De ce flori?

Rhys ridică din umeri.

— Păi ţi-am promis flori, nu?

Meredith nici măcar nu putu răspunde din cauza împunsăturii ascuţite pe care o simţi în inimă.

— Primele încercări au fost mult mai nereuşite ca astea, dacă-ţi poţi închipui aşa ceva. Dar când am început să lucrez cu mâna stângă, a devenit mai uşor. Tu mi-ai dat ideea asta.

Meredith se întoarse înspre geam, fără să-l poată privi în ochi.

— Aici lalele, zici? Înseamnă că e cea mai bună fereastră.

— Chiar este, zise el şi o apucă de umeri, apropiind-o de sticlă. Când e senin afară, se vede la distanţă de kilometri întregi. Iar dacă stai cu faţa la pantă şi te uiţi foarte atent, poţi să întrevezi o fâşie subţire de albastru, o nuanţă mai închisă decât cerul. E oceanul, Merry. Chiar după coasta din Devonshire. O mângâie cu degetele mari pe umeri. Bineînţeles, acum nu se vede…

Nu, n-avea cum să vadă. Acum vedea doar întunericul de-afară care le reflecta propria imagine, ca o oglindă. Dar chiar şi în reflexia aceasta imperfectă, întunecată, reuşea să-i vadă entuziasmul de pe faţă şi sclipirea din ochi. Toate sentimentele pe care şi le reprimase le vărsase în casa aceasta. Şi nu numai sentimente, ci şi muncă asiduă şi bună-credinţă.

Şi construiseră ceva şi între ei. Cum zisese şi el de la

bun început. În decursul tuturor conversaţiilor şi al săruturilor, şi al timpului petrecut unul în compania celuilalt, puseseră cap la cap ceva minunat, ceva cu perdele de dantelă, dulapuri în colţ şi vedere spre ocean. Nu numai o casă, ci şi un cămin iubitor.

Oare cum ar fi reacţionat Rhys dacă ar fi aflat că toate acestea fuseseră construite pe o fundaţie de concepţii greşite şi de vinovăţie fără sens? Nu voia să ştie, dar trebuia. Trebuia să-i spună tot. În noaptea asta.

Rhys o strânse de umeri.

— Meriţi mult mai mult, dar ăsta e doar începutul. În timp, am de gând să reconstruiesc toată moşia, iar tu o să trăieşti în lux adevărat: cele mai fine mobile, o armată întreagă de servitori… Promit că n-o să mai fii nevoită să ridici vreodată vreun deget, promit.

— Nu trebuie să-mi promiţi nimic.

— Dar vreau să o fac. Îţi datorez asta ţie, dar şi tatălui tău. Aţi suferit prea mulţi ani din cauza mea, iar acum e…

— Nu, murmură ea şi se întoarse cu faţa spre el. Te rog să nu-mi vorbeşti de destin, de incendii sau de obligaţii.

El se încruntă uşor, dându-i la o parte părul de pe frunte.

— Merry, nu ştiu ce să mai zic. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să fiu romantic, dar…

Meredith icni. „Romantic… O, nu. O, Doamne!”

— Ce-i?

— Cora. Am plecat s-o găsim pe Cora.

*

Rhys trase o înjurătură. Cum de uitase de scopul lor, chiar şi pentru o secundă? Şi pe faţa lui Meredith se citea acelaşi sentiment de vină.

Ea se smulse din braţele lui şi se duse după felinar.

— Am stat destul aici. Trebuie să mergem să căutăm

la ruine.

Urcară împreună panta abruptă. Imediat ce ajunseră la ruinele conacului Nethermoor, se despărţiră în locul în care fusese cândva intrarea din faţă şi încercuiră ruinele din direcţii opuse. Rhys luă în primire perimetrul exterior, iar Meredith urmări peretele interior. Ambii ocoliră ruinele împiedicându-se şi strigând-o pe Cora până răguşiră. Nimic.

Se întâlniră la bolta care stătea să se prăbuşească. Lumina felinarului ei sălta prin ceaţă. Iar vântul începea să se înteţească.

— Vreo urmă de ea? întrebă Rhys.

— Nu.

Se auzi un tunet în depărtare. Perfect. Exact asta le mai trebuia: o furtună.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem în sat. Poate că au găsit-o altundeva.

Lumina felinarului ei deveni nemişcată.

— Dar n-am cercetat chiar fiecare zonă din ruine.

— Ce vrei să spui? întrebă el, deşi ştia foarte bine.

Chiar uitase de locul ăla? Sau doar voise cu ardoare să uite, aşa că reuşise să şi-l şteargă din minte? însă Meredith avea dreptate: în cazul în care Cora se plimbase pe-acolo, beciul ar fi fost, logic, un adăpost de ceaţă şi de frig. Trebuiau să verifice.

— Mă duc singură, zise ea.

— Nu. Nu te poţi duce singură. Nu e un loc sigur.

Locul acela nu era sigur pentru nimeni. Nu fusese niciodată. Dar în niciun caz n-o putea lăsa să creadă că îi era frică de beciul ăla afurisit, în care nu erau decât pânze de păianjen şi umbre. Tocmai el, care pusese la pământ gărzile imperiale ale lui Napoleon şi alţi mercenari?

Felinarul ei se legănă când îl mută dintr-o mână într-alta, şi, preţ de-o clipă, trăsăturile chipului ei fură mângâiate de lumina blândă, afumată. Îşi întinse prin ceaţă mâna rămasă liberă şi i-o apucă pe-a lui.

— Mergem împreună. Şi ne mişcăm repede.

O lăsă pe ea să-i conducă înspre intrarea în beci. Părea că ştie drumul mai bine ca el. Acum era bine ascuns, mascat de zidăria căzută la întâmplare. Ţinându-se de mână, îşi croiră drum peste bolovanii împrăştiaţi peste tot şi găsiră scara. Pietrele se mişcară, lovindu-se unele de altele în timp ce păşeau peste ele.

Se părea că beciul fusese construit dintr-o peşteră naturală, pe care strămoşii lui o lărgiseră şi o adânciseră în timp. Sau poate că de acolo extrăseseră piatră pentru casă, după care construiseră chiar peste gaura formată? Oricum, era locul ideal pentru a păstra mâncare şi băutură, fiind ferit de capriciile vremii, răcoros şi întunecos. Şi tăcut. Părea locul ideal şi pentru a păstra secrete.

Pe măsură ce coborau în gaura întunecată, vuietul vântului de-afară se stingea. Între timp, fiecare pas şi oftat de-al lor reverbera în pereţi. Locul acesta aduna orice sunet, îl închidea în sine şi-l amplifica. Fiecare alunecare de picior, fiecare cuvânt rostit… fiecare trosnet sau bufnitură… părea să aibă o putere înzecită.

— Cora? strigă Meredith în întuneric.

Numele răsună prin încăpere, pierzându-se puţin câte puţin cu fiecare ecou, până când tot ce rămânea era un „O” rotund, ca o minge, care sărea prin întuneric.

Strigă din nou:

— Cora, eşti aici?

Niciun răspuns.

Rhys ar fi strigat şi el, dar i se uscase gâtul, iar maxilarul îi înţepenise.

— Nu-i aici, zise ea într-un final. Hai să plecăm.

— Stai, reuşi Rhys să îngâne. Tuşi şi încercă să-şi stăpânească emoţiile care îi urcau în gât. Nu ştim dacă e sau nu aici. Ştim numai că nu a răspuns la strigăte. Poate e lovită. Sau poate doarme. Trebuie să cercetăm tot beciul, fiecare colţişor.

Meredith rămase tăcută pentru o clipă. În cele din urmă, încuviinţă:

— Bine.

Luminând în jur, Rhys observă o mulţime de lăzi şi de butoaie prin toată încăperea. Ciudat. Se aşteptase să fie goală, plină numai cu pietre, mai ales după atâta timp, prădată de mult de localnici. Poate că îi ţinuseră departe toate zvonurile alea despre stafii.

Ştiu că ajunseră la capătul de jos al scării, când ultimul pas al lui izbi pământul cu un zgomot surd care-l înfioră până în oase. Se împiedică de ceva ce semăna cu o sârmă.

— Cora? strigă Meredith, iar vocea ei răsună în întuneric ca un ecou limpede. Cora, eşti aici?

Niciun răspuns din partea fetei.

Însă avură parte de un răspuns din partea Divinităţii… sub forma unui murmur adânc, ameninţător, în capul scărilor.

— Vai, Doamne!…

Capitolul 21

Se auzi un tunet lung.

Un zgomot asurzitor de stânci care se rostogolesc.

Iar apoi, un cor de sute de zgomote de pietre prăvălite care se izbeau orbeşte unele în altele.

Diferenţa deveni instantaneu palpabilă. Nu avea nicio legătură cu luminozitatea – bezna rămase neschimbată – ci, mai degrabă, cu aerul. Briza răcoroasă şi ceţoasă fu absorbită instantaneu din cavitate şi înlocuită cu jeturi de pietriş şi cu o umezeală stătută şi densă. Aerul se umplu de pământ şi de secrete, şi deveni înecăcios, ca şi cum ar fi fost închişi într-un mormânt.

— Spune-mi că sunetul ăla n-a fost ce cred eu că a fost, zise Meredith.

— Ba da, a fost, confirmă el. Suntem prinşi înăuntru.

Ea îl strânse mai tare de mână.

— N-o să păţim nimic, spuse el.

— Ştii, n-o să păţim nimic, rosti şi ea în acelaşi timp cu el.

După ce vorbiră amândoi odată, râseră scurt, împreună.

Era de aşteptat ca fiecare să se gândească să îl liniştească pe celălalt. Amândoi erau obişnuiţi să fie partenerul mai puternic în orice fel de cuplu.

După ce ultimele ecouri ale râsului lor dispărură printre crăpăturile stâncii, Rhys luă felinarul din mâna ei şi îl ridică între ei. Dincolo de puseul ei de vitejie, Meredith tremura puţin.

— Nu te îngrijora. Doar eşti cu mine. Iar eu sunt indestructibil, mai ţii minte?

Însuşi locul acela îl făcuse indestructibil. Nu avea de gând să moară acolo. Tuşi uşor ca să-şi dreagă glasul, apoi continuă:

— Trebuie să căutăm lemne şi materiale uscate. Ceva care să ardă.

— Vrei să faci focul? Nu e chiar atât de frig.

— Nu, dar felinarul nu va rezista toată noaptea. Şi, după ce vom avea mai multă lumină, voi urca să evaluez pagubele.

Judecând după calitatea aerului, Rhys bănuia că peretele se prăbuşise complet, dar voia să verifice personal, ca să fie sigur.

Ţinând-o de mână, se uită în jur după lemne. Spre norocul lui, se împiedică aproape instantaneu de o ladă. Se aplecă şi începu să smulgă scândurile cu mâinile goale. Era o operaţiune dificilă. Lemnul era surprinzător de uscat şi de solid, pentru o ladă care zăcuse într-o cameră subterană

umedă mai bine de un deceniu.

După ce smulse capacul lăzii, Rhys duse felinarul deasupra ei, să vadă ce era înăuntru. După ce dădu la o parte un strat gros de paie – de asemenea, surprinzător de proaspete şi uscate – descoperi câteva rânduri de sticle. Era ciudat că tatăl lui lăsase neatinsă o cantitate atât de mare de băuturi spirtoase.

Prinse o sticlă de gât şi o ridică la lumină. Coniac franţuzesc. Şi, judecând după culoarea chihlimbarie intensă ce clipocea în lumina pâlpâitoare, era un coniac de bună calitate.

Ei bine, era clar. Lada nu îi aparţinuse tatălui său. Bătrânul preţuise întotdeauna mai mult cantitatea decât calitatea.

— Măcar nu vom muri de sete, spuse Meredith, luându-i sticla din mână. Pun pariu că are şi ceva provizii de hrană depozitate pe-aici. Parcă a pomenit ceva de-o ladă cu măsline acum câteva săptămâni. Sau erau curmale? Şi mai ştiu că se mândrea recent că a pus mâna pe nişte tacâmuri din argint. Ne-am putea pregăti o masă pe cinste aici.

— Myles, spuse Rhys dintr-o suflare. Toate astea îi aparţin lui Gideon Myles. Îşi ţine bunurile de contrabandă *aici?*

Meredith încuviinţă din cap.

— Dintre asociaţii lui, el e cel specializat în articole greu de plasat. Când nu găsesc imediat un cumpărător sau când cumpărătorul nu este dispus să plătească atât cât valorează bunurile… el le aduce aici şi le depozitează, până reuşeşte să le plaseze pe piaţă într-unul dintre oraşe. Unele lucruri stau aici doar o săptămână. Altele, luni întregi.

— Un fir declanşator. Nemernicul a împânzit locul cu capcane!

— Poftim?

— Peretele nu s-a prăbuşit de la fulgere. Mi s-a părut mie că m-am împiedicat de un cablu chiar înainte de

prăbuşire. Probabil că a instalat o încărcătură explozibilă pe undeva.

— Ei bine, ar fi logic. Gideon e foarte protector cu lucrurile lui.

Rhys ridică lampa deasupra capului şi clipi până când ochii începură să-l usture de la fum, străduindu-se să desluşească mai mult din încăperea cavernoasă. Era plină până la refuz cu lăzi, butoaie… chiar şi cu mobilier şi covoare făcute sul.

— Aşadar, acesta e adevăratul motiv pentru care nimeni nu vrea să reconstruiesc conacul Nethermoor, spuse el. O duceţi cu toţii bine de pe urma acestui comerţ.

— Nu o ducem bine. Abia de reuşim să supravieţuim. Gideon a trebuit să-şi asume multe riscuri. Harold, Laurence, Skinner… lucrează pentru el. Stau de şase şi îl ajută să-şi transporte şi să-şi descarce marfa.

— Iar tu îi închiriezi poneii.

— Da.

— Şi accepţi, în schimb, o parte din bunuri?

Ea ezită scurt.

— Da, anumite bunuri. Provizii pentru han.

Rhys începu să înjure încet. Ce să mai spună? Întregul sat Buckleigh-in-the-Moor, inclusiv viitoarea lui mireasă, era implicat într-o largă reţea de contrabandă. Ştia că Myles comercializa bunuri neimpozitate, dar nu se aşteptase niciodată la o operaţiune de-o asemenea amploare. Sincer să fie, nu îl crezuse pe ticălos în stare de aşa ceva.

— Nu sunt mândră de asta, Rhys. Ştiu că e ilegal şi ştiu că este periculos. De aceea am fost atât de hotărâtă să construiesc hanul şi să atrag călători în comitatul nostru. Dacă vreau să reuşesc vreodată să-l conving pe Gideon să renunţe la această… la această afacere, satul va avea nevoie de o altă sursă de venit, care să înlocuiască reţeaua de contrabandă.

Rhys îşi încleştă maxilarul.

— Şi patronajul unui nou Lord Ashworth nu ar servi acestui scop?

— Nu ştiu. Meredith oftă zgomotos. Nu pe o perioadă nedeterminată. Ai spus chiar tu că nici nu te gândeşti să ai vreun moştenitor. Ştii că sunt stearpă. Doar dacă nu te gândeşti să te căsătoreşti cu o altă doamnă… deşi nu ştiu cum ai convinge-o să vină să locuiască aici. Se opri brusc. Nici măcar nu ştiu cum de poţi suporta *tu* să trăieşti în locul ăsta. Ştiu prin ce-ai trecut aici, Rhys. Am văzut totul în copilărie. Am văzut fiecare vânătaie, fiecare urmă de bici…

El îi îndesă felinarul în mână şi se aplecă să smulgă o scândură din ladă.

— Trebuie să fac focul.

Nu putea vorbi despre asta acum. Ar fi preferat să nu vorbească niciodată despre asta.

— Rhys…

Trosc. Fixă o scândură de pământ şi o rupse în două cu cizma. După ce aruncă surcelele într-o grămadă, mai smulse o scândură şi se pregăti să repete operaţiunea.

— Uită-te la fum, îi spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

Ea îşi ridică privirea spre coloana neagră ca funinginea ce se ridica în aer din flacăra felinarului.

— Urcă. Asta înseamnă că există pe undeva o gaură de aerisire. O crăpătură – fie la intrarea în grotă, fie undeva deasupra noastră. După ce se luminează de zi, voi găsi o cale de ieşire de aici. Trebuie doar să aşteptăm să se ivească zorii.

— Şi să ne rugăm pentru biata Cora. Femeia trase adânc aer în piept. Cum pot să ajut?

— Adună nişte paie ca să aţâţăm focul, spuse el. Şi, presupun că nu ai la tine un tirbuşon ca să deschidem sticla de coniac?

— Nu, n-am tirbuşon, dar am metodele mele.

— Sunt sigur că le ai.

Dacă tot trebuia să petreacă o noapte în văgăuna aia, avea de gând să o petreacă bine încălzit şi beat criţă.

Făcură o mică groapă în pământ, în care să aprindă focul. Rhys aranjă scândurile rupte, sprijinindu-le unele de altele, iar Meredith umplu spaţiile libere cu paie. Apoi, sparse gâtul unei sticle cu o piatră şi vărsă o cantitate generoasă de băutură peste grămada de lemne. O scânteie de la felinar şi…

Vum.

Focul ardea.

Preţ de o clipă, flăcările se întinseră atât de sus şi pâlpâiră atât de puternic, încât Rhys rămase paralizat, amintindu-şi de momentul când văzuse conacul Nethermoor cuprins de astfel de flăcări nimicitoare. Inima începu să-i bată repede şi fruntea i se umplu de sudoare. Dar alcoolul se volatiliză rapid, iar focul se transformă într-o flacără mai mică, stabilă, de dimensiuni respectabile, dar neameninţătoare. Unii l-ar fi catalogat drept intim. Chiar romantic.

Ca să fie şi mai de efect, Meredith desfăcu un covor afgan ce părea extrem de scump şi îl întinse lângă foc.

— Ah, uite, spuse ea, deschizând o ladă nou descoperită. Blănuri! În scurt timp, modelul geometric al covorului era acoperit cu blănuri de capră sălbatică şi de hermină.

Doamne, Dumnezeule! în grota aia era depozitată o mică avere.

În vreme ce Meredith căuta căni, Rhys luă felinarul care era pe cale să se stingă şi se duse să inspecteze intrarea. Aşa cum bănuise, numeroase pietre se rostogoliseră şi se prăbuşiseră, acoperind complet intrarea. Poate că ar fi reuşit să le deplaseze, dacă ar fi putut să proptească o scândură sau un drug de fier în punctul potrivit. Dar, fără lumina zilei care să pătrundă printre bolovani, nu avea cum să-şi dea seama dacă eforturile lui

ar fi îmbunătăţit sau ar fi înrăutăţit situaţia.

Când se întoarse în grotă, o găsi pe Meredith înlăturând paiele de deasupra unui serviciu de ceai din argint. Îşi ridică fusta şi băgă mâna dedesubt, după o bucată de material curat de jupon şi şterse cănile.

— Aici erai, spuse ea, turnând coniac într-o cană de ceai şi întinzându-i-o. Suntem într-o situaţie fără ieşire?

— Nu, dar nu are rost să încercăm să ieşim de-aici în seara asta.

— Atunci fă-te comod şi păstrează-ţi forţele pentru mâine-dimineaţă, te rog.

Se cuibăriră unul lângă celălalt în blănuri, dar fără să se îmbrăţişeze. Îi aştepta o noapte lungă şi pustie împreună. Lui Rhys i se părea imposibil să treacă de noaptea aceea fără să poarte o anumită conversaţie. Aşa că decise să ia taurul de coarne.

— Deci care e răspunsul tău?

În tăcerea care urmă, luă nelinişti o înghiţitură prea mare de coniac, care îl arse pe gâtlej, până în stomac.

Ea luă la rândul ei o înghiţitură, şi, în cele din urmă, şopti:

— Încă nu sunt sigură.

El înjură încet, scuturând din cap. De data asta, dădu pe gât o înghiţitură şi mai mare de alcool. Ştia că avea să îl ardă, iar arsura fu bine-venită.

— Eşti supărat?

— De ce să fiu supărat?

— Ai toate motivele din lume să fii supărat, Rhys. Nici nu ştiu cum poţi sta aici, atât de calm.

Nici el nu ştia prea bine cum. Coniacul îl ajuta. Mai luă o înghiţitură, după care îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de suprafaţa umedă şi rece a peretelui.

— Vrei să vorbeşti despre asta? îl întrebă ea.

— Despre ce? Despre căsătorie sau despre lipsa ei? Cred că am epuizat deja subiectul.

— Nu despre căsătorie. Despre trecut. Despre… locul acesta.

El rămase tăcut preţ de o clipă, în speranţa că ea avea să fie îndeajuns de isteaţă ca să priceapă din tăcerea lui că nu dorea să vorbească despre asta.

— Ştiu că te bătea aici.

El îşi încordă maxilarul, ca să nu ţipe la ea să tacă. Nu îl acceptase. Aşa că nu avea niciun drept să-i răscolească rănile, să îi numere cicatricile…

— Toţi cei care lucrau la Nethermoor ştiau.

— Această grotă e izolată fonic, se răsti el. Nimeni nu ştia ce se întâmplă aici.

— Ei bine, presupun că nu ştia nimeni, nu cu exactitate. Dar era imposibil să nu observăm semnele după aceea. Şi ce crezi că făcea când erai plecat la şcoală? Crezi că renunţa la violenţă pe perioada iernii?

Simţi un nod greu şi fierbinte în piept. Abia de reuşi să articuleze cuvintele:

— Te-a lovit şi pe tine?

— Nu, pe mine nu.

O picătură de sudoare i se scurse de pe frunte spre ureche. Slavă Domnului! Dacă ar fi aflat că tatăl lui o rănise pe Meredith, Rhys şi-ar fi pierdut complet controlul.

— Tatăl meu era foarte atent, zise ea. Nu m-a lăsat niciodată să mă joc în jurul conacului, nu m-ar fi lăsat niciodată să lucrez pentru omul acela. Dar erau alţii care nu aveau taţi care să le poarte de grijă.

— Şi apoi eram eu, al cărui tată *era,* de fapt, problema. Nu aveam nicio scăpare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Descarcă-te şi te vei simţi mai bine.

Rhys se îndoia serios de asta. Dar erau blocaţi acolo peste noapte şi îşi dădea seama că Meredith nu avea să renunţe aşa de uşor la subiect. Prea bine. Avea să se descarce, apoi să bea până îşi pierdea cunoştinţa. Iar

dimineaţă, când avea să se trezească şi să reuşească să se târască afară din văgăuna aia, urma să lase locul acela în urmă. Pentru totdeauna.

Îşi drese glasul şi se strădui să adopte un ton lipsit de inflexiuni.

— În luna de după moartea mamei, tata m-a adus aici pentru prima dată. Mi-a spus să stau în picioare, în mijloc. El s-a dat în spate, în umbră. Apoi, un pumn a apărut din întuneric şi m-a lovit. Am căzut la pământ. Eram uluit. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că mă lovise. M-am gândit că sigur fusese un accident. Mi-a spus să mă ridic, aşa că m-am ridicat. Atunci m-a lovit din nou, şi mai tare. „Ridică-te”, îmi spunea. „În picioare, ticălos nenorocit!” Aşa că mă ridicam, împleticindu-mă, doar ca să fiu lovit din nou. Şi din nou. Şi din nou, până când nu mă mai puteam ridica deloc. Am jucat acest joc amuzant între tată şi fiu de câteva ori pe săptămână, tot restul copilăriei mele. Eu stăteam cam pe-acolo – arătă cu degetul spre centrul întunecat al încăperii –, iar el mă bătea până nu mai puteam să mă ţin pe picioare. Dura tot mai mult de fiecare dată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu rămâneai pur şi simplu întins la pământ?

— Nu ştiu, răspunse el.

Şi chiar nu ştia. Probabil că ar fi fost abordarea inteligentă – să mimeze înfrângerea. Dar avea doar nouă ani pe atunci, iar bătrânul era singurul lui părinte rămas în viaţă. Pur şi simplu nu se gândise să îi iasă din cuvânt. Dacă tatăl lui îi spunea să se ridice, el se ridica. Se ridica şi mai încasa o lovitură. Ceea ce părea să-l facă nemaipomenit de fericit pe bătrân. Şi ce altceva îşi doreşte un fiu decât să-şi facă tatăl fericit?

Şi, după atâţia ani, vocea aceea parcă devenise o parte din el. În fiecare încăierare, în fiecare luptă. De fiecare dată când încasa o lovitură sau un glonţ de muschetă care îl trântea, chircindu-se, la pământ, în minte

auzea acel ordin dur, brutal: „Ridică-te. Ridică-te, gunoiule! Ridică-te şi mai încasează una!”

Aşa că se ridicase de fiecare dată. Oricât de mult şi-ar fi dorit să treacă pe lumea cealaltă şi să o lase pe aceasta în urmă, vocea aceea nu îl lăsase niciodată să rămână întins la pământ.

— Nu ştiu de ce făcea asta. Iar acum e mort, aşa că nu voi şti niciodată. Poate că o bătuse pe mama înainte şi avea nevoie de un înlocuitor. Poate că îi stârnea plăcere în vreun fel pervers. Uneori mă gândesc că… poate voia doar să mă călească, să mă facă mai puternic. Mai puternic decât se simţea el, în viaţa lui. Indestructibil.

— Mi-e foarte greu să nu te ating acum.

— Nu mă atinge! se răsti el din reflex. Adică, aş prefera să nu mă atingi.

— Înţeleg. Ea făcu o scurtă pauză. Ai tot dreptul să fii furios. Eu sunt furioasă pe nenorocitul ăla de aproape două decenii. Când am aflat c-a murit, am vrut să iau primul vapor spre Irlanda, doar ca să-i scuip pe mormânt.

— Nu sunt mânios, spuse el pe un ton tot mai tăios. Totuşi, ce vrei să obţii de la această conversaţie? Încerci să mă convingi că tata era un ticălos bolnav? Ştiu deja asta, Merry. Sau discuţia asta ar trebui cumva să mă facă să mă simt mai bine? Ar trebui să mă bucure gândul că tu, şi tatăl tău, şi fiecare lacheu, şi fiecare cameristă care lucra pentru noi ştiaţi foarte bine că încasam bătăi care aproape că mă lăsau fără suflare, şi totuşi aţi stat toţi cu mâinile în sân, fără să faceţi nimic?

— Nu, spuse ea şi se trase mai aproape de el. Evident că nu. Tocmai de aceea ar trebui să fii supărat. Nu doar pe el, ci pe tot locul ăsta. Te-am dezamăgit cu toţii, Rhys. Nu datorezi nimic acestui sat. Îl atinse uşor cu piciorul de coapsă, iar el tresări. Ţii atât de multe emoţii închise în tine. Le simt venind în valuri. Lasă-le să iasă la suprafaţă.

Rhys lăsă să iasă la suprafaţă doar o răsuflare lungă şi

egală.

— Omul e mort, spuse el după o vreme. Dacă mă enervez, nu voi face decât să-mi vărs nervii în altă parte. Stricând ceva sau rănind pe cineva care nu merită asta. Iar asta nu ar schimba cu nimic lucrurile. Îşi drese glasul, apoi adăugă: La urma urmei, sunt încă în viaţă, în ciuda tuturor tentativelor lui de a mă ucide şi a tuturor încercărilor mele de a muri. Lucrurile se întâmplă aşa cum este scris să se întâmple.

Ea mârâi.

— M-am săturat până peste cap să te aud vorbind aşa. Nu ai ajuns aici şi acum prin voia destinului, Rhys. Ai supravieţuit, în ciuda tuturor celor întâmplate, prin puterea, inteligenţa şi curajul tău. Ştiu asta pentru că şi eu sunt o supravieţuitoare. Şi e atât de frustrant să te aud bombănind întruna despre soartă şi despre destin, şi despre cum „aşa a fost să fie", când, ani la rând, eu am menţinut satul acesta pe linia de plutire cu eforturi şi sacrificii imense. Am rămas, când alţii au plecat. Am continuat să muncesc, când alţii au renunţat. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am căsătorit cu un bărbat mai bătrân ca *tata.* Nu-mi spune că toate astea au fost în zadar, că viaţa mea ar fi fost la fel, indiferent ce făceam. Mă jigneşti când vorbeşti aşa. Te jigneşti pe tine însuţi. Ai supravieţuit, şi nu pentru că soarta te-a ţinut în viaţă, ci pentru că eşti un bărbat puternic, curajos, ager la minte, rezistent şi mărinimos. Şi mă doare enorm de fiecare dată când te aud negând asta.

Rhys nu ştia cum să răspundă la acest discurs. Se ridică în picioare, ca să se dezmorţească şi să mai adune lemne pentru foc.

— Mai vrei nişte coniac? îl întrebă când el se aşeză la loc.

El primi băutura fără să spună ceva.

— Cred că am găsit o poveste pe care să o spună

Darryl, în legătură cu lacul. Vrei să o auzi?

Nu ţinea morţiş. Dar se părea că ea luase tăcerea lui ca pe un răspuns afirmativ.

— Seamănă puţin cu povestea pe care mi-ai spus-o tu la Bath. Darryl va face ce va dori din ea, dar cred că ar trebui să sune cam aşa. Îşi drese glasul, apoi continuă: Cândva demult, în vremuri îndepărtate, pe când mlaştinile erau acoperite de păduri, iar pădurile musteau de magie, exista un sătuc pe locul în care se află astăzi Buckleigh-in-the-Moor. În fiecare noapte, sătucul era atacat de un lup însetat de sânge. În vreme ce sătenii dormeau, lupul îi răpea şi îi devora pe cei slabi, pe bătrâni şi pe copii. Oamenii erau neajutoraţi. Apoi, într-o zi, în sat sosi un luptător. Un bărbat puternic, bun, însărcinat să îi protejeze pe săteni de orice pericole. În fiecare noapte, bărbatul se lupta vitejeşte cu lupul, încasând muşcături şi tăieturi în eforturile lui de a apăra satul. Dimineaţa, după ce lupul se întorcea în vizuina lui, eroul se ducea la un lac sacru, unde îşi curăţa rănile şi se vindeca.

Şi mai era o fată tânără, continuă ea. Foarte curioasă şi adesea singuratică. Aceasta îl urmărea pe furiş în fiecare dimineaţă şi îl privea cum se scaldă în lac, spălându-se de sânge şi lăsându-şi rănile să i se vindece. În ochii ei, luptătorul era cel mai frumos şi mai curajos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se îndrăgosti de el, chiar dacă el nu o observase. Şi, cu cât dragostea ei devenea mai puternică, cu atât era mai dureros pentru ea să vadă în fiecare dimineaţă rănile lăsate de lup pe trupul lui. Rănile îi erau tot mai adânci şi mai grave cu fiecare zi, pe măsură ce lupul devenea tot mai înfometat şi mai sălbatic.

Într-o noapte, fata rămase trează şi se furişă afară din coliba ei, ca să urmărească lupta dintre bărbat şi bestie. Eroul luptă cu multă pricepere şi vitejie, dar, în noaptea aceea, lupul era mânat de disperare. Sub ochii îngroziţi ai fetei, lupul îl trânti pe luptător la pământ şi se năpusti

asupra trupului lui inert, pregătindu-se să-l apuce de gât cu fălcile lui sălbatice şi pline de spume. Fata scoase o săgeată şi o fixă în arc. Chiar pe când lupul se pregătea să-şi înfigă colţii în luptător, fata trase cu săgeata chiar în inima bestiei, ucigând-o pe loc.

Meredith se opri din povestit.

— Hm. Presupun că va trebui să găsim o explicaţie aici, să arătăm cum a devenit fata un arcaş atât de priceput. Şi de ce nu a ucis lupul mai devreme. Mai vrei coniac?

— Nu.

Ea mai turnă ultimele picături în cana ei, şi sticla se goli, aşa că Meredith o lăsă să se rostogolească în întuneric.

— În orice caz, fata îl târî pe luptătorul rănit până la iazul sacru, spuse ea, continuând povestea, şi îl stropi cu apă rece, până când toate rănile i se vindecară. Şi, chiar pe când luptătorul îşi deschidea ochii, fata fugi şi se ascunse, de teamă ca bărbatul să nu se ruşineze de goliciunea lui. Când descoperiră lupul mort, sătenii dădură năvală, plini de bucurie. „Totul este bine”, strigau ei. „Lupul a dispărut, iar satul e salvat.” îl aplaudară pe luptătorul derutat şi organizară serbări în cinstea lui. Iar el îşi luă apoi rămas-bun de la ei. Misiunea lui acolo se încheiase. Plecă să poarte alte lupte, chiar mai curajoase, spre apărarea altor nevinovaţi. Fata nu l-a mai văzut niciodată. Dar a rămas de-a pururi fidelă dragostei ei şi îl aşteptă în linişte pe marginea iazului, sperând că el avea să se întoarcă într-o zi.

Meredith bău şi ultima picătură de coniac.

— Ar trebui să se transforme într-o piatră, sau o floare, sau un copac, ceva ce am putea arăta acum oamenilor. Aşa e cu poveştile astea, nu?

— Nu ştiu, de ce mă întrebi pe mine?

— Nu ştii? Credeam că e destul de evident.

Rhys începu să-şi maseze tâmplele. Avea deja o

durere groaznică de cap din cauza băuturii şi se săturase de poveşti şi jocuri.

— Presupun că nu sunt chiar atât de deştept pe cât mă crezi. Vrei să nu mai vorbeşti în dodii?

— Te urmăream, Rhys. Când eram mică, te urmăream peste tot, ori de câte ori reuşeam să mă furişez. De fiecare dată când veneai la grajduri, mă ascundeam şi te priveam pe furiş. Dacă ieşeai călare, eu te urmăream pe jos cât puteam de mult. Când nu mai reuşeam să ţin pasul, mă întorceam la grajduri şi aşteptam să revii, ca să te mai văd măcar o clipă, când îi dădeai frâiele vreunui grăjdar. Ea râse scurt. Doamne, câte ore am petrecut în podul acela cu fân, privind în jos. Aveam mereu paie prinse în păr.

— Şi…?

— Şi eram acolo în noaptea aceea. În noaptea cu incendiul. Aşteptam să te întorci acasă. Te-am văzut luptându-te cu el. Nu tu ai răsturnat felinarul, Rhys. Eu l-am aruncat. L-am aruncat spre *el,* dar l-am ratat pe ticălos. Aruncase biciul şi se întinsese după furcă şi… Vocea i se frânse. Nu voi uita niciodată privirea lui… Răutate pură. Te-ar fi ucis.

Rhys îşi înghiţi un val de fiere care i se urcase în gât.

— Ar fi trebuit să-l laşi.

— Cum poţi spune una ca asta?

— Mai bine pe mine decât…

La naiba, el ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. Ştia, cumva, în adâncul sufletului, că *ar fi trebuit* să moară în noaptea aceea. Şi, din cauza ei, îşi petrecuse paisprezece ani bâjbâind prin lume, pe jumătate viu, căutând în zadar o intrare în iad. Totul degeaba. Degeaba.

Îl cuprinse o furie iraţională. Îşi încleştă pumnul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, eşti fiica unui grăjdar. Ai aruncat un felinar aprins într-un grajd cu cai? Trebuia să ştii că nu e bine.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Ştiam asta, o ştiu şi acum. Dar atunci nu mai gândeam. Simţeam doar nevoia să-l opresc, iar felinarul a fost cel mai la îndemână obiect.

— Toţi caii aceia… Doamne! Au murit în chinuri oribile. I-ai auzit urlând? I-ai auzit?

— Nu, spuse ea foarte încet.

— Norocul tău. Eu încă îi mai aud. Chiar şi acum.

Chiar şi acum, în văgăuna asta întunecată şi umedă, încă mai auzea urletele cailor în mintea lui. Îşi astupă urechile cu mâinile, dar fără vreun efect, deoarece amintirile se aflau între ele.

— Am fugit să dau alarma, spuse ea. Apoi tata m-a obligat să mă duc acasă.

— Tatăl tău…

— Tata a rămas olog. Ştiu asta. O ştiu foarte bine. Eu l-am bandajat şi l-am îmbăiat, şi l-am îmbrăcat, şi îngrijit zi de zi de atunci încoace. Şi poate că pare oribil din partea mea, dar aş face-o din nou. Omul acela te-ar fi ucis. Nu îmi pare rău că l-am oprit, indiferent de consecinţe.

Rhys îşi lăsă capul pe genunchi şi i se făcu greaţă.

— Nu vrei să ştii de ce? întrebă ea şi îi puse o mână pe umăr.

El scutură din umeri, respingându-i atingerea.

— Nu, nu vreau să mai aud nimic. Mă doare îngrozitor capul. Lasă-mă în pace.

Avea o presimţire oribilă că ştia ce avea să îi spună în continuare. Şi nu voia să o audă. Nu voia ca acel dar minunat să se amestece cu toată durerea şi furia acelui moment.

— Pentru că te iubeam.

La naiba, o spusese!

— Te iubesc de când mă ştiu, încă de când eram doar o copilă, continuă ea cu voce tremurată. Te-am iubit în toţi anii în care ai fost plecat. Am citit fiecare pagină din fiecare ziar pe care l-am găsit, căutând măcar un cuvânt despre

tine. Te-am visat noaptea. Mi-am împărţit patul cu alţi bărbaţi, dorindu-mi să fii tu în locul lor. Şi probabil că te voi iubi până la moarte pentru că, dacă puteam găsi o cale ca să nu te mai iubesc, aş fi găsit-o până acum. Trase adânc aer în piept şi-l eliberă rapid. Gata, am spus-o. Te iubesc.

Capitolul 22

Meredith aşteptă în întunericul pâlpâitor, temându-se să mai spună ceva. Temându-se să se mişte, să clipească sau să respire. Gata, dăduse la iveală adevărul pe care îl ţinuse ascuns în ea atâţia ani. Pe care îl ascunsese atât de adânc, încât reuşise să-l nege chiar şi faţă de ea însăşi. Dar acum nu o mai putea face.

Cu cât reacţia lui întârzia mai mult, cu atât ea devenea mai neliniştită. Frica o rodea în interior, de la măruntaie, până la extremităţile membrelor. Îi rodea bărbia şi degetele, şi genunchii dinspre interior, făcându-le să tremure.

— Te iubesc, Rhys, spuse ea din nou. La urma urmei, ce mai conta dacă i-o mai zicea o dată? Îi atinse încheietura mâinii cu degete tremurătoare. Rhys? Te rog, spune ceva.

Iar, după un moment lung şi chinuitor, el rosti un singur cuvânt:

— Rahat!

Meredith dădu din cap. Nu era chiar răspunsul la care sperase ea, dar, cumva, se potrivea perfect situaţiei.

— Rahat, spuse el din nou, de data asta mai tare. Înjurătura lui răsună în întuneric. De ce nu mi-ai spus?

— Îmi pare foarte rău. Până ieri habar n-aveam că tu

te-ai învinovăţit în tot acest timp pentru incendiu. Credeam că l-ai considerat un accident. Pentru că asta a şi fost. Un accident stupid şi tragic.

El îşi înălţă capul.

— Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva? Îţi dai seama cât de mult ar fi contat pentru mine dacă aş fi ştiut asta în tot acest timp?

— Că eu am aruncat lampa sau că te iubesc?

— Şi una, şi alta. Nici nu-ţi dai seama… Vocea i se gâtui. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am irosit toată nenorocita mea de viaţă…

— Îmi pare rău. Foarte rău. Aş vrea să-ţi fi putut spune mai devreme, dar…

— Dar ce, Meredith? *Ai fi putut* să-mi spui mai devreme. Puteai să-mi spui acum câteva săptămâni. Cel puţin, ultima parte.

Inima i se făcu cât un purice. Târându-se pe genunchi, se întoarse spre el şi îl cuprinse pe după umeri. Simţea nevoia de a-l ţine pur şi simplu în braţe.

— Îţi spun acum, Rhys. Te iubesc.

Muşchii lui se încordară.

— Ţi-am spus să nu mă atingi. Nu în locul ăsta.

— Bine, înţeleg. Fără tragere de inimă, ea îşi retrase braţele de pe umerii lui şi se aşeză din nou jos. Nu înţelegi? Nu datorezi nimic acestui sat. Nu-mi datorezi nimic nici *mie.* Dar ai o datorie faţă de tine însuţi ca, după atâta durere, să-ţi găseşti fericirea.

Dacă poţi să fii cu adevărat mulţumit aici, nu mi-aş dori nimic mai mult decât să împart această mulţumire cu tine. Dar dacă nu poţi… Chiar dacă buzele îi tremurau, ea se forţă să-şi păstreze vocea puternică. Atunci, ar trebui să pleci.

El rămase tăcut. Respira aşa rapid, încât se simţea umiditatea din grotă crescând cu fiecare clipă. Îşi scutură praful de pe pantaloni şi se ridică în picioare, apoi mai puse

o scândură pe foc, înainte să şteargă de praf o sticlă de coniac.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta?

Trosc! Gâtul sticlei se izbi de stâncă.

— Să vorbesc despre ce anume? întrebă el încet, turnându-şi rachiu în cană.

— Despre tine. Despre noi. Despre trecut. Despre viitor.

Oare ar fi reuşit vreodată să o ierte?

El nu îi răspunse, ci continuă doar să bea.

După tot ce îi spusese ea în seara aceea… despre incendiu, despre sentimentele ei… se schimbase tot ce ştia despre el însuşi, despre trecutul lui. Precum şi tot ce ştiuse despre ea. Probabil că era copleşit, că încerca să înţeleagă ce se întâmplă. Şi, pentru ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai tare, erau blocaţi în locul acela în care el îndurase atâta durere. Poate că, în momentul acela, Rhys nu era în stare de conversaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, se mira că încă putea să se ţină pe picioare.

Pentru ea sigur nu era uşor. Se sprijini de o ladă din apropiere şi se ridică în picioare, nesigură pe ea.

— Îmi dau seama că probabil eşti supărat, rosti ea cu grijă.

— Nu sunt supărat.

— Ba bineînţeles că eşti supărat. De ce nega în continuare un lucru atât de evident? Eşti al naibii de furios. E normal, Rhys. Poţi să o laşi să se vadă.

— De ce-aş fi furios? Despică aerul cu mâna şi coniacul îi sări din cană. Câteva picături căzură pe braţul lui Meredith. Altele aterizară în foc şi aţâţară flăcările, făcându-le să scânteieze. În schimb, emoţiile lui continuară să mocnească liniştit. Incendiul nu s-a produs din vina mea, continuă el. Spui că mă iubeşti, că m-ai iubit întotdeauna. Ultimii paisprezece ani de chin din viaţa mea au fost doar o mare greşeală. Ar trebui să fiu fericit, nu-i aşa? În extaz!

Nu-mi mai spune că sunt furios.

— Foarte bine, nu eşti furios.

Urmă o tăcere încordată.

— La ce te aştepţi? întrebă el în cele din urmă, cu voce neutră. Spune-mi la ce reacţie te aştepţi din partea mea. Ar trebui să mă cuprindă o criză de furie şi să arunc cu lăzi în pereţi? Ar trebui să-mi pun capul în poala ta şi să plâng, în timp ce tu îmi murmuri vorbe dulci şi mă mângâi pe păr. Sau… ştiu: speri că o să-ţi ridic fusta şi-o să ne împerechem ca animalele toată noaptea. Ca şi cum câteva ore de sex ar putea să şteargă anii întregi în care viaţa mea a fost iadul pe pământ. Scutură din cap. Eşti bună, Meredith, dar nu chiar atât de bună.

Ea încercă să nu se lase rănită de cuvintele lui.

— Nu, spuse ea, nu mă aştept la nicio criză de isterie şi nici la o… împerechere. Dar ţi-am spus lucruri greu de acceptat, iar locul ăsta ar scoate pe oricine din minţi. Se întinse şi îşi puse mâna pe braţul lui, încercând să îl liniştească. Vom trece peste asta. Vino, aşază-te lângă mine, să aşteptăm împreună venirea dimineţii.

— Am spus să nu mă *atingi.* Îşi smulse braţul din mâna ei şi făcu un pas mare înapoi. Îndreptă un deget spre ea. Vorbesc serios, Merry. Stai departe de mine în clipa asta. Nu ştiu de ce-aş putea fi în stare.

— Bine. O podidiră lacrimile când se vârî înapoi în grămada de blănuri. Gata, nu te mai deranjez.

Se întinse pe-o parte, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului, ca să se încălzească. El trecu de cealaltă parte a focului, unde se ghemui, rezemându-se de un butoi, şi îşi puse braţele pe genunchi.

Din această poziţie, flăcările şi fumul păreau să danseze în jurul feţei lui, schimonosindu-i trăsăturile. Mâinile îi erau strânse pumni. Era atât de încordat, încât Meredith îl simţea cum vibrează de la forţa propriei furii reprimate.

Simţea că în el se dădea o luptă. O luptă tăcută acolo, în colţişorul lui. O luptă cu el însuşi, cu demonii lui, cu ea. Poate pur şi simplu o luptă cu furia însăşi… nu ştia nici ea sigur. Tot ce ştia era că nu o lăsa să îl ajute. Nici măcar nu o lăsa să se apropie de el.

Probabil că adormise la un moment dat, deoarece, următorul lucru de care deveni conştientă fu un zgomot de piatră frecându-se de piatră. O apucă tremuratul. Focul era stins, iar blănurile căzuseră de pe ea în timpul somnului. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi înfăşură braţele în jurul lor, încercând să se încălzească.

După un moment în care se uită în gol doar la pielea ei ca de găină de pe braţe, Meredith avu o revelaţie. Era *dimineaţă.* Focul se stinsese, dar încăperea era totuşi îndeajuns de luminată ca să distingă lucrurile din jur. Trebuia să fie lumina zilei. Slabă, prăfuită, dar, totuşi lumina zilei. Întreaga cavernă era luminată.

Nu îl vedea nicăieri pe Rhys.

— Rhys, eşti aici?

Se ridică cu greu de pe covor. Oricât de furios ar fi fost Rhys, cu siguranţă că nu ar fi lăsat-o singură acolo. Sau da?

— Rhys?

Ecoul strigătului ei răsună prin grotă, fără răspuns. Inima începu să îi bată nebuneşte. Fusta i se încurcase în jurul picioarelor şi o scutură ca să se elibereze, în timp ce se ridica.

Apoi auzi, dinspre scări, un icnet jos, masculin, de bărbat care se căznea. Apoi urmă o prăbuşire puternică.

— Rhys!

Aerul se umplu de praf, dar ea se strecură prin el, ca să ajungă la trepte. Pe măsură ce norii de praf se risipiră, văzu silueta lui Rhys în cadrul intrării proaspăt eliberate, aplecat, pregătindu-se să rostogolească un ultim bolovan. Rhys vârî un drug de fier sub bolovan, apoi împinse şi trase

cu toată puterea. Cu siguranţă că ar fi putut ieşi din grotă prin deschizătura deja făcută. Era destul de mare ca să treacă amândoi prin ea. Dar nu îl întrerupse. Era şi el îndeajuns de deştept ca să-şi fi dat seama de acelaşi lucru. Dar, dintr-un motiv oarecare, era important pentru el să elibereze complet ieşirea.

Cu un ultim efort solicitant, reuşi să mişte capătul mai îngust al bolovanului. Îl împinse apoi cu cizma, şi pietroiul se rostogoli într-o parte, lăsându-le cale liberă.

— Gata, spuse el, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Articulaţiile degetelor îi erau julite şi pline de sânge. Mi-am încheiat socotelile cu locul ăsta.

Cuvintele lui aveau un ton definitiv. Oare ce intenţionase să zică? îşi încheiase socotelile cu această grotă oribilă? Sau cu Nethermoor în general?

Şi cum rămânea cu ea? îşi încheiase socotelile şi cu ea?

Coborâră înapoi spre sat, mergând tăcuţi unul lângă celălalt. El nu părea să aibă chef de conversaţie, ca să nu spunem mai mult, iar Meredith rămase bucuroasă cu câţiva paşi în urma lui. O durea tot corpul. Muşchii îi protestau după noaptea petrecută pe podeaua rece şi stâncoasă, capul o durea foarte tare, iar stomacul îi cerea de mâncare. Dar cel mai tare simţea durerea înţepătoare din piept.

Durerea se uşură considerabil când intrară amândoi în cârciuma hanului şi găsiră încăperea plină de oameni.

— S-au întors! strigă Darryl. Doamna Maddox şi domnia sa s-au întors!

Împleticindu-se prin mulţimea care aclama, tatăl ei îşi croi drum până la ea şi aproape că îi căzu în braţe.

— Merry, spuse el, trăgând-o într-o îmbrăţişare strânsă şi mângâindu-i părul. Am fost atât de îngrijorat. Ştiam că eşti cu Rhys, şi că el o să aibă grijă de tine, dar…

— Sunt bine, tată. Îl îmbrăţişă şi ea. Îmi pare tare rău că te-ai îngrijorat pentru noi. Toţi ceilalţi s-au întors?

Îşi întinse gâtul şi se uită peste umărul lui, prin mulţime. Erau adunaţi acolo mulţi oameni – s-ar părea că toţi locuitorii satului, chiar –, dar nu o vedea pe singura persoană pe care o căuta cu privirea.

Până când zări un coş cu chifle proaspete şi i se tăie respiraţia. Se smulse din îmbrăţişarea tatălui ei.

— Sunt aici, doamnă Maddox, spuse Cora, venind repede din bucătărie şi scuturându-şi făina de pe mâini. Sunt aici. M-am întors la muncă. Îmi pare atât de rău, doamnă. Şi nu ştiu dacă mă veţi putea ierta vreodată, dar nu voi mai…

Meredith o întrerupse, îmbrăţişând-o strâns. Cora izbucni imediat în lacrimi. Meredith se uită uşurată spre Rhys, dar acesta dispăruse în mulţime. Nu-l mai vedea.

Se întoarse din nou spre fata care îi plângea în braţe.

— Biata de tine. Ne-am îngrijorat atât de tare din cauza ta.

Murdăria şi pietrişul de pe hainele ei se amestecară cu stratul de făină de pe hainele Corei. Cu toate astea, Meredith o mângâie pe fată pe păr.

Cora se răsuci în braţele ei.

— Se ard chiflele!

— Lasă-le, nu contează. Îi făcu un semn discret lui Darryl, să se ducă să salveze pâinea. Apoi, o conduse pe Cora spre cea mai apropiată masă şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Pe unde ai fost, draga mea?

Cora îşi muşcă buza şi îşi pironi ochii în pământ. În încăpere se lăsă o linişte desăvârşită.

— Nu-ţi fie teamă, o îndemnă Meredith. Poţi să-mi spui.

— A fost cu mine.

O mână grea, masculină, se aşeză pe umărul fetei. Meredith îşi mută privirea de la mână, la umăr, apoi la chipul pe care ar fi trebui să se aştepte să îl vadă, de ceva timp. La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama.

— A fost cu mine, repetă Gideon Myles. Toată noaptea.

Meredith se holbă la el furioasă şi văzu roşu în faţa ochilor. Reuşi să mai rostească un singur cuvânt.

— Unde?

— Într-un loc retras. Într-un loc sigur.

— Am ieşit doar să ne plimbăm, spuse Cora, trăgându-şi nasul. Dar s-a lăsat ceaţa, şi Gi… şi domnul Myles a spus că ar trebui să aşteptăm să se ridice. Că nu era sigur să mergem acasă pe ceaţă. Fata o strânse mai tare de mână pe Meredith. Doamnă, jur că nu asta am vrut. Am ieşit doar la o plimbare, şi după ce s-a lăsat ceaţa…

— Nu era sigur să vă întoarceţi acasă. Ştiu. Meredith înghiţi cu greu şi se întoarse spre Gideon, care nu părea a se căi deloc. Nu era sigur pentru *tine* să mergi acasă? Tu, care locuieşti în mlaştină dinainte să se nască fata? Dar a fost sigur pentru toţi ceilalţi locuitori ai satului să pornească în căutarea Corei, răscolind fiecare vale, pisc, râu şi baltă? Cineva ar fi putut muri.

Myles ridică din umeri şi îşi feri privirea.

— Nu-ţi întoarce privirea. O strânse o ultimă dată de mâini pe Cora, apoi îi dădu drumul. Tremurând de furie, îşi propti mâinile pe masă şi se ridică, încet, în picioare. Te-ai atins de ea?

Cora îşi puse capul pe masă şi începu să plângă.

Meredith îşi încleştă bărbia şi îl ţintui cu privirea pe Gideon, până când acesta o privi în ochi. Te-am întrebat ceva: Te-ai atins de ea?

— Nu e treaba ta, Meredith.

— Ba pe naiba! Lovi scaunul dintre ei cu piciorul, dându-l la o parte şi se apropie de el. Răspunde-mi!

— N-am făcut nimic din ce n-a vrut şi ea să fac.

Meredith nici nu îşi dădu seama când îşi ridică mâna care-i zbură spre el. Auzi doar zgomotul palmei pe faţa nebărbierită a lui Gideon.

— Nenorocitule! E doar o fetişcană!

— Nu e o fetişcană, e o…

— Nu spune asta! Să nu care cumva să-i spui aşa!

Înainte să apuce să-l mai plesnească o dată, el o prinse tare de încheietura mâinii.

— Crede-mă, habar n-ai ce urma să zic. Îi dădu drumul şi o privi plin de dispreţ. Adică, tu ai voie să faci ce vrei, iar eu nu? Tu ai voie să te destrăbălezi şi să pleci cu Ashworth ca să v-o trageţi în înalta societate, dar eu nu am voie să…

Gideon fu luat complet prin surprindere. Într-o clipă se afla în picioare în faţa lui Meredith, iar în clipa următoare, Rhys îl izbi de perete. Şi întrucât o singură dată nu era de ajuns, Rhys îl prinse cu mâinile de cămaşă, îl trase dinspre perete şi îl izbi din nou.

Ceilalţi din tavernă săriră din scaune şi se refugiară spre marginea încăperii.

Rhys îl ţintui pe Gideon la perete cu o mână, se lăsă pe spate şi lansă o lovitură cu cealaltă. În ultima secundă, Gideon reuşi să se răsucească în strânsoarea lui, iar lovitura îi atinse razant umărul după care ricoşă în perete, în loc să-i rupă gâtul instantaneu. Îşi propti antebraţul în gâtul lui Rhys şi îl lovi cu cizma în burtă, îndepărtându-l. Cu celălalt braţ, se întinse după pistol.

Rhys ajunse însă primul la armă.

— Fără arme, spuse el, smulgând pistolul de la brâul lui Gideon şi aruncându-l deoparte. Doar cu pumnii.

Pistolul alunecă pe duşumea şi se opri la picioarele Corei.

Cu o mişcare rapidă, Gideon îl lovi pe Rhys cu piciorul în genunchi – genunchiul stâng rănit, pe care-l expunea întotdeauna. Lovitura îl făcu pe Rhys să se retragă puţin, ceea ce îi oferit lui Gideon un moment de respiro şi timp de reacţie.

Atac!

Se întinse într-o parte şi apucă un sfeşnic de pe poliţă.

— Nu! strigă Meredith.

Gideon îşi înfăşură degetele în jurul barei groase de alamă, chiar în momentul în care Rhys se trase în spate, pregătindu-se pentru o nouă lovitură cu pumnul. Amândoi atacară în acelaşi timp. Rhys îl pocni primul pe Gideon în falcă, alterând unghiul de coborâre a sfeşnicului, dar nu şi viteza acestuia. Obiectul se izbi de spatele lui Rhys cu o bufnitură surdă. Ambii urlară de durere, îndepărtându-se pentru o clipă.

Dar nu pentru mult timp.

Cu un strigăt de luptă nedesluşit, Gideon atacă din nou.

Rhys se feri, iar sfeşnicul lovi masa, străpungând adânc tăblia, în vreme ce Gideon se chinuia să îşi recupereze arma dintr-o grămadă de aşchii, Rhys apucă un scaun şi îl azvârli cu putere. Acesta îl lovi pe Gideon în cap şi se făcu ţăndări.

— Nenorocitule!

Gideon lăsă sfeşnicul şi îşi aplecă umărul în faţă, atacându-l cu toată forţa pe Rhys.

Deşi Rhys era mai voluminos, fu prins pe picior greşit. Se poticni în spate când Gideon îl îmbrânci, şi amândoi măturară suprafaţa încăperii, aterizând pe tejghea, cu un zgomot puternic de sticle sparte şi lemn rupt.

Meredith îşi acoperi gura cu mâinile. Doamne, Dumnezeule! Aveau să distrugă complet taverna.

În caz că Rhys simţea vreunul dintre pumnii pe care-i încasa de la Gideon în piept şi în stomac, nu lăsa să se vadă acest lucru, în schimb, îl apucă pe Gideon de cămaşă şi îl ridică puţin spre stânga, izbindu-i corpul de tejghea şi trântindu-l pe spate. În câteva secunde, Rhys se urcă deasupra lui, încălecându-i coapsele ca să-l ţină imobilizat la orizontală şi începu să i care pumni cu nemiluita.

— Încetaţi! strigă Meredith. Rhys, Gideon! Pentru

numele lui Dumnezeu, opriţi-vă!

Dar niciunul dintre ei nu-i ascultă rugăminţile.

Gideon îşi întinse mâinile, ca să-l apuce pe Rhys de gât. Îşi orientă coatele în faţă, împingând, până când îl izbi pe Rhys cu capul de rândurile de pahare suspendate. În toiul încăierării, o ploaie de cioburi mărunte începu să cadă peste ambii, urmată de picături roşii de sânge. Al cui sânge? Meredith nu îşi dădea seama.

După ce ploaia de cioburi se opri, imaginea rămăsese aproape neschimbată. Gideon întins pe spate pe bar; Rhys aplecat deasupra lui. Gideon cu degetele strânse în jurul beregatei lui Rhys, sufocându-l. În tot acest timp, Rhys căra lovitură după lovitură în coastele lui Gideon. Meredith auzi un pârâit care îi întoarse stomacul pe dos.

Of, Doamne! Lupta nu avea să se oprească decât atunci când unul din ei avea să rămână lat, inconştient. Sau mort.

Cora vru să se arunce spre cei doi, dar Meredith a apucă de braţ şi o trase înapoi. Nu avea cum să-i oprească. Oricine încerca să intervină, avea să fie probabil rănit sau chiar ucis.

— *Mori,* mugi Gideon strângându-şi şi mai tare degetele în jurul gâtului lui Rhys.

Drept răspuns, Rhys îi scuipă doar două cuvinte:

— *Obligă-mă!*

Faţa lui Rhys căpătă o nuanţă înspăimântătoare de roşu, dar Meredith îşi dădu seama că forţa lui Gideon slăbea. Cu o expresie aproape plină de regrete, Rhys îşi ridică pumnul şi îl lovi o ultimă dată în falcă pe Gideon. Din gura acestuia ţâşni un jet de sânge, care le stropi şi pe Meredith, şi pe Cora. Cora ţipă. Trupul lui Gideon deveni inert, mâinile căzându-i moi pe bar.

Un dinte se rostogoli pe duşumea şi ricoşă din lespezile de piatră.

Dar Rhys continuă să îl lovească.

— Ridică-te! *Trosc!* Asta-i tot ce poţi? *Trosc!* Ridică-te în picioare, gunoi mizerabil! Apucă trupul inert al lui Gideon de gulerul cămăşii şi începu să-l scuture, izbindu-l cu capul de bar. Trezeşte-te, nenorocitule, şi încearcă din nou să mă omori!

Îi dădu drumul cămăşii lui Gideon, iar capul acestuia căzu din nou inert pe bar. Rhys rămase deasupra lui sângerând, gâfâind, transpirat. Şi poate… plângând uşor, deşi Meredith nu-şi putea da seama cu exactitate.

Chiar pe când îşi adunase suficient curaj ca să meargă la el, Rhys îşi încleştă bărbia şi îşi ridică din nou pumnul greu, pregătindu-se parcă să-i dea lovitura fatală lui Gideon. Toţi cei din încăpere îşi ţinură respiraţia.

— Nu! strigă Cora.

— Rhys, nu face asta, spuse Meredith.

Din spatele celor două femei, un bărbat îşi croi drum prin mulţime şi se grăbi să îl apuce pe Rhys de braţ. Meredith îşi dădu seama că era prietenul lui Rhys şi sponsorul Corei. Domnul Julian Bellamy. Nu îşi închipuise niciodată că avea să se bucure atât de mult să-l revadă.

— Păstrează-ţi forţele, spuse Bellamy, respirând sacadat şi folosindu-şi toată puterea ca să controleze furia lui Rhys. Păstrează-ţi forţele pentru cel care merită furia ta. L-am găsit.

După un moment lung şi încordat, Rhys îşi coborî braţul, eliberându-l din strânsoarea lui Bellamy. Se holbă doar spre trupul fără simţire al lui Gideon, ca şi cum nici măcar nu l-ar fi recunoscut. Privirea îi rătăci apoi spre barul distrus, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama cum ajunsese acolo.

— Rhys, îndrăzni Meredith…

El îi aruncă o privi rece, indiferentă. Înghiţi în sec şi îşi şterse fruntea cu mâneca. Materialul se acoperi imediat de murdărie, transpiraţie şi sânge.

— Ai vrut să mă vezi furios, spuse el, scuipând sânge într-o parte. Eşti fericită acum?

Pe Meredith o înecă plânsul.

— Aşadar, eşti furios. Grozav! Nici că puteai alege un moment mai potrivit!

Domnul Bellamy îl apucă pe Rhys de cămaşă, ca să-i capteze atenţia.

— Păstrează-ţi furia. L-am găsit! Pe cel care l-a ucis pe Leo!

Capitolul 23

Se lăsă o linişte adâncă. Toată lumea, inclusiv Meredith, înmărmuri când văzu măcelul şi distrugerea din jurul lor. Taverna văzuse mai multe încăierări, însă niciodată aşa ceva. Nimeni nu ştia ce avea să urmeze.

Detensionând atmosfera, domnul Bellamy îl bătu uşor pe umăr pe Rhys.

— Haide, Ashworth, zise el cu blândeţe, haide să plecăm de-aici.

După o clipă de pauză, Rhys încuviinţă din cap. Sări peste bar, aterizând pe podea cu o bufnitură.

Bellamy se uită la Rhys, strâmbând din nas la vederea sângelui şi a murdăriei.

— Ai pe undeva vreun costum curat?

Rhys îşi atinse uşor buza care-i sângera.

— La mine acasă, sus.

— Atunci acolo mergem. Bellamy înclină din cap spre Meredith. Doamnă Maddox, mereu o plăcere să vă văd.

Meredith aproape că-l îmbrăţişă, de recunoscătoare ce era. Nimeni din sat n-ar fi putut nici să oprească scena, nici să-l aducă pe Rhys cu picioarele pe pământ.

Bellamy se întoarse întrebător către Cora.

— Te simţi bine?

Fata încuviinţă din cap.

— Ai grijă să nu mai fugi. Când plecăm, o să vii cu noi.

Meredith încercă să-l privească pe Rhys în ochi, însă acesta se feri.

— Rhys, zise ea, apucându-l de braţ, uită-te la mine. Eşti rănit?

— Ce-ţi pasă?

— Sigur că-mi pasă.

— Să nu-ţi pese. Nu vreau să-ţi pese. Se îndepărtă de atingerea ei. Nu suport să fiu lângă tine acum.

Când plecară bărbaţii, câinii se luară după ei cu paşi mărunţi. Meredith rămase în urmă. Se uită la dezastrul din jurul ei şi se întrebă ce era mai distrus: localul sau sufletul ei?

Cora se duse repede lângă Gideon. După câteva secunde, acesta începu să mormăie înjurături şi să se chircească sus pe bar, drept dovadă că Rhys nu-l ucisese.

Preţ de un minut, spumegând de furie, Meredith se gândi să-l termine ea pe Gideon. Dar firea ei practică avu câştig de cauză: nu voia astfel de încurcături în localul ei şi nicio asemenea vină în sufletul ei. Gideon pur şi simplu nu merita. În schimb, voia ca el să nu mai sângereze pe barul ei. Se duse după trusa cu bandaje şi medicamente, dar când luă cutia cea mică din bucătărie, Cora o apucă de mâini.

— Am eu grijă de el, zise fata apăsat, iar în glasul ei nu se mai simţea nici urmă de fetiţă, ci o hotărâre de femeie. Harold şi Laurence stăteau în spatele ei, suflecându-şi mânecile. Îl ducem sus, într-una din camerele de oaspeţi, adăugă ea.

Meredith aprobă din cap, amorţită.

— Eu rămân să strâng pe-aici.

După ce-i scoase pe toţi afară, zăvori uşa. Mătură singură fiecare ciob de sticlă şi fiecare aşchie de lemn. Spălă cu cârpa sângele de pe tejghea şi adună tot nisipul dintre dale. Îndreptă mobila care mai rămăsese întreagă şi

puse înapoi pe poliţă suportul de lumânări din alamă.

La vremea prânzului, se duse sus să se spele şi să-şi schimbe rochia, după care pregăti o masă simplă, de familie: pâine, brânză şi cârnaţi. Îi chemă pe tatăl ei şi pe Darryl de la grajduri. Caii şi căruţa domnului Bellamy erau încă acolo, însă nici ţipenie de stăpânul lor. Sau de Rhys.

După ce bărbaţii mâncară, Meredith pregăti o tavă şi o duse sus.

— Am adus nişte ceai şi supă, spuse ea, împingând uşa cu piciorul. Iar pentru tine, Cora, mâncare solidă.

Gideon stătea culcat pe spate, purtând încă pantalonii şi cizmele, fiind însă cu pieptul gol. Cora stătea pe un scaun lângă el, ţinându-i o cataplasmă pe o parte a feţei.

— Doarme, zise ea. I-am dat laudanum pentru dureri.

Meredith puse tava pe o măsuţă de lângă ea. Apoi traversă încăperea, se aplecă peste umărul Corei şi se întinse să ridice cataplasma de pe faţa lui Gideon. Pentru numele lui Dumnezeu! Falca, obrazul şi sprânceana îi formau toate, la un loc, o rană uriaşă şi umflată. Vreo săptămână nu avea să mai vadă lumina zilei cu ochiul acela.

— Păi, ai cam meritat-o, Gideon, zise ea încet, deşi ştia că el n-o auzea.

— Lucrurile nu s-au întâmplat aşa cum credeţi dumneavoastră, spuse Cora, dându-i la o parte lui Gideon părul de pe frunte. Noi doi, azi-noapte…

— Chiar şi-aşa. A căutat-o cu lumânarea.

Încă din seara aceea, când Rhys venise din mlaştină, împleticindu-se în han, cu o rană adâncă la cap.

Meredith rămase lângă bolnav, până când se odihni Cora, după care pregăti cina. Şi după ce termină de strâns şi de spălat, se aşeză la barul ei zgâriat şi crestat şi-şi turnă un pahar mare de vin. Apoi încă unul. Pe tejghea zăcea un ziar împăturit. Nu se atinse de el, fiindcă nu avea cum să-i spună ce voia ea să ştie astăzi.

*

Aproape de miezul nopţii se auzi cu un ciocănit în uşa dormitorului ei. Meredith îşi aruncă un şal pe umeri, se duse la uşă, trase zăvorul şi crăpă uşa.

În prag stătea Rhys, îmbrăcat cu o cămaşă curată şi pantaloni de călărie. Tăieturile fine de pe frunte îi fuseseră curăţate şi îngrijite.

— Plec în zori, zise el.

Meredith putu doar să clipească.

— E vorba de criminal. Bellamy crede că l-a găsit pe bărbatul care era cu Leo în seara în care a fost atacat. Îl cheamă Faraday. Se ascunde în Cornwall. Bellamy vorbeşte cu Cora chiar acum. O să vină şi ea, ca să-i confirme identitatea.

— Şi de ce trebuie să te duci şi tu?

Rhys ridică din sprâncene.

— Nu-i clar? Eu sunt ăla cu muşchii. În caz că n-o să coopereze, rolul meu va fi să smulg adevărul de la el. Iar apoi o să facem dreptate.

— Înţeleg.

— Da, înţelegi. Aşa cum au înţeles cu toţii azi-dimineaţă. Cu asta mă ocup. În ochi îi licări dispreţul de sine. Adăugă, apoi, răguşit: Cum e Myles? O să…?

— O să supravieţuiască. Are dureri, dar o să supravieţuiască.

Faţa îi rămase mohorâtă, dar colţurile gurii i se înmuiară de uşurare. Meredith adăugă:

— A meritat-o, pentru ce i-a făcut Corei.

La pomenirea fetei, Rhys tresări din nou.

— Se afla sub protecţia mea. N-ar fi trebuit s-o las singură deloc. Îşi drese glasul şi se scutură uşor: Am descărcat marfa de la Bath şi mi-am strâns lucrurile din căsuţă. Şi am adus înapoi câinii.

Meredith îşi coborî privirea. Două perechi de ochi căprui, parcă înlăcrimaţi, o priveau cu jale. Iar unul dintre câini scheună.

— O să le fie dor de tine, zise ea.

— Şi mie de ei.

Meredith deschise uşa larg, iar câinii se repeziră înăuntru, băgându-se unul într-altul în fuga lor spre vatră. Ţinu uşa deschisă, drept invitaţie, chiar şi după ce se aşezară câinii.

Îşi lăsă şalul să-i alunece de pe un umăr.

— Mai sunt ore bune până în zori… Nu avea pic de ruşine, ştia. Dar ce naiba? La ce folos să fie mândră? Dacă tot avea să plece pentru totdeauna, măcar să aibă parte de o ultimă noapte cu el.

— Nu, spuse el, iar maxilarul i se încordă. Nu mă invita înăuntru. Fiindcă ştii că nu pot refuza. Şi doar te-aş folosi. Aşa cum l-am folosit şi pe Myles azi-dimineaţă. Sunt furios ca dracu', iar tu ai fi doar o altă persoană fără nume pe care aş nimici-o. Te-aş poseda tare şi repede, până ai uita de tine. De mine… înghiţi cu greu. Te-aş folosi doar…

Doamne, Dumnezeule! Dacă voia cumva s-o descurajeze, obţinea exact efectul contrar. Meredith îşi strânse picioarele, în timp ce între coapse o cuprinse o înfierbântam umedă. Niciodată nu se stârnise atât de repede. El îi descrisese exact lucrul după care tânjea ea: o ultimă partidă în forţă, repede, de neuitat.

Îl privi cu curaj în ochi şi deschise uşa şi mai larg.

— Ne-am folosi unul pe celălalt…

Fu îndeajuns.

Meredith nici nu apucă să tragă aer în piept, că el şi intră, o luă în braţe şi trânti uşa în urmă, lipind-o strâns de ea. Meredith era ţintuită între uşa tare de stejar din spatele ei şi zidul şi mai tare de muşchi înfierbântaţi din faţa ei, dar nu se simţise nicicând prizonieră într-un mod mai desăvârşit şi mai delicios ca atunci.

Rhys îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul şoldurilor ei. O ridică, apăsând-o de uşă. Lăsându-şi şalul să cadă pe podea, ea trase frenetic în sus poalele cămăşii de noapte, ridicând-o până la talie, ca să-şi poată înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui. Încrucişându-şi gleznele, îi trase pelvisul înspre ea. Gemură amândoi când creasta tare a erecţiei lui se frecă de sexul ei dezgolit. Ea era deja incredibil de umedă pentru el, iar el incredibil de tare. Nu mai era nevoie de preludiu.

Rhys o ţinu sus cu unul din braţe, în timp ce cu mâna liberă îşi desfăcu pantalonii. O pătrunse cu o mişcare brutală, împingându-i spatele în uşă. Ea gâfâi, iar el se împinse din nou, dându-i tot ce-i promisese. O izbi bine, tare, într-o poftă trupească în care uită de toate.

O muşcă de umăr, iar ea îi zgârie gâtul cu unghiile. El îi răspunse cu o înjurătură mârâită, descătuşată, pe care n-o mai auzise niciodată într-un dormitor, însă care o stârni într-un mod sălbatic. Imediat ce plăcerea urcă şi se cuibări în sexul ei, membrele i se înmuiară. Tot corpul îi era sprijinit numai de forţa lui, în timp ce el o pătrundea încă o dată şi încă o dată. Ea părea că nu mai are oase şi că încearcă doar să se menţină la suprafaţă, deasupra mării violente, pline de vârtejuri, a poftelor trupeşti.

— Rhys. Îşi trecu degetele prin părul lui scurt. Da.

Şi apoi el se opri, rămânând nemişcat, adânc, în ea, gâfâind pe curbura gâtului ei.

Şoldurile i se strânseră de dorinţă. Doamne, era atât de aproape! Oare voia s-o tortureze?

— Nu pot să fac aşa ceva, zise el, trăgând aer în piept.

— Cum adică? întrebă ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui, iar muşchii intimi i se încordară şi ei, făcându-l să geamă de plăcere.

— Pur şi simplu nu pot. Nu aşa, gâfâi el pe gâtul ei. Blestemaţii ăştia de câini îmi rod cizmele.

Meredith gemu, îşi întoarse şi îşi lungi gâtul să vadă. Aşa era: cei doi câini stăteau la picioarele lui, trăgând cu dinţii de ciucurii cizmelor, acolo unde aceştia atingeau tivul cămăşii ei.

Nu se putu stăpâni şi pufni în râs. Iar după o clipă se porni şi el, chicotind pe înfundate pe gâtul ei.

Apoi îşi săltă capul şi-o privi în ochi. Şi preţ de-o clipă rămaseră aşa, cu trupurile unite, respirând greu, râzând cu ochii şi vorbind fără cuvinte.

O dulceaţă de nestăvilit înflori în inima lui Meredith, umplându-i sufletul şi răspândindu-se până în membre. Începuseră într-o stare de furie frenetică şi de disperare, însă nu avură nevoie decât de un minut de contact piele pe piele, pentru ca normalitatea benefică să iasă învingătoare. Era cum spusese el de la bun început. Era atât de firesc să fie împreună…

Cu mâinile tremurânde, îi atinse părul. Ochii lui luciră de afecţiune şi de vulnerabilitate, iar ea avu senzaţia că arătau aşa fiindcă reflectau emoţia ei.

Rhys înghiţi cu greu, iar ea îi cuprinse faţa cu palmele.

— Ah, Rhys.

„Te iubesc”, îşi zise în gând. „Sunt îndrăgostită fără scăpare de tine, iar tu vrei să mă părăseşti în zori.”

— Nu-mi spune, zise el. Ştiu.

În continuare tare şi implântat adânc în ea, o prinse de partea de jos a spatelui cu palmele şi o ridică de la uşă. Se întoarse, se duse spre pat şi o aşeză uşor pe saltea, fără să iasă din ea. Apoi se lăsă pe ea, cu tot cu cizme. Câinii, privaţi de amuzament, se întoarseră pe preşul de la vatră.

Ea stătea acum pe pat, înconjurată complet de forţa lui şi ferită de frig. Niciodată nu-i fusese însă atât de frică, de frig şi nu se simţise atât de singură. El îi trase tivul cămăşii de noapte, ridicându-i-o până la mijloc.

— Dă-ţi-o jos. Vreau să te văd. Simt nevoia să te văd…

O ultimă dată.

Cuvintele acelea nespuse îi făcură pielea de găină. Însă chiar dacă tremura, îşi desfăcu cămaşa şi şi-o trase peste cap, aruncând-o deoparte. Pe urmă îi dădu lui jos cămaşa, în timp ce el începu să se mişte din nou înăuntrul ei. Însă acum încet. Cu blândeţe.

Trecându-şi greutatea de pe un braţ pe altul, Rhys o ajută să-i tragă complet peste cap cămaşa. Acum erau amândoi cât se putea de goi, fără să se despartă, şi niciunul din ei nu dădea semne că ar fi vrut să o facă.

Sprijinindu-se pe un cot, îşi trecu mâna liberă peste sânul ei.

— Eşti atât de al naibii de frumoasă! şopti el întretăiat, răguşit de o dorinţă arzătoare. Atât de frumoasă! Îşi îndoi coapsa şi alunecă adânc în pântecul ei. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot visa că vei fi a mea.

— Dar sunt, zise ea şi-i cuprinse obrajii. Sunt *a ta.* Cu trupul, cu sufletul… Te iub…

— Nu o spune, o întrerupse el şi o sărută încet. N-aş putea îndura.

Când zvâcni din nou înlăuntrul ei, ea nu mai avu aer să vorbească. În schimb, îl sărută apăsat pe gură, pe obraji, pe gât, pe ureche… pe toate părţile din el la care putea ajunge.

El o prinse de braţe şi o ţintui de saltea, ridicându-se şi mişcându-se încontinuu. Meredith nu voia să se sfârşească vreodată. „Te rog, să nu fie asta ultima oară.” Făcu eforturi să nu atingă punctul culminant. Dacă o lăsa nesatisfăcută, se gândi ea, orgoliul lui masculin pur şi simplu nu l-ar fi lăsat să plece.

Însă Rhys o copleşea: era prea mare, prea încrâncenat, prea tandru, prea sălbatic. Nu-i putea rezista. Niciodată nu putuse. O purtă până la punctul culminant strălucitor, care o lăsă fără suflare, după care scoase la rândul lui un mormăit sălbatic, desfătându-se şi el cu ea.

Când se prăbuşi peste ea, epuizat şi gâfâind, ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi-l ţinu strâns.

— Rămâi, şopti ea, pipăindu-i cu limba pielea sărată. Nu pleca, te rog.

— Trebuie. Ieşi din corpul ei şi se aşeză pe marginea patului, încheindu-se la pantaloni. Trebuie să rezolv treaba asta cu Faraday. Cu asta mă ocup eu.

— Nu. Meredith se ridică în fund, adunând aşternuturile în jurul ei. Tu nu te ocupi cu aşa ceva.

El se întinse după cămaşă.

— M-ai văzut azi-dimineaţă. Tot satul m-a văzut. Aşa mi-am petrecut cam toată viaţa, Meredith. Luptându-mă, încăierându-mă, distrugând lucruri. Am crezut că în sfârşit o să mă domolesc, dar… îi aruncă o privire aspră, neclintită. L-aş fi omorât.

— Poate. Dar Gideon a încercat primul să te omoare pe tine. Cu Faraday ăsta nu-i acelaşi lucru.

— E un criminal.

— N-ai de unde să ştii asta. Din ce povesteşte Cora, ar fi putut să fie doar o victimă nevinovată, exact ca prietenul tău, Leo.

— Nu e treaba mea să stabilesc dacă e vinovat sau nu. Apoi îşi luă cămaşa albă şi şi-o trase peste cap. Treaba mea e să lovesc primul, după care Bellamy o să pună întrebările.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Nu vei face aşa ceva. Îi ţinu o mânecă, pentru ca el să-şi poată băga mâna. Toate bătăile şi încăierările din timpul vieţii tale, toate au avut ceva în comun. Toate au fost lupte drepte, echilibrate, cu adversari care şi-au căutat-o cu lumânarea. Tu, Rhys, n-ai fost niciodată un bătăuş. Tocmai de-asta am fost atât de atrasă de tine încă de când eram fetiţă.

— Pe când erai fetiţă, nici măcar nu te băgăm în seamă, zise el batjocoritor.

— Întocmai. Îi netezi cămaşa la spate, întinzându-i-o

pe muşchii încordaţi. Îţi dai seama că e un lucru uimitor? Oricare alt tânăr, în locul tău, ar fi *căutat* o ţintă ca mine. Eram mică, ciudată şi enervantă. Aş fi fost atât de uşor de chinuit. Băieţii de la grajduri mă tachinau mereu când tata nu era de faţă. Erau atât de obişnuiţi să fie luaţi peste picior de şefii lor, încât căutau pe cineva de care să se ia, la rândul lor. Aşa se simţeau importanţi, simţeau că deţin controlul. În schimb, tu – îl mângâie uşor pe spate –, dintre toţi flăcăii, aveai toate motivele să-mi faci viaţa un calvar, dar n-ai făcut-o. Pe tata 1 ai respectat. Erai bun cu grăjdarii. Îţi plăceau caii. Şi m-ai lăsat în pace. Făcu o pauză şi-şi duse mâna la părul lui. Poate zici că era un lucru prostesc, dar… te-am iubit pentru asta.

El înjură uşor şi îşi cuprinse genunchii, lăsându-şi capul să-i cadă în mâini.

— Nu mă crezi? Încă te iubesc, Rhys. Mai mult ca niciodată.

— Ştiu. Ştiu. Dar nu ştiu ce-i cu mine. Îşi frecă faţa cu o mână, apoi îşi propti bărbia în palmă. Zici că mă iubeşti. În sinea mea ştiu că asta ar trebui să îndrepte lucrurile. Se uită la ea. Nu-i aşa? Adică, ăsta e singurul lucru pe care am aşteptat toată viaţa să-l aud. Iar acum, că mi-ai şoptit acele două cuvinte, ar trebui să-mi dispară mânia, să nu mai sufăr, să apară curcubeie dintre nori şi să aud un cor de îngeri. Ochii îi luceau de emoţie în timp ce îşi trecu vârful degetelor peste bărbia ei. Şi în pofida oricăror lucruri, femeia asta frumoasă, deşteaptă şi puternică mă iubeşte. Ar trebui deja ca viaţa mea să fie ordine.

— Dar nu e, spuse ea.

El scutură din cap şi îşi retrase mâna.

— Nu e. Îmi tot spui că mă iubeşti. Şi asta mă străpunge din ce în ce mai adânc de fiecare dată. Mă doare, Merry. Nu înţeleg de ce, dar mă doare ca naiba. Cuvintele alea… mă fac să-mi doresc să izbesc ceva, să-mi dau drumul la mânie. Înjură din nou, strângându-şi pumnii. Ceva

nu-i în regulă cu mine. Prea multe nu-s în regulă la mine.

— Parţial, e şi vina mea. N-ai cum să mă ierţi.

— Nu ţine de vină sau de iertare. E vorba de plăcerea de a distruge. Nu pot risca să te rănesc. Oftă aspru şi se ridică în picioare. Ar trebui să plec.

Din pat, Meredith se întinse şi-l luă de mână.

— Mai stai; încă nu s-a luminat. Dacă e prea dureros pentru tine, nu trebuie să vorbim.

— Ba da. Trebuie să vorbim. Se întoarse şi se ghemui lângă saltea. Privirea îi era îngândurată în timp ce îşi plimba degetele peste nodul format de mâinile lor împreunate. Ceva bun tot am făcut aici, cred eu. Casa e a tatălui tău, să facă orice doreşte cu ea. O să am grijă să i se dea din nou pensia. Bărbaţii vor termina hanul, iar tu o să ai caii de poştalion, promit. Şi o să-ţi plătesc şi pentru stricăciunile aduse cârciumii.

— Nu-mi fac griji pentru han, prostuţule. Ci pentru tine. Apoi, cu voce spartă: *Rhys.* Nu te mai purta ca şi când acesta ar fi sfârşitul. Nu poţi să-mi faci una ca asta acum. Ce s-a întâmplat cu toată vorbăria aia despre destin? Cum că eu aş fi destinul tău şi tu al meu?

Rhys o sărută apăsat pe încheieturile degetelor, apoi îşi sprijini fruntea pe mâinile lor împreunate.

— Îţi jur: dacă o femeie m-ar putea îndrepta, dacă m-ar putea face un om întreg, doar tu ai fi aceea. Dar sunt frânt prea tare, Merry. E prea târziu pentru mine. Doamne, mi-ar plăcea să nu fie aşa, dar…

— Nu vorbi astfel, nu…

El îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Uneori, pur şi simplu, nu e dat să fie.

Capitolul 24

— Credeam că ţinutul tău natal e neplăcut, spuse Bellamy, mijind ochii prin fereastra trăsurii. Comparativ cu asta, e chiar vesel. O fi numai coincidenţă, Ashworth, sau chiar te urmează o ceaţă deprimantă oriunde te duci?

Rhys nu răspunse. Puţin îi păsa de ceaţă. Se simţea ca şi când în piept îi huruia un nor cu tunete. Inima îi fierbea de simţiri adânci, violente, învălmăşite. Durere, confuzie, mânie. Şi chiar dacă plecase numai de o jumătate de zi, deja îi era atât de dor de Meredith, încât de-abia respira. Însă trebuia să se distanţeze de ea; nu putea s-o lase să fie prinsă în vârtej.

Îşi trecu absent limba peste o tăietură din interiorul buzei de sus. Gustul sărat al sângelui îl făcu să se concentreze. Gustul de cupru îi dădea o senzaţie ciudată, ce aducea a nostalgie. Tot aşa cum încăierarea de ieri cu Myles îi clarificase anumite lucruri, împărţea şi încasa lovituri. Iată ce făcea el; şi o făcea foarte bine. În fond, aşa fusese crescut. Era moştenire de familie.

— Povesteşte-mi despre Faraday. E masiv? întrebă Rhys, plin de speranţă. Nu-i plăcea să pocnească oameni mici de statură.

Bellamy ridică din umeri.

— E cam de-o statură cu mine, după cum a zis şi Cora.

Rhys ridică din sprânceană şi îşi studie tovarăşul cu interes. Cu o privire stânjenită, Bellamy se retrase defensiv pe banchetă.

— Atunci e în regulă, spuse Rhys.

— Bun, spuse Bellamy şi se trase de manşetă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de câteva luni. Prima dată am crezut că Morland a aranjat crima. Voia jetoanele de la Clubul Armăsarilor, şi era în încăperea în care jucam cărţi, în seara în care eu şi Leo ne făceam planuri să mergem la meciul de box.

— Dar Morland n-a avut nimic de-a face cu asta, se

încruntă Rhys. Crezuse că lămuriseră treaba asta în Gloucestershire.

— Acum ştiu şi eu. Şi atunci mi-am dat seama: pentru fiecare jeton pe care-l strângea Morland, undeva, exista un fost membru mânios al Clubului. Aşa că am mers pe la fiecare, întrebându-i unde erau în noaptea crimei. La început, am sărit peste Faraday, fiindcă toată lumea părea să ştie că plecase din oraş cu câteva zile înainte. Până şi personalul din casa lui mi-a confirmat asta.

— Dar, de fapt, nu plecase.

— Nu. Şi ştia de meciul de box. În seara aceea, Morland i-a câştigat jetonul. Ne-am uitat la ei cum joacă. După ce Faraday a pierdut, Leo, care ştii că era cinstit de felul lui, a dat mâna cu Morland şi l-a felicitat pentru jocul bun pe care-l făcuse. Faraday s-a prefăcut bine, dar am văzut că era furios. Când ne-a anunţat că vrea să plece imediat la ţară, am bănuit că nu mai are bani. Nu ne-am îndoit de asta. În sfârşit, la a treia tură de întrebări, unul dintre lachei mi-a spus adevărul: Peter Faraday a plecat din oraş doar la două zile după moartea lui Leo. Înjură, apoi adăugă: El trebuie să fi fost.

— Să sperăm că o să-l identifice cu precizie Cora.

Fata era întinsă pe bancheta din faţa lor, dormind adânc. Cel puţin, Rhys se gândi că asta făcea, fiindcă nu cunoştea nicio femeie care s-ar fi afişat de bunăvoie cu gura larg deschisă în faţa a doi domni. Somnul acesta adânc venea după ce fata *se prefăcuse* că moţăie de la ieşirea din Devonshire şi până trecură de Bodmin Moor. Nu-l mai privise în ochi de când plecaseră de la hanul Three Hounds. Îi era din nou frică de el, iar Rhys o înţelegea.

Probabil că tot satul se temea iarăşi de el. Nu reuşea să uite cum îşi ridicase privirea de la faţa însângerată a lui Gideon Myles şi văzuse barul distrus, dar şi pe locuitorii din Buckleigh-in-the-Moor, strânşi toţi laolaltă, uitându-se lung la el, îngroziţi.

Şi acolo, în mijlocul tuturor, Meredith a lui cea minunată… cu faţa albă ca varul şi stropită de sânge. Amintirea îi întoarse stomacul pe dos şi îi făcu capul să-i pulseze de durere. În toată viaţa lui nenorocită nu se simţise mai monstruos ca atunci.

— Uite soarele, spuse Bellamy. Slavă Domnului!

Rhys se aplecă peste acesta şi se uită pe furiş pe geam. Cornwall era un loc singuratic, însă, la fel ca Devonshire, avea o frumuseţe aspră. Pe când cotiră, se ridică şi ceaţa. Întrezări nişte petice de pământ, ca nişte degete lungi, verzi, care se întindeau înspre o mare albastră strălucitoare. Golfuleţele dintre ele erau întunecate, cu stânci ca un fagure de miere. Parcă se clătinau pe marginea lumii, în timp ce trăsura aluneca pe drumul de coastă, chiar deasupra valurilor care se spărgeau de ţărm.

— Ce căutăm mai exact? întrebă el.

— Potrivit surselor mele, casa e cocoţată deasupra unui golfuleţ stâncos.

— Nu ţi s-a spus ceva mai concret? S-ar părea că sunt multe golfuleţe stâncoase pe-aici.

— O să ne dăm seama când ajungem acolo, zise Bellamy încrezător. La ultima oprire, fermierul de-acolo mi-a zis că e singura casă pe o distanţă de câţiva kilometri.

Trăsura se înclină la o altă curbă strânsă, iar Rhys se ţinu de marginea banchetei să nu alunece în poala lui Bellamy. Nu i-ar fi făcut plăcere deloc.

— Ia zi-mi şi mie, spuse el după un minut, chiar crezi că individul ăsta, Peter Faraday, l-a ademenit pe Leo pe o alee *ştiind* foarte bine că aveau să fie atacaţi? Că asta însemna să-l ducă la pieire?

— Posibil.

— De ce să fi făcut una ca asta?

Bellamy scrâşni din dinţi.

— De-aia am plecat în călătoria asta, nu? Ca să aflăm.

— Păi, dacă stă în picioare teoria ta, spuse Rhys uitându-se la drum, de unde ştii că nu suntem şi noi acum ademeniţi într-o capcană?

— N-am de unde să ştiu. Şi bătu cu degetele pe sticla geamului. O să fim vigilenţi.

În faţa ochilor li se ivi o casă, care ieşea din ceaţă de parcă ar fi plutit pe propriul nor jos. Era mică, făcută din piatră şi cărămidă, concepută mai excentric. Vopseaua de pe obloane era decojită. Înăuntru nu se vedea nicio lumină şi nici fum nu ieşea din horn.

— Nu pare chiar aşa de primitoare, nu?

— Nu, încuviinţă Rhys. Şi nu pare nici aşa de locuită. Poate te-au dezinformat sursele tale.

— Nu, uită-te bine: e ascunzătoarea ideală. O scutură pe Cora, ca să o trezească. Trezeşte-te! Eu şi Ashworth o să mergem înăuntru. Tu rămâi aici. Dacă nu ieşim după tine într-o jumătate de oră, îi spui birjarului să te ducă direct înapoi.

Clipind năucă, fata se ridică în şezut. După ce se întinse leneş, se uită pe geam în timp ce se apropiau de casă.

— Oh! exclamă ea. Ce imagine înfiorătoare. Nu rămân singură în trăsură. Vreau să vin cu voi.

— Nu ştim ce-o să găsim înăuntru, spuse Rhys. Ar putea fi periculos.

— Credeam c-am venit aici ca să-l identific pe individ. Cum să o fac de-aici? Vă zic eu: n-am de gând să rămân în trăsură.

Când trăsura se opri, Bellamy se aplecă în faţă.

— Şi ce-o să faci? o întrebă Bellamy. O să fugi iar în ceaţă?

— Nu am fugit în ceaţă. Ştiu ce fac. Numai că asta a presupus toată lumea, oftă ea. Cred că m-am obişnuit să fiu considerată proastă…

— Ai prefera să fii considerată femeie uşoară?

— Nu sunt femeie uşoară! Nu mai sunt. N-am luat un şfanţ de la domnul Myles. Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum credeţi dumneavoastră. Îi aruncă o privire scurtă şi îngrozită lui Rhys. Sau cum aţi crezut dumneavoastră, milord. Gideon a fost foarte drăguţ cu mine. Se pare că avem multe în comun. Am stat de vorbă toată noaptea. Aproape.

— A, *aproape,* o îngână Bellamy. Şi acum se pare că eşti îndrăgostită de infractorul ăsta…

— Şi ce dac-aş fi? spuse Cora. Nu văd de ce-ar fi treaba dumneavoastră.

— Tot aşa cum ai fost *foarte* îndrăgostită şi de Leo, după o oră petrecută în compania lui, după care i-ai lăsat cadavrul fără vreun bănuţ înainte să mi-l abandonezi la uşă?

Buza Corei tremură.

— Nu pot să cred c-aţi spus aşa ceva. Aş fi putut să-l las pe Leo acolo, să moară pe stradă, singur, neştiut de nimeni.

Rhys oftă apăsat.

— Las-o baltă, Bellamy. Numai Dumnezeu ştie ce minciuni i-a îndrugat potaia aia ca să-i intre pe sub fustă. Nu e fată rea; atâta doar că poate fi prostită uşor…

Genele de culoarea bronzului ale Corei tremurară în timp ce fata îşi studie mâinile.

— Poate c-aşa e…

Bellamy zise cu vehemenţă:

— Eu doar…

— Te porţi ca un măgar, ştiu. Deja ne-am săturat cu toţii de asta. Să sperăm totuşi că o să-ţi treacă.

El aşa bănuia. Era clar că Bellamy încă jelea pierderea prietenului său. Şi îşi dorea cu ardoare răspunsuri, în vreme ce Cora tânjea după afecţiune. Rhys îi înţelegea pe amândoi, însă nu se pricepea nici la alinat, nici la diplomaţie. Avea la îndemână doar două metode ca să

rezolve problemele oamenilor: pumnul drept şi pumnul stâng. Ieri se ocupase de Gideon Myles. Azi voia să-l ia în primire pe Faraday.

Uşa trăsurii se deschise, şi Bellamy se prinse de marginea acoperişului ca să coboare.

— Haideţi, zise el. Amândoi.

Rhys ieşi primul, apoi îi întinse mâna Corei. Traversară un arhipelag de trepte, până la intrarea principală.

Bellamy îşi întinse bastonul şi bătu rapid în uşă.

— Hei! îl căutăm pe domnul Peter Faraday.

Niciun răspuns. După un minut de aşteptare, Bellamy bătu din nou în uşă.

— Bună ziua! Hei!

Zăvorul scârţâi. În sfârşit, cineva crăpă uşa, iar prin deschizătură văzură silueta subţire a unui servitor bătrân. Nu că ar fi avut prea multe în plus de văzut. Era destul de slab, cu părul alb ca neaua. Sărise peste un nasture de la haină, astfel că trupul îi stătea strâmb.

— Ne cerem scuze, îi zise Bellamy. Am venit de la Londra, să vorbim ceva urgent cu domnul Peter Faraday.

Bătrânul mormăi:

— Ceva urgent? în partea asta de sat nu-i nimic urgent, în afară de nevoia mea de-a ieşi noaptea la baie. În plus, nici nu-i amiază încă, aşa că domnul Faraday nu poate fi deranjat.

— Pentru Dumnezeu, omule! Nu suntem în cartierul Mayfair din Londra! Nu mai putem noi de orele de primire! Suntem aici acum şi cerem să-l vedem. Dacă nu vrei să te dai la o parte, o să te dăm noi.

Bătrânul şuieră indignat şi zise:

— Nici măcar nu mi-aţi prezentat cartea de vizită…

Oftând de nerăbdare, Bellamy se scotoci în buzunarul de la piept şi scoase două monede. Rhys o recunoscu pe una ca fiind unul dintre jetoanele de alamă de la Clubul

Armăsarilor.

— *Asta* e cartea noastră de vizită. Arată-i-o stăpânului tău. Iar în cealaltă palmă îi strecură o guinee. Asta e pentru tine.

Majordomul în vârstă ridică din sprâncenele cărunte şi închise degetele peste monede.

— Fiţi amabili şi aşteptaţi aici, domnilor.

După niciun minut, se întoarse. Îi returnă lui Bellamy numai jetonul de alamă.

— Domnul Faraday o să vă primească în salon.

Îl urmară pe majordom pe un coridor îngust, ce părea că s-ar fi strâmbat în timp. Salonul era gol, iar majordomul îi lasă din nou singuri, fără să le spună cât aveau să-şi aştepte gazda.

— Aşteaptă aici. Bellamy trase un fotoliu într-un colţ îndepărtat al încăperii şi o instală pe Cora, parţial ascunsă în spatele unui paravan micuţ, ca să nu fie observată de prima dată.

Cât despre Rhys, acesta se aşeză pe un divan zdrenţăros şi-şi puse o cizmă pe măsuţa pătrată din faţa lui.

Bellamy nu fu de acord.

— Ai stat toată ziua în trăsură, spuse el. Chiar trebuie să stai aşezat şi acum? Sarcina ta e să stai ca o matahală în colţ şi să pari ameninţător. Ameninţător, nu… comod.

Rhys îl ignoră şi îşi întinse braţul pe spatele divanului, scrutând mobilierul sărăcăcios şi colţurile pline de pânze de păianjen.

— Credeam că urmărim un filfizon spilcuit. Poate că toată averea lui stă în broderii de aur; cu siguranţă nu în mobilier.

— Se ascunde. Cum altfel ar putea un om înstărit să locuiască tocmai aici, într-o casă atât de umilă?

— Poate pentru că îi place briza mării, se auzi un glas necunoscut, dar cult.

Rhys îşi întoarse brusc privirea înspre uşă, unde

stătea Peter Faraday, se gândi el. Şi da, înţelese ce voise să spună Cora. Faraday era, într-adevăr, leit Julian Bellamy. Sau, cel puţin, semăna izbitor cu el.

Îl examină cu atenţie: Faraday avea părul castaniu-închis, nu negru ca smoala, iar ca statură era o idee mai scund ca Bellamy. Tenul, în schimb, îi era mult mai deschis la culoare. Însă, pe o alee întunecată, nu i-ar fi deosebit nimeni.

— Domnilor, zise Faraday, sprijinindu-se de tocul uşii, cărei ocazii îi datorez această plăcere? Purta o tunică simplă peste cămaşă şi pantaloni largi, iar părul închis la culoare îi era ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat ca să-i salute şi nu intenţiona să plece nicăieri, cel puţin pentru un timp.

La cum arăta, Rhys ar fi putut pune pariu că nu se dăduse jos din pat cu săptămânile.

— Crede-mă, nu e nicio plăcere în asta, spuse Bellamy. Dacă ai văzut jetonul, ştii exact de ce ne aflăm aici.

Privirea lui Faraday se ascuţi, însă rămase complet nemişcat.

— Aşa crezi?

De unde stătea, pe divan, Rhys scutură din cap.

— Dacă voi doi aveţi de gând să fiţi sfioşi, o să stăm aici toată ziua. Faraday, e casa ta; ia loc.

— O să stau în picioare, mulţumesc.

Rhys se aplecă în faţă, scrutându-l cu privirea.

— Nu pentru mult timp.

Faraday părea a fi pe punctul de-a leşina. Se cam dusese naibii planul lui de-a scoate cu pumnii adevărul de la el.

O fi fost el o brută violentă, dar pur şi simplu nu-i stătea în fire să bată invalizi. Era evident că Faraday avusese deja parte de porţia lui de bătăi. Spuse simplu:

— Stai jos. Tipul ăla bătrân care-şi zăngăne lanţurile

după el ştie să facă ceai? Fiindcă ne-am adunat aici ca să lămurim nişte chestiuni.

Bellamy îi aruncă o privire.

— În caz că te-ntrebi, nu ai reuşit deloc să fii ameninţător, şopti el.

— O, haide! Fii serios, spuse Rhys. Uită-te la el. Cu cât stă mai mult în picioare, cu atât mai palid se face. Nici măcar nu se poate mişca, la cât de ţeapăn e. Dădu din cap către Faraday. Câte oase ţi-ai rupt când tu şi Leo aţi fost atacaţi?

Bărbatul ezită.

— Şoldul. Trei coaste.

— Atâta tot?

— Încheietura de la mâna stângă. Şi-o ridică, uitându-se lung la ea. Cred că s-a fracturat puţin unul dintre oase, dar se pare că s-a sudat singur destul de bine. Am mai pierdut şi câţiva dinţi. Pe lângă astea… doar vânătăi, dar s-au estompat de mult. Îşi drese glasul, conştient de ce se întâmpla. Eu am fost cel norocos.

Rhys se uită la postura lui şi la cât era de tras la faţă şi îşi dădu seama că nu minţea. Sau, cel puţin, că nu îşi minimalizase rănile. În acel moment, Rhys se convinse de nevinovăţia lui. Dintre toţi, el ştia cel mai bine ce greu era să-ţi revii după răni atât de grave. În niciun caz nu şi le-ar fi făcut cineva de unul singur, doar ca să-şi mascheze implicarea într-o crimă.

Se ridică şi traversă încăperea. Fără un cuvânt, îşi puse o mână pe sub braţul lui Faraday şi-l ridică, mutându-i greutatea rănitului de pe tocul uşii pe umărul lui. Apoi îl conduse încet spre un scaun şi îl ajută să se aşeze.

— Mulţumesc, spuse Faraday, privindu-l amuzat pe Rhys. A fost destul de îndrăzneţ din partea ta.

— Dacă aş fi întrebat, ai fi refuzat să mă laşi să te ajut.

— Aşa este.

Rhys se întoarse la locul lui.

— Vindecarea doare mai rău ca momentul când te răneşti, să ştii. Şi eu am vreo zece oase plesnite.

— Mi-am dat seama, spuse Faraday şi îşi înclină puţin capul. Privirea i se opri pe cicatricea de pe tâmpla lui Rhys, iar apoi alunecă pe despicătura proaspătă de la buza lui. Tu trebuie să fii Ashworth, marele erou de război. Încă te baţi, din câte se vede… Mai ai dinţi în gură?

— Majoritatea.

— Asta-i bine. Giles face nişte biscuiţi grozavi. Strigă peste umăr: Giles! Când servitorul cel bătrân se ivi în uşă, Faraday îi porunci: Ceai, Giles. Şi biscuiţi. Şi nişte sendvişuri, dacă reuşeşti să le încropeşti.

— Bănuiesc că nu aveţi şi ciocolată, nu-i aşa? întrebă Cora cu speranţă, din colţul ei.

— Ah… Bună! Faraday îi zâmbi dezinvolt fetei. Parcă îmi zisese Giles şi de-o fătucă frumuşică. Am crezut că s-a ţăcănit de tot şi l-a confundat pe domnul Bellamy cu o fetişcană.

— Minunat, mormăi Bellamy. Ceai şi prăjituri! E o petrecere în toată regula.

Faraday se aşeză mai comod în scaunul lui.

— Credeam că asta îţi place cel mai mult. Aşa se vorbea mereu prin oraş.

— E potrivit că ai vorbit la trecut. În ultima vreme nu prea mă mai duc pe la petreceri.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele rănitului.

— Suntem în aceeaşi oală.

— Aşadar, ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina? întrebă Rhys. Ia-o cu începutul.

Faraday trase adânc aer în piept.

— M-am dus în East End pentru meciul de box, ca tot omul, după care s-a întâmplat să dau de Leo pe stradă. M-a strigat şi…

— Domnişoara Dunn zice altceva.

— Domnişoara Dunn? Faraday îşi împreună mâinile, cu o indiferenţă studiată. Cine e domnişoara Dunn?

Bellamy arătă spre Cora.

— Domnişoara Cora Dunn, prostituata care v-a găsit după atac. Cea căreia i-ai spus să-l ducă pe Leo la mine acasă.

— A! exclamă Faraday privind-o pe fată cu un interes sporit, îmi pare rău, draga mea. Nu te-am recunoscut. Era întuneric în noaptea aia.

— Ea spune că tu l-ai chemat pe Leo.

— Serios? Se uită la unghie şi ridică din umăr. Aşa o fi fost. Sincer, nu-mi amintesc. Şi nici nu văd de ce-ar fi important.

— Dacă ne minţi, e important, zise Bellamy cu voce scăzută, ca o ameninţare.

— Ce-ai discutat cu Leo? întrebă Rhys. Cora zice că v-a auzit certându-vă, strigând.

— Ah, da. Leo era nervos pe mine. Vă aduceţi aminte că îmi pierdusem jetonul de la Clubul Armăsarilor cu câteva zile înainte, în favoarea ducelui de Morland? Leo era supărat pe mine fiindcă pariasem pe el. Ştia că Morland umblă să le adune pe toate zece şi să desfiinţeze clubul şi mă avertizase să nu joc cu el.

— Dar ai jucat.

— Da. Cum i-am spus şi lui Leo, mă săturasem deja de clubul ăsta caraghios. Cu membri ca voi doi, nu mai era amuzant. Iar eu, unul, nici măcar nu cresc cai.

— Dar *cu ce* îţi ocupi timpul? întrebă dispreţuitor Bellamy.

— Cam cu ce ţi-l ocupi şi tu, prietene: cheltuiesc bani, când îi am. Îmi perfecţionez arta petrecerii timpului liber. Mă străduiesc să devin priceput la a nu fi bun de nimic.

— Deci, zise Rhys, dacă spre asta ţinteşti în viaţă, de ce-ai venit tocmai până aici, la marginea Angliei?

— Aveam nevoie de un loc pentru perioada de

convalescenţă. Sunt moştenitorul unchiului meu, dar deocamdată nu am nicio proprietate a mea. M-am gândit la locul ăsta. Pe vremuri, am adus aici o blondă dulce pentru o vacanţă de vară foarte plăcută. O sorbi pe Cora din priviri, într-un fel care nu-i fu pe plac lui Rhys. Chiria e mică, iar servitorii discreţi.

Giles intră în salon cu un serviciu de ceai ce zăngănea precar pe tavă. Cora preluă sarcina de a servi şi începu să-i dea fiecărui domn câte o ceaşcă plină cu băutura aburindă.

— De ce ai nevoie de discreţie? îl întrebă Rhys. Ai fost rănit într-un atac violent şi ai plecat de la faţa locului, lăsându-l pe Leo în grija unui străin. Ai plecat din oraş în secret, te-ai furişat în casa asta uitată de lume şi nici măcar o dată n-ai încercat să iei măsuri de identificare a atacatorilor sau de aducere a acestora în faţa legii. De ce?

Bellamy fornăi:

— Fiindcă ascunde ceva, fireşte.

— Mersi, dragă. După ce luă ceaşca de la Cora, Faraday sorbi prudent din ceai. Ce să ascund?

— Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi fost acum aici, nu-i aşa? zise Bellamy, începând să se agite.

— Spune-ne despre atac, îi întrerupse Rhys. Ce s-a întâmplat mai exact pe alee?

— Cum v-am zis, eu şi Leo vorbeam despre jetoane, în timp ce domnişoara Dunn aştepta după colţ. Din celălalt capăt al aleii au venit doi huligani. Am fost luaţi pe nepregătite. Înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, au şi tăbărât pe noi, cărându-ne pumni. Am dat şi noi, încercând să ne apărăm, dar bărbaţii ăia erau… mari. Şi hotărâţi.

— Ce altceva ne mai poţi spune despre ei? întrebă Rhys.

— Cora zicea că unul era chel, spuse Bellamy. Iar celălalt…

— Scoţian, aşa mi s-a părut mie, interveni fata. Sunt aproape sigură.

Rhys se aplecă spre marginea scaunului.

— I-ai recunoaşte, i-ai putea identifica dacă ar fi prinşi?

Faraday îşi duse mâinile la tâmple.

— Sincer să fiu, nu-mi aduc aminte prea multe după ce a început bătaia. Chel sau roşcat, irlandez sau scoţian, cu bot de câine sau cu şase degete... Nu-mi aduc aminte. Dacă nici pe domnişoara Dunn nu am recunoscut-o, cum să le recunosc pe brutele alea? N-am avut timp să mă uit bine la ei. Nici măcar nu au încercat să ne jefuiască înainte să ne ciomăgească.

— Păi atunci, dacă nu după bani umblau, ce voiau?

Faraday îi aruncă o privire ciudată.

— Chiar nu ştii?

Rhys şi Bellamy se uitară unul la celălalt, perplecşi.

— Să fiu al naibii! Chiar că nu ştii. Faraday se frecă la ochi câteva secunde, apoi chicoti gutural şi se întinse după un biscuit. Pe tine, domnule Bellamy. Pe tine te voiau.

Capitolul 25

Bellamy păli.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Exact ce-am spus, răspunse Faraday. Tu erai ţinta atacului. Bellamy sări de pe scaun. Ceaşca lui de ceai se sparse de podea, iar Cora se înfioră.

— Uşurel, spuse Faraday şi ridică o sprânceană către Rhys. Prietenul tău e cam impetuos, nu-i aşa?

Bellamy îşi trecu mâinile prin părul lui brunet şi începu să se plimbe agitat prin cameră. Din când în când, înjura mormăit. Faraday îl privi impasibil, apoi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Trebuie să recunoşti că are logică. Toată lumea se

aştepta ca în noaptea respectivă să fii tu cu Leo, iar noi doi semănăm al naibii de mult. Pe întuneric am fi putut fi uşor confundaţi. Brutele alea nu umblau după bani, ci după vărsare de sânge.

Rhys se încruntă.

— Chiar şi-aşa, nu poţi fi sigur…

— Leo era.

— Ce?! Bellamy se opri din măsurat încăperea în lung şi-n lat.

— A zis „Spune-i lui Julian”, zise Faraday. Clipi de câteva ori şi-şi drese glasul. Astea i-au fost ultimele cuvinte. Mi le-a spus de două ori. Clar ca lumina zilei. „Spune-i lui Julian.” De ce crezi că i-am dat adresa ta domnişoarei Dunn?

— Dumnezeule! Bellamy se lăsă cu toată greutatea pe pervaz şi-şi duse o mână la ochi. Am ştiut eu! Am ştiut eu că a murit din vina mea. Vocea i se frânse. Cum s-o mai privesc vreodată în ochi pe Lily?

Faraday zise:

— Dacă ţii la siguranţa ei, ai face bine să stai departe de ea. Este evident că e periculos să ne aflăm în preajma ta. Leo n-a ştiut niciodată cum să-şi aleagă însoţitorii. Aşa se întâmplă când deschizi un club şi laşi cam pe oricine să devină membru.

Rhys îşi măsură gazda din priviri.

— Dacă e adevărat tot ce ne-ai spus, de ce nu ai aşteptat să vină Cora înapoi? De ce nu te-ai dus cu ea la Bellamy? În schimb, ai şters-o pe furiş şi l-ai lăsat singur pe Leo.

— Are dreptate. N-are logică, spuse Bellamy.

Faraday ridică din umeri, defensiv.

— Nu ştiu… Cred că am intrat în panică.

— Şi de ce anume te-ai temut?

— De întrebări. De bănuieli. Să nu fiu găsit singur cu un bărbat mort.

— Dar dacă povestea ta e adevărată… începu Rhys.

— *Dacă,* sublinie Bellamy.

— Dacă povestea ta e adevărată, n-ai fi avut niciun motiv să te temi în cazul unei investigaţii, termină Rhys. Ca să nu mai zic – şi se uită lung la picioarele bărbatului – că te-ai dus înapoi la trăsură cu un şold rupt…

— Nu, spuse Faraday şi făcu o grimasă. M-am târât.

Răspunsul nu prea îl mulţumi pe Rhys. Omul ăsta îşi târâse un picior rupt şi vesta ţesută cu fir de aur prin şanţurile din Whitechapel, în loc să aştepte să-i sară cineva în ajutor?

Faraday observă privirea sceptică a lui Rhys.

— V-am spus, am intrat în panică. Şi… Răsuflă lent. Ştiam că o să moară. Şi n-am vrut să fiu de faţă. Pur şi simplu n-aş fi putut.

— Aşa că l-ai lăsat să moară singur, se înecă Bellamy, tuşind. Pe întuneric, pe o alee mizerabilă, cu o târfă drept companie.

Faraday îşi luă ceaşca de ceai şi se holbă în ea.

— Ştiţi ceva? Cred că ne-am întreţinut destul pe ziua de azi. Domnişoară Dunn, chipul dumitale frumos a luminat încă o dată o întâmplare foarte înnegurată. M-am simţit bine, dar acum trebuie să vă rog pe toţi să plecaţi.

— Eşti un mincinos nenorocit! bodogăni Bellamy. Nu plec nicăieri până nu ne spui adevărul. Vreau răspunsuri.

Faraday îşi ridică brusc privirea.

— V-am dat răspunsuri. Chiar multe. Haideţi că vă mai dau: Cum se numesc părinţii mei? Jason şi Emmeline Faraday. Unde am copilărit? În Yorkshire. Unde am învăţat? La Harrow şi la Cambridge. Sunt plin de răspunsuri sincere la astfel de întrebări, domnule Bellamy! Îşi aşează zgomotos ceaşca de ceai pe masă. Dar tu?

— Trecutul meu n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— O, ba da, tare mă tem că da. Şi consider că merit

să îl ştiu, de vreme ce în ultimele luni n-am făcut decât să mă vindec după rănile menite ţie.

O linişte tensionată se lăsă în încăpere. Bellamy îl bătu pe umăr pe Rhys şi-i făcu semn din cap înspre un colţ. Rhys pricepu aluzia şi se ridică de pe divan, urmându-l.

— Ce-i? zise el.

— E timpul pentru muşchi, şopti Bellamy.

Rhys clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu! Omul e deja rănit.

— Nu vezi că minte?

— Şi eu bănuiesc că nu chiar tot ce spune e adevărat.

— Zi-i cum vrei tu, dar ascunde ceva. Dac-o să-l pocneşti suficient de tare, o să-şi verse secretele.

— Poate. Rhys îi aruncă o privire rece. Şi dacă te-aş pocni pe tine, ţi le-ai vărsa şi tu pe-ale tale. Îl lăsă câteva clipe să priceapă ameninţarea, după care adăugă: N-o să-l bat. Nu sunt un bătăuş, cum mi-a reamintit cineva recent. Cineva de care îi era din ce în ce mai dor, cu fiecare minut care trecea.

— Fir-ar să fie, Ashworth! Leo…

— Leo, îi luă Rhys vorba din gură, n-ar fi vrut să-l lovesc. Sunt sigur de asta.

— Atunci îl bat eu.

— Ba nu, spuse Rhys şi îi puse o mână pe umăr. Apoi îl strânse din ce în ce mai tare, până se convinse că omul înţelese.

— Domnule Bellamy, zise Faraday, apucând mânerele fotoliului şi făcând eforturi să se ridice, te asigur că ţi-am acordat tot ajutorul pe care ţi-l puteam da. Dacă doreşti să-i găseşti pe ucigaşii lui Leo trebuie să găseşti răspunsul la o singură întrebare.

— Nu zău! spuse Bellamy. Care ar fi aia?

— Cine te vrea mort?

*

— Cine mă vrea mort? murmură în barbă Bellamy, în colţul de trăsură în care se cufundase. O întrebare şi mai bună ar fi cine *nu* mă vrea mort.

— Eu nu te vreau mort, zise Rhys. Apoi adăugă sincer: De fapt, mi-e totuna când vine vorba de existenţa ta în general.

Dinţii îi clănţăniră când trecură peste un făgaş.

— Nu erai cu o femeie în noaptea aia? întrebă el. Cu una măritată, dacă îmi amintesc bine. Am crezut că de-aia nu te-ai mai dus la meciul de box. Cum ziceai c-o cheamă?

— Camelia. Lady Camelia Hightower. Dar dacă soţul ei ar fi vrut să-i omoare amanţii, eu aş fi fost ultimul într-o coadă foarte lungă, oftă Bellamy. Nu, n-a fost el. Însă ar fi alţii.

— Alţi soţi geloşi? Sau alţi duşmani?

— Ambii. Dar ce-ţi pasă ţie?

Rhys ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Încotro ne îndreptăm?

— Eu mă duc în oraş. Vreau să dau niţel târcoale, să scormonesc un pic, să văd ce pot afla.

— Şi fata? întrebă Rhys. N-o mai pot proteja.

Şi el avea să se ducă la Londra. Să se întâlnească cu avocatul, să aranjeze cu moşia şi pensia lui George Lane. Apoi trebuia să se gândească la ce urma să facă în continuare. Poate că avea să se înroleze din nou în armată. Şi-ar fi putut răscumpăra funcţia. Sau ar fi putut să se facă mercenar, dacă voia o schimbare de ritm. Deocamdată, Anglia nu era în război cu nimeni, însă cu siguranţă exista ceva, pe undeva, care trebuia distrus. Preferabil undeva departe. Poate că, despărţit de un ocean de Meredith, i s-ar mai fi domolit durerea crâncenă din piept.

— Fiţi drăguţi şi nu discutaţi despre mine ca şi când n-aş fi de faţă, zise Cora, împreunându-şi mâinile la piept. Cred că sunt liberă să fac ce vreau, acum că l-aţi găsit pe

domnul Faraday. Iar eu, una, vreau să mă întorc la han.

— De ce vrei să te întorci acolo? întrebă Bellamy.

— Îmi place să lucrez la han. Îmi plac oamenii din sat şi ei mă plac pe mine. Eram fericită acolo.

Trăsura luă o curbă strânsă pe drum şi toţi se înclinară după ea. Bellamy zise:

— E vorba de Gideon Myles, nu-i aşa?

— Nu în totalitate, răspunse fata, roşind. Dar parţial, da.

— N-o să iasă nimic bun din toată treaba asta, să ştii. Omul e un contrabandist mărunt.

— Contrabandist sau nu, ţine la mine. Şi se uită la Rhys. Dar şi la dumneavoastră, milord, ţine cineva din Buckleigh-in-the-Moor. Nu vreţi să vă întoarceţi?

Rhys oftă şi-şi întoarse capul spre geam. Trăsura ieşise de pe drumul de coastă, aşa că zări ultima imagine cu stâncile abrupte din Cornwall, în timp ce începeau să urce uşor spre drumul principal. Gravitaţia îl trase în jos în timp ce urcară panta, iar el alunecă spre marginea banchetei aşezate cu spatele la sensul de mers, aşa că îşi propti o cizmă de bancheta opusă şi se încordă.

— Nu e vorba *dacă* vreau să mă întorc, ci despre cum e mai bine pentru toată lumea.

— Exact, zise Bellamy. Uite ce e, Cora. E lăudabil că vrei să te aşezi şi tu la casa ta, dar alege pe altcineva mai de ispravă, fiindcă un pungaş ca ăla o să-ţi aducă numai necazuri. Crede-mă, vorbesc din experienţă. Am dus o viaţă nenorocită, iar acum cineva vrea să mă omoare. N-aş vrea să încurc nicio femeie, cu atât mai puţin pe cea pe care chiar o…

Şi se întrerupse.

Rhys termină gândul în locul lui:

— Cred că Bellamy încearcă să spună că, dacă Gideon Myles ar ţine într-adevăr la tine, te-ar lăsa în pace.

Cora se cocoţă pe banchetă.

— Ce prostie! zise ea indignată. Câtă laşitate!

— *Laşitate?* exclamară cei doi în acelaşi timp.

— O fi făcut ceva lucruri nepotrivite la viaţa lui, zise ea, dar de ce nu s-ar putea schimba un om? Eu m-am schimbat. Nu mai sunt femeie uşoară. Acum vreau o viaţă cinstită şi poate că şi Gideon vrea acelaşi lucru. Scutură din cap. „Dacă ar ţine la tine, te-ar lăsa în pace”, murmură ea, imitând timbrul grav al lui Rhys. Privirea ei îndrăzneaţă se intersectă cu a lui. Dacă m-ar iubi cu adevărat, ar rămâne lângă mine. Şi s-ar purta mai bine.

Rhys se holbă la ea, surprins. Era într-adevăr aceeaşi fată care tremura în prezenţa lui cu doar câteva săptămâni în urmă? Nu era sigur ce planuri de viitor pentru o viaţă cinstită avea Myles, dar era convins că ea, Cora, nu avea să mai fie vreodată prostituata cuiva. Îşi cunoştea acum propria valoare. Bravo ei! Se părea că Meredith o influenţase, fiindcă ştia cum să-i facă pe oameni conştienţi de valoarea lor.

Poate avea dreptate Cora. Poate *şi el* se purta ca un laş. În Devonshire era o femeie care îl iubea. Îl iubea atât de mult, încât fusese dispusă să-şi rişte propria viaţă ca s-o salveze pe a lui, decizie luată într-o fracţiune de secundă, iar apoi îşi petrecuse următorii paisprezece ani trăgând ponoasele. Îngrijindu-se în acelaşi timp pe sine, pe tatăl ei şi pe cei din sat. Dispusă să treacă din nou prin toate.

Bineînţeles că era îngrozit. Cum să nu fie? Tragedia aceea încă avea de-a face cu el, dar nu cu faptul că Rhys n-ar fi fost dorit sau că n-ar fi avut nicio valoare, ci era urmarea faptului că era iubit. Meredith crezuse că merita orice sacrificiu ca să-i salveze lui viaţa şi, dacă voia să fie cu ea, trebuia cumva să găsească în el curajul d *ea fi de acord* cu asta. Doamne! Şi el care credea că fusese greu să-i accepte setul de bărbierit dăruit!

Nu fugise niciodată în viaţa lui de pe vreun câmp de luptă, dar de asta fugea ca de dracu’.

Durerea din piept i se intensifică. Nu înţelegea de ce îl durea atât de tare să fie iubit. Dar nici nu avu timp să aprofundeze, fiindcă trăsura se hurducăi violent.

— Ce-a fost asta? întrebă Cora, tresărind la auzul unui lovituri şuierătoare de bici.

Rhys se încordă.

— Nu ştiu.

Îl auzi pe birjar strigând la cai de pe locul lui, mânându-i să înainteze. Apoi trăsură trepidă tare. Urmă încă o hurducătură, mai puternică decât prima. Rhys aproape căzu de pe locul lui când trăsura se împotmoli. Bellamy se uită la Rhys.

— Oare ar ajuta dacă ne-am oferi să mergem pe jos?

— Poate că da.

Însă nu avură ocazia să îşi pună în practică ideea, fiindcă se auzi un scârţâit jos, prevestitor de rău, şi trăsura începu să alunece. Înapoi.

*

Era a doua oară într-o săptămână când Meredith dormea până la amiază. Din fericire, nu avea niciun oaspete în han. Şi se gândi că localnicii nu se aşteptau azi la un mic dejun complet. Iar dacă se aşteptau cumva, să fie sănătoşi! Urmau să înveţe să se obişnuiască şi cu dezamăgirea.

Când, în sfârşit, îşi adună forţele ca să se spele, să se îmbrace şi să se târască în jos pe scări, descoperi uimită că sala mare era plină de bărbaţi. Se adunaseră cu toţii în jurul tăbliţei fixate pe perete, certându-se şi dezbătând.

Cocoţat pe un scaun, Darryl părea să apere atât tăbliţa, cât şi propria lui viaţă, cu nimic altceva decât o bucată de cretă.

— Ia să vedem, domnilor…

— Săculeţul ăla ar trebui să fie al meu, spuse Skinner,

izbindu-se cu pumnul în piept. Am pariat pe cinci săptămâni. Nimeni n-a pariat pe mai mult de-atât.

Harry Symmonds scutură însă din cap.

— Dar au trecut mai bine de cinci săptămâni, nu-i aşa? Asta nu înseamnă că pariul tău e corect, ci doar greşit, ca la toţi ceilalţi. Tewkes, anulează pariurile şi declară egalitate.

Lui Meredith nu-i venea să creadă. După tot ce se întâmplase cu o zi în urmă, în dimineaţa asta ei tot se adunaseră ca să se certe pe un pariu ridicol? De la bar, îşi băgă două degete în gură şi fluieră, ca să le atragă atenţia. Când se întoarseră toţi spre ea, îşi găsi, în sfârşit, puterea să vorbească.

— Ce naiba faceţi?

Skinner ridică din umeri.

— Pai, dacă lordul Ashworth tot a plecat din sat... Trebuie să ne vedem de pariuri, doamnă Maddox.

Meredith se încinse de furie. Cu mâna tremurândă, scoase un burete umed de sub tejghea şi i-l aruncă lui Darryl. Buretele îl izbi în umăr cu un pleoscăit, iar el ţipă, surprins.

— Fă lună tabla aia! îi porunci ea.

Darryl o ascultă, iar bărbaţii se uitară în linişte.

— Acum ieşiţi de-aici, zise ea. Toţi. Three Hounds e închis până când hotărăsc eu.

Bărbaţii nu se mişcară.

— Afară! ţipă ea, îndreptând degetul spre uşă. Acum!

În timp ce bărbaţii îşi târşâiau paşii înspre ieşire, înghiontindu-se între ei şi bodogănind, Darryl, care părea neliniştit, răcni:

— E doar temporar, domnilor! Nu uitaţi de Three Hounds. Eu şi doamna Maddox o să facem locul ăsta ca înainte cât ai zice peşte, după care o să servim iar bere.

— Nu face promisiuni, Darryl, zise Meredith. Du-te şi ocupă-te de grajd. Sigur e de rânit pe undeva, dacă ai chef

de curăţat excremente cu lopata.

— Haide, doamnă Maddox, se apropie Darryl de ea, chipurile fără să se simtă jignit. Ştiu că locul ăsta arată rău acum, dar o să-l punem pe picioare cât ai bate din palme. Şi, în final, toate o să se aranjeze. E cum ai zis dumneata: oamenii vin şi pleacă, dar drumul ăsta e mereu aici. Ca şi hanul. Întotdeauna o să avem Three Hounds. E casa noastră.

— Mulţumesc, Darryl. Tânărul vorbise din inimă, bănui ea, dar nu o consolase prea mult. Hanul nu i se mai părea un cămin… Şi acum, dacă nu te superi, chiar aş dori să rămân singură o clipă.

— Sigur, doamnă Maddox. O să sortăm sticlăria după-amiază.

Meredith se uită lung în urma lui, întrebându-se dacă era cazul să-i spună să-şi vadă de treburile lui, fiindcă părea să devină puţin cam înfumurat.

După ce el plecă şi ea rămase singură, Meredith se aşeză pe unul dintre puţinele scaune trainice rămase întregi. Se uită de jur împrejur la clădirea pe care o îmbunătăţise cu atâtea eforturi şi pe care se străduise cu atâta mândrie s-o administreze cu eficienţă şi stil. Întotdeauna afirmase că hanul acesta era sufletul ei. Şi poate că aşa şi fusese, cândva. Dar nu şi acum. Sufletul ei îi aparţinea acum lui Rhys, iar el plecase. Îşi puse braţele unul peste altul pe masa din faţa ei şi îşi lăsă capul în jos.

Peste niciun minut, simţi nişte mâini puternice cum o prind de umeri, masând-o cu blândeţe.

— Lasă, Merry, lasă. O să fie bine.

— Of, tată. Se şterse la ochi cu încheietura mâinii, în timp ce tatăl ei înconjură masa şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Nu voia să-i spună, dar n-ar fi rezolvat nimic dacă amâna: A plecat, tată. Rhys a plecat.

— Ştiu.

— Îmi pare atât de rău! Sigur eşti dezamăgit.

— Eu? Nu-ţi face griji pentru mine, copilă. Îi luă mâinile într-ale lui, pline de cicatrici şi cu artrită. Rhys o să se întoarcă. O să vezi tu.

— Chiar crezi asta?

— Nu sunt singurul care crede. Deja s-au pus iar pe pariat în curte. Skinner adună pariuri despre când o să se întoarcă lordul Ashworth.

— O ceată de nerozi, murmură ea, dând din cap. Ingraţi afurisiţi! De ce ar vrea să se mai întoarcă, după felul în care l-a tratat satul?

— Pentru tine, Merry. Toată lumea ştie că o să se întoarcă pentru tine. Şi ochii i se umeziră şi i se încreţiră la colţuri. Eu am pariat pe mâine.

Capitolul 26

— Oh, Doamne! spuse Cora. Ce s-a întâmplat?

Rhys se încordă când trăsura începu să se mişte. La început încet. Apoi prinse viteză, hurducăind fără oprire în josul pantei pe care tocmai ce o urcaseră.

— Ne-am desprins de cai. Probabil că de la zdruncinătura pe care tocmai am simţit-o.

— O, Doamne! spuse ea. O să murim cu toţii.

— În cele din urmă. Rhys se ridică, atât cât putu, şi se prinse cu mâinile de acoperişul tare al trăsurii. Balansându-şi greutatea, izbi cu putere uşa trăsurii, spărgând zăvorul în bucăţi. Dar nu azi.

— Ce faceţi? întrebă Cora.

Rhys îi oferi mâna şi un singur cuvânt drept explicaţie:

— Sari!

Ea rămase cu gura căscată, uitându-se spre uşa ce tocmai fusese deschisă şi spre peisajul care se derula tot

mai rapid prin faţa ochilor ei.

— Aţi înnebunit?

Rhys aruncă o ocheadă pe fereastra din spate a trăsurii. Aşa cum se temuse, trăsura gonea chiar spre coastă – şi spre stâncile acelea ameninţătoare.

— Ori sărim acum, ori ne prăbuşim mai târziu, insistă el. Când văzu că tot nu se mişcă, îi făcu un semn lui Bellamy. Scoate-o de aici!

— Corect.

Bellamy îşi veni în fire şi intră în acţiune, prinzând-o pe Cora de încheietura mâinii şi trăgând-o spre uşa deschisă. Se aşeză în spatele fetei, îşi puse un braţ pe după mijlocul ei şi se prinse cu celălalt de acoperiş.

Rhys ar fi sărit el cu Cora în braţe, dar de-abia de trecea singur prin uşă, cu atât mai puţin cu o fată în braţe. Spera ca Bellamy să nu o dea-n bară.

— Împinge-te tare cu picioarele, spuse el. Trebuie să te fereşti de roţi.

Bellamy dădu din cap încruntat.

— La trei, Cora. Unu… doi…

Cora se crispă.

— Nu putem la cinci?

Trăsura se zdruncină, izbindu-se de un obstacol, iar ea ţipă când vehiculul se înclină pe două roţi.

În clipa în care trăsura se prăbuşi înapoi pe toate cele patru roţi, Rhys se hotărî. Nu mai era timp de ezitări. Îşi puse o cizmă pe spatele lui Bellamy, îşi flexă coapsa şi împinse cu toată puterea.

— *Trei.*

Fu ciudat de satisfăcător. De mult îşi dorea să-i dea lui Julian Bellamy un şut rapid în fund.

Cei doi dispărură din trăsură şi, ţinând cont că atelajul nu rămăsese fără o osie şi nu se răsturnase, Rhys presupuse că asta însemna că nu ajunseseră sub roţi. Era momentul să îi urmeze.

Dar în timp ce îşi croia drum spre uşa deschisă, trăsura ce accelera se lovi de o piatră. Sau poate că sărise peste marginea drumului. Nu avea cum să-şi dea seama, dar vehiculul zbură în aer preţ de o secundă ce îi răscoli stomacul. Apoi ateriză într-o sfărâmătură de lemne, înclinându-se pe o parte.

Rhys fu aruncat din uşă în partea îndepărtată a trăsurii. Se izbi cu capul de fereastră, cu o bufnitură violentă. Preţ de o clipă, lumea oscilă între lumină şi întuneric, în timp ce el fu la un pas de a-şi pierde cunoştinţa.

Când îşi reveni, îşi dădu seama că trăsura nu se mai răsucea. Dar nici nu se oprise. Cabina distrusă sălta şi se rostogolea, de la un obstacol la altul, alunecând în jos pe pajiştea pietroasă, pradă forţei gravitaţiei. Înaintând constant spre stâncă.

Rhys s-ar fi putut lăsa dus de ea. Ar fi putut.

Stătea uimit şi fără suflare, ghemuit pe podeaua trăsurii. Capul îi bubuia de durere. I-ar fi fost atât de uşor să rămână pur şi simplu acolo. Să se lase purtat de ce mai rămăsese din trăsură dincolo de marginea stâncii şi izbit de pietrele de jos. Să termine cu totul, astăzi.

Aşteptă ca vocea aceea să se facă auzită, să răsune ca un ecou din pereţii craniului lui. „Ridică-te! Ridică-te, nenorocit mizerabil! Ridică-te şi mai încasează.”

Nu o auzi. Spre deosebire de oricare alt moment în care îi dăduse târcoale morţii, de data aceasta, pivniţa aceea întunecată din mintea lui rămase straniu de tăcută. Nu îl auzi pe tatăl lui împingându-l şi batjocorindu-l, forţându-l să revină la viaţă. Ticălosul ăla bătrân fusese, în sfârşit, redus la tăcere.

În schimb, o auzi pe ea. O auzi pe Meredith. Frumoasa, puternica, dulcea lui Meredith. Cuvintele ei îi răsunau acum ca un ecou în urechi. „Te iubesc, Rhys. Rămâi. Nu pleca.”

Al naibii miracol! Nu voia să părăsească acest pământ astăzi. Voia să rămână şi să se descurce mai bine.

Ceea ce însemna că trebuia să iasă din această capcană a morţii. Chiar acum.

O zdruncinătură sălbatică a trăsurii îl aruncă în mod convenabil spre uşă. Următoarea bufnitură l-ar fi împins înapoi, dar Rhys apucă marginea deschizăturii uşii şi se prinse de ea cu toată puterea.

Se auzi o altă lovitură crâncenă şi o trosnitură puternică de lemn – vreo roată sau osie ceda. Trăsura se înclină şi începu să alunece sălbatic, în spirală. De asemenea, îi trânti uşa peste degete. Rhys mârâi de durere.

Dar, cumva, în ciuda distrugerii iminente a trăsurii, cu picioarele sub el, îmbrânci uşa cu umărul, aruncă o privire scurtă spre pământ ca să calculeze distanţa…

Şi sări.

O clipă prea târziu.

*

Era o zi frumoasă pentru a muri.

Soarele strălucea deasupra lui, cald şi reconfortant. Simţi o briză proaspătă, sărată pe piele. Pentru o clipă, Rhys auzi doar muzica pescăruşilor din depărtare şi ritmul blând al valurilor.

Apoi se auzi bufnitura asurzitoare, în timp ce trăsura se dezintegra pe bolovanii zimţaţi de dedesubt.

El tresări, agăţându-se cu disperare de proeminenţa stâncoasă. Doi pumni de bazalt sfărâmicios erau tot ce îl împiedica să urmeze aceeaşi cale verticală spre propria moarte. Îşi răsuci gâtul şi se uită în jos, la trăsură. Sau, mai degrabă, la rămăşiţele de lemn care pluteau şi care fuseseră cândva o trăsură.

Rhys dădu din picioare, căutând o suprafaţă pe care

să se împingă. Atinse cu cizmele faţada netedă a falezei, dar nu se putu împinge îndeajuns de tare. Ce bine ar fi fost dacă uşa nu i-ar fi prins degetele, cu câteva secunde mai devreme. Atunci ar fi avut mai multă putere în mâini – îndeajuns cât să se ţină bine, să se tragă în sus, să pună un picior peste margine. Dar aşa, abia de reuşea să se mai ţină ca să nu cadă în mare.

Privirea i se înceţoşă pe margine şi pâlpâi în centru, ca suprafaţa unui lac. La naiba cu tot! Aşa se petrecuse toată viaţa lui. Când în sfârşit nu îşi mai dorea să moară, chiar în aceeaşi zi, un accident stupid cu trăsura avea să-l ucidă.

Dumnezeule, o iubea pe Meredith. O iubea atât de mult. Acum, nu avea să mai aibă ocazia să i-o spună. Putea doar să spere că ea ştia cumva. Se prea putea ca ea să o ştie oricum, chiar dacă el nu rostise niciodată acele cuvinte. Era o femeie inteligentă.

Închise ochii şi se concentră, negociind cu degetele lui slăbite, dureroase. „Mai ţineţi-vă puţin acum”, le spuse el, „şi o veţi putea mângâia mai târziu”. Ca să-şi distragă atenţia de la înălţimea ameţitoare, îşi lăsă mintea să-i rătăcească peste părţile corpului ei pe care îşi dorea cel mai mult să le atingă. Care erau, de fapt, fiecare parte a ei. De la părul ei des şi negru, până la degetele ei frumoase de la picioare. Iar pofta pentru trupul ei nici nu se compara cu admiraţia pe care o avea pentru forţa ei, pentru inima ei generoasă.

În timp ce puterea braţelor îi slăbea, începu să tremure. Se concentră din nou în sinea lui, pe bătaia constantă a inimii. Inima care o iubea atât de mult. Nu era încă mort. Nu cât inima încă îi bătea.

Tic. Tac. O pauză îngrijorătoare. *Tic.*

Simţi ceva pe braţ şi tresări din reflex, pierzându-şi din priză.

— Iisuse, Ashworth. Încerc să ajut.

Bellamy. Era Bellamy, care venise să îl ajute. Ciudat, dar Rhys nu se simţea chiar salvat.

— Ia-mă de mână, spuse Bellamy, fluturând-o prin faţa lui.

— Ba pe naiba, reuşi Rhys să mârâie. Sunt mai greu ca tine. Dacă n-ai un punct de sprijin solid în care să te ţii, nu mă vei putea ridica. N-o să reuşesc decât să te trag în jos.

— Ai dreptate. Bellamy se lăsă pe burtă şi se uită în jos, dincolo de picioarele suspendate ale lui Rhys.

— Bănuiesc că nu mai există altă proeminenţă potrivită la vreo jumătate de metru sub mine, nu-i aşa? încercă Rhys.

— Nu. Singurul lucru de sub tine e o moarte sigură. Bellamy se ridică în picioare şi începu să îşi afunde cizmele în pământ. Înapoi la primul plan. E o creastă aici. Îmi proptesc picioarele în ea. Ia-mă de mână.

— N-o să funcţioneze.

— Trebuie să funcţioneze. Ai o idee mai bună?

Rhys trebuia să admită că nu avea.

— Bine, atunci. La trei.

— După trucul ăla din trăsură? Bellamy clătină din cap. N-am încredere în tine la numărat. Doar dă-mi mâna.

Cu dreapta se ţinea cel mai bine, aşa că Rhys îşi mută greutatea cât putu de mult pe partea aceea. Apoi o întinse prudent pe cea stângă.

Se întâmplară două lucruri atunci. Bellamy îl prinse bine de încheietura stângă. Iar mâna dreaptă începu să-şi piardă din priză. Pietrişul i se adună pe sub unghii, pe măsură ce degetele răsfirate îi alunecau tot mai jos. Ambii înjurară la unison. Dacă Rhys îşi pierdea priza la mâna dreaptă, ar fi rămas suspendat doar de una singură, ca o greutate moartă pentru Bellamy. Bellamy n-ar fi putut să-l ţină aşa mult timp, cu atât mai puţin să-l tragă în sus.

Rhys bâjbâi sălbatic încercând să se prindă din nou.

Nimic. Degetele îi alunecară doar mai aproape de margine.

Crac.

Rhys urlă de durere când Bellamy îl călcă pe mâna dreaptă, fixându-i-o la pământ. Îl podidiră lacrimile.

— Doamne, Dumnezeule!

— Haide! scrâşni Bellamy printre dinţi, trăgându-l de braţul stâng. Sus cu tine.

Mâna de sub cizma lui Bellamy îl durea îngrozitor. Dar cel puţin nu mai aluneca. Rhys îşi flexă muşchii braţului şi ai abdomenului şi reuşi să se ridice suficient cât să-şi treacă un picior peste marginea stâncii.

După câteva secunde de gemete şi opintit, se afla pe teren solid, încercând să respire şi holbându-se în sus la cerul albastru luminos. Era în viaţă.

— La naiba! exclamă Bellamy şi i se alătură, prăbuşindu-se pe iarba presărată cu pietre. Ce-i drept, Ashworth, lucrurile nu sunt niciodată plictisitoare când eşti tu prin preajmă.

Degetul mic de la mâna dreaptă era înclinat într-un unghi ciudat faţă de celelalte. Rhys se holbă la el, ameţit de durerea familiară.

— Cred ca mi-ai rupt degetul.

— Cred că ţi-am salvat viaţa. Şi asta după ce mi-ai tras una în fund, mulţumesc foarte mult.

— Unde-i Cora?

Bellamy făcu un semn cu capul spre panta ascendentă.

— Cred că şi-a sucit glezna. Vizitiul arată ca naiba, dar va supravieţui.

Rhys îşi prinse degetul mic mutilat între degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă. Scrâşni din dinţi şi trase de el spre exterior, apoi inspiră şi îl împinse cu forţă înapoi, în poziţia corectă, tresărind din pricina durerii sfâşietoare.

Aşa cum îi spusese lui Faraday, vindecarea durea întotdeauna mai rău ca vătămarea în sine.

Îşi ridică privirea şi îi văzu pe Cora şi pe vizitiu şchiopătând în josul pantei.

Cora se apropie de stâncă precaut, aruncă o privire peste margine, apoi se dădu înapoi, palidă şi gâfâind.

— Oh, Doamne!

Rhys se uită la hainele rupte ale vizitiului şi la braţele lui zgâriate. În timpul accidentului, probabil că zburase de pe locul lui.

— Eşti bine? îl întrebă el, ridicându-se imediat în picioare. Caii?

Vizitiul confirmă din cap.

— Toţi sunt în siguranţă, domnule.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Hamurile s-au rupt, pur şi simplu. Întâi pe partea dreaptă, apoi pe stânga. Odată ce-au cedat, osia n-a mai rezistat. Trăsura şi caii s-au separat rapid.

— Sabotaj, spuse Bellamy cu glas şuierat. Faraday avea dreptate. Cineva şi-a pus în gând să mă omoare. Îşi trecu o mână prin păr. Poate chiar Faraday. Poate că a pus pe cineva să se ocupe de asta, în timp ce tu îţi savurai ceaiul şi biscuiţii.

— Sau *poate,* spuse Rhys, hamurile au cedat pur şi simplu şi nu totul are legătură cu tine. Şi-l imaginã pe slujitorul decrepit al lui Faraday târându-se sub trăsură cu o pilă sau cu un raşpel şi râse de idee. Ghinion, pur şi simplu.

Curiozitatea îi depăşi în cele din urmă ameţeala, aşa că Rhys se uită în jos pe faleză. Pământul cădea abrupt. Jos de tot, marea muşca din epava răsucită cu fălcile ei de stânci şi valuri. Trăsura se fărâmase în bucăţi. Niciun om n-ar fi supravieţuit unei asemenea căderi.

I se tăie brusc răsuflarea, aşa că trase zdravăn de lavalieră, începu să fie copleşit de amploarea evenimentelor din ultimele câteva minute.

— Dumnezeule! spuse el uimit. Aproape că am murit.

— La fel ca noi toţi, spuse Bellamy.

— Da, dar… mie nu mi se întâmplă niciodată aşa ceva. Se frecă pe ceafă. Adică, am fost aproape de moarte de zeci de ori, dar niciodată în halul ăsta. De data asta, *chiar că* aproape că am murit. Nu m-aş fi putut salva singur.

— O să consider asta ca pe o revărsare de recunoştinţă, spuse Bellamy. Mereu eşti atât de zgârcit când cineva îţi salvează viaţa?

Rhys se strâmbă şi se gândi la Meredith.

— Aşa se pare.

Cora arătă spre tâmpla lui.

— Sângeraţi, milord.

El îşi atinse fruntea cu o mână. Degetele i se umplură de sânge, încă respirând greu, Rhys întinse mâna spre batista din buzunarul de la piept.

În schimb, dădu peste două monede cu formă ciudată.

Scoase una şi miji ochii la ea. Un disc subţire de alamă, ştanţat cu un cap de cal pe o parte şi cu coada acestuia pe cealaltă parte. Jetonul lui Leo Chatwick, de la Clubul Armăsarilor.

— Bellamy, spuse el. Cap sau pajură?

— Ce-ai de gând să faci?

— E un experiment. Cap sau pajură?

Bărbatul ridică din umeri.

— Pajură.

Rhys aruncă moneda şi o prinse pe încheietura mâinii, punându-şi palma peste ea. Când îşi dădu mâna la o parte, văzu un fund de cal strălucitor şi i se păru cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse vreodată. Izbucni în hohote de râs. Lui Leo îi plăcuseră mereu glumele bune.

— Poftim. Asta a fost a lui Leo. Îi aruncă jetonul lui Bellamy, care părea năucit, însă îl prinse cu uşurinţă. Acum este al tău. Am pierdut.

Cine ar fi ghicit? Pe toate lucrurile sfinte şi profane,

chiar pierduse. Se părea că norocul lui blestemat îl părăsise în cele din urmă. Acum trebuia să înveţe câteva trucuri noi, cum ar fi să fie mai precaut. Nu mai putea să bântuie prin lume, aruncând în aer moneda aceea cu „Viaţă” pe o faţă şi „Moarte” pe cealaltă. De acum încolo, avea să îşi croiască singur propria soartă.

Şi Rhys ştia exact unde – şi cu cine – voia să o facă.

Capitolul 27

Era aproape amiază când se întoarseră la Buckleigh-in-the-Moor, în ziua următoare, călărind în şir indian pe cei patru cai de poştalion. Probabil că erau o privelişte pe cinste. Sătenii ieşiră din casele lor să-i vadă trecând, unul câte unul, Rhys, Bellamy, Cora şi mult încercatul lor vizitiu, mergând la trap pe drum şi intrând în curtea hanului Three Hounds.

Lui Rhys nu-i plăcuse deloc că trebuiseră să se oprească peste noapte. Întreaga lui fiinţă ar fi vrut să se întoarcă la Meredith cât mai curând posibil. Să cadă în genunchi, să-i promită că avea să o iubească, să-i ceară iertare pentru tot. Nici măcar nu ştia ce cuvinte urma să folosească în acest sens. Ei bine, două cuvinte anume cu siguranţă. Mai departe, putea doar să spere că avea să fie inspirat la momentul respectiv.

Dar glezna Corei avusese nevoie de îngrijiri medicale, şi fiecare dintre ei suferise răni mici care trebuiseră oblojite. Trebuiseră să se ocupe şi de alte nevoi de bază: odihnă, hrană, şei adecvate. Se forţase să aibă răbdare, să aştepte.

Acum că ajunseseră, nu avea de gând să mai aştepte nicio secundă în plus. Încetini calul şi descălecă, îndreptându-se grăbit spre uşa hanului.

Fu întâmpinat de Gideon Myles. Omul ieşi în viteză pe uşă. Faţa îi era o mare vânătaie, paşii împiedicaţi şi expresia hotărâtă. Era un om care se îndrepta spre o ţintă clară.

Iar aceea nu era Rhys.

El trecu pe lângă Rhys şi Bellamy şi se grăbi să o ajute pe Cora să descalece.

— Cora, spuse el, trăgând-o pe fată în braţele lui, îngropându-şi faţa în părul ei. Cora, slavă Domnului că te-ai întors. M-am trezit şi tu nu erai, iar eu n-am avut puterea necesară să pornesc după tine… O strânse tare în braţe. Nu te-aş fi lăsat să pleci. Nu te mai scap din ochi de-acum.

Rhys tuşi cu putere.

Myles se trase din îmbrăţişare, uitându-se la vânătaia de pe obrazul Corei şi la mantia zdrenţuită pe margini!

— Ce-ai păţit? îşi întoarse privirea arzătoare spre Rhys şi Bellamy. Dacă i-aţi făcut ceva, vă omor.

Rhys spuse nerăbdător:

— Ah, deci, brusc, îţi pasă de bunăstarea fetei?

— Bineînţeles că îmi pasă. Şi nu e nimic brusc în asta. Îşi frecă mâinile în sus şi în jos pe braţele ei. O iubesc mai mult decât propria viaţă. Aş fi spus asta şi zilele trecute, dacă cineva nu şi-ar fi zdrobit pumnul în faţa mea.

— Într-adevăr? întrebă Cora, clipind greu. Mă… mă iubeşti?

— Da, într-adevăr. O trase puţin mai la o parte. Te iubesc. Şi vreau să te întreb ceva, dar sunt aşa de vanitos, că nu-mi place să te întreb când arăt aşa.

— Probabil că aşa e cel mai bine, spuse ea timid. Mi s-a adus la cunoştinţă că pot fi prea uşor influenţată de un aspect frumos şi de farmec.

— Nu stau prea bine cu niciuna din aceste însuşiri, momentan.

— Da, aşa e. Ea zâmbi şi îşi trecu degetele prin părul lui. Şi, dacă merită pusă, întrebarea tot va rămâne.

— Înţeleg, spuse Myles, rânjind uşor. Vrei să mă pui să depun efort pentru asta.

Ea încuviinţă din cap şi se prinse de gâtul lui.

— Foarte bine. Aşa şi trebuie. Îşi înclină capul spre al ei şi o sărută zgomotos. Şi destul de apăsat, având în vedere falca lui umflată.

Pe când mulţimea adunată acolo ovaţiona tânăra pereche, Bellamy se opri lângă Rhys.

— Aşa nu mai trebuie să mă chinui să-i găsesc un loc nou.

Al naibii Gideon Myles, care îi furase scena. Rhys îşi dorea propria reuniune fericită.

— Unde naiba e Meredith?

*

— Vrei să-mi dai foarfecă, te rog? Cocoţată pe o ladă, Meredith se lăsă cu toată greutatea pe tocul ferestrei şi se aplecă într-o parte, întinzând un braţ. E chiar acolo, lângă dantelă.

— Aici? Darryl îşi trecu o mână prin părul nisipiu şi cercetă grămezile de materiale şi de aţe, până găsi foarfecă. După care sări prin podul căsuţei şi i-o înmână cu o înfloritură galantă. Poftim.

— Mulţumesc, Darryl.

Tânărul zâmbi.

— Orice pentru dumneavoastră, doamnă Maddox.

Meredith se întoarse la sarcina ei. Întinse o lungime de şnur din partea de sus a ferestrei până la pervaz, apoi tăie lungimea exactă. Îşi înfăşură şnurul în jurul gâtului, ca să nu-l piardă, şi începu o altă măsurătoare, de-a curmezişul.

— Ce sunt astea? întrebă Darryl.

— Ce anume?

— Astea.

Îşi întinse gâtul şi îl zări ţinând în mână o bucată strâmbă de lemn, răsucind-o pe toate părţile cu atenţie.

— Sunt flori, spuse ea.

— Sunteţi sigură? Îmi par mai degrabă legume. Asta de-aici nu e o varză? Şi asta pare a fi ţelină.

— E o lalea. Sunt flori.

Zâmbi în sinea ei şi se întoarse la măsurătorile ei.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

Auzi o bufnitură surdă când Darryl aruncă deoparte capătul cu laleaua sculptată.

— Da’ chiar că sunteţi nerăbdătoare să faceţi perdelele, spuse el. Care-i graba, doamnă Maddox? M-am gândit că veţi fi mai preocupată să reparaţi hanul.

— Hanul ăla are mereu nevoie de câte ceva. Se încruntă, concentrată, şi îşi prinse buza cu dinţii. Gata, spuse ea, tăind şnurul pentru ultima măsurătoare a ferestrei. Apoi adăugă: Vreau doar ca acest loc să arate frumos când se întoarce Rhys. Să arate ca un cămin.

Darryl chicoti.

— Doamnă Maddox, lordul Ashworth nu se mai întoarce.

— Ba da, spuse Meredith. Ştiu că a plecat, dar se va întoarce, în cele din urmă.

De preferat, înainte să treacă alţi paisprezece ani. Dar, indiferent cât urma să dureze, ea avea să-l aştepte. Poate că aşa-i era destinul. Sau doar aşa credea. Orice ar fi fost, se părea că se molipsise de la sminteala lui Rhys şi nu voia să se vindece.

— Ba nu, doamnă Maddox, spuse Darryl pe un ton ciudat de încrezător. Nu se mai întoarce.

Meredith îşi întoarse încet gâtul.

— Ce vrei să spui?

Băiatul îi zâmbi calm şi ochiul stâng îi zvâcni.

— Nu va mai aduce necazuri pe-aici. M-am asigurat de asta. Buckleigh-in-the-Moor a scăpat de cei din neamul

Ashworth. Pentru totdeauna.

Inima începu să îi bată un pic mai repede, deşi îi porunci să rămână calmă. Doar era vorba de Darryl Tewkes. Cu siguranţă era doar o altă poveste sălbatică, imaginară de-a lui. Se dădu jos de pe ladă, cu o bufnitură seacă.

— Darryl, ce vrei să spui?

— Am rezolvat problemele pentru dumneavoastră. Pentru toată lumea. Luă o bucată de dantelă şi începu să o plieze. Nu sunteţi mulţumită?

— Nu. Nu, nu sunt mulţumită.

— Lăsaţi, lăsaţi. Ştiu că sunteţi o femeie independentă şi vreţi să faceţi lucrurile în felul dumneavoastră, dar nu aveţi de ce să fiţi supărată pe mine, doamnă Maddox. Nu mi-a dat de ales. Am încercat să-i sugerăm să plece, dar omul nu pricepe o aluzie. Mai întâi, torţele, care n-au funcţionat, şi nici faptul că i-am mutat pietrele. Am încercat să arunc cu o piatră *în* el, dar nici asta n-a funcţionat.

— *Tu* ai fost?

Meredith era îngrozită. Când Gideon se trezise în după-amiaza aceea, cei doi băuseră ceai împreună şi purtaseră o conversaţie lungă. Printre altele, el îi jurase că nu era responsabil de rănile suferite de Rhys în noaptea aceea, la ruine. Din moment ce nu mai avea niciun motiv ca să mintă în legătură cu asta, concluzionase că, mai mult ca sigur, fusese un accident.

Evident, concluzionase greşit.

Doar prin puterea voinţei, continuă pe un ton liniştit:

— Darryl, ce i-ai făcut lordului Ashworth? Spune-mi chiar acum.

— Nu i-am făcut nimic lui. Să spunem doar că i-am acordat un pic de atenţie specială trăsurii domnului Bellamy.

Meredith icni.

— Trăsura domnului Bellamy? Dar… dar Cora s-a dus

cu ei!

Oare Darryl nu era pe jumătate îndrăgostit de fată? Fiecare bărbat din sat era pe jumătate îndrăgostit de ea.

— Vreţi să spuneţi curva? El clătină din cap, ţâţâind încet. Părea destul de drăguţă la început, dar şi-a dat arama pe faţă în cele din urmă. Ne e mai bine fără ea, doamnă Maddox. Three Hounds nu e genul ăla de han.

Putu doar să se holbeze la el, încremenită, nevenindu-i să creadă.

— Ştiţi ce mă întreb eu? zâmbi el uşor, făcându-i pielea să se înfioare. Mă întreb dacă o să ne bântuie *cu adevărat* după ce moare. Sper că da. Călătorii şi-ar dori asta. Va trebui să-mi schimb povestea un pic, dar e în regulă. Ce ziceţi, doamnă Maddox? întrebă el, îndreptându-se spre ea. Cum sună mai bine? „Lordul Fantomă”? Sau „Baronul Fantomatic”?

— Niciuna, spuse ea, dându-se înapoi. O scândură din duşumea scârţâi. Ea strânse mai tare de foarfecă. Nu te apropia. Mă sperii.

— Sunt doar poveşti, doamnă Maddox. Şi simt doar eu. Doar mă cunoaşteţi.

— Nu, nu cred.

— Nu fiţi supărată. Se apropie mai mult de ea. Am făcut-o pentru dumneavoastră. Pentru noi. Ne mergea destul de bine înainte să se întoarcă lordul Ashworth. Şi i-a adus aici şi pe prietenul lui încrezut din Londra şi pe prostituata aia, făcând probleme întregului sat. A distrus taverna, a încercat să vă ia cu el. Darryl gesticula furios. Nu puteam să mă uit cum distruge Three Hounds, doamnă Maddox. Am muncit prea mult pentru locul ăsta.

El muncise prea mult?

— Darryl, prostule, nimeni n-a muncit mai mult ca mine pentru locul ăsta. Şi îţi spun eu, întoarcerea lordului Ashworth a fost cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în Buckleigh-in-the-Moor. Cel mai bun lucru care

mi s-a întâmplat mie vreodată. Cum îndrăzneşti să… să…

Chiar dacă se hotărâse să fie puternică, Meredith începu să tremure. Închise ochii şi îşi imagină tot felul de posibilităţi oribile. Rhys pretinsese mereu că ar fi indestructibil, dar niciun om nu era nemuritor. Dacă Darryl reuşise cumva să…

„Nu.”

Deschise ochii şi ştiu. Ştiu pur şi simplu, cu o certitudine adâncă, profundă, că totul avea să fie bine.

— Te înşeli, Darryl. Lordul Ashworth chiar *se va întoarce.* Nu ca o fantomă sau o fantasmă, ci viu şi întreg.

— Doamnă Maddox, nu mă ascultaţi…

— Nu, nu te ascult. Ci îţi spun: se va întoarce. N-am fost niciodată atât de sigură de nimic altceva în viaţa mea.

— Zău, de ce?

— Pentru că e chiar în spatele tău.

Darryl înlemni. Înghiţi cu zgomot. Genele îi dansară sălbatic în timp ce se întoarse lent, apoi îşi înălţă capul.

Şi mai mult.

Şi mai mult, până când văzu privirea urâtă a lui Rhys.

— Bu-hu-hu!

Cu o mişcare rapidă ca un fulger, Rhys îl apucă pe Darryl de gât. Tânărul se zvârcoli şi bolborosi, agăţându-se în zadar de mâinile lui Rhys.

— Nenorocit mic şi intrigant ce eşti! mârâi Rhys. Ştiam eu că nu te plac.

— Cora e bine? întrebă Meredith, aproape copleşită de emoţie.

— E bine. Rhys strânse mai tare, iar faţa lui Darryl se întunecă, de la stacojiu la vineţiu. Dar ar fi putut să moară. Cu toţii am fi putut muri. Îl scutură bine pe tânăr. Mă gândesc să te arunc în mlaştină, să las porcii sălbatici să te adulmece.

În clipa aceea, lacrimile curgeau deja şiroaie pe faţa lui Darryl, iar tenul lui violet tindea deja spre albastru.

— Rhys, spuse Meredith, făcând un semn din cap spre tânăr. Te rog.

El îi dădu imediat drumul.

— La naiba, murmură Rhys, când Darryl căzu la podea, trăgând aer cu înghiţituri hârâite. Din fericire pentru tine, e săptămâna în care renunţ să mai ucid oameni cu mâinile goale.

— Iisuse.

Darryl se zvârcolea pe podea, strângându-se de stomac şi gâfâind ca un peşte azvârlit din apă. *Nu pot. Să respir.*

Rhys se uită urât la el.

— Te arde, nu-i aşa?

Darryl îşi smuci capul.

— Bun. Mă bucur. Rhys se întoarse spre Meredith. Cunosc acest sentiment, Merry. Vorbi încet şi numai pentru ea. Am atârnat la un pas de moarte de mai multe ori decât pot număra. Iar urcuşul acela abrupt înapoi spre viaţă doare ca naiba. Durerea provocată de o rană trece în câteva secunde. Tot ce vine după aceea este durerea provocată de procesul de vindecare. Îi aruncă o privire sinceră, plină de scuze. Vezi tu, am uitat asta. Că revenirea la viaţă… doare.

Ea dădu din cap, înţelegându-l cu desăvârşire. Sufletul lui era zdrobit, iar dragostea ei… trebuie să-l fi durut ca ginul turnat pe o rană deschisă. Dar se întorsese, gata să mai primească din el, oricât de mult îl durea pe dinăuntru. Pentru că era cel mai curajos bărbat de pe pământ.

Şi era al ei. Cu totul al ei, în sfârşit. Inima îi crescu de bucurie.

Darryl gemu pe podea.

— Pleacă, mârâi Rhys la el. Ieşi de-aici şi dispari. Dacă nu vrei să-ţi petreci veşnicia bântuind tu însuţi aceste ruine, ai grijă să nu te mai găsesc.

Chinuindu-se încă să tragă o gură de aer, Darryl se

târî spre scară pe burtă. Într-un ritm dureros de lent, dispăru din pod. O bufnitură surdă le dădu de înţeles că ultimele trepte le coborâse într-un mod violent. În cele din urmă, auziră uşa scârţâind în balamale.

Când rămaseră, în cele din urmă, singuri, Rhys se întoarse spre Meredith. Fruntea îi era încruntată de concentrare.

— Te iubesc, spuse el răspicat. Trebuie să-ţi spun asta, înainte să-ţi spun orice altceva. Pentru că e cel mai important lucru. Te iubesc.

Om drag şi scump. Îi spusese acele cuvinte de parcă ar fi fost un fel de verdict blestemat asupra vieţii ei.

— Sunt foarte fericită să aud asta.

El oftă, evident uşurat. Se duse la ea, privind în jurul lui prin pod.

— Pui perdelele?

Ea dădu din cap, lăsând uşor foarfecă pe pervazul ferestrei.

— Dantela pe care ai cumpărat-o din Bath.

— Drăguţ.

Se opri lângă fereastră şi se uită la privelişte peste umărul ei. Atât de aproape de ea, dar fără să o atingă încă. Respiraţia ei deveni agitată, iar inima începu să-i bubuie. Fiecare centimetru din ea tremura de anticipare.

El spuse nonşalant:

— Cred că aici ar merge numai bine o măsuţă de toaletă. Un scăunel, o oglindă. Schiţă un pătrat în spaţiul gol cu mâinile lui mari. O, cât îşi dorea să o atingă cu mâinile alea. Setul tău de pieptănat din argint poate sta chiar aici.

— Chiar lângă setul tău de bărbierit.

El îşi întinse mâna lui mare spre a ei. Ea se uită în sus în ochii lui căprui, calzi, plini de emoţie.

— *Merry.*

Îi crescu inima în piept când el o trase în sfârşit în

braţele lui. Chiar acolo unde voia să fie. El îşi înclină capul până când bărbia aspră îi zgârie tâmpla. Şi rămaseră aşa acolo, împreună, doar respirând. Momentul era prea intens pentru un sărut, prea profund pentru cuvinte. Uşurare, bucurie, sentimentul că lucrurile erau pur şi simplu aşa cum trebuiau să fie.

Ea îşi apăsă fruntea pe reverul lui uzat şi pe muşchiul tare ca un zid de dedesubt.

— Am ştiut că te vei întoarce, şopti ea. Pur şi simplu am ştiut.

El o prinse de după mijloc, apoi o trase înapoi, ca să îl privească.

— Parcă nu credeai în soartă sau în destin.

— Încă nu cred. Dar cred în tine.

— Bine. Mărul lui Adam i se mişcă, în timp ce o privea adânc în ochi. La naiba cu soarta! Dumnezeu şi diavolul şi toţi slujitorii lor s-ar putea aduna chiar aici, chiar acum, să mă tragă spre osânda mea, şi aş lupta cu fiecare dintre ei ca să rămân cu tine. Nu pentru că ăsta mi-ar fi destinul sau pedeapsa, sau din lipsă de alternative, ci pentru că te iubesc prea mult ca să fiu oriunde altundeva. Şi dacă refuzi să te căsătoreşti cu mine, tot voi rămâne aici. Voi coborî la han în fiecare noapte să mănânc şi să beau, doar ca să mă uit la tine şi să fiu aproape de tine. Eu… îi îndepărtă părul de pe faţă, prinzându-i obrazul în mâna lui aspră. Merry, te iubesc.

— Of, Rhys. Eu… Ezită, căutându-i privirea. Poţi îndura faptul că…?

El dădu din cap.

— Spune-mi.

— Şi eu te iubesc. Te iubesc de atâta timp.

El închise scurt ochii, apoi îi deschise din nou.

— Încă doare un pic. Dar e din ce în ce mai bine. O atinse pe obraz cu degetul mare. Din câte îmi amintesc, încă îmi datorezi un răspuns.

— Adu-mi aminte care era întrebarea.

— Te căsătoreşti cu mine?

Ea se prefăcu a se gândi.

— Da.

Îşi zâmbiră. După atâta timp şi atâtea discuţii… da, chiar era atât de simplu. Pentru că era aşa cum trebuia să fie.

Într-o explozie bruscă de energie, el o prinse de mijloc şi o aruncă în aer, ca şi cum ar fi fost uşoară ca o pană. O prinse chiar de sub şolduri, ducând-o rapid la piept şi făcând-o mai înaltă ca el. Ceea ce o bucură nespus, pentru că îi putea vedea de sus zâmbetul lui larg, colţuros. Şi apoi, ce plăcere era să îşi îndoaie puţin capul, treptat, lent, aţâţător… până când, în sfârşit, îl sărută.

Îl iubea cu ardoare! Afecţiunea lor nu avea să fie niciodată una calmă, blândă. Erau amândoi făcuţi din granit, sculptaţi chiar din mlaştină, iar dragostea lor avea să fie feroce şi încăpăţânată, ba chiar şi dureroasă atunci când aveau să se ciocnească. Dar şi solidă şi rezistentă. O iubire făcută să dureze pentru totdeauna.

El o lăsă în cele din urmă jos şi îşi apăsă fruntea pe a ei.

— Ţi-am mulţumit că m-ai salvat?

Cu ochii încă închişi, ea clătină din cap.

— Ei bine. Atunci mă voi asigura că o voi face. În fiecare zi, pentru tot restul vieţii noastre. O sărută pe frunte. Sunt un om frânt, Merry. Nu te pot minţi. E posibil să dureze ceva timp până voi fi din nou cu adevărat întreg şi, chiar şi atunci, e posibil ca piesele să nu se îmbine perfect. Dar îţi sunt recunoscător. Sunt recunoscător *pentru tine.* Şi te iubesc, mai mult decât am cuvinte sau puterea să o exprim. Nu te voi mai părăsi niciodată.

Ea îl cuprinse de după gât şi îl trase aproape.

— Chiar dacă ai încerca, nu te-aş mai lăsa să pleci.

*

Promisiuni dulci, ambele. Dar nu durară mult.

Rhys *plecă* de lângă ea chiar în dimineaţa următoare. Iar Meredith fu bucuroasă să îl lase să plece, întrucât avea o misiune urgentă. Rhys se duse la Lydford şi se întoarse rapid, cu preotul după el. Nu era prima duminică a lunii, dar *era* duminică. Prin urmare, Rhys decise că aceea avea să fie ziua nunţii lor. Meredith nu avea de gând să se opună.

Bisericuţa din satul lor nu mai avusese parte de ani de zile de o slujbă de seară, dar avu parte de una în seara aceea. Ba mai mult, la lumina lumânărilor. Lumânări subţiri pâlpâitoare încălzeau fiecare vitraliu chihlimbariu şi roşu. Se citi anunţul de căsătorie, care fu urmat de slujba de căsătorie, cu întreaga populaţie din Buckleigh-in-the-Moor prezentă. Mirele purta un costum impecabil negru cu alb; mireasa, un voal de dantelă din Bath. Bellamy şi Cora le erau martori. George Lane privea cu mândrie.

Şi toţi – cel puţin toţi cei pe care Cora reuşise să-i convingă cu un ghiont – spuseră că scena era imaginea perfectă a romantismului.

După aceea, se strânseră la han pentru dans şi distracţie. Acolo, înconjuraţi de binevoitorii tot mai cherchelіţi, Meredith îşi răsfiră degetele pe ceafa soţului ei, în timp ce dansau un dans ce aducea a vals.

— Lady Ashworth, spuse el, mimând un ton formal – arăţi neobişnuit de minunat în seara asta. O trase aproape şi îşi frecă nasul de urechea ei. Dumnezeule, ce bine e să pot să îţi spun aşa, în sfârşit.

— Ce bine e să te aud spunând-o, în sfârşit. Ea zâmbi. Aşteptase să audă acele cuvinte mult mai mult decât aşteptase el să le spună. Din vara în care împlinise doisprezece ani, de fapt. Şi iat-o, în braţele lui. Soţia lui.

— Când putem pleca? întrebă el, trecându-şi limba peste lobul urechii ei. Vreau să te duc acasă.

Simţi un fior plăcut pe şira spinării când îl auzi. Casa nu era încă gata. Nu aveau mobilier sau accesorii. Nici perdelele nu erau gata. Dar se ocupase în după-amiaza aceea de elementele esenţiale: o saltea, pături, câteva sticle de vin şi o grămadă zdravănă de turbă pentru foc. Era tot ce le trebuia pentru moment.

— În curând, spuse ea, trăgându-se înapoi. Dar, mai întâi… Vreau să vorbim despre han.

El îşi ascunse orice urmă de iritare şi îi zâmbi răbdător.

— Ce-i cu hanul?

— Am avut o discuţie cu Gideon, cât ai fost plecat.

Zâmbetul îi pieri.

— Ah, da?

— Vrea o viaţă cinstită acum, o familie. Alături de Cora.

— Mi-am cam dat seama.

Ea se uită spre bar, unde tinerii serveau împreună băuturile.

— Sunt dulci împreună, nu-i aşa?

— Presupun. Rhys ridică din umeri ca şi cum ar fi spus că un bărbat mare şi puternic ca el nu prea ştia mare lucru despre dulceaţă.

Meredith zâmbi. Ştia foarte bine că el ştia, dar nu l-ar fi obligat să o recunoască.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt. Sunt dulci. Şi pun pariu că se vor căsători până de Crăciun. Gideon va scoate lucrurile din pivniţă şi va folosi banii ca avans pentru Three Hounds. Când îl văzu încruntat, îşi grăbi discursul: El şi Cora se vor ocupa de el, sub supravegherea mea la început. Le vom plăti cu tot mai multe acţiuni din han, până când îl vor deţine integral. Te rog, spune că eşti de acord.

— Sunt de acord cu orice vrei tu, dar… Se încruntă şi mai tare. Chiar vrei să renunţi la han?

— Sigur că nu. Vreau doar să îl vând, pentru un profit.

Zâmbi şi îi atinse faţa cu o mână, frecându-şi degetul mare de buza lui de jos. Aşa e cel mai bine pentru sat.

— Şi tu?

— Tu eşti cel mai bun lucru pentru mine. Sincer, Rhys. Sunt gata să-mi construiesc un viitor cu tine.

Îl sărută uşor pe buze, iar când încercă să se îndepărteze, el o prinse, transformând sărutul într-unul mai profund, mai pasional. Foarte excitant.

— Mă bucur că te desparţi de han, spuse el după un timp. Pentru că am un proiect nou pentru tine.

— Te referi la conacul Nethermoor?

— Da. Şi sunt dispus să pariez că ai deja grămezi de idei isteţe pentru el.

Ea încercă să-şi ascundă un zâmbet ştrengăresc. Chiar avea câteva.

— Ştiam eu. Eşti cea mai descurcăreaţă femeie din Anglia. Îşi ridică privirea şi chicoti gutural. N-o să uit niciodată prima seară, când am stat în uşă – îşi înclină capul spre intrare – şi te-am văzut cum ai spart sticla de vin roşu în capul lui Harold Symmonds.

Ea râse când îşi aminti.

— A picat ca trăsnit, nu-i aşa?

— Eu am rămas şi mai trăsnit. Am ştiut chiar atunci că erai singura pentru mine. Îi luă mâna de pe faţă, îi sărută palma, apoi i-o apăsă pe pieptul lui. Ştiu că nu trebuie să-ţi spun că am văzut o mulţime de lucruri neplăcute în viaţa mea. Am avut parte de multe răni şi de multă durere. Dar, în ciuda a toate, inima asta a continuat să bată. O simţi?

— Da.

Îi simţea bătăile inimii în palmă. Echilibrate şi puternice, ca întotdeauna.

— Bătăi, bătălii, lupte. Oricât de sumbre ar fi fost împrejurările, oricât de disperat mi-ar fi fost sufletul… inima asta nu a renunţat niciodată. Vocea i se adânci, i se îngraşă de emoţie. Cred că ştiu de ce. Vrei să îţi spun?

Ea încuviinţă.

— Inima asta îţi aparţine.

Ea rămase fără cuvinte. Lacrimile trebuiau să fie de ajuns. Câteva lacrimi acum, apoi sărutări toată noaptea. Urmate de o viaţă întreagă de pasiune şi de iubire tandră. Acesta era doar începutul lor fericit.

— Este a ta, spuse el. Pentru totdeauna.

Sfârşit